د ایمان پلوړنکو داستان

د سلطان صلاح الدين ايوبي د وخت رېښتونې پېښې

د التمش ليکنه

مکمل غير سياسي

ايا زمونږ د هيواد اوسني حال خو همداسې نه دې !؟

د قریب الرحمن سعید ژباړه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د صلاح الدين ايوبي دوخت دربېنتونو پيښو په لړ کې دايمان پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نوميالي او وتلي شاعر سميع الله ترون ددې شعر په بنسټ چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پرديو سره ده

تورتم زمونږدې خو رڼا اوس د پرديو سره ده

مونږ يې په خپل کور کې په خپلو وينو ولړلو

ژړا زمونږ ده خو خندا اوس د پرديو سره ده

مونږ ددې لوې جهان بې خاورې بې وطنه قام يو

مونږه بې واکه يو دنيا اوس دپرديو سره ده

مونږه په ځان کې اوس د «او» او د «نه» توان نلرو

مونږه بې واکه يو دنيا اوس د پرديو سره ده

يهودان ګرځي ايوبي صلاح الدين نه شته دې

ملاعمر او اسامه او ګلبدين نه شته دې

ټولو هغه وطنوالو ته چې د خپل هيواد دصلاح الدين ايوبي په لټه کې دي ، په ډيره مينه ډالۍ کوم.

قريب الرحمن سعيد

ناروی:۲۹ اګست۲۰۰۸م کال

دغه خوشعرونه د ښاغلي ترون دهغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د ګل د مشاعرې په وخت کې د جلال اباد په ښار کې په يوې سترې غونډې کې ويلي و اوما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contents

ډالۍ ۲
دداستان د را ټولونکي د زړه خواله ۲
د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند ۹
اومه نجلۍ او نادودېئې ۴۲
دسلطان ایوبي د وژلو پلان ۷۹
دویمه میرمن.. ۱۱۹
دخلافت مانۍ یا د بدکارۍ هډه ۱۴۸

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه ۱۹۳
او کله چې عیسائي پادري د مسلمانانو امام وګرځید ۲۳۴
او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه ۲۸۱
زما نورې ژباړې.. ۳۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقهار او له تيري کونکو ځخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دايمان پلورونکو د داستان لومړۍ برخه د التمش ليکنه ده، چې له لاهور ځخه د خپرېدونکې مياشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنايت الله، له خوا را ټوله او په پرله پسې توګه نشر شوې ده. دا تاريخي داستان، له ښه مرغه، د نومورې را ټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دي ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه يوازې د اسلامي امت په وړاندې دصليبيانو د ناوړو هڅو زړه بوګنونکې کيسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنيو سياسي او پوځي حالاتو اريانوونکې خبرې هم کوي.

داستان که خپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقايقو د سمندر تل ښيي، د صليبيانو په ښکېلاکي شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، د ايمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو ړانده ذهنونه هم د رښتينولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو ، په وطن مينو ځوانانو او روڼ آندو ته ښيي چې صليبيان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، ښيي، چې صليبيان په خپل صليبي تهذيب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنګولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پيل، پيل څخه يې کار آخيست.

که صليبيانو پخوا ، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسۍ له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې يرغلونه وکړل، نن سبا يې ګورو ، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه يې نژدې ټول اسلامي هيوادونه تر خپلې ولکې لاندې را وستي دي. لوبديځ، لګيا دی، اسلامي تهذيب ته د خپل صليبي تهذيب رنګ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاګه کيږي، چې صليبيانو د اسلامي امت د ځپلو او دمسلمانانو د له منځه وړلو له پاره

څه ډول توطيې پلې کړې وې. ګورو چې نن هم دخپلو موخو دترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عياشۍ د سامانونو د تيارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دين او ايمان آخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارينه سره د آزاد و جنسي اړيکو کلکول.(نن زمونږ زيات شمير ځوانان په همدې ناروغتيا اخته دي).
- له نورو هيوادونو څخه د فاحشو او د «ايډز» په ناروغۍ باندې د ککړو ښځو واردول.(نن زمونږ په هيواد کې د ايډز او ايچ ،اې ،وي ، ناروغتيا ، لګيا ده، په چټکۍ خپريږي. د دې ناروغانو شميره، نن سبا ، لسګونو زرو ته رسيږي).
- په ډاګيزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخريبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زياتوالی.
- په شتمنو مسلمانو کورنيو کې د نجونو او هلکانو ترمنځ د ناجايزې معشوقې پيلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عيسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارينه وو ترمنځ د دښمنۍ او وينې د تويولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو، جوارۍ او قمار ځايونو زياتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملايانو په بڼه کې، د عيسوي پادريانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صليبي کولتوري آغيز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېرې بدلول.
- دمسلمانانو په فکر او آند کې شک پېدا کول او بيا د د غه يا هغه صليبي کولتوري جذابيت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صليبيان وايي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوېديځ او صليبي تهذيب کې به رنګ شوې وي».
- خو ايوبي وايي: «يوه عادي ښځه هيچاته هم زيان نشي رسولې ، خو يوه جاسوسه او تخريب کاره ښځه، په يوازې ځان، د يوه هيواد بيړۍ ډوبولای شي».
- ايوبي همدا راز وايي چې «زه د جاسوسانو څخه ويره نه لرم. ګواښ مونږ ته، په حقيقت کې، د خپلو کليمه ګويو ورونو نه دې، هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه ترځمکې لاندې عمليات بريا ته ورسوي. ايوبی زياتوي چې که چېرې دهغوی ايمان کلک وي، نو د صليبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بريالی کېدای نشي.

ايا زمونږ دهيواد او ولس حال ، نن سبا ، همداسې نه دی !؟

(فاعتبروا يا اولي الابصار)

قريب الرحمن سعيد

(د ۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوي خداي په نامه

دداستان د را ټولونکي د زړه خواله:

مونږ د «ايمان پلورنکو دداستان» د ليکوال دروند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدين ايوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پيل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه کيداې شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تيرو پيښو په هکله په ډاډ منه توګه ځواب وايي او تر څنګ يې دهغوی هغه ديني ،ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ دښمن يې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

ددې(اته) قصو په هکله په لنډه توګه دا ويل اړين ګڼو چې: هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت دساتونکي صلاح الدين ايوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې يې سارې نه موندل کيږي. صليبيانو او يهوديانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو دپه لاس کې نيولو او اخستلو په خاطر بې دريغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې او ددې تر څنګ يې د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او ښايسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی يې په ډيره بې حيا او بې باکانه توګه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړې. هغوی ته دا ثرګنده وه چې صلاح الدين ايوبي ته د جنګ په ډګر کې ماته ورکول اسانه کار نه دې. د سلطان ايوبي د جنګ تګلاره داسې وه چې صليبيانو به د وګړو او وسايلو د زيادښت سره سره بياهم ماتې خوړله، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې دفساد او ګډوډيو د راپيدا کيدو په خاطر او په ځانګړې توګه په مصر کې، چې فوځي قيادت يې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې و، د جاسوسۍ او تخريب کارۍ څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل دکرچار دخرابولو له پاره يې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې يې بې دريغه استعمالولې او د صلاح الدين ايوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران يې د خپل هيواد ،ولس او دين پر خلاف غدارۍ ته هڅول او دهغوی څخه يې د ايمان پلورونکو ډلې تياري کړې وې.

صلاح الدين ايوبي ته يو جنګ په ډګر کې ور په غاړه و، دا د سترو سترو معرکو يوه لړۍ وه چې د صليبي جنګونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسيدلې ده. خو دهغو جنګونو کوم تفصيل مونږ ته نه دې را رسيدلې چې سلطان ايوبي د صليبي جاسوسي شبکو، چې په هغوې کې يې له يوه اړخه ښايسته نجونې ورننويستې وې او تر څنګ يې د حسن بن صباح په څير وژونکې ډله هم ورګډه وه، پر خلاف و جنګيد. دغه وژونکو ته يې فدائيان هم ويل. ددې تر څنګ د حشيشينو تر نامه لاندې يوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدين ايوبي څلور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژونکي يرغلونه وکړل ، خو د الله(ج) ځانګړې لورونه وه چې دا مجاهد ترې په ډراماييتوګه او دخپلو متېو په زور خوندي ووت. دغه د ځمکې لاندې صليبي جنګونو هغه په زړه پورې قصې را وزيږولې چې له ډلې څخه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندې کوو.

د تاريخ دا ريښتونې پيښې د تفصيلاتو د اوږدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کې نه دي را خستل شوي او شوني علت يې دا هم کيداې شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمکې لاندې او د پردو تر شا نه شواي تللاي. داسې پيښې د اړوندو وختو د پيښوليکونکو په ليکنو کې خوندي پاته شوي او يا د سترګو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښې سينه په سينه د يوه نسل څخه بل ته ژوندۍ را غلي دي.

دروند التمش چې د کار دپيدا کولو په خاطر منځنې ختيځ ته تللای و ، د کار د موندلو سره سم يې د تاريخ دليکلو حس هم را بيدار شو . هغه په تيرو دولسو کلونو کې د اسلامي هيوادنو بې شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيره ځايو څخه يې هغه کاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيکاره ګڼلي او هيسته يې په کاغذتوکريو کې غورځولي و. په هغوی کې د صلاح الدين ايوبي د وخت د سرکاري او غيری سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکنې تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبي د وخت ريښتونې تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو ښويدنې او غداران ايمان پلورنکي بې پردې کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او د لارې رڼا ګرځي.

ددې پيښود ليکونکو نه اخوا ، دروند التمش چې دکومو تاريخپوهانو د ليکنو څخه تفصيلي پيښې تر لاسه کړي دي په هغوی کې هيرالډ ليمب ، لين پول ، وليم آف ټآئر ، قاضي بهاؤالدين شدّاد ، محمدفريدابُوحديد ، اينتې ويسټ ، واقدي ، هتّي، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير، سراج الدين ، اسدالاسدي، الاطهر ، سستين ، بالډوني، او يو څو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز کال په ااخرکې التمش پاکستان ته راغې او له ماسره يې وکتل ، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پورې له ياده و نه باسم چې هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکايت» له لارې لوستونکو ته وړاندې کړه. ما د ۱۹۷۵ زيږديز کال د فبروري دمياشتې په ګڼه کې ددې لړۍ په خپرولو پيل وکړ چې تر اوسه پورې جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ،بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډرامايي کړنې دي چې تاسو په کې صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، خارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډو يانو حيرانونکې او په زړه پورې پيښې لوستلاې شئ. د ا په حقيقت کې د ښځې او ايمان تر منځ هاند اوهڅې او نه ختميدونکې معرکه ده چې تاسې به حيران پاته کړي او که ستاسې د ايمان څراغ چيرې هم مړژواندې وي نو هغه به را تازه کړي .

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دې او تر اوسه پورې هم د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندناکې لارې استعمالوي چې پخوا يې ازمايلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنیانو ته یې هم. که چیرې تاسې په ریښتونې توګه غواړئ خپل کوچنیان د فحش، لوڅو لغړو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته یوسئ.

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن یو ځل بیا تاریخ تکراریږي او یوه بل صلاح الدین ایوبي ته اواز کوي.

عنایت الله

(د حکایت د میاشتنې مجلې مدیر «لاهور»)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې او ايمان ترمنځ هڅې او هاند(۱)

-او کله چې (ذکويي) د سلطان ايوبي خيمې ته ولاړه:

-[ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغې چا له پاره ، چې په ښځو او شرابو کې مست وي،ډيره خطرناکه لوبه ده]

دا ټکې سلطان صلاح الدين ايوبي په ۱۱۷۵ زيږديز کال خپل د کاکا زوي خليفه الصالح او د هغې يو امير سيف الدين ته ليکلي و. دغه دواړو وکړو په پټه د صليبي ځواکونو څخه د شتمنيو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدين ايوبي د ځپلو او هغه ته د ماتې د ورکولو په خاطر يو سازش جوړ کړې و. صليبيانو هم همداسې غوښتل، هغوی يرغل وکړ، الصالح او سيف الدين د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدين ايوبي د الصالح او سيف الدين په ګډون صليبيانو ته ماتې ورکړه. امير سيف الدين خپله شتمني او پانګه پريښوه او و تښتيد، د هغې دخيمې څخه ډول ډول الوتونکې مرغان، خايسته او ځواني نڅونکې نجونې، سندرغاړې، د موسيقي الآت، او د شرابو ستر ستر منګوټې ترلاسه شول. صلاح الدين ايوبي ټول الوتونکي، نڅونکې، سندرغاړې او دهغوی د موسيقي غږونکې ډمان پريښوول او امير سيف الدين ته ئې په دې عنوان يو ليک انځور کړ:

[تاسې دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅې وکړې خو دا فکر مو نه وکړې چې ستاسو دا سازښ به د اسلامی امت نوم او نښان هم له منځه يوسي. که چېرې تاسې له ماسره کينه درلوداي نو زه به مو وژلې واي، تاسې تر اوسه پرما دوه ځلې وژونکې يرغلونه کړې دي خو په دواړو کې ناکام شوی ياست اوس يوه بله هڅه وکړئ او ووينئ.

خو که چېرې تاسې ماته دا ډاډ را کړئ چې زما د تن څخه زما د سر په لرېکېدو سره به اسلام نور هم ډيرغښتلې او هسک شې نو د کعبې په پالونکې مې سوګند چې زه به ستاسې په تورو خپل سر له تنې پرې کړم. او ستاسې په پښو کې به ئې د ايښوولو وصيت وکړم. زه تاسې ته همدومره ويل غواړم چې هيڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شې کېداې. تاريخ ستاسې ترمخ دې خپل پخوانې تاريخ ووينئ، د شاه فرينک او ريماند په څير د اسلام ستر صليبي دښمنان پدې خاطر ستاسې دوستان ګرځيدلي چې تاسې د مسلمانانو پر خلاف په ډګر کې دهغوی مرسته کړې، که چېرې هغوی برې موندلې واې نو بيا به د هغوی بل ښکار تاسې په خپله واست او دهغې د وروسته به دهغوی دا خوب هم پوره شوی واې چې اسلام د نړۍ له يوې مخې پاکه کړې او له منځه ئې يوسي.

تاسې د يوه غښتلی نو ميالي قوم وګړی ياست، د عسکريت هنر ستاسې قومې دنده ده، هر مسلمان د الله ج سپاهی دې، خو ددې له پاره ايمان او عمل بنستيز شرط دې. ته يوائې د الوتونکو سره خپل زړه خوشحالوه او لوبې ورسره کوه، عسکريت د هغه چا له پاره يوه خطرناکه لوبه ده چې په ښځو او شرابو ئې زړه ورکړې او مست وي. زه له تا نه غواړم چې له ماسره بسپنه وکړه، او زما سره په جهاد کې ګډون وکړه، او که چېرې دا نشې کولاې نو زما د مخالفت څخه لاس واخله، زه تا ته هيڅ ډول سزا نه درکوم. الله ج دې ستاسې ګناهونه وبښي.(صلاح الدين ايوبي)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

[يو اروپايي تاريخ پوه (لين پول) ليکي چي: چي دغنيمت دومره زيات مال به د صلاح الدين ايوبي لاس ته ورته چي حساب به ئي نه و . جنګي بنديان هم د شميره وتلي و. صلاح الدين ايوبي به د غنيمت ټوله شتمني په دري برخو وويشله. يوه برخه ئي په جنګي بنديانو ويشله او هغوی ئي ازاد ول. دويمه برخه ئي په خپلو فوځيانو او غريبانو ويشله او درييمه برخه ئي د نظام الملک مدرسي ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدي مدرسي کي زده کړه کړي وه. نه ئي پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئي خپل کوم جرنيل ته څه ورکړل ، ددي ويش پايلي دا شوی چي د جنګي بنديانو زياته برخه که مسلمانان ول او که غير مسلمان ، ټول د صلاح الدين ايوبي په پنډ غالي کي را ټول شول او د هغي داطاعت په منلو سره ئي د هغي په فوځ کي خپل خدمات پيل کړل. دا يوبي لويوالي او سترتوب تر لري لري ځايو پوري مشهور شو.]

ددي تر مخه د حسن بن صباح (پټي ډلي) فدايانو ، چي اروپايي تاريخ پوهانو د وژونکو په نامه ياده کړي ده، په صلاح الدين ايوبي باندي دويم ځلي وژونکي يرغل کړي و خو د ستر پالونکي اراده ددي ستر مجاهد څخه ډير زيات کار اخستل ول نو په دي خاطر په دواړه ځلو کي يوه معجزه را څرګنديده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکي خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه دريیمه وژونکي حمله هغه وخت تر سره شوه چي هغي د خپلو مسلمانو ورونو او صليبيانو د سازښت غرونه د خپلي توري په واسطه ټوټي ټوټي کړي ول. امير سيف الدين د جنګ له ډګر څخه تښتيدلي و. خو هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف د حسد او کينې په لمبو کي سوځيده. هغي د حسن بن صباح د وژونکي ډلي مرسته تر لاسه کړه ، دا ډله د يوي اوږدي مودي را هيسي د اسلام په لستوڼي کي د مار په څير را ټوکيدله چي پوره ډاګيزه کول ئي ډير اوږود وخت ته اړتيا لري ، خو لنډه دا چي لکه څنګه چي زمکه د لمرد وړانګو څخه په لري کيدو سره د ګناهونو زانګو ګرځي، نو په همدي توګه حسن بن صباح نومي وګړي هم د اسلام څخه په جدا کيدو سره د نبيانو او پيغمبرانو په څير د سترتوب د ترلاسه کولو پروګرام تر لاس لاندي و نيو. هغه خپل ځانته مسلمان ويلي او داسي يوه ډله ئي جوړه کړه چي په جادو ډوله تو ګه ئي خلک خپل پيروان ګرځول ، ددي موخي د تر لاسه کولو له پاره دي ډلي ډيری ښکلي نجوني ، نشه راوړونکي بوټي ، د هپنټيزم (Hypnotism) او غوړه مالۍ په څير لارو چارو څخه کار اخست ، داسي په اصطلاح جنتونه ئي د خلکو تر مخ جوړول چي هلته پر ورتللو سره تيږي هم ويلي کيدي. هغوی د خپلو مخالفينو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو يوه ډله جوړه کړه ، د وژلو لاري چاري ډيري پټي ترسره کيدي ، ددي ډلي وګړي دومره چالاکه ، زيرکه او نه ويريدونکي ول چي د ښځه او ژبي په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکي ګرځيدل. او کله به چي په پټه توګه کومه وژنه تر سره کيده نو د وژونکو پل به هم چا نه شو موندلاي. لږده موده وروسته دغه ډله د «وژونکو د ډلي» په نامه مشهوره شوه. دا وګړي د سياسي وژنو ماهرين ول، دوی به د ښايسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پيالو کي زهر هم په خپلو ښکارشويو باندي څښل. تر ډيري مودي پوري دغه ډله دهمدي موخو له پاره کارول کيده. چي کارکونکو ته ئي «فدائيان» ويل کيدل.

صلاح الدين ايوبي ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولاي شوه او نه شرابو . هغه ددغي دواړو څخه کرکه کوله. د هغي د وژلو له پاره يوائي همدا يوه لاروه چي پر هغي وژونکي بريد وشي. خو د هغي د ساتونکو تر مخه پر هغي باندي دا ډول بريد هم څه اسانه کار نه و . ددي تر مخه پريدوه يرغلونه ناکامه شو ي ول. اوس صلاح الدين ايوبي ته ددي هيله پيدا شوی و چي د هغي د کاکا زوي الصالح او امير سيف الدين به د ناکامۍ او ماتي وروسته توبه ويستلي وي ، خو هغوی د بدلي اخستلو يو بل تر زمکي لاندي کوښښ وکړ. صلاح الدين ايوبي هم د خپلو برياو د جشن د لمانځلو پر ځاي خپلي فوځي برياوي جاري و ساتلي او په څو نورو کليو باندي ئي هم ولکه وموندە. په دي نوو سوبو کي د غازه تر نامه لاندي مشهور کلي هم و . ددي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې په چاپیریا ل کې یوه ورځې صلاح الدین ایوبي ، دامیر جاوالاسدي په خیمه کې د غرمې د خوب او پرکالۍ له زوره سست شوی و، خو هغه پګړۍ ئې چې د جنګ په ډګر کې ئې د لمر د تودخې او ددښمن د توري څخه د سر د ساتلو په خاطر د تل له پاره په سر وولِه ، له سره نه وه ښکته کړې. د خیمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلی په پوره بیدارۍ سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لږ څه وخت له پاره دهغې ځاې څخه ولاړ. یو ساتونکې د صلاح الدین ایوبي د خیمې د را پریوتو پردو څخه د خیمې دننه حالات و کتل ، ګوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترګې ورغلي هغه مخ په شا پروت ویده و. دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لور و کتل ، دډلې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لور و کتل ، ساتونکې خپلې سترګې بندې او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خیمی ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وویستله ، په ډېره سوکه توګه د صلاح الدین ایوبي په لور ور روان شو، او د ځنګلي پیشو په څیر ئې په بیده صلاح الدین ایوبي باندې توره را وویستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شو نو صلاح الدین ایوبي هم یو اړخ بدل کړ، دا نشي ویل کېداې چې ساتونکې په کوم ځاې باندې ګذار کاوه. په زړه یا په سینه ، خو پیښه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدین ایوبي د پګړۍ په پاسنۍ برخه کې ورننوت چې د هغې د سر څخه ئې د یوه ویښته په اندازه لریوالې درلود، پګړۍ د سر څخه پریوته.

صلاح الدین ایوبي د برق په څیر را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې و پوهیږي چې څه کېږي ؟ددې د مخه پر هغه دغسې دوه نور بریدونه هم شوی ول. هغه پر دې هم حیران نه شو چې یرغل کونکې د هغې د ساتونکې په هغوبنه کې پټ دې چې هغې پخپله د هغوی له پاره تیار کړي و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکړ، یرغل کونکې د هغې د پګړۍ څخه دخپل خنجر د ویستلو په هڅه کې و او ایوبي لوڅ سر ولاړ و. هغه د یرغل کونکې مخ په یوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ور ماته کړه. د یرغل کونکې ژاملې ماتې شوی وې. شاته پریوت او دخولې څخه یوه لړزونکې چیغه ووته، د هغې خنجر د صلاح الدین ایوبي په پګړۍ کې بند پاته شو، صلاح الدین ایوبي خپل خنجر را وویست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خیمی ته را ننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وې ، ءصلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل چې دا ژوندې و نیسئ ، خو هغوی دواړو هم په ایوبي باندې را کښیښوده ، صلاح الدین ایوبي د یوه خنجر په واسطه ددواړو تورو مقابله و کړه چې نژدې یو دوه دقیقې روانه وه، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خیمی ته را ننوتلي ول.

صلاح الدین ایوبي هغه درنګ ډیر حیران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ویشل شوی دي او یو د بل وینې تویوي. خو څرنګه چې هغه ته د انه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دې او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنګ کې ګډون و نه کړ.

د لږ ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه یو څو د زمکې خلې شول او یو څو نور په تیښته و تښتیدل او یو شمیر نور د زخمی کېدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته برښنده شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدین ایوبي دخوندې ساتلو ماموریت ئې درلود، اوه کسان ئې «فدائیان» و، چې غوښتل ئې صلاح الدین ایوبي ووژنې. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره یواځې یو فدائې خیمی ته استولې و. خو کله چې دننه په خیمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکې هم خیمی ته ور ننوتل هغوی سمدستې پوه شول او صلاح الدین ایوبي د وژونکې یرغل څخه خوندې پاته شو. هغه د لمړي یرغل کونکې په شارګ باندې د توري څوکه کښیښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دې ؟او چا را استولې دې ؟ په ریښتیا ویلو سره صلاح الدین ایوبي د هغې د ځان د بښنې و عده وکړه. هغه ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فدايي دې او د کېميشتکن (چې يو شمير تاريخ پوهانو د ګمشتګين په نامه ياد کړې) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کېميشتکن د الصاح د يوې سيمې والي و.

(۲) *****

د اصلي قصې د اوريدو تر مخه دا اړينه ده چې ددې پيښې د مخه وختونه تر نظره تير کړل شي. د صلاح الدين ايوبي د نوم ، په اسلامي تاريخ کې دهغې دکړونو د ستروالي او ځاې او سربښندونو څخه به څوک خبر نه وي !؟ اسلامی امت خو ئې هيڅکله هم نه شي هيروالائې. او مسيحی نړی په ئې هم د تل له پاره په ياد ولري. په دې اساس دا اړينه نه بريښې چې د صلاح الدين ايوبي د نسب شجره دې په تفصيلي توګه بيان کړل شي. مونږ چې کومې پيښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاريخ لمن سره را ټولوي. دغه تقصيلات د پيښو د ليکونکو او د قلم د خاوندانو په ريکارډ کې ثبت دي ، او څه د يوې سينی د سلولونو څخه د بلې سيني سلولونو ته وررسيدلي دي. د تاريخ په لمن کې يوائې د صلاح الدين ايوبي کړنې ياد کړل شوی دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې د هغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او د هغه د ورځ په ورځ زياتيدونکي شهرت او ستروالي دداغداره کولو له پاره ئې هغه د ښکلو نجونو په يوه داسې جال کې د راګيرولو بيا بيا هڅې کړې چې د هغوی په ښايست کې طلسماتي اغيز و.
د اسلامی تاريخ د ا رينښتوني ډرامه په ۲۳ د مارچ ۱۱۲۹ زيږديز کال کې پيليږي. يعني هغه وخت چې صلاح الدين ايوبي د مصر وايسراي او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړې د حکمراني کورنی. نوي نيالګې و او دويم دا چې چې هغه د خپل عمر په لمړيو کې د جنګ او ځپلو(حرب و ضرب) د فن ماهر ګرځيدلی و. عسکريت ورته په ميراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانی د بادشاهی په معنی نه ، بلکه د اسلام د ساتنې او د قوم د ستروالي او د خير ښيګڼې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بيداره شو نو په لمړي ځل يي محسوس کړه چې په مسلمانو حکمرانانو کې نه يوائې يووالی نشته بلکه يو له بله سره د کومک او بسپنې کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عياش ګرځيدلي و. شرابو او ښکلو نجونو اوښځو که له يوه اړخه دهغوی ژوند رنګين ګرځولی و، خو هلته ئې د اسلامی امت او د الله ج د دغه ستر مذهب راتلونکې دتياری سره مخ کړې وه. د هغوی داميرانو،وزيرانو او مشاورينو ناست ځايونه د نامسلمانه ښايسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډيرې نجونې يهودې او عيسايي وې چې د ځانګړو زده کړو وروسته ئې دې ناست ځايو ته ور داخلې کړې وي. د حيرانوونکې ښايست او د اداکاری د فن هنرمنداني دغه نجونې د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملی غرور د لرګی د چينجي(دېمک) په څير رژاوه.
ددې پايلې دا شوی چې صليبيان چې فرينک (فرنګيان) په کې په ځانګړې ډول د ياد ولو وړ دې ، د مسلمانانو ځمکې ټوټې ټوټې يو پر بل پسې د کومې تيرې کړې او ان تر دې چې يو شمير مسلمان حاکمان فرنګيانو (اوسني انګليسانو) ته کلنی محصول (ټيکس) او جزيه ورکونکې وګرځيدل .دا محصول د بدمعاشی د محصول تر نامه لاندې هم يادېده. صليبيانو به د خپل فوځي ځواک په زور او هم د کوچنيو کوچنيو يرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ويرول ، په لړی سيمې باندې به ئې قبضه کوله ، تاوان او ټيکس به ئې اخسته ، او موخې ئې داوې چې په کلار کلار اسلامی امت د کومې(ستونې) تير کړې. مسلمانو حکمرانانو به د خپلو رعاياو د وينو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صليبيانوته په ئې ورسپاره ، دهغوی هدف داو چې د هغوی د عيش او عشرت په ژوند کې کوم اخلال منځته را نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شینده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدین ایوبي د ځوانۍ څخه نژدې یوه پیړۍ مخته دهمدې موخو د تر لاسه کولو له پاره جوړه کړل شوې وه. دا د ګټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائیان» ویل. خو وروسته د حشیشین په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشیش دنشه کونکې بوټي د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را ښکېل.

صلاح الدین ایوبي د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه . پخپله نظام الملک د اسلامي نړۍ په یوه مملکت کې یو وزیر و ، ددې مدرسې بنسټ همهاغه ایښودې و. په دې مدرسې کې به اسلامي ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنیان به د اسلامي تاریخ او نظریاتو څخه پوره پوره خبریدل.

د یوه تاریخ پوه « ابن الاطهر» د وینا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائیانو لمرنې ښکار و. ځکه چې هغه د رومیانو د پراخ غوښتنود سیاست په مقابل کې لکه دغره په څیر ولاړ و . رومیانو هغه په ۱۰۹۱ زیږدیز کال کې د همدې فدائیانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځاې پاته شوه. صلاح الدین ایوبي همدلته ښوونه او روزنه وکړه. په همدې عمر کې ئې د عسکریت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه. نورالدین زنګي هغه ته جنګي تاکتیکونه ورزده کړل ، د هیواد د نظام د پر مخبیولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه ورو ښووله. دغې ښونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پیدا کړه چې وروسته ئې بیا همغه د صلیبیانو له پاره د برق د تارونو په څیر و ګرځوله ، هغه د ځوانۍ په پوړ کې هغه ډول ذهانت او وړتیا تر لاسه کړې وه چې د یوه ستر سالار له پاره اړینه وي.

صلاح الدین ایوبي د جنګ اوځېلو د فن ترڅنګ د څارکښۍ (Intelligence) ، کماندو او غلچکي بریدونو(Commando and Guerilla operation) دپوهې د تر لاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه. هغه به کتل چې صلیبیان د څارکښۍ په ډګر کې ډیر مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظریاتو باندې په ډیر هنر سره یرغلونه کوي. صلاح الدین ایوبي غوښتل چې د نظریاتو په سنګر کې و جنګیږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتیا نه وی.

په دې قصه کې به تاسې مخته ووینئ چې د هغه دتوري وهنه ډیره درنه او ژوره وه خو دهغې د مینې ګذار ئې د هرڅه سخت وهل کولاې شول. د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتیا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنیو وختو کې په خپل ځان کې پیدا کړې و.

کله چې هغه د مصرد وایسراې او د عسکري ځواکونو د عمومي قوماندان په څیر هلته و استول شو، نویوشمیر هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبې له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول. د هغوی له انده صلاح الدین ایوبي لا تر اوسه د مکتب شاګرداو کوچنې هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبرې ئې واوریدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و درید. د«لین پول» تاریخپوه له مخې صلاح الدین ایوبي په ډسیپلین (Discipline)باندې ثابت او ولاړ وخوت. هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفریح ، عیاشي او ارام کول حرام و ګرځول ، هغه خپل دماغي او جسماني ځواکونه یواځې په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلې کړې او صلیبیان ددې مځکو څخه بیرون وشړي. هغه په هر قیمت په فلسطین باندې بیرته ولکه پیدا کول غوښتل او همدا موخې یې خپل فوځ ته هم ورکړې. د مصرد وایسراې په څیر به هغه وویل: [اللهﷻ ماته د مصر مځکه را کړې نو دهمغې ستر ذات به ماته فلسطین هم را و ښښي] خو مصر ته په ورسیدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې د هغې مقابله یواځې د صلیبیانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو وررونو هم دهغې په لاره کې ډیر ښایسته ښایسته جالونه غوړلې دي او دا جالونه د صلیبیانو د موخو او د هغوی د فوځي ځواک څخه هم خطرناکه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

******(۳)

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصر ته په ورسيدو سره د هغه ښه راغلاست وواېه په هغوی کې ناجي نومی يو عسکري سالار ډير د اهميت وړ و. ايوبي ټول د سر نه تر پښو پورې و کتل ، دهغه په شونډو خندا او په ژبه ئې دميني او محبت خواږه ټکي. يو شمير پخوانيو افسرانو هغه ته داسې و کتل چې دهغوی کتنه د طنزاو تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدين ايوبي يواځې نوم اوريدلی و. او يا د هغه په هکله همدومره پوهيدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او دخپل د کاکا د زوي ځاي ناستي دي. هغوی په دې هم پوهيدل چې د نورالدين زنګی سره د هغه اړيکې څه ډول دي ! د هغوی له انده د صلاح الدين ايوبي اهميت يواځې د هغې دکورنۍ له اړخه و ، او يا ئې په دې خاطر هغه ته اهميت ورکړ چې هغه د مصر دفوځي وايسرای په څير راغلی دي. ددې پرته هغوی صلاح الدين ايوبي ته هيڅ ډول ارزښت ورنکړ. يو زوړ فوځي سالار په خپل څنګ کې ولاړ د يو بل سالار په غوږ کې وويل: [کوچنی دي ، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاريخ پوهان او دهغې وخت د پيښو ليکونکي دا نه شي ويلائې چې صلاح الدين ايوبي د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې يو کوچنی معلوميده ، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ايوبي په مخ کې بدلون را پيدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړي خو ناجي چې دهغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوړه مالو په څير ټيټ شو او بيا د ايوبي سره ور غاړيوت. د ايوبي تندي ئې ماچ کړ او ايوبي ته يې د ډاډ ورکولو په خاطر وويل: [زما د وينی اخرين څاڅکي به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توئيږي. ته له ماسره د « زنګی »او « شيرکوه» امانت ئې.]

(زما ځان د اسلام د عظمت نه ډير ارزښتناکه نه دي !) صلاح الدين ايوبي د ناجي لاس ښکل کړ او زياته ئې کړه (درونده ! د خپلې وينی يو يو څاڅکې خوندي و ساته ، صليبيان د تورو وريځو په څير په امت را خپريږي.)

ناجي ورته په ځواب کې يواځې موسکي شو، داسې لکه د صلاح الدين ايوبي څخه ئې چې کومه ټوکه اوريدلی وي .داسې بريښيده چې په غالب ګمان صلاح الدين ايوبي د دغه تجربه لرونکې سالار د خندا اهميت نه وي درک کړي.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته يو روزل شوی سالار و. هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلی قوماندان و. د نفرو شميره ئې نژدې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) تنو ته رسيده. دغه وګړي ټول سوډانيان ول ، دا ډله دهغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاس کې يوه درنده ځپونکې وسله ګرځيدلې وه، او دهمدې ډلې په مټو ناجي د يوه بې تخته پادشاه په څير خپل حکومت کاوه. دا وخت د ګټې پالنې او سازښونو وخت و. د اسلامی نړۍ مرکزيت له منځه تللې و. د صليبيانو تخريبي کارونه هم په ډيره زړه وړونکې توګه روان و. د زرپالنې او عيش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلې واکمنی د ټينګښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. دسوډاني ساتونکو د ډلی مشر او قوماندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره يو ويرونکې خوب ګرځيدلی و. الله ج هم هغه ته دغسی يو شيطانی دماغ ورکړې و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکې وايه ، په جوړولو او ورانولو کې ئې ځانګړی پوهه درلوده ، هغه صلاح الدين ايوبي و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنګه چې يوه کمزورې ميږه د يوه ځواکمن ليوه غاښونو ته ور لويږي. ايوبي دغه د زهرو ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وګړی پخپله ناجي و. ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلی قوماندان و او صلاح الدين ايوبي دې فوځ ته اړتيا درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي ته وويل شول چې : دروندہ مشره !د ډير لري ځاي څخه دې تشريف راوړې ، لمړې ارام وکړه ! خو هغه ورته وويل:[هغه لنګۍ چې زما پر سر اينبوول شوی ،زه د هغې وړ نه يم ، دغی لنګۍ زما خوب او ارام له منځه وړې ،ايا تاسې درانده شخصيتونه به ما د هغې چت سيوري ته بدرګه نه کړئ چېرې چې زما دندې (فرايض) زما انتظار کوي ؟]

(دروندہ مشره !ايا دکار د پيل د مخه غذا ته ميل نه لرې؟ يوه نايب ئې ترى و پوښتل.) صلاح الدين ايوبي لږځه فکر او ځنډ وکړ او بيا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تياره شوی وه دوارو لورو ته څواکمن شکله ساتونکي ولاړ ول . ايوبي ددغه ګارډ او ساتونکو قد ، شکل او وسلې و کتلې نو پر مخ ئې روښنائي را پيدا شوه. خو دا روښنائي د ودانۍ دروازې ته د ور رسيدو سره سم پائې ته ورسيده. هلته څلور ځوانی نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپرى زلفی را پرتې وې او د ښايست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې و ې ، په لاسو کې ئې د ګلونو د پاڼو ډکې ټوکرئ نيولی ولاړې وې. هغوی د صلاح الدين ايوبي په قدمونو کې د ګلونو د پاڼو په ښيندلو پيل وکړ ، او تر څنګ ئې د ډول او رباب اوازونه د اغيزمنو نغمو سره يو ځاي را پورته شول. ايوبي په خپله لاره کې د ګلانو د پاڼو په ليدلو سره خپل قدمونه بيرته شاته کړل ، ناجي او دهغې معاون ئې دوارو خواو ته روان و . هغه دواړه ورته ښکته شول او ايوبي ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه . دا هغه تګلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه.[ايوبي د ګلونو د پاڼو د مرورلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دې راغلی.] ايوبي په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډيره کمه ، کله هم د چا په شونډو کتلې وې.

(مونږ له اسمانه ستوري هم د حضور په لاره کې را شکولی او غوړولی شو) ناجي وويل.

[که چېرې زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه يواځې يو شی دې چې زما زړه خو شحالوي] صلاح الدين ايوبي وويل.

(تاسې حکم وکړئ) نائب وويل: (هغه کوم شی دې چې د حضور زړه پری خو شحاليږي.). [د صليبيانو لاشونه !] ايوبي ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستي ئې خندا ورکه شوه ، د هغې د سترګو څخه د اور بځرکې را ووتل او په ټيټ اواز ئې ،چې قهر او غضب په کې پټ و ، وويل:[د مسلمانانو ژوند دګلونو غنچه نه ده ، زه نه پوهيږم ، صليبيان اسلامی سلطنت د مږو او مږکانو په څير خوري ، اوپو هيږم چې هغوی ولی برياليی کيږي. دا يواځې په دې خاطر چې مونږ د ګلونو په پاڼو تګ پيل کړې دې. مونږ خپل بچيان لوڅ کړي او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړې ، زما سترګې په فلسطين لګيږې ، تاسې زما تر پښو لاندې د ګلونو په شيندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بيرغ را کيباسئ،.......] هغه ټولو ته و کتل او په پوره دبدبې سره ئې وويل:[زما له لاری دا ګلونه پورته کړئ ، که ما پری قدم کښيښود نو زما روح به په اغزيو سوري سوري شي. د غه نجونې زما له لاری لرې کړئ ، هسی نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وړونکو زلفو او ښايسته وينبتانو کې په نښتو سره بيکاره پاته شي.]

(د حضور دبدبه او ......)،

[ماته حضور مه وائې] صلاح الدين ايوبي ويونکې داسې و ټوکه ، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کيږي. هغه وويل [حضور هغه دې چې تاسې ئې کليمه لولئ ، او زه ئې هم غلام يم ، زما ځان دې دهغې حضور ص څخه ځار شي چې پاک پيغام ئې ما په خپلې سينی کې ليکلی راوړې. ما همدا پيغام له ځانه سره مصر ته راوړې ، صليبيان غواړی زما څخه دغه پيغام واخلي او د روم په بحيره کې ئې ورډوب کړي ، په شرابو کې ئې ور و منډي ، زه د پادشاه په څير نه يم راغلی.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونو د چا دسترګو په اشارو سره د ګلونو پاڼي راتوئ‌لی او دهغې ځایه لري شوی. صلاح الدین ایوبي په چټکۍ سره ددروازی له‌لاری دننه ولاړ، یوه پراخه سالون و چي یو اوږد میز په کي ایښوول شوی و. د میز پاسنۍ برخه په رنګ رنګ ګلونو ښایسته کړل شوی وه، دګلونو تر منځ د ګډو او وزو وریتې کړل شوی برخې، پوره پوره وریت کړل شوی چرګان، او .... نامعلومه چي څه څه ډول خوراکونه ځاي په ځاي شوی و. صلاح الدین ایوبي ودرید او د خپل نائب څخه ئي و پوښتل [ایا د مصر هر اوسیدونکي همدا ډول غذا خوري ؟] (نه حضور !) نائب ورته ځواب ورکړ. غریب خلک خو داسي غذا په‌خوب کي هم‌نه‌ویني.

[تاسي ټول د کوم قوم خلک یاست ؟ صلاح الدین ایوبي تری وپو ښتل. ایا د هغي خلکو قوم بل کوم دي چي داسي غذا په‌خوب کي هم‌نه ویني ؟ کله‌ئي چي دهیڅ لوری څخه‌ځواب و نه‌موند نو وئي‌ویل: [دلته چي څومره کارکونکي دي، او څومره عسکر چي په‌دنده مشغول دي هغوی ټول دننه را وغواړئ او دا غذا پر هغوی و خوروئ هغه لاس ښکته‌کړاو یوه وچه ډوډۍ ئي را پورته کړه. دهغي له‌پاسه دوه دری د غوښي ټوټي کښیښودي. او په‌ولاړه ولاړه‌ئي وخوړي. په‌ډیره بیړه ئي یوه‌ډوډۍ و خوړله او یو ګیلاس اوبه ئي پسي و ښبلي. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئي له‌ځانه سره کړ او د کمري څخه‌ووت او هغه سالون ته‌ولاړ چي د وایسراي د کار ځاي و.

دوه ساعته‌وروسته ناجي بیرون را ووت، په‌منډه‌ولاړ او په‌خپل آس سپور شو. آس ته‌ئي لغته‌ورکړه او په لړه شیبه کي د سترګو پټ شو.

د شپي‌ناجي په‌خپلي ځانګړي کوټه کي دخپلودوه قومندانانو او د راز باوري ملګرو سره ناست و، د شرابو پیالي ئي په‌لاسو کي، مست‌ول، ناجي ورته‌وویل: (د ځوانۍ جوش دي، په‌لړو ورځو کي په‌ئي یخ کړم. کمبخته چي هره خبره کوي وائي چي د کعبي په‌رب می سوګند چي د اسلامی سلطنت څخه د صلیبیانو په بیرون کولو به ارام تر لاسه‌کوم)

صلاح الدین ایوبي !! یو قومندان په‌طنزکونکي توګه وویل: دومره نه‌پوهیږی چي د اسلامی سلطنت نه هوا ختلي ده، اوس به‌سوډانیان حکومت کوي.

(ایا تا هغه ته‌نه دي ویلي چي دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانیان دي ؟ یو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چي هغه ئي خپل فوځ ګڼي، دصلیبیانو پرخلاف هیڅکله هم جنګ نه‌کوي.)

«اورشه» ! ستا دماغ درست دي ؟ ناجي وویل: زه هغه ته همدا خبره کوم چي دغه پنځوس زره د سوډاني زمریانو لښکر به‌ستا په یوي اشارې سره صلیبیان ټوټي ټو ټي کړي. لیکن...... ناجي چپه‌خوله شو او په‌څه فکر کي ډوب شو.

خو څه ؟

«هغه‌ماته حکم کړي چي د مصر د اوسیدونکو یو لښکر تیار کړم، ناجي وویل، هغه‌ویلي چي د یوه هیواد فوځ باندي تکیه‌کول مناسب نه‌وي، هغه غواړي د مصر خلک په فوځ کي واخلي او زمونږ د فوځ په‌لیکو کي ئي را ګډ کړي.»

نو تا څه‌ځواب ورکړ؟

ما ورته‌وویل چي ستا حکم به‌د سر په‌سترګو پلي کیږي. ناجي ځواب ورکړ. خو زه‌به‌دداسي حکم تعمیل و نه کړم

د مزاج له‌اړخه څه‌ډول شخصیت‌دي؟ (اوروش) تری و پو ښتل.

پوره ضدي معلومیږي، ناجي ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هیڅ هم نه بریښي ، یو بل قومندان وویل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلي تر یو څو ورځو پورې به دا نشه د هغې په مغزو کې موجوده وي.
زه به دهغې دا نشه هیڅ کله هم کیوتو ته پرې نږدم. ناجي وویل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه یوسم.
ترډیره وخته پورې دغه دریوارو د صلاح الدین ایوبي پر خلاف خبرې کولې او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدین ایوبي د ناجي بې تاجه پادشاهۍ ته ګواښ پیدا کړ نو بیا به دوی څه ډول تګلاره خپلوي ! هلته صلاح الدین ایوبي خپل نائیبین په خپل مخکې کښېنولي او هغوی ته دا ورپه یادوی چې هغه دحکومت کولو له پاره نه دې راغلي او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي. هغه هغوی ته وویل چې هغه ته د جنګي ځواک اړتیا ده. او هغه دا هم وویل چې هغه ته ددې ځای دغه فوځي جوړښتونه له یوه سره د منلو وړ نه دي. دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکي دي حال داچې مونږ باید د هرې سیمې اوسیدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتیاوې دې وښائي او د غنیمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي. ددې ځای د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېداې شي. صلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل: [ما ناجي ته ویلي دي چې هغه دې په عامه توګه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي.]
(ایا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا دحکم منلو ته غاړه کیږدي ؟] یوه ناظم ترې وپو ښتل.
[ایا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]
هغه غاړه رغړولای شي ! یوه ناظم ورته وویل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي. هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنګه ئې چې خوښه وي همغسې کوي.
صلاح الدین ایوبي پټه خوله پاته شو. داسې لکه هیڅ شي چې پرې اغیز نه وي کړي. هغه ټول رخصت کړل ، او یواځې علي بن سفیان ئې له خپله ځانه سره پرېښود. علي بن سفیان د ځارکښنې او د ځوابي ځارکښنې د فن لوبغاړی و. هغه صلاح الدین ایوبي د بغداد څخه له ځانه سره یوځای راوړی و. د پاخه عمر سړی و، په اداکارۍ ، ښه او ښه بدلولو او غوره مالۍ کې ئې پوره پوهه درلوده. هغه په جنګونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نیول. دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولای شول. صلاح الدین ایوبي د ځارکښنې د اهمیت نه پوره پوره خبرو. په علي بن سفیان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدین ایوبي کې لیدل کېده.
[علي تا واوریدل ؟ صلاح الدین ایوبي ورته وویل. دغې خلکو وویل چې ناجي د چاڅخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]
«هو !» علي ځواب ورکړ. ما واوریدل ، که چېرې زه د مخونو په پیژندګلوي کې غلطي ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو دډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، دکرغیړن ذهن انسان دي. ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلوما ت شته. دغه فوځ چې زمونږ د خزانې څخه تنخواه اخلي، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دي. هغه په حکومتي کړېو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخې ددولت اداري جوړښت تر ډیره کمزوري شوی دي. ستا دا پریکړه بلکل پر ځای ده چې په فوځ کې د هرې سیمې عسکر باید موجود وي ، زه به تاته ډیر ژر تفصیلي مالومات را غونډ کړم. زه شکمن یم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دي. تا ته به ددې فوځ ترتیب او تنظیم کې بدلون را وستل اړین وي او یا به ناجي ددې کاره لرې کوي.»
«زه په خپلو لیکو کې خپل دښمن نه پیدا کوم» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دي. دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن ګرځول په هیڅ توګه د عقل او پوهې کار نه دي. زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري د پردېو له پاره دي. د خپلو د وينو د توپيلو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيت په مينه او محبت بدلولاي شم ته د هغې د فوځ د ذهنيت د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دي.»

خو ناجي دومره خام سړی نه و. دهغې ذهنيت د ميني او محبت د ورانګو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شی سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطانت سره وه. په دې اساس هغه يوه تيره وه خو څوک به ئې چې په خپل جال کې را ننښلول غو ښتل نو دهغې تر مخی به د موم په څير ويلي کېده. هغه د صلاح الدين ايوبي سره هم همدا تګلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غږ کاوه ، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښې او ارادې پر خلاف و. ورځی تيريدې، صلاح الدين ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پوري خوښاوه. ناجي هغه ته ډاډ ورکړې و چې سوډاني ساتونکې فوځ د حکم منتظر دي او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه دری ځله صلاح الدين ايوبي ته ويلي و چې هغه غواړی د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړې او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقراره دي. خو صلاح الدين ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخی دغه بلنه نشوه منلای.

(۴)*****

شپه وه ، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره پوځای د شرابو بوتل په لاس ناست و ، دوه نڅونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اوازا سره په مستۍ راغلې وې او د مارانو په څير ئې په جادووزمه توګه نڅاوې کولې ، دهغوی پر پښو کې ګنګرو نه و ، دهغوی په جسمونو همدومره کالي و چې د هغوی سترئې پټولای شو. په دې نڅا کې د خمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل ، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هېڅچا بيا دهغې د اخلال کولو جرآت نه شوای کولای ، ، بوائې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې ددننه د ورتللو جرأت هم نه شوای کولای، دهغې دخبرې په اورېدو سره سم ناجي بېرون ووت ، د روازه چې هغه بوي بلې کمرې ته بوړه، هلته په سوډاني لباس کې پټ يو د پوخ عمر سړی ناست و ، دهغې سره بوه ځوانه نجلۍ هم وه ، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه ، ناجي د هغې دڅهرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو ، هغه دښځو ښکاري و ، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عياشۍ له پاره نه په کاربدې ، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل ، دهغوی له ډلې څخه يو کار دا هم و چې هغې به ډېرې ښاپسته او چالاکه نجونې د اميرانو او وزيرانو،د په خپل موټې کې د نيولو په خاطر د هغوی د بليک ميل(Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې تر څنګ ئې د څارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنګه چې يو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهېږې چې په دې کې څومره غوښه شته ، په همدې ترتيب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولای شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده، نجونې به ډېر وخت د ببوپاربانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته دمال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سړی هم دهمغسې بپاربانو په څېر و ، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده ، نڅا هم کولای شي او تېرې د خپلې ژبې د زهرو په واسطه په اوبو بدلولای شي. ناجي دهغې سره تفصيلي خبرې اترې وکړې ، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و ، هغه د خپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته ، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تېارول غواړي دهغې د ترسره کولو له پاره دې ته د لږ څه روزنې اړتيا ده ، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه، هغه خپل قبمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته بوړه چې دده دوه نور و ملګرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و ، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ ، کله چې نجلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپله ځانه خپله ځوغه لرې کړه نو د جسم تولې لوړې ژورې ئې را برسېره شوې. ناجي او دهغې ملګري بې هوشه شانته شول ، په دې وخت کې د هغې نورو دواړو ګډېدونکو نجونو رنګونه هم تک ژېړ شول ، ځکه د هغې نوې نجلۍ ترمخ د دوی ارزښت را کم شوی و .

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ ، خلک ئې ټول وویستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله ، دنوم پوښتنه ئې ترې وکړه ، هغې ورته ئې ویل «(ذکوبي)»، ناجي ورته وویل « (ذکوبي) ! ستا هغه پلورونکې ماته وویل چې ته تېره په اوبو بدلولای شې ، زه به ستا دا کمال ګورم»

«هغه تېره څوک دې ؟» (ذکوبي) ترې و پو ښتل.

«د مصر نوي امیر !»ناجي ځواب ورکړ. « هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدین ایوبي ؟» (ذکوبي) ترې و پوښتل.

«هو ! صلاح الدین ایوبي !» ناجي ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم. »

«هغه خو به شراب څښې ؟»

«نه !» ناجي ځواب ورکړ ، « د شرابو ، ښځو ، سندرو او نڅا او تفریح څخه هغه همدومره کرکه لرې لکه یو مسلمان ئې چې د خنزیر د غوښې څخه لري»

«ما اورېدلي و چې تا سره د نجونو داسې یو طلسم شته چې د نیل رواني درولای شي» (ذکوبي) ورته وویل « ایا هغه طلسم بېکاره شوی دې ؟»

« ماتر اوسه پورې هغه نه دې ازمېښت کړې» ناجي ورته وویل « دا کار یواځې ته کولای شې ، زه به د صلاح الدین ایوبي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووایم»

«ایا ته هغه ته زهر ورکول غواړې ؟»(ذکوبي) ترې و پوښتل.

«اوس نه !»ناجي ځواب ورکړ.«زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم ، زه یواځې همدومره غواړم چې هغه یو ځل دستا په ښېر د بوي نجلۍ په جال کې را و نخلوم ، او بیا هغه زه له خپله ځانه سره یوځاې کښېنوم او شراب پرې و څښم ،که چېرې د هغې وژل مې غوښتلي نو دا کار ما د حشیشین په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولای شو.

« یعنې ته د هغې سره دښمني نه ، بلکه دوستي کول غواړې !» (ذکوبي) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل ، د (ذکوبي) څخه د دومره سترې خبرې په اورېدو سره ناجي لږڅه ځنډ وکړ، او بیا ئې نجلۍ ته وکتل ، او له ځانه سره ئې وویل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زیاته ذهینه و ختله.

«هو (ذکوبي) ! » ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ویې ویل«زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي ، چې هغه زما هم پیاله او هم ناستې شې. مخته زه یو هېږم چې دهغه څخه ډېول کار و اخلم. » ناجي د لږ څه فکر کولو وروسته بیا وویل « لیکن زه تاته دا ویل هم اړین ګنم چې د صلاح الدین ایوبي په لاسو کې یو جادو هم شته ، که چېرې ستا په ښایست او ادآو باندې دهغې جادو و خېژي نو بیا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه ، نو بیا د بوي ورځې څخه زیاته ژوندۍ نه شې پاته کېدای. صلاح الدین ایوبي به هم تا ته د مرګ څخه خلاصون در نشي کړای ، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې ،او که نه زما د رتبې او حېثیت انسان د بوي داسې ځان پلورنکې ښځې سره ، هغه هم په خپلې لمرنۍ لیدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا به تاته را تلونکې وخت و ښئې چې ځوک چاته دوکه ورکوي ، » (ذکويي) ورته وويل « ماته دا وواياست چې زه به څه ډول تر صلاح الدين ايوبي پورې ورورسېږم»

«زه هغه بوه جشن ته را بولم ، » ناجي ورته وويل « هغه همدلته د شپې له ځانه سره ساتم ، او تا دهغې د خوب ځاې ته ور ننه باسم ، ما ته د همدې موخو له پاره دلته را بللې ئې.» « مخته زه پوهېږم او کار مې»

*****(۵)

هغه شپه هم تېره شو او بيا پسې نورې شپې هم تېرېدې ، صلاح الدين ايوبي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تيارولوکې دومره مشغول و چې د ناجي د بلنې له پاره ئې وخت نه شو ويستلاې ، علي بن سفيان چې د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړې و د هغې څخه هغه ته اندېښنه پېدا شوې وه ، هغه علي ته وويل « نو ددې مطلب خو دا شو چې دا وګړې د صليبيانو څخه هم ډېر خطرناک دې»

«دا بو مار دې چې د مصر امارت ئې په خپل لستوني کې پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخريبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاګه کړه چې هغې په کوموکومو ډولو ، کوم کوم وګړې په خپلو لاسو کې اخستې دي، او په څه ډول د دولت په امورو کې خپله اراده چلوي ، او بيا ئې وويل « او هغه سوډاني لښکر چې دائې سالار دې ، هغوی زمونږ پر ځاې د همغې وفاداره دي. ايا دې ته کوم علاج پيدا کولې شې ؟»

«بواځې پېدا کولې نه ، » صلاح الدين ايوبي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پېل کړې هم دې. هغه عسکر چې د مصر څخه په عسکري خدمت کې اخستل کېږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کې ورګډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کې به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغې په صحيح ځاې کې کښېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توګه ويلاې شم ، چې هغې د صليبيانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړې اسلامي امت د بوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومي ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونېانو خوب ګڼي.»

« ته په دې لړ کې څه کولې شې ؟»

«دا ماته پرېږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. « هر هغه څه چې زه ئې کوم ، تاته به ئې په همغه وخت کې خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپېريال کې د جاسوسانو بو داسې دېوال جوړ کړې دې چې غوږونه ئې هم شته او سترګې ئې هم. دا دېوال بو خوځنده او متحرک دېوال دې، داسې وانګېره چې هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کې بندي کړې دې»

صلاح الدين ايوبي په علي بن سفيان باندې دومره باورې و چې دهغې څخه ئې په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې تر ې تفصيل و غوښت ، علي ترې و پوښتل « داسې برېښي چې هغه تاته په جشن کې د ګډون کولو بلنه درکوي ، که چېرې دا خبره درسته وي ،نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چې کله ئې زه درته ووايم»

ايوبي پورته شو او خپل لاس ئې په ملا کښېښود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولې څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودرېد او ويې ويل « بن سفيانه ! ژوند او مرګ د اللّٰهؒ په لاسو کې دې ، ايا د بې هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چې انسان د پېدا ښېنت سره سم بېرته مړ کېداې ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کې را ګرځي ، چې شاېد هغه خلک به ډېر ښه نصېب خاوندان وي چې قومي احساس ئې مړ

شوى وي،دکوم کرچار خاوندان هم‌نه‌وي او په ډېرو مزو او چړچو سره ژوند وکړي او بیا په راغلې مرګ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه !درونده امېره ! دا بدنصیبه دي» علي ورته‌وويل.

«هو !بن سفيانه !»صلاح الدين ايوبي ورته وويل «زه چې کله هغوى ته د بنه نصيب خاوندان وايم نو معلومه نه‌ده چې دا خبره ماته څوک په غوږو کې کوي چې تا راته‌وکړه ؟خو فکر کوم چې که ما د تاریخ څنډه په دې اړخ را و نه ګرځوله نو اسلامي امت به خپور شي او د غرونو په وادیو ،ځنګلونو ، دښتو او صحراګانو کې به ورک او له منځه ولاړ شي.زه چې وینم د ملت خلافت په درې برخو ویشل شوى دې ، امیران خپله خوښه حاکموي ، او د صلیبیانو د لاس الې ګرځېدلي دي ، ماته‌دا ويره هم را په زړه کېږي چې که چیرې مسلمانان ژوندي هم اوسي نو بیا به هم تل د صلیبیانو د لاس الې او دهغوى غلامان وي ، هغوى به پدې خوښ هم‌وي چې ژوندي دي ، خو د قوم په څېر هغوى مړه شوى دي. لږڅه نقشې ته ځېر وکړه علي ! په تېره نېمائي پېړۍ کې ووینه چې زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوى ده.» هغه چپ پاته‌شو ، سر ئې ټيټ کړ او خوځاوه ئې.بیا ودرېد او سر ته‌ئې ټکان ورکړ او علي بن سفيان ته‌ئې و کتل « **کله چې تباهي د داخل څخه را پورته کېږي ،نو بیا دهغې درول محال ګرځي ، که چیرې زمونږ د امارتونو اوخلافت همدا حال وي نو بیا خو صلیبیانو ته پر مونږ د برغل کولو اړتیا نه پیښېږي، هغه‌اور چې مونږ په کې خپل ایمان ، خپل کرچار او خپل قومیت سوځوو ، په هغې به‌صلیبیان سوکه تېل وراچوي ، د هغوى سازشونه به‌مونږ په خپل منځي جنګونو اخته‌کوي**.... شاید چې زه خپل عزم پوره نه‌شم کړاى.زه شاید د صلیبیانو څخه ماتې هم‌وخورم ، خو زه د خپل قوم په نوم یو و صیت پرېږدم او هغه دا چې[**په هېڅ کافر باندې هېڅکله هم باور و نکړئ ، که دهغوى پرخلاف جنګېدل وي نو تر هغې و جنګېږئ چې و مرئ ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده ونکړئ،**]»

«ستا وينا داسې ډاګېزه کوي چې ته د خپل عزم څخه نهيلې شوى ئې.»علي بن سفيان ورته‌وويل.

«نهيلې نه يم ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «جذباتي .... علي !زما دا يو حکم اړوندې څانګې ته ور سوه ، چې عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چې د فوځ له پاره ډېر زيات داسې وګړي چې د جنګ تجربه ولري تر لاسه کړئ ، زمونږ په لاس کې د عسکري روزنې له پاره ډېر زيات وخت نه شته ، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوى مسلماني يو اړين شرط کېږدئ ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کې و ساته چې د جاسوسانو داسې يوه ډله تياره کړه چې ددښمن په سيمه کې نه يواځې د څارکښنې کارونه تر سره کړي بلکه هلته دشپې له اړخه غلچکي برغلونه هم تر سره کولاى شي.دا به د سرتېرو يوه ډله‌وي ، هغوى ته ځانګړې روزنه‌ورکړه ، په هغوى کې دا صفتونه‌را پيدا کړه چې د اوښ په څېر د ډېر وخت له‌پاره دتندې زغم ولري ، دهغوى سترګې د باز په څېر تېزې وي ، او د صحرايي ګېدړې په څېر مکاري ولري ،او په دښمن د زمري په څېر د برغل کولو توان ولري ، د زړه ورتيا او ځواک خاوندان وي ، په هغوى کې د شرابو ، حشيشو او ......عادت نه‌وي او د ښځو له‌پاره هغوى د واورې په څېر يخ وي .... بهرتي تېزه کړه ابن سفيانه !... او ياد لره چې زه د هجوم قابل نه يم ، ماته د جنګجويانو اړتيا ده ،که څه هم شمېره ئې لږه‌وي ، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندې پوه وي ، دهېڅا په زړه کې دا شک نه‌وي چې هغه‌ولې جنګول کېږي.

*****(٦)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهیان د مصر د امارت په فوځ کې را ټول شوی و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکویي)ته ټرینڼګ(Training) او روزنه ورکوله، او دائې ورته ښوول چې په څه ډول او څنګه لارو چارو صلاح الدین ایوبي د خپل ښایست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصیت او کرچار کمزورې کړي ، کله چې د ناجي د راز ملګرو (ذکویي)و کتله نو هغوی د کومې ویرې او شک پرته وویل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ ووینې نو د خدایي ددعوي څخه به لاس په سر شي.

د ناجي د څارکښۍ خپل نظام و ، ډیر تیز او زړه ور، هغه ته دا ډاګیزه شوی وه چې علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي ځانګړې مشاور دې او هغه د عربو یو منل شوی څارکښ او رازموندونکې. هغه دعلي پسې خپل جاسوسان پرې ایښې و، او هغوی ته ئې د علي دو ژلو پروګرام ورکړې و.

ناجي ، د صلاح الدین ایوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکویي) روزلې او تیاره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش اوسیدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه یوائې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادوپه څیر اغیز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښینوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ ایښوده ، هغه د هغې نورو دوه نځونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترګې دې لورې ته رااړولې وې، ددرې څلورو شپو راهیسې ئې هغوی خپلې کمرې ته هم نه وې را بللې ، ناجي دطلایي هګیود چرګې په څیر و، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکویي)په غیږ کې ناست او هګۍ ئې اچولې.هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکویي)د لرې کولو پلانونه جوړ کړل. او دې پایلې ته ورسیدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لري ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمره چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پهره ولاړه وه ،ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسیدو د هغو ځایو څخه چېرته تللاې نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلې کولو له پاره ،هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه یوه له خپلو ځانو سره باوري کړه. هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکویي)ته زهر ورکړي.

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي ساتونکې ډله تبدیله کړه ، داټول د مصر د امیر (وایسراې) پخوانی ساتونکې و،ددې پر ځاې هغه د هغو سپاهیانو څخه د ساتونکو ډله تیاره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتي و. دا د سر تیرو یو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهیتوب کې ئې هم سارې نه درلود ،او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډګر میړه و. ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و، خو هغه د صلاح الدین ایوبي په وړاندې ددې بدلون ډیره زیاته ستاینه وکړه ، او ددې تر څنګ ئې غو ښتنه وکړه چې صلاح الدین ایوبي دې د هغه بلنه ومنې. ایوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په یوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړي چې ستا بلنه څه وخت منلاې شي. دهغه د تللو وروسته صلاح الدین ایوبي د بن سفیان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي. علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلاې شي.

هم په بله ورځ صلاح الدین ایوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته درتللاې شي. ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ. او ورته ئې وویل چې ددې دعوت ، دعوتي اړخ کم خو د جشن اړخ ئې زیات دې. او دا جشن به د ښاره بیرون په دښتې اوصحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کیږي. د نڅا ،ګډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکود ډلې سواره به د خپل فن مظاهرې کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته د جنګ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدین ایوبي به د شپې هم هملته پاته کیږي. د هغه د تمځاې له پاره به خیمې درول کیږي...... صلاح الدین ایوبي د پروګرام تفصیل اورید ، هغه په ګډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نیوکه و نه کړه. ناجي په ویره او لړزنده اواز وویل ، «د فوځ ډیر هغه سپاهیان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان نه دي او یا هغوی چې نیم مسلمان دي کله کله شراب څښي، هغوی د شرابو عادي نه دي ، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د څښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قومندان ئې !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه ، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»

«د مصر د امیر بخت دې هسک وي !» ناجي د غلامانو په څیر وویل « زه څوک یم چې داسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد ګڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د ګډوډیو د جوړولو او بدکاریو پرته هر څه کولای شي.» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ،« که چیرې د شرابو د څښلو وروسته ، چاهم ګډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبرد صلاح الدین ایوبي ساتونکو ته ورسید چې ناجي د ایوبي د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي ،په هغې کې به نڅا او سندرې وي او شراب به په کې هم څښل کیږي او صلاح الدین ایوبي ددې جشن بلنه ددې ټولو خرافاتو سره سره منلې هم ده ، نو ټولو د حیرانتیا ښخه یو دبل خولو ته کتل. یوه به ویل چې ناجي درواغ وایي ، هغه غواړي په دې توګه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي او چا بیا ویل چې د ناجي جادو په صلاح الدین ایوبي هم خپل اغیز وکړ، دا انګیرنه هغو مشرانو ته ډیره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پیالې ملګري و. ځکه صلاح الدین ایوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم د هغوی له پاره د عیش او عشرت ، شرابو څښلو او بدکارۍ ټولو دروازې بندې کړې وې او دا کارونه ئې جرم ګرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلین رواج کړې و چې هیڅاته هم د پخوا په څیر د خپلو دندو څخه د غفلت جرآت نه وه پاته ، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امیر په کومې بلنې کې د شرابو ، ګډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنګینو محفلونو خپل زړه بایلې او زمونږ دډلې یو وګړې به ترې جوړ شي.

دا یواځې علي بن سفیان و چې ورته ډاګیزه وه چې صلاح الدین ایوبي د دې خرافاتو اجازه ولې وکړې ده.

د جشن ماښام را نژدې شو ، له یوې خوا د پنځلسمې سپوږمۍ شپه وه ، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شګو ذرې هم په کې په نظر را ځي ، اود بلې خوا د زرګونو مشالونو روښنائې هم دهغې صحرا شپه رڼا ورځ ګرځولې وه. د ساتونکو سپاهیانو هجوم و چې په یوه پراخه میدان کې را چاپیره د یوه دېوال په څیر ولاړ و، په هغه خواکې ئې چې د صلاح الدین ایوبي د کښیناستو کوم تخت ایښی و نو هغه د یوه ستر پادشاه تخت معلومیده ، دهغې کېڼ او چپ اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځایونه ټاکل شوي و. ددې پراخه او خپور ننداره ځاې څخه لرې څه لرې د میلمنو له پاره ډیرې ښایسته خیمې درول شوي وي. ددوی تر څنګ یوه ستره خیمه د صلاح الدین ایوبي له پاره هم همملته دریدلې وه. په دې خیمه کې به هغه شپه تیروله ، علي بن سفیان د لمر د پریوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې خیمی په چار چاپیر کې ئې ساتونکې و درول.

کله چې علي بن سفیان هلته ساتونکې درول نو ناجي (ذکوبي)ته دصلاح الدین ایوبي د راپرزولو له پاره اخري لارښووني کولې ، په دې ماښام د (ذکوبي) ښایست څه بل منګه زیات و ، د هغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوي را ته چې د سحراو جادو اغیز ئې درلود. هغې خپلې توري ملایمې زلفې په خپلو لوڅوسپینو متو باندې را خپرې کړې وي ، د هغې لباس دومره باریکه و چې د هغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورایه معلومیدې ، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا اوخنداوه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تیره کړه او وئې ویل «په صلاح الدین ایوبي باندې شاید ستا جسماني ښایست دومره اغیز و نه کړي ، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوي، ګوره هغه سبق مې چې درته په دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځوکې ښوولې هیر نه کړې ! او دا هم هیر نه کړې چې هغه ته په ورتللو سره دهغې وینځه و کړئې، له ځانه د انځر هغه ګل جوړ کړه چې د بوټې په سر کې تر سترګو کېږي خو په بوټې د ورختلو وروسته له نظره ورککېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښینوه ، زه تا ته ډاډ درکوم چې ته به دا تیره په اوبو باندې بدلوې.

په همدې سیمې کې «قلو پطره» نومې هم د(سیزر) په څیر د اوسپنیز عزم خاوند د خپل ښایست او ځوانۍ په زور او توان ویلي او د مصر په شګو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا څخه ډیره ښایسته نه وه ، ماچې تا ته کوم سبق ښوولی دې هغه ټول د قلو پطره چالونه دي ، د ښځو دا چالونه هیڅکله هم د ناکامۍ مخ نهویني ، (ذکویي) مسکۍ مسکۍ کېده ، او دهغې خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، د مصر شګو یوه بله قلوپطره د یوه ښایسته جادوګر مار په څیر زیږولې وه ، او داسې بریښیده چې د مصر تاریخ خپل ځان یوځل بیا تکراراوه.

لمر پریوت ، او مشالونه روښانه شول ،صلاح الدین ایوبي په یوه آس سپور راغې د هغه چپ او کېڼ ، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړي و . هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدین ایوبي د خیمې شاوخوا ته په پهره درولي و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمی و غږولې او صحرا د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندې وي» په غږونو ډکه شوه . ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووایه ، او زیاته ئې کړه چې « ستا څخه ځان ځارونکې ، د اسلام د عظمت ساتونکې ،تاته د خپل سر په سترګو ښه راغلاست وایي ، د هغوی ناقرارۍ ته وګوره ، ستا په اشارې باندې مرګ ته تیار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنګه چې صلاح الدین ایوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښیناست ، د زغلیدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوریدل شو. کله چې د اسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو و کتل چې څلور اسونه د ښي لورې او څلور آسونه د کیڼ لورې څخه یو دبل پر خلاف ځغلې، په هر یوه یو یوکس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه. هغوی یو دبل مخې ته مخ په مخ را تلل.پوره ډاګیزه وه چې هغوی به ټکر کوي ، هیچاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی یو بل ته ډیر را نژدې شول نو ددواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښینبودې او ودریدل. بیا ئې د اسونو قیضې په یوه یوه لاس کې و نیولې او بل لاس ئې و غځاوه ، ددواړو خواو آسونه یو دبل مخ ته راغلل او دواړه خواوې یو دبل سره لاس وګریوان شول ، سپرو یو دبل د نیولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې ، کله چې آسونه مخته ولاړل ، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپریوتې و په شګو کې ئې سرکونډالې وهلې ، د یوه لورې یوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متو په زور را نیوه او په خپل آس ئې د هغې د کښینولو هڅه کوله ، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپیدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوریدل کېده.

داسپاره په تیاره کې ترې تم شول ، نوبیا ددواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل او په دې توګه اته مقابلې تر سره شوی ، ددې وروسته اوښ سپاره راغلل ، بیا اوښ سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بیا د تیغ وهلو او د وسلو پرته د جنګ لوبې پیل شوی چې یو څو سپاهیان په کې زخمیان هم شول. صلاح الدین ایوبي د زړه ورتیا ، بهادرئ او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و . هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتیا وه ، هغه د علي بن سفیان په غوږ کې وویل « که چیرې په دې فوځ کې اسلامي جذبه هم وي نو زه به یواځې دهمدې فوځ په واسطه صلیبیان په ګونډو کړم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چي پخوا تردي ئي هم ورکړي وه ، هغه ورته وويل « که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسي جذبه ، چي ته ئي ارزو لري ، هم په دوى کي را پيدا کېداى شي .» خو صلاح الدين ايوبي د ناجي په څير تجربه لرونکي او ذهين سالار د ګوښه کولو پر ځاي په نيغي لاري د راوړلو هڅه کوله. هغه په دي جشن کي په خپلو سترګو همدا کتل چي دا فوځ د کرچار له اړخه څه ډول دي ؟ هغه ته د ناجي ددي غوښتني څخه نا هيلهي را پيدا شوى وه چي د هغي سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او تر څنګ ئي د نڅا اوسندرو شوق هم لري، صلاح الدين ايوبي د هغي غوښتنه په دي خاطر منلي وه چي ووينې چي دالښکر تر کومه ځايه په عيش او عشرت کي ډوب شوى دي.

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کي خو دا فوځ په ټولو عسکرى او جنګي معيارونو پوره و خوت خو کله چي د ډوډۍ دخوړلو وخت راغي نو دې فوځ د نااهلو ، بدتميزه او ..... خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بي کنټروله هجوم شکل ئي ځانته و نيوه . د ډوډۍ انتظام په يوه پراخه اووسيع ميدان کي شوى و. په يوه اړخ کي ئي د فوځ نژدي دوه زره وګړو ته د ډوډۍ د خوړلو له پاره ځاي جوړ کړل شوى و او د هغوى څخه په ډيره لږه فاصله کي د صلاح الدين ايوبي او نورو ميلمنو د خوراک ځښاک انتظام و. په سلونو مکمل وريت کړل شوى پسونه ، وزې ، د اوښانو مکمل ورنونه ، اوپه زرګونو روسټ کړل شوى چرګان ايښوول شوى و. د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنګ د شرابو کوچنۍ کوچنۍ مشکيزې او صراحي ګاني ايښوول شوى وي ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندي لکه د وږو ليوانو په څير را پريوتل ، په غړپ غړپ ئي شراب څښل او يو دبله سره ئي لاس اچول پيل کړل. صلاح الدين ايوبي دا ننداره کتله ، اوچپ ناست و ، دهغي پر مخ باندي هيڅ داسي اغيز نه و چي په ډاګه کړي چي هغه د څه په هکله فکر کوي. هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل « تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه ددعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ،؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟»

«نه د مصر اميره !»ناجي په غلامانه لهجې سره وويل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو ښو سپاهيانو څخه دي. تا د هغوى مظاهرې وکتلي ، دهغوى زړه ورتيا دي و کتله ، هغه ځان ځارنه به چي دوى د جنګ په ډګر کي کوي ، هغه به دي نورهم حيران کړي. ته د هغوى دغه بدتميزۍ ته مه ګوره ، دوى به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي. زه کله کله هغوى ته همداسي خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مړينې تر مخه ددنيا د رنګ او بوي څخه پوره پوره خوند واخلي.»

صلاح الدين ايوبي ددې استدلال په مقابل کي هيڅ هم و نه ويل ، کله چي ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « ماچي څه کتل غوښتل هغه مي و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنګامو کولو عادي دي ، ته وائي چي په هغوى کي جذبه نه شته ، خو زه وينم چي په هغوى کي کرچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنګ ډګر ته يوسي نو دوى به د جنګېدو په ځاي دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کي شي. او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبې شوى سيمې د خلکو د عزت سره به لوبې او وحشيانه سلوک کوي . »

«ددي علاج دادې» علي بن سفيان ورته وويل « چي هغه فوځ چي تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کي ورګډ کړې ، خراب سپاهيان چي د خو سپاهيانو سره يوځاي شي نو دهغوى په سلوک کي هم بدلون را پيدا کېږي.»

صلاح الدين ايوبي مسکي شو او علي ته ئي وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پوهيږې ، زما پلان هم همداسي دې خو ما نه غوښتل چي تا ته ئي اوس په ډاګه کړم، هيڅا ته په دې هکله څه مه وايه»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان کې دا صفت و چې چې د نورو د زړونو په راز به پوهيده ، ډيرزيات ذهين و ، هغه لږ څه نور ويل غوښتل چې تر مخ ئې څو نور مشالونه روښانه شول ، په ځمکه باندې قيمتی قالينې غوړيدلې وې ، د شپيلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غړيدو شوی چې په ميلمنو کې ئې پوره چپتيا را وسته. له يوه اړخه د نڅونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نرې لباس کې راښکاره شوی چې په هغې کې دهغوی د جسمونو وينبته وينبته په نظر راته ، دهر يوه لباس د يوې نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنګونو تر سترګو پورې رسيده ، دهغوی وينښتان خواره و او د وريښمو د يوې برخې په څير ځليدل ، دصحرا د نرې نسيم او د نجونو د زرکوپه څير تګ دغه نرې نرې لباس خوځاوه، داسې بريښيده لکه د ګلونو ډک بوټي چې په فضا کې لامبو وهي ، د هر يوه د لباس رنګ جدا و ، او د هر يوه شکل او صورت يو دبل سره توپير درلود ، خو د ښايست او د جسم په نرمښت کې ټولې يو څير وې. د هغوی مرمرينې متې بربنډې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللې خو د قدم ښکته پورته کيدل ئې په سترګو نه ليدل کيده ، هغوی د هوا د څپو په څير مخته راتللې.

هغوی په نيمه دايره کې سره را ټولې او ودريدې ، د صلاح الدين ايوبي په لور ئې مخ کړ او د تعظيم او احترام له پاره ئې سرونه ښکته کړل ، د ټولو وينښتان د هغوی په اوږو را پريوتل ، سازونو دهغوی په دغه وريښمی وينښتانو کې د جادو طلسم را پيدا کړې و. دوه تور پوسته دبوشکله حبشی ځوانان چې د ملاګانو څخه ئې د زمري پوستکې را تاو کړې و ، يوه سترشان ټوکرۍ په لاسو کې نيولې په پوره چټکۍ سره را روان دې هغوی ټوکرۍ د نجونو په نيمه دايره کې کښيښوده ، په دې وخت کې د مار د بين ساز په غړيدو شو. حبشي ځوانانو د مستو غوايانو په څير خپل ښکرونه اخوا دېخوا غورځول او له صحنې څخه غايب شول ، د ټوکرۍ څخه يو ډير ه ستره غوټۍ را ووته او دګل په څير و غوړيده ، ددې ګل څخه يوه نجلۍ را برسيره شوه ،چې سوکه سوکه را پورته کيده ، داسې بريښيده لکه د سرو وريځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکاږي ، دا ددې دنيا نجلۍ نه معلوميده ، دهغې خندا هم ددې ځمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د وينښتانو ځلا هم د مصر د نجونو د وينښتانو د ځلا په څير نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د ګلانو دپاڼو څخه بيرون قدم کښيښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملايمت ټول نندارچيان حيران او مسحور کړل.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نرۍ خندا وه ، صلاح الدين ايوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئې وويل «ما هيله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناجي د صلاح الدين ايوبي په لور راغې او ورته ئې وويل «د مصر د امير بخت دې ستر وي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويي)دې ، هغه ما ستا له خاطره د سکندرئې څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مينه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناڅي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پيژنم، هغه په ساحل کې د ماهيانو کار وبار کوي ، دا نجلي ستا سره مينه لري ، ان تر دې چې تا د پيغمبر په توګه مني ، زه په ناڅاپي توګه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی يم صلاح الدين ايوبي د مصر د نوي امير په توګه راغلې دې. د خداې له پاره ما ته د هغه سره د ليدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې سترې هستۍ په قدمونو کې ئې کيږدم ،.... ډير زيات دروند اميره ! ماستا څخه د نڅا او موسيقي اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضور ته هديه کړم.»

«تا هغې ته نه و ويلې چې زه په خپل مخکې هيڅ يوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم ليدلې؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل او ورته ئې وويل « دا نجونې چې تا په بڼه کې پټې راوړي بلکل لوڅې دي،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دستر مقام خاونده !» ناجي په لړزنده اواز سره وويل ، « ما ورته ويلي و چې دمصر امير نڅا او رقص نه خوښوي ، خو دې ويل چې هغه به زما نڅا خو ښه کړي ځکه چې زما په نڅا کې د ګناه په لور بلنه نه شته. دا به د يوې عزتمندې نجلۍ نڅا وي ، زه د ايوبي تر مخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندې کول غواړم ، که چېرې زه نارينه واې نو د ايوبي دځان د خوندي ساتلو په خاطر به دهغې په ساتونکې ډله کې ور ګډه شوې واې.»

« ته څه ويل غواړې» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل « ايا دا نجلۍ ځان ته را وبولم او تعريف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زړګونو وګړو تر مخ ډېره ښه نڅا وکړه ؟ هغه ته په دې خبره شا باسې ورکړم چې هغې د نارينه و د جنسي د جذباتو په را پارولوکې ښه پوهه او مهارت تر لاسه کړې دې ؟»

«نه د مصر اميره !» ناجي ورته وويل « ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د ليدلو کتلو شرف ورووبښې ، دا د ډير لرې ځخه دلته راغلې ده ، لړڅه هغې ته وګوره !دهغې نڅا مسلکې اغيز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په څومره مينه ګوري ! بې شکه چې عبادت يواځې د الله کېږي خو نومورې د خپلې نڅا ، او عقيدې له لارې په خمارو سترګو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خيمې ته راشي ، که څه هم د لږ وخت له پاره وي، دا د راتلونکې مور وګڼې چې د رحم ځخه ئې د اسلام د ساتنې له پاره يو سرتيرې و زيږيږي، دا به خپلو بچيانو ته په فخر سره وائې چې ما ته د صلاح الدين ايوبي سره په ځانته ځانې کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوی و».

ناجي په ډيره اغيزمنه توګه او جذباتي وينا سره په صلاح الدين ايوبي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د يوه غلام پلورنکې ځخه را نيولې وه ، د يوه شريف پلار عزتمنده لور ده ، هغه په صلاح الدين ايوبي باندې دا ومنله چې ووائې چې « ډير ښه !دا زما خيمې ته را وليږه»

(ذکوبې) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بيا بيا به ئې د صلاح الدين ايوبي په لور کتل او مسکې مسکې کيدله به، پاته نجونې دهغې په چاپير کې لکه د تتليو په څير الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کيدو نڅا نه وه. دوی د مشالونو په رڼاو کې داسې بريښيدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپيريانې لامبو وهي او تيريږي را تيريږي ، دسپوږمۍ خپل يو اغيز و ، خو د صلاح الدين ايوبي په هکله هيڅوک نه شي ويلاې چې هغه په کوم فکر کې ډوب ګونګ سونګ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنګامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوی هم خمار، ستومانه او د مړو په څير ګرځيدلي و. په ځمکه او اسمان کې يو ډول چپتيا خپره وه ، او ناجي پر خپلو برياو ډير زيات خوښ و، او شپه لږه لږه د سهار لور ته راونه وه.

*****(۷)

دشپې نيمائې وه چې صلاح الدين ايوبي هغه ښايسته خيمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوی وه.، په خيمه کې دننه قالينې خپرې شوې وې ، په پالنګ باندې د زمرې دپوستکې په څير پوښ غوړيدلې و.کوم فانوس چې هلته اينبول شوی و ، دهغې شفافه او ښايسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څير زېړه وړونکې وه، دخيمې دننه سيمه ټوله دښايسته عطرو په بوې معطره شوی وه. د خيمې په دېوالونو باندې وريښمينې پردې را زوړندې وې ، ناجي د صلاح الدين ايوبي سره يوځاې خيمې ته ور ننوت ، او ترې وئې پوښتل « ايا هغه د لږڅه وخت له پاره را واستوم؟زه د وعده خلافۍ ځخه ډير بيريږم.»

«را وئې ليږه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، او ناجي د هرن په څير په ښکرونو غورځولو سره د خيمې ځخه بيرون شو .

لږ وخت به تيرشوی و چې د صلاح الدين ايوبي ساتونکو يوه نڅونکې دهغه دخيمې په لورد راتللو په حال کې و کتله، د خيمې په ټولو اړخونو کې مشالونه د علي بن سفيان له خوا روښانه شوي وترڅو د شپې په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکې د خيمې شاوخوا په بنه توګه ترنظر لاندې و ساتلاې شي. کله چې نخونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پيژندله ، هغوى هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکرۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکوبي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکې و ، په دې بڼه کې هغه لوڅه لغړه ښکاريده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکوبي)ورته وويل چې هغه د مصر امير صلاح الدين ايوبي پخپله دخپل خوب ځاې ته را بللې ده . خو قومندان ورته وويل چې ايوبي دهغه اميرانو څخه نه دې چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغې څخه پو ښتنه وکړه ،» (ذکوبي)ورته وويل «زه خود خپله ځانه دلته د راتللو جرآت نه شم کولاې»

« دهغه بلنه تا ته څنګه در ورسيده ؟» قومندان ترې و پوښتل.

«ماته سالار ناجي وويل چې د مصر امير دې ځانته غواړي» (ذکوبي) ورته وويل ، « که ته غواړې زه بيرته ځم که امير زما په هکله و پوښتی نو ځواب پايلې به ئې پخپله پر تا وي»

قومندان دا نشوه منلاې چې صلاح الدين ايوبي دې د خپل خوب ځاې ته يوه رقاصه نځونکې را وبولي ، هغه دايوبي د عمل او کرچار څخه پوره خبرو ، دهغه ددې حکم څخه هم خبرو چې د نڅاکوونکو او سندرو ويونکو سره د اړيکو لرونکې بايد سل لښتې (درّې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولويد ، په فکر فکر کولو سره ئې جرآت وکړ او د صلاح الدين ايوبي خيمې ته ورننوت ، ايوبي دننه قدم واهه. قومندان ترې په ويره ويره و پوښتل « بيرون يوه نځونکې ولاړه ده ، وائې چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدين ايوبي ورته وويل « هغه دننه را وليږه»

قومندان بيرون را ووت او (ذکوبي) ئې دننه خيمې ته و استوله ، ساتونکو هيله درلوده چې ددوی امير او ستر سالار به دا رقاصه د خيمې څخه بيرون را وغورزوي ، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هيڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخري وختو ته رسيدله ، د خيمې د دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز را ته ،د ساتونکو دډلې قومندان په ډيره نا ارامۍ سره اخوا دېخوا قدم واهه، يو ساتونکې د هغې څخه و پو ښتل،« ايا دا حکم يواځې زمونږ له پاره دې چې د کومې فاحشې سره اړيکې درلودل جرم دي.»

«هو !» هغه ځواب ورکړ« حکم يواځې د ترلاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون يواځې د رعاياو له پاره جوړيږي.»

« ايا دمصر امير به په درّو نه وهل کيږي ؟»

« پادشاهان کوم ځانګړې کرچار نه لري ،» قومندان په سوزيدونکې اواز وويل «صلاح الدين ايوبي به شراب هم څښي ، يواځې پر مونږ باندې ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدين ايوبي بّت ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بُت څخه يو عربې شهزاده را ووت چې يو بدکاره او عياش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه تر سره کول.

ناجي ډير خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدين ايوبي د خوښۍ له پاره شراب بوي کړې هم نه و. هغه په خپله خيمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنګيده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته وويل « هغه چې تللې نو ډير وخت تير شو ، داسې بريښي چې زمونږ غشې د صلاح الدين ايوبي په زړه کې ښخ شوی دې.» «زما غشي خطا شوی کله دې ؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئې ويل « که چيرې دا تير خطاکيداې نو سمدستې به بيرته زمونږ لورې ته راغلې واې»

«ته صحيح خبره کوې ،» اوروش ورته وويل « (ذکوبي)د انسان په بڼه کې يو طلسم او جادو دې ، دا نجلۍ د حشيشينو سره اوسيدلې او که نه د صلاح الدين ايوبي په څير بُت ئې هيڅکله هم نه شو ماتولاې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هيڅ کله د حشيشين په وهم وګمان کې هم را نه شي. » ناجي ورته وويل « اوس د صلاح الدين ايوبي په ستوني کې د شرابو ورښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بيرون د قدمونو اواز ترغوږو شو. منډه ئي واخسته او بيرون را ووت، هغه (ذکوبي)نه وه بلکه يو سپاهي روان و، ناجي دلرې ځخه د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور و کتل، پردې ئې را ځړيدلې او ساتونکې بيرون په پهره ولاړ وو ،هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وويل « اوس زه په ډاډمنه توګه ويلای شم چې زما (ذکوبي)دا ستر بُت مات کړې دې.»

*****(۸)

دشپې اخري برخه وه ، چې (ذکوبي)د صلاح الدين ايوبي د خيمی څخه ووتله ، هغه د ناجي د خيمې پر ځاې په بلې لورې ولاړه ، په لاره کې ورته يو سړي ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په يوه ډول لباس کې پټ شوی و. هغه په ډيره سوکه توګه (ذکوبي)ته ورغږ کړ. هغه هم د همغه سړي په لور ورغله ، هغه سړي هغه يوې خيمې ته ورننويستله ، د لږ ځنډ وروسته هغه ددې خيمې څخه ووتله او د ناجي د خيمې په لور ئې مخ کړ.
ناجي تر دې وخته پورې بيدار پاته و ،هغه څو ځله بيرون را وتلې و او د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور ئې کتلي و ،او ګمان ئې کاوه چې (ذکوبي) صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې را ګيرکړې او هغه ئې د اسمان د شنو څخه لاندې د ناجي د پست ذهنيت په لمن کې را غورځولې دې.
«اوروش ! » هغه وويل « شپه خو تيره شوه ، او هغه تر اوسه را نه غله .» ، « هغه به اوس کله هم را نه شي !» اوروش ورته وويلې ،«د مصر امير به هغه د خپله ځانه سره يوسي ، داسې ښاپيری خو هيڅ شهزاده د لاسه نه ورکوي،...... ايا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دې ؟»
«نه !»ناجي ورته وويل ، « ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دې کړې»
«ايا دا نه شي کېداې چې دمصر امير د (ذکوبي) سره په اصولي توګه واده وکړي ؟» اوروش ورته وويل « په هغه وخت کې به دا خطره وي چې نجلی به په مکمله توګه زمونږ له کاره ووځي .»
«هغه خو ډيره هوښياره ده »ناجي ورته وويل « خو په رقاصو باندې څه باور ؟ هغه د رقاصې لور ده اوتجربه لرونکې ځان پلورونکې ، دوکه هم ورکولې شي»
هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و ، چې (ذکوبي)په نابېره توګه دهغې خيمې ته ورننوتله ، هغې ورته په خندا کې وويل «اوس نو دخپل امير جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ ! تا خو ماته همدا انعام ټاکلې و »
«لمړي خو ووايه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقراری سره و پوښتل.
«هماغه څه چې تا غوښتل !» (ذکوبي) ځواب ورکړ ، تاته چا داويلې و چې صلاح الدين ايوبي د تيږې په څير کلک دې يا دفولادو په څير نه ويلې کيدونکې او يا داچې هغه مسلمانانو ته د اللهؐ سيورې دې.؟» هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ويل « هغه ددې شګو څخه ، چې هوائي ذره ذره له ځانه سره له يوه ځايه بل ته الوزوي ، هم ډير بې وسه او سپک دې»
«ستا د ښايست جادو او دژبې طلسم د هغې څخه د شګو ډيرې جوړ کړې» اوروش ورته وويل » « او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر.»
«هو !ولاړ غر و .» (ذکوبي)ورته وويل « خو اوس شګلوړه غونډی هم نه ده »
« ايازما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبری سره و پوښتل.
«هو !»(ذکوبي) ځواب ورکړ« پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړې دې ، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شې نوهغه يواځې اويواځې ناجي دې ، هغه بيا راڅخه و پوښتل چې ته ئې څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيژني ، ماورته وويل چې هغه زما د پلار ډېر نژدې دوست دې ، زمونږ کور ته راغلې و او زما پلار ته ئې ويلې چې زه د صلاح الدين ايوبي غلام يم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځيدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم......بيا هغه له ما څخه و پوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وويل چې زه ستا وينځه يم ، ستا هر حکم د سر په سترګو منم ، وئې ويل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنګ کښينه ، زه دهغې څنګ ته ورغلم بيانو که هغه تيره وه موم و ګرزيد او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې ترې را رخصتيدم نو زما څخه ئې بښنه و غوښتله ، ويل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمرې ځل له پاره ګنا ه کړې ، ما ورته وويل چې دا ګناه نه ده ،تا له ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړې ، زه دې د پادشاهانو په څير د حکم کولو له لارې نه يم را بللې ، زه پخپله راغلې يم او بيا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باوري او په بربنډه توګه کوله لکه څنګه ئې چې جسم بربنډ و. ناجي د ډېرې خوښۍ څخه هغه پخپله متېو کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکويي) ته ئې افرين وايه او ناجي ته ئې د هغې په دې بريا مبارکي ويله د خيمی څخه ووت.

*****(۹)

ددښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوي سهار را و زيږيد ، هغه د نورو صحرائې سهارونو څخه ځانګړې نه و ، خو ددې سهار رڼا په خپلې تياري سينې کې يو راز پټ کړې و چې تول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسيده ، او د قيام له پاره ئې صلاح الدين ايوبي خوبونه ليدلې و او دهمدې تعبيراو تفسير په عزم باندې هغه را ځوان شوی و .

تيره شپه چې په دې دښته کې څه تير شوی و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د يوه اړخ څخه يواځې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او دبل اړخ څخه ئې د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله او په خپله ايوبي خبر درلوده. خو صلاح الدين ايوبي ، (ذکويي) او د ايوبي د څارکښۍ د څانګې مسئول علي بن سفيان هغه درې شخصيتونه و چې د پيښې ددواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده.

ناجي سلطان صلاح الدين ايوبي اودهغې ملګري په ډېر ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکر و د «صلاح الدين ايوبي دې ژوندې وي» اوازونه پورته کيدل ، صلاح الدين ايوبي ددوی د اوازونو دځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ،د خندا او نورو تکلفاتو هيڅ پروا ئې و نه کړه. دناجي سره ئې لاس ورکړ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسيدو سره ئې ، علي بن سفيان او يو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته يوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی تېوله ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پريوت ،او شپه تياره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پريږده چې اوبه هم نه پيدا کېدې. لږ څه شپه تيره وه چې درې واړه بيرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفيان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وويل « محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو ، خو زما په ډله کې يو ډول ناهيلهې او بې اطميناني راپيدا شوی ده ، او پخپله زه هم دهمدې ناهيلهې ښکار ګرځيدلې يم.»

«څه ډول نا هيلهې؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«ساتونکې وائې ، کله چې يوه فوځ ته د شرابو د ښنبلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی يو؟»

قومندان ورته وويل « که چيرې ته زما دا ګيله بدسترګې ګڼې نو سزا راکړه خو زما ګيله واوره ، مونږ خپل امير د الله ج غوره بنده ګڼو ، او پر هغه د زړه له کومی ځاريدو ته تيار و ، خو تيره شپه.......»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې خيمې ته يوه رقاصه ورغلې وه .» علي بن سفيان دهغې خبره ور پوره کړه او وئې ويل «تا هيڅ ډول بدسترګي نه ده کړې . ګناه که امير وکړي او يا غلام ، په سزا کې ئې هيڅ توپير نه شته. ګناه په هر حال ګناه ده ، زه تا ته داډه درکوم چې د رقاصې او د مصر د امير تر منځ ليدنه د ګناه سره هيڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوي، زه ئې اوس نه شم درته بيانولاي ، سوکه سوکه د وخت په تيريدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوي و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښيښود او ورته ئې وويل « اې عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوره ، ته پخواني عسکر ئې ، په ښه توګه پوهيږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده . د مصر د امير خيمې ته د رقاصې ورتګ پخپله يو راز دي ، خپل سرتيري په هيڅ ډول شک کې مه پريږده ، او چاته ئې يادونه هم و نه کړې چې د شپې څه تير شوي دي.»

دا قومندان دعلي بن سفيان د ذهنيت او وړتيا څخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو او د خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدين ايوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدين ايوبي د ډوډۍ څخه لاس پريمينځه او د ناجي سره کښيناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندېښمن غوندې هم دي او په غصه هم، هغه په نښتونکې اواز سره وويل ،« دروند اميره ! ايا دا حکم تا ورکړې چې د سوډاني ساتونکې فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورګډ کړئ چې همدا اوس تيار کړل شوي دي ؟»

«هو ناجي !» صلاح الدين ايوبي په زغم سره ځواب ورکړ،« ما پرون ټوله ورځ او دشپې يوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پريکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورګډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانيانو د نفرو شميره لس په سلو کې وي، او تا ته به داحکم هم در رسيدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت ګمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشې.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وويل « ماته دکوم جرم سزا راکول کيږي ؟»

« که چيرې دا پريکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه .» صلاح الدين ايوبي ورته وويل.

« داسې معلوميږی چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دي»ناجي ورته وويل « تاسې بايد په دې هکله تحقيق وکړئ ، زه په مرکز کې زيات شمير مخالفين لرم .»

«زما ګرانه دوسته !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل «ما دا پريکړه يوازې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ څخه د سازشونو دا لړۍ د تل له پاره بيرون شي ، او ما دا پريکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د يو چا رتبه ، که څه هم ډيره پورته وي، او يا ډيره ټيټه وي هغه به شراب نه څکې ، رمباړې به نه وهي اونه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، ګډا او سندرې وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وويل «ما خو له حضور څخه اجازه اخستې وه »

« او ما د نڅا ، ګډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندويان ګڼې ،دهغوی په اصلي بڼه کې ووينم. زه پنځوس زره کسان له يوه سره ګوښه کولاې نه شم په دې خاطر هغوی په مصري فوځ کې مدغموم تر څو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوره ، چې په مونږ کې هيڅ سوډاني ، مصري ، يمني اوعجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بيرغ مو يو دي او مذهب مو يو دي.»

«دروند امير به زما د حيثيت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حيثيت ته به څه پاته شي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه چې ته ئې وړتیا ولرې !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « په خپله تیره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چې د خپلو کارونو قصې را ته بیان کړې....... سمدستي بیرته ولاړ شه او دخپل فوځ سپاهیان ، ځناور ،او د خوراک څښاک او ......دسامانونو کاغذونه تیار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه باید زما د حکم تعمیل وکړل شي»

ناجي غوښتل څه ووائي ، خو صلاح الدین ایوبي د لیدنې د ځای څخه بیرون شو.

*****(۱۰)

داخبره د ناجي حرم ته هم رسیدلې وه چې د مصر امیرسلطان ایوبي، یوې نڅونکې نجلۍ (ذکوبي)ته دخپل ځان سره تږوله شپه د ناستې شرف وربښلې و. د (ذکوبي) پر خلاف د حسد او کینې اور لا د پخوا څخه د سرو لمبو په څیر هرې لورې ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتګ څخه ډیر لږ وخت تیر شوی و خود هغې ښکلا او ښایست په ناجي دومره اغیز کړې و چې هغه ئې د همغه لمړۍ ورځې څخه دخپل ځان سره ځای ناستې و ګرځوله ، هغې ته ئې د لږ ځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چې هغه دوه نورې نڅونکې ښایسته نجونې اوسیدلې ، هغه (ذکوبي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرګنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدین ایوبي دموم کولو او په دام کې د را نښلولو ترینینګ ورکوي ، او داچې ناجي د (ذکوبي)سره یو ځای په یوې ډیرې سترې تخریبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نڅونکې نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبوکې ورتیدې چې کتل به ئې چې دغې نوې نڅونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسې موندلی دې. په دې خاطر ئې د (ذکوبي) پر خلاف کینه اونفرت نور هم ډیرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکوبي)ته سمه او کلکه سزا ورکړې ،او اوس چې ددې څخه هم خبرې شوی چې (ذکوبي)د مصر دامیر هم دومره زیاته خوښه شوی چې ټوله شپه ئې له ځانه سره په خیمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرې اوریدو سره هغوی نورې هم لیونۍ شوی وې. خو هغې ته د سزا ورکولو یواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کیدای شوی. زهر او یا اخستل شوی قاتل، چې هغه په خوب کې ووژني ، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لارې شوني نه ښکاریدې ، ځکه چې (ذکوبي) بیرون نه رواتله ، او د زهرو د ورکولو له پاره هلته ورتګ نه شو کیدای ،

دې دواړو نڅونکو دحویلۍ د تر ټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملګرې کولو هڅه و کړه ،هغه ته به یې انعامونه ورکول ، خوکله چې د کینې او حسد اخرې پولو د هغوی په سترګو کې وینې را پیدا کړې ،نو هغوی یو قدم نور هم مخته واخست او دې نوکرې ته ئې د هغې د خوښې دانعام دور کولو لالچ ورکړ اوخپله موخه ئې ورته و ښوولې ، دا نوکره ډیره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته وویل چې د سالار د اوسیدو ځای کې (ذکوبي)ته د زهرو ورکول شونې نه دې نو موقع او فرصت نه په ګتې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتیا ده ، هغې وعده وکړه چې د (ذکوبي)تګ راتګ به تر نظر لاندې ساتي، کیدای شي داسې فرصت ډیر ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشې ښځې دا هم وویل چې که چېرې کوم وخت په لاس ور نه شي نو د حشیشینو ملاتړ ته به ورغږ کړې ، خو هغې ددې کار له پاره ډیره زیاته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړې همغومره بدله به ورته ورکړل شي.

*****(۱۱)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخت را اوخت ، (ذکوبي)د هغې د یخولو ډیرې هڅې کړې وې ، خو دهغې غصه د سړېدو پر ځای نوره هم ګرمیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته ما پرېږده چې زه يو ځل هغه ته ورشم» (ذکويي) په څلورم ځل ورته وويل «زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بيکاره ده !» ناجي په قهرجنه لهجه وويل «هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده ، او پرهغې عمل هم پيل شوی دي ، زه ئې د هيڅ ځاې د پرېښولو کړې نه يم ، پر هغه ستا جادو اغيز نه دي کړې ،ما ته څرګنده ده چې زما پر خلاف دا سازش کونکې عناصر څوک دي ، هغوی زما د لوړ شخصيت سره کينه لري ، زه د مصر امير ټاکل کيدونکې وم ،هغه وخت چې زه يو معمولي سالار هم وم ما ددې ځاې پر حکمرانانو حکومت کړې دې ، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه» ، هغه دروازه چې دننه را وغوښت ، او ورته ئې وويل چې پرته د ځنډه ، ډير ژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملګرې او نائب اوروش راغې ، نو ناجي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې ، هغه اوروش ته کوم نوې خبر نه درلود ، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وې ، خودوی ددې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تر اوسه فکر نه وکړې ، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلې و ، نو اوروش ته ئې وويلې ،«ما د ځوابې عمل په هکله فکر کړې»

«څه !»

«بغاوت !» ناجي ورته وويل ، اوروش چپ چاپ هغه ته وکتل ،ناجي ورته وويل « ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چې دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي ؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکې نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شې تيارولاې چې ورته ووائې «تاسې به د مصريانو غلامان ګرځئ ؟»»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئې ويل «ما په دې هکله فکر نه و کړې ، د بغاوت کار د سترګو په رپ سره ترسره کيږی. خو د مصر نوې فوځ بغاوت ټکولاې شي ، دمصر فوځ ته کومک هم ور رسيداې شي ، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنګولو تر مخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو »

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دي » ناجي ورته ځواب ورکړ.« زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه ، هغوی ډير لرې ليږم، را شه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکويي) ! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه ،» (ذکويي) خپلې د ناستې ځاې ته ولاړه اوهغوی دواړه ټوله شپه په همدې ځاې کې په خبرو کولو اوپلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يو ځاې کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلې و، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناجي هم په پوره توګه تعاون کاوه ، څلور ورځې تيرې شوی وې ، په دې دوران کی ناجي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست ، خو هيڅ ډول شکايت او ګيله ئې و نه کړه ، د خپل تفصيلي را پور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چې په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائبينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چې ناجي په پوره توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعاون کوي ، خو د بن سفيان را پور لړ څه اندېښنه را پيدا کوله ، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نا ارامی او نا قراري مخ په ډيريدو ده . هغوی مصري فوځ سره په يوځاې کيدو خوښ نه دي ، دهغوی تر منځ دا افواه خپريږي چې په مصري فوځ کې د ادغام نه وروسته به دهغوی حيثيت د غلامانو په څير شي، هغوی ته به د غنيمت مالونه هم نه ورکول کيږي، او د هغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کيږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کيږي. علي بن سفيان دا ټول راپورونه صلاح الدين ايوبي ته ور ورسول ، ايوبي ورته وويل چې دا خلک د ډيرې مودې څخه په عيش او عشرت کې را لوي شوي دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن يم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپيريال سره ځانونه عادي کړي.

« رښتيا !دهغې انجلۍ سره دې بيا ليدنه شوی که نه ؟» صلاح الدين ايوبي ترې و پوښتل.

«نه !» علي ځواب ورکړ ، « هغه سره د ليدنې امکانات په نظر نه راځي ، زما کسان نه دي توانيدلي له هغې سره بياووينې، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده ، »

ددې څخه يوه شپه د مخه يوه پيښه وشوه ، شپه لږ لږ تياره شوې و ه ، (ذکوبي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه ، ناجي او اوروش په بله کمره کې و ، هغې د آسونو د پښو اواز واوريد ، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بيرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د اسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلوميدل ، خو د آسونو څخه د را کوزيدو وروسته هغوی نيغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل ، نو دهغوی د چال څخه را څرګنديده چې هغوی تاجران نه دي ، په همدې وخت کې اوروش بيرون را ووت ، دواړه سپاره د هغه په کتلو سره و دريدل ، اوروش ته ئې د سپاهيانو په څير سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس نندارہ ئې وکړه، بيا ئې هغوی ته وويل چې وسله مو چيرې ده ، دواړو ورته خپلې وسلې و ښوولې ، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه يوړل ، دروازه چې په دروازه کې ولاړ و.

(ذکوبي) په ژور فکر کې ډوبه شوه ، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي دکمرې په لور ئې مخه کړه ، خو دروازه چې هغه په دروازه کې و دروله ، او ورته ئې وويل چې هغه ته حکم شوی دي چې هيڅوک هم دننه را پرې نږدي. حال دا چې (ذکوبي)ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و ، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته ، هغه ته را په ياد شو چې نژدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ويلي و چې « زه عيسائي پادشاهان دکومک له پاره راغواړم ، ته دوه پيغام وړونکي تيار کړه ، چې هغوی ته تر ډير لرې ځايه پورې تګ ور په غاړه دي.» او بيا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وې. »

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخيزه فکر وکړ او بيرته خپلې کمرې ته ولاړه ، دهغې او د ناجي د ځانګړې کمرې تر منځ يوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته ترلې وه، هغې د همغې دروازې سره غوږ ونيو ، ددننه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې ځوک نه شو پوهيداې ، د لږځنډ وروسته هغې ته د ناجي لوړ اواز په غوږ شو ، چې وئې وويل « د ابادېو څخه لرې اوسئ ، که چيرې ځوک مو په شک کې د نيولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پيغام له منځه يوسئ ، په خپل ځان باندې هم لوبې وکړې او هر څنډ چې په لار کې درته را مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي هغه له منځه يوسئ ، ستاسې سفر به څلور ورځې اخلي ، خو هڅه وکړئ چې په درې ورځو کې ورسيږئ، دشمال شرق لورې ته ، لورې هير نه کړئ، شمال شرق»

دواړه کسان بيرون راووتل ، (ذکويي) هم بيرون را ووتله ، هغې و کتل چې دواړه په آسونو سپريږي،ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کيداې شي سپرو ته د خداې پاماني په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډيره چټکۍ سره روان شول ، ناجي چې کله سترګې په (ذکويي)باندې و لګيدې نو ور غږ ئې کړ او ورته ئې وويل« زه بيرون ځم ، کار مې ډير زيات دې ، ته ارام وکړه ، که چېرې په ځانته والي کې دې زړه تنګيږي نو د حويلۍ په انګړ کې قدم وهه .»

«هو !»(ذکويي) ورته وويل« د هغه وخته څخه چې دلته راغلي يم بيرون نه يم وتلې .»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکويي) څُوغه واغوستله ، په ملابند کې ئې خنجر ښخ کړ او د حويلۍ په لور روانه شوه ، هغه ځاې يو څو سوه ګزه لرې و ، هغې ناجي ته دا ډاګيزه کوله چې هغه حويلۍ ته ورغلې ، دروازه چې ته هم هغې همداسې ويلې و ، حويلۍ ته په ورننوتلو سره د حويلۍ اوسيدونکې ټول حيران شول ، هغه دلمړي ځل له پاره هلته تللې وه ، ټولو په ډير درنښت سره هغې ته ښه راغلاست ووايه ، هغه دوه نجونو ، چې ددې د وژلو پلان ئې ترتيب کړې و ، هم ورته ښه راغلاست ووايه ، (ذکويي)د ټولو سره لاس ورکړ او د هر يوه سره ئې خبرې وکړې او بيرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چې ددې د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوى و. هغې (ذکويي)ته په ډيره ژوره توګه وکتل ، خو (ذکويي)بيرون را ووتله .

د حويلۍ او دناجي د ځاې تر منځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه، (ذکويي) چې کله د حويلۍ څخه ووتله نو د ناجي د استوګنځاې په لور د تللو پر ځاې ډيره په چټکۍ سره په يوې بلې لورې روانه شوه. د هغې پسې وروسته يوبل تور سيورې هم را روان و. هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کيداې ، خو د سر نه تر پښو پورې په يوډول لباس کې پټيدل ئې يوه بُت ته ورته و ، کله چې(ذکويي) خپل تګ نور هم چټک کړ نو دې سيورې هم په خپل تګ کې تيزوالې راووست. مخته ګڼ ځنګلي بوټي و ، (ذکويي)هملته پټه شوه ، تور سيورې هم په همدې ځنګل کې ورک شو. ددې څخه نژدې سل يونيم سل ګزه لرې د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې و ، چې په چاپير کې ئې د فوځ لوړو رتبه مامورين اوسيدل.

(ذکويي)همغې لورې ته تلله، د هغې د خوزيدو سره سم هغه تور سيورې هم را پورته شو ،سپوږمۍ ډيره صافه وه ، خو ددې سره سره بياهم دهغې سيورې مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کيده ، د سيورې لاس پورته شو او په لاس کې ئې خنجر و ځليد ، او په ډيره چټکۍ سره ئې خنجر د (ذکويي) د کيڼ اړخ اوږې او څټ تر منځ ورننويست ، (ذکويي) اواز و نه ويست او خنجر ئې له تني وويست ، (ذکويي)ددومره ستر زخم د خوړلو سره سره بياهم په ډيره تيزۍ سره خپل خنجر دملابند څخه راوويست ، کله چې هغه سيورې پرې بل وار کاوه نو (ذکويي) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کې کلک کړ او په خپل خنجر ئې دهغې سينه وخيرله. هغه اواز واوريد ، او دا اواز د يوې ښځې اواز و ، (ذکويي) ددويم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئې د هغې په ګلمو کې ئې ورننويست ، ددې سره يوځاې دهغې په خپل اړخ کې هم خنجر و لګيد خوزخم ئې ډير ژور نه و. سيورې د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پريوت ،

(ذکويي)دا ونه کتل چې پر دې دا غلچکي يرغل کونکې څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وينه بهيده ، هغې ته د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې د سپوږمۍ په رڼاکې تر سترګو شو. نيماې لاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلی وه چې سر پرې و گرځید ،دهغې په تګ کې سستوالي راپیدا شو ، هغې چیغې پیل کړې « علي.. ایوبي ،... علي ....ایوبي...» دهغې کالي په وینو سره شوی و او په ډیره سختۍ سره ئې قدم اخستلاې شو. دهغې منزل ته ډیره لږه لار پاته وه خو هلته ته ئې رسیدل ورته شوني نه ښکاریدل. هغه په پرلپسې توګه علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې یوه ساتونکې پهره کوله ، دغه ساتونکې د هغې اوازونه واوریدل نو ورمنډه ئې کړه (ذکوبي) پر هغې ور ولویده او ورته ئې وویل « ما د مصر امیرته ورسوه ،ژر کوه ، ژر کوه ، ساتونکې چې هغه په وینو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واړوله او منډې ئې کړې.

*****(١٣)

صلاح الدین ایوبي په خپلې کمرې کې ناست د علي بن سفیان راپور ئې اوریده ، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره یو ځاې و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفیان د بغاوت اندېښنه ښووله چې غور پرې کیده، دروازه چې د ویرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ویل چې یو سپاهي یوه زخمي نجلۍ په شا ددروازې بیرون ولاړ دې ، او وائي چې دا نجلۍ د مصر د امیر سره کتل غواړي ، ددې خبرې داوریدو سره سم علي دغشي په څیر د کمرې څخه بیرون راووت. د هغې پسې صلاح الدین ایوبي هم را منډه کړه ، انجلۍ ئې دننه راوړه ، صلاح الدین ایوبي وویل چې سمدستي طبیب او جراح را وبولئ ،نجلۍ د صلاح الدین ایوبي په پالنګ باندې واچول شوه ، د لږ ځنډ وروسته پالنګ په وینو تک سور شو.

«هیڅوک مه را بولئ ،» نجلۍ په کمزورې اواز سره وویل ، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمي کړې ئې (ذکوبي)؟» علي بن سفیان ترې و پوښتل.

« تر هر څه لمړې ضروري خبرې واورئ» (ذکوبي) ورته وویل « دشمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره ولیږئ ، هغوی ته به دوه سواره تر سترګو شي ،د دواړو بادامی رنګ چوغې په ځان کې دي ، د یوه آس سور او دبل تور دې ، هغوی د تاجرو په څیر دي، دهغوی سره د سالار ناجي یو پیغام دې چې عیسائي پادشاه فرینک ته ئې استولې دې ، د ناجي دا سوداني فوځ به بغاوت کوي ، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي ،ستاسې سلطنت دستر ګوانښ سره مخ دې ، هغه دوه سپاره به لار کې و نیسئ ، دهغوی سره د پیښې ټول تفصیل موجود دې.، په همدې خبرو خبرو کې په (ذکوبي)باندې بې هوشي راغله.

دوه طبیبان راغلل ، هغوی د (ذکوبي)د وینې د بندولو هڅه وکړه ، دهغې په خوله کې ئې دوائې ور واچوله ، چې په اغیز ئې هغه یو ځل بیا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پیغام رسولې و، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وې ، واورولې ، دنمونې په توګه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې ، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځاې څخه خپلې کمرې ته استولې وه ، دناجي غصه او منډې ترړې ، ددوه سپرو راتګ،........ بیا هغې وویل چې هغه نه پوهیږي چې پر هغې باندې یرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت او وخت نه په ګټې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتګ هڅه کوله چې د شا له خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په یرغل کونکې باندې وار وکړ ، دیرغل کونکې اواز دا په ډاګه کوله چې یرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د یرغل او حملې ځاې ور وښود ، هغه ځاې ته ئې سمدستي ساتونکې ور واستول ، خو (ذکوبي)ویلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کیداې، ځکه چې زما خنجر دهغې په سینه او ګُلمو کې ور ننوتې دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینه نه دریدله ،ډېره وینه له مخکې بهیدلې وه ، (ذکوبي)د صلاح الدین ایوبي لاس و نیو او ښکل ئې کړ نو وئې ویل « الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ماخخه ډېر هیڅوک دا نشي ویلاې چې د صلاح الدین ایوبي ایمان څومره ټینګ او پوخ دې.» بیا ئې علي بن سفیان ته مخ را واړاوه، «ماخو به څه کمې نه وې کړې ؟ هغه دنده چې تا را سپارلې وه هغه مو پوره کړېده »

«تا د هغې څخه چې مونږ درته ویلې و زیاد وکړل» علي بن سفیان ورته وویل ،« زما په وهن او ګمان کې هم نه و چې ناجې به تر دې حده پورې خطرناکه کارونه وکړي او تا ته به د خپل ځان ځارنه درپیښنه شي ،ما خو ته هلته یواځې د ځارکښۍ له پاره لیږلې وې.»

«کاش چې زه مسلمانه واېې » (ذکوبي)ورته وویل ، د هغې دسترګو څخه اوښکې را روانې شوی ، نو وئې ویل «زما ددې کار هر څومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما رانده پلار او په ناروغیو اخته مور ته ورکړئ، زه دهغوی مجبوریتونو د دولس کاله په عمر نڅونکې ګرځولې وم.»

د (ذکوبي)سر یوې لورې ته پریوت ، سترګې ئې نیمائې پرانستې وې او شونډې ئې داسې خلاصې وې لکه څوک چې مسکې شي. طبیب ئې په نبض لاس کښیښود او د صلاح الدین ایوبي په لور ئې وکتل او سرئې و خوځاوه ، د (ذکوبي) روح د هغې د جسم څخه الوتې و.

صلاح الدین ایوبي وویل « داچې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان ځار کړ، حال داچې که هغې غوښتلې نو مونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغې او وئې ویل چې ، بیرون د یوې ښځې لاش راوړل شوی ، لاړل او وئې کتل چې دنیمائې عمر د یوې ښځې لاش دې ، دپیښې په ځاې کې دوه خنجره موندل شوی ، دا ښځه هیڅا هم نه پیژندله ، دا د ناجي د حویلۍ ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکوبي) باندې وژونکې غلچکې یرغل کړې و. (ذکوبي)د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډېر درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه، او د ملازمې لاش ته ئې یوه کنده وویستله او خاورې ئې پرې واړولې ، دواړه په ډېره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوی د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدین ایوبي دښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو څخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوی ئې دعلي بن سفیان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پیغام ئې له ځانه سره دعیسایانو پادشاه ته ور وړ ، واستول.

«(ذکوبي) څوک وه ؟»

دا د مراکش د هیواد یوه نڅونکې رقاصه وه ، هیچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې ؟ هغه نه مسلمانه وه اونه عیسایې، لکه څنګه چې وویل شول چې علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي د انتلیجنس (Intelligence) یعنې د ځارکښۍ او د رازونو د راټولولو د څانګې مشر و ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدین ایوبي هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و، دلته په راتللو سره ورته څرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر دډلې سالار ناجي یو سازشي او شیطان صفته انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلوملو له پاره دهغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غوړولې و. هغه ته د راز یوه دا پټه ډاګیزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدایانو په څیر خپل مخالفین دښایسته نجونو او حشیشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، یا ئې د خپل ځان غلاموي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا ئي له منځه وړي ، علي بن سفيان د ډيرو زياتو هڅو وروسته (ذكويي)د مراكش ځخه را وبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونكو په بهٔه كې هغه په ناجي و پلورله ، ددې نجلۍ سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف استعمال كړي ،خو هغه په خپله ددې نجلۍ په دام كې و نښت ، نښتل هم داسې چې دخپل نائب سالار سره ئې ددې نجلۍ تر مخه د راز ډيرې مهمې خبرې هم كولې.

ناجي (ذكويي)د جشن په شپه د صلاح الدين ايوبي خيمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بريا باندې ، چې هغه د صلاح الدين ايوبي بُت ورمات كړ ، ډير وياړيده ، د هغه ګمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلۍ په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتيب به هغه خپل مريد او غلام وګرځوي ، خو دهغې شيطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوى چې (ذكويي) پخپله د صلاح الدين ايوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خيمه كې راپورونه وركوي ، او بيرته د صلاح الدين ايوبي ځخه د راتلونكو پروګرامونو په هكله هدايت اخلي.
(ذكويي)د هغې دخيمې ځخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ يو انسان انتظار كاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفيان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وكړې ، دهغې وروسته (ذكويي)د ناجې د كوره ځخه بيرون را و نه شوه وتلاې ، په دې خاطر هغې علي بن سفيان ته بل كوم راپور ورنه شو كړاې ، خو كله چې ورته وخت تر لاسه شو او هغه دهمدې راپور د وركولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، را ووتله،نو د هغسې پيښې سره مخ شوه ، دا د (ذكويي) بدنصيبي وه چې په حويلۍ كې دهغې پرخلاف پدې خاطر سازش كيده چې هغې پر ناجي قبضه كړې ده ،دا سازش كامياب شو او (ذكويي) ووژل شوه ،خو هغه د اطلاع تر را رسولو پورې ژوندۍ پاته شوه.

دهغې دمړينې ځخه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفيان ئې ورسره ژبه كړې وه د صلاح الدين ايوبي له اړخه د انعام سره يوځاې او هغه رقم چې علي بن سفيان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه تر لاسه كړې و ،ټول دهغې معذورو والدينو ته په مراكش كې وركول شو.

*****(۱۴)

دمركونې شپې ستورې له منځه ولاړل اود سهار د را څرګنديدو سره سم علي بن سفيان دخپلو اتو نورو ملګرو سره په ډيره چټكۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډيرې وروسته پاته شوى، هغه ته په ډاګه وه چې د فرينك دربار ته كومه لار ورغلې، كه څه هم دا عربي آسونه په سترتيا كې هم تازه دمه معلوميدل ، خو بيا ئې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ څه ارام وركړ.هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفيان دوه اسپ سواره و كتل چې خپل آسونه ځغلوي ، هغه د خپلو ملګرو لاره بدله او د كوچنيو غونډيو په ژورو كې ئې خپل آسونه په ځغاسته كړل ، هغه ددښتو په ليكو ښه پوهيده ، د لارې د خطا كولو انديښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تيز تګ امر وكړ.دمخكې سپرو او ددوى تر منځ او س نژدې ځلور ميله فاصله پاته شوى وه.دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و.كله چې هغه د كجورو بوټو ته ورسيد نو هغه دوه سپاره نژدې دوه ميله لرې د خاورو د يوې غونډۍ سره روان وو، د هغوى آسونه به هم ستومانه شوى و.
دواړه سواره د آسونو ځخه را ښكته شول او په همدې ځاې كې له نظره ورك شول.او لاره ئې بدله كړه.

فاصله د وخت په تيريدو سره كميده اوكله چې فاصله څو سوه ګزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې ځخه مخته راغلل. هغوى د آسونو د ځغلولو اوازونه اوريدلې و، هغوى بيرته له نظره پناه شول ، علي بن سفيان خپل آس نور هم ورتيز كړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته كړل ، كله چې د غونډيو دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل نو ګوري چې هغه دواړه سواره دهغې ځاې ځخه چېرې خوندي ځاې ته تللي و. خو هغوی کوم لرې ځاې ته نه و تللي هملته لنډ چېرته پټ و ، او ګمان کیده چې ویریدلي به وي ،مخکې شګلوړه غونډۍ وي چې لاره پیدا کول په کې ستونزمنه خبره وه . علي بن سفیان خپل آسونه په یوه صف کې و درول ، او پخپله تښتید ونکو ته نژدې سل ګزه نژدې ور ورسید ، یو غشي ویشتونکې د لرې ځخه د ځغلیدونکې آس ځخه یو غشې وویشت ، چې د یو ه آس په پښه کې و نښت ،آس د کنترول ه ووت ، د لږ ځه منډو ترړو وروسته هغه دواړه محصور شوی و ، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله ، او درواغ ئې وویل ، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول ، خو د تالاشۍ په وخت کې ترې هغه پیغام تر لاسه شو چې ناجي ورکړې و ، ددواړو لاس و پښې ئې ور وتړلې ، آسونو ته ئې د ارام کولو وخت ورکړ او د لږ ځه ځنډ وروسته ټول بیرته راستانه شول.

صلاح الدین ایوبي په ډیر بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، ورځ تیره شوه ، شپه هم په تیریدو و ، نژدې نیمائې تیره شوی وه ، ایوبي په خپله بستره باندې پروت و . او سترګې ئې سره ورغلې وي.د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترګې و غوړیدې ، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته ، ګوري چې علي بن سفیان ولاړ دې ، دهغې تر شا دهغه اته ملګرې او دوه بندیان ولاړ دې . علي او دهغې بندیان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي ځخه ئې د ناجي پیغام واخیست او وئې لوست ، لمړې خو ئې د مخ رنګ تک ژیر شو اوبیا یو ناڅاپه لکه وینه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترګو ته ئې ختلې وي ، داسې سور والې په کې را وځلید .

دناجي پیغام لږ شانته اوږود و ، هغه دا د صلیبیانو یو پادشاه «فرینک » ته لیکلې و چې هغه دې په دغه دغه ورځ ،او دغه تاریخ د یونانیانو ، رومیانو او نورو صلیبیانو سره یوځاې د خپلې بحري بیړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحیره کې ښکته او پر مصر دې یرغل راوړي ،د یرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امیر پر خلاف بغاوت کوي ، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي یرغل دواړو مقابله په یوه وخت کې ونه شي کولاې ،... ددې سره ناجي د ټول مصر او یا د مصر د یوې برخې د حاکمیت شرط هم کښیښنودې و.

صلاح الدین ایوبي پیغام وړونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بندیان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ یوه ډله و استوله تر ځو ناجي او د هغې نائیبین په خپلو خپلو کورونو کې تر ځارنې لاندې و نیسي. دناجي د حویلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې ، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانې کې راګډه کړه ، خو دا ټول هر ځه ئې پټ و ساتل ، صلاح الدین ایوبي د علي بن سفیان په کومک سره په هغه پیغام کې چې تر لاسه کړې ئې و دیرغل تاریخ تبدیل کړ اوخپلو دوه ذهینو وګړو ته ئې دا پیغام ورکړ او د فرینک په لور ئې و استول ، هغودواړو ته ویل شوی و چې خپل ځانونه دناجي استازي وښیي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وریوځاې کولو پریکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازي بیرته راغلل ، هغوی فرینک ته د ناجي پیغام ور رسولې و او دناجي په نوم ئې د فرینک ځخه هم پیغام له ځانه سره راوړې و. فرینک لیکلې و چې د تاریخ ځخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امیر پر خلاف بغاوت وکړې ،ترځو صلاح الدین ایوبي ته د صلیبیانو د یرغل فکر هم په ذهن کې را و نه ګرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر ځارنې لاندې و نیول ،دا عزتمنده ځارنه وه، چې په کې دواړو ته د ارام اوښه غذا ټولې اړتیاوي پوره شوی وي ،دا یو احتیاطي تدبیرو تر ځو دا راز بیرون را ونه وځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې په هغه ځایو باندې خپل فوځونه پټ واچول چېرې چې د صلیبیانو بحري بېړۍ لنګر اچو. هغه ددې ځاي څخه لږ شانته لرې خپله بحري بېړۍ هم ودروله، یرغل ته لا یو څو ورځې پاته وي، یو تاریخ پوه «سراج الدین» لیکې چې سوډاني فوځ د صلیبیانو د یرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ایوبي هغه د ټوپک په زور نه بلکه دډپلوماسۍ او ښیګڼې په واسطه ارام کړې و ،د بغاوت د ناکامۍ یو سبب داهم کیداې شي، چې باغیانو ته خپل سالار ناجي په هیڅ ځاي کی نه تر سترګو کیده ،او نه ئې کوم نائب په نظر راته، هغوی ټول لا د پخوا څخه بندیان و، خو یوبل تاریخپوه «هیتاچي» لیکې چې سوډاني فوځ دصلیبیانو د یرغل څخه ډیر وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاریخ پوهان په نورو پیښو کې د یوه آند خاوندان دي دواړو دا لیکلي چې صلاح الدین ایوبي د شپې د شپې ناجي او دهغې نائیبینو ته دمرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې ورښخ کړل.

دي دواړو تاریخ پوهانو د یوه بل تاریخ پوه «لین پول» سره یوځاي د صلیبیانو د فوځونو شمیره یو شان ښوولې ده، هغوی لیکې چې په لیک کې د لیکل شوی تاریخ په مطابق دصلیبیانو بحریه چې په کې د فرینک، یونانیانو، رومیانو او سسسلي بحریي ځواکونه شامل و د یوه قوماندې لاندې د روم په بحیره کې را څرګند شول، د تاریخپوهانو د شمیرو په مطابق په دې بحري بیړه کې د جنګې جهازونو شمیره یوسل او پنځوسو ته رسیده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګی جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د یرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ایملرک» و، ددې نه اخوا هغه بادي کشتئ چې خوراکې مواد پرې بار و د هغوی شمیره نه معلومیده ،دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

ددفاع قومنده صلاح الدین ایوبي په خپلو لاسو کې واخسته، هغه پرېښول چې د صلیبیانو بحریه تر ساحله پورې را ورسیږي، کله چې دتر ټولو لوي بحري جهاز لنګر واچاو، نو یو ناڅاپه ئې د اور لاندې و نیوه، دا د منجنیقونو څخه ور غورځونکې د اور شعلې وي ددې ترڅنګ د اور ګولۍ او داسې غشي هم و چې دهغوی وروستۍ برخې له ځانه سره اور لیږداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتیو بادبانونه اوسوځیدل، جهازونه چې د لرګیو څخه جوړ شوی و د اور په لمبو کې را و نغښتل، د بله اړخه دمسلمانانو بحري بیړه هم په حرکت راغله هغوی هم دصلیبیانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پیل وکړ، داسې بریښیده لکه دروم بحیرې چې اور اخستې وي، دصلیبیانو جهازونو د وارښتائې څخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې یو له بله سره په ډغرو اوټکرو شول اویو بل ته ئې اور واچاوه، صلیبي فوځیان په سمندر کې ور و غورځیدل، دهغوی له ډلې څخه چې کوم سپاهیان وچې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدین ایوبي د فوځیانو د غشو ښکار شول.

د بله اړخه نورالدین زنګي د فرینک پادشاه په سلطنت یرغل ور وړ، په دې وخت کې فرینک خپل یو شمیر فوځیان په مصر باندې د یرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرینک د خپلې بحریي سره یوځاي را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت دیرغل کولو خبر را ورسید نو په ډیره سخته توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ور و خوځید.خو هلته نړۍ بدله شوی وه، د روم په بحیره کې د صلیبیانو متحده بیړه په اور کې و سوځیده او فوځ ټول یا خو ډوب شو او یا په بیړیو کې وسوځیده، یواځې «ایملرک» د صلیبیانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله وغورځوله او د سولې وړاندیز ئې وکړ چې د ډیر ستر رقم په بدله کې ئې وړاندیز ومنل شو. د یونانیانو او سسلي یوڅو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و، د سوځیدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدین ایوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بیرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنګ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبرپه ۱۹مه په ۱۱۷۹ زيږدېز کال صليبيانو په خپلې ماتې باندې لاسليک وکړ او صلاح الدين ايوبي ته ئې د جنګ تاوان ورکړ.

دجنګ او جګړې زيا ت شمير تاريخ پوهانو د صلاح الدين ايوبي ددې سوبې شمله د هغې د څارکښنې د شبکې د مشر علي بن سفيان په سر ږدي، ددې تر څنګ د (ذکوبي)تر نامه لاندې دنځونکې نجلۍ د رول په هکله يو مراکشي تاريخ پوه «اسدالاسدي» يادونه کړې ده او دعلي بن سفيان سره ئې د پيژندګلوۍ په هکله هم همدې تاريخ پوه ليکنه کړې ده ،

دا خو پيلامه وه ، ددې وروسته د صلاح الدين ايوبي ژوند نور هم ډير په ګواښونو او خطرونو کې ډوب شو.

*****(۱۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دصليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودې او دمسلمانانو کمزورتيا(۲):

اومه نجلۍ او نادودېئې:

دروم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بيړۍ او فوځ د ډوبيدو اوغرقيدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې ،دصليبيانو څخه د جنګ تاوان هم واخستل شو ، خو د روم بحيرې تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلې جنګې بحري کشتۍ او نيم ژوندي سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول ، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو دسوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو څو کشتيو بادبانونه رپانده په نظر راتلل ، خو په هغو کې کوم انسان نه و ، څيرې شوو اوشليدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پرې ايښې وې ، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې ځارونکې کشتۍ ور واستولې ، او لاربنوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه ،دکار وړ او روغه پاته وې نو هغه دې ساحل ته را کش کړي ، او هغه چې کارې وړتيا و نه لري نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټولېدې ، په دې جهازونو کې ډيره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځاي په ځاي شوي و ،

په سمندر کې د اوبو په سر د مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړي و ، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل ، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و ، اويو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سورې سورې شوي و ، دصلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو(غشو ، نيزو ، تورو ، او......) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځاي کنبيښودل او ددواړو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيواو جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل. ددغو وږو ، تږو او ستومانه شويو خلکو د لامبو تختئ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به هملته دمرګ په انتظار بې هوشه پراته واو مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل ،د څو ميله اوږود ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړي و. او ورته ئې ويلي و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چېرې کوم يو زخمي مو ومومند د هغې علاج وکړئ ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځاي کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلي سيمه کې ګرځيده ، هغه دخپلې خيمې څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله ، ددې غونډۍ يوې لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه ،دا شينلوړه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتي او ځنګلي بوټي هم را ټوکيدلي و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته او په دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځاي په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښو روان شو. له ده سره دده خلور ساتونکي سپاره هم ملګري و. د لږ تګ وروسته ئې خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئې هملته د تم کېدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و ، په دې ډله کې دهغې د راز ملګري «بهاؤالدین شدّاد» هم و. هغه ددې جنګ څخه یوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلې و ، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پرېښول او د سلطان سره یو ځای روان شول. هوا یخه وه اوپه سمندر کې هم ښکته پورته نه مالومیده ،د سمندر څپې به را تللې او لرې به د غونډیو سره دټکر وروسته بیرته ماتیدې ، ایوبي او دهغې ملګري په قدم قدم تر ډیره لرې پورې ولاړل ، ان تر دې چې د ساتونکو له نظره ورک شول ،دهغوی د شا او کیڼ لوري ته ستري ستري غونډئ او ښي لورې ته دسمندر شګې وي، هغه په یوې غونډۍ باندې ودرید چې لوړوالې به ئې دوه دوه نیم ګزه و ، د روم د بحیرې په لور ئې وکتل داسې ښکاریده چې د سمندر شینوالې د ایوبي په سترګو کې کښیوتې وي ، دهغې پر مخ د سوبې اوبریا مسکا وه، او دهغې غاړه او سر د شکر د پرځاې کولو له پاره څه ډیر ښکته شوی و .

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئې بنده کړه او وئې ویل « څومره بد بوي دې» . دهغه د نورو سالارانو سترګې په سمندر کې ډوبې وې ، هغوی ته د پرپر اوازونه تر غوږو شول ، و ئې کتل چې څو غوښه خوړونکې مرغان وزرونه پړه کوې او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنګ را کښیوزي ، ایوبي وویل « هلته لاشونه دي» ، دوی هلته ولاړل ګوري چې دا مرغان په درې لاشونو لګیادې او غوښې ئې را شکوي ، یوه مرغه د یوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنجو کې را واخسته او والوت ، په هواکې د لږ څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پرېښوده چې د صلاح الدین ایوبي په مخ کې را پریوته. په کوپړۍ کې سترګې پرانستې پاته وې ،داسې برېښیده لکه صلاح الدین ایوبي ته چې وینې ، د مخ او ویښتانو څخه ئې پوره په ډاګه کیده چې دکوم صلیبي کوپړۍ ده ، ایوبي هم تر ډیره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل ، بیا ئې دخپلو سالارانو په لور و کتل او وئې ویل « ددې خلکو کوپړئ د مسلمانانو د کوپړیو څخه ښه دي ، دا ددې کوپړیو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځو او نجونو د ګرداب په څپو کې ډوبېږي او له منځه ځي.»

« هو !صلیبیان د موږه کانو په څیر اسلامي سلطنت تر حلقومه تیروي» یو سالار ورته وویل.

« او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزیه ورکوي» شدّاد ورته وویل «په فلسطین باندې صلیبیان ولکه لري ، سلطانه ! ایا مونږ دا هیله کولاې شو چې مونږ به هغوی د فلسطین څخه بیرون کړو ؟»

د الله د ذات نه ناهیلهه کیږه مه ، شدّاده !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

«خو مونږ د خپلو ورونو د ذات څخه نا هیلهه شوی یو » یو بل سالار ورته وویل.

« ته صحیح خبره کوی !» سلطان ایوبي ورته وویل « که یرغل د بیرون څخه و ي نو هغه به مونږ دفع کړو ، ایا ستاسو څخه چا هم دا فکر کولې شو چې دکفارو دومره ستره بحری بیړۍ به تاسې ددومره لږ ځواک په واسطه وسوځوئ ، له منځه به ئې یوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ ؟ تاسو شاید دا نه وي کتلي چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر چې په دې بېړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانو او ملخانو په څېر ور خپرېده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډګر نه ،بلکه د پټو سنګرونو په نیولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خو زما درنو دوستانو ! هغه برغل چې د کورد دننه څخه راټوکېږي هغه به تاسې په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړائ، کله چې ستاسې خپل ورور په تاسې وار کوي نو ته به د هر څه لمړي دا فکر کوی چې په رېښتیا سره ستا ورور په تا وار کړي دي ؟ ستا په متوکې به دهغې پر خلاف د توري دپورته کولو توان هم نه وي ، او که چېرې توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازمېښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د ګټې په اخستلو سره دواړه له منځه یوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډیو باندې روان و ، په تلو تلو کې و درېد ، ټيټ شو او د شګو څخه ئې یو کثوره راپورته کړه ، په دې کثوره کې د تورلرګي څخه جوړ شوی صلیب و ، ټولو ته ئې وښود ،ددې صلیب سره یو تار هم ځړېدلې و ، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې ورې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې ، بیا ئې هغه سروکوت چې د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مختــه را غورځیدلې و ، هغه تیز تیز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ور ساوه ، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکیت په خپلو منځوکې په جنګ اخته و ، د سلطان ایوبي په ورنژدې کیدو سره هغوی والوتل ، او سلطان ایوبي هغه صلیب د دې کوپړۍ د پاسه کښېښود ، او بیرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره یوځاې شو او ورته ئې وویل «ما د صلیبیانود یوه بندي سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صلیب و ، هغه وویل چې په صلیبي لښکر کې چې څوک را جذبیږي نو هغه په صلیب باندې د سوګند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کیږي ، هغه د صلیب په نوم خپل ځان هرډول ځان ځارنې ته تیاروي، اوهغه په همدې صلیب سوګند کوي چې د ځمکې پر مخ داخرې مسلمان د له منځه وړلو پورې به ارام نه کښیني ، ددې سوګند وروسته هغوی د خپل هر لښکري په غاړه کې صلیب را ځوړندوي ، دا صلیب ماته په شګو کې تر لاسه شو ، مالومه نه ده چې د چا به وي ،ما په هغه کوپړۍ ور کښېښود تر څو د هغې روح د صلیب سره یوځاې وي. هغه د صلیب په خاطر ځان ورکړ، یو سپاهی ته د بل سپاهی د سوګند کولو درنښت په کاردې.»

« سلطانه ! » شدّاد ورته وویلې « دا خو تاته مالومه ده چې صلیبیان د بیت المقدس داوسیدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ دهغې ځاې څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنیان را باسې او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لوڼو په ابرو او عزت لوبې کیږي ، لا تر اوسه هغوی زمونږ بندیان نه دي ازاد کړې ، هلته مسلمانان د څناورو په څېر ژوند تیروي ، ایا مونږ د هغو عیسایانو څخه بدله وانخلو ؟»

«بواځې بدله نه !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « مونږ به فلسطین تر لاسه کوو ، خو د فلسطین په تر لاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي» هغه په تلو تلو کې بیا و درېد او وئې ویلې « کفارو په صلیب باندې په سوګند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دي، خو ما د الله په دربار کې په دریدو او خپل لاس په سینه باندې د ایښولو وروسته سوګند کړې چې فلسطین به خامخا د صلیبیانو څخه ازادوم ،او د اسلامي سلطنت پولې به تر افق پورې رسوم ، خو زما دوستانو ! ماته دخپل تاریخ را تلونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډيره روښانه نه بريښي ، يو وخت چې عيسائي پادشاه و نومونړ جنګجويان و ، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوي دي،او عيسايانو جنګجويان دي. کله چې زه ددواړه قومونو يو له بله سره پرتله کوم نوداسې انګيرم چې يو وخت به راشي چې مسلمان به پادشاه وي خو عيسائيان به پرې واکمني کوي ، مسلمانان به يواځې په دې خوښ وي چې ددوی سره پادشاهي ده ، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي ، زه به فلسطين په خپله ولکه کې راوړم ، خو دمسلمانانو ميلان ما ته په ډاګه کوي چې هغوی به فلسطين بيرته له لاسه ورکوي، دعيسائيانو کوپړۍ ډيرې تيزې دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په څير ماران زمونږ په لستوني کې څوک روزي؟ زه د مصر لمړنۍ اميريم چې و مې کتل چې نه يواځې دا لښکر زمونږ له پاره بيکاره دې بلکه خطرناکه هم دې ، که چېرې د ناجي ليک مو نه وائې تر لاسه کړې نو نن به مونږ ټول دهمدې لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی واې ،او يا به دهغوی په بندي ځايو کې پراته واې......»

يو ناڅاپه يو کوچنې اواز راغې او يو کوچنې غشې د ايوبي د پښوتر منځ په شګو کې و لويد. هغه لورې ته د صلاح الدين ايوبي شا وه دکومې څخه چې دا غشې راغې،د سالارانو څخه هم کوم يوه هغې لورې ته نه کتل ، ټولو په چټکتياسره هغې لورې ته مخ واړاوه د کومې څخه چې غشې را غلی و، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډئ وي، درې واړه سالارانو د ايوبي سره يو ځاې و ځغاستل او د يوې غونډۍ څنډې ته چې د دېوال په څير ئې عمودي شکل درلود ،کيناستل ، هغوی دا هيله درلوده چې نور غشې به هم را شي ،او د غشو تر مخ به سپين ډګر دريدل کومه د زړه ورتيا خبره نه وه ، شدّاد په خوله کې ګوتې کښيښولې او په زوره ئې شپيلې وواهه، ساتونکې چې په خپلو آسونو باندې سپاره پښې په رکاب کې دمنډې انتظار کاوه د شپيلې د اوريدو سره سم ئې آسونه را وځغلول . دهغوی د راتګ سره سم دغه درې واړه سالارانو هغه لورې ته منډې کړې د کومې څخه چې غشې راغلې و. هغوی خپاره شو او په څو غونډيو باندې ور وختل ، غونډۍ هم ډيرې هسکې نه وي ، صلاح الدين ايوبي هم د هغوی پسې ور غې ، کله چې يوه سالار هغه وکوت نو ورته ئې اواز کړ چې « سلطانه ! ته مخته مه راځه ،» خو سلطان ايوبي و نه دريد او همغسې ور روان و.

ساتونکې هم ور ورسيدل ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل « زمونږ آسونه همدلته پريږدئ او ددې غونډيو شاته ولاړ شئ، دهغې لورې څخه يو غشې راغې، هر څوک مو چې وکوت وئې نيسئ.»

کله چې صلاح الدين ايوبي د غونډۍ د پاسه وخوت ، نو هغه ته ترلرې لرې پورې سترې سترې غونډۍ خورې ورې په سترګو شوی ، هغه خپل سالاران له ځانه سره يوځاې کړل او دغونډۍ دشا له لورې را ښکته شو ، او هرې لورې ته واوښتل را واوښتل خو د هيڅ انسان نښه ئې هم تر سترګو نه شوه. ساتونکو هم د غونډيو په منځ او چار چاپير کې خپل آسونه ځغلول ، صلاح الدين ايوبي بيرته همغه ځاې ته راغې چېرته چې غشې لګيدلې و ، هغه خپل ملګري را وغوښتل ، او غشې ئې را واخست ، سلطان ايوبي وويل « غشې د لرې کوم ځاې څخه راغلې ، په دې خاطر په پښو کې ولګيد ، او که نه په څټ او يا ملا کې به لګيده ، په شګو کې هم ډير نه و ډوب شوی .» هغه غشې را پورته کړ او وئې ويل «د صليبيانو دې ، دحشيشيانو نه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« سلطان ته ګواښ متوجه دي» يوه سالار وويل.

«او تل به د ګواښ سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خندا کې وويل ،« زه د روم په بحيره کې دکفارو د هغو کشتيو د کتلو له پاره راوتلي وم چي د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدې ، خو زما ډيرو خوږو دوستانو ! هيڅکله دا و نه انګيرئ چي د صليبيانو کشتۍ لامبو وهي، هغوی به بيا راځي دتورو وريځو په څير به په غرهار را ځي او د باران په څير به را وريږي ، هغوی به د ځمکې له لاندې او يا د هغې دکيډې څخه هم خپل وار کوي ، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنګ کې مخ کيږو چي يوائې فوځونو به په کې نه جنګيږي بلکه يو هر اړخيز جنګ به وي. زه دخپلو عسکرو په جنګی روزنه کې زياتوالې راولم ، دا د حرب او ضرب د فن نوي فصل دې ، چي د ځارکښۍ جنګ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشي په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. دهغې سالاران هم په اسونو سپاره او وريسې روان شول ، دهغوی څخه يوه ئې خپل آس د سلطان په ښي اړخ کې بل په کيڼ او دريم د ټولو پسې اخر ته روان کړ ، ترڅو که کوم غشي دکومې لورې څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسيږي .»

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چي يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلې و لږ څه اندېښنه هم و نه ښووله ، خپل سالاران ملګري ئې په خيمه کې کښينول او ورته يې وويل چي جاسوسي او غلچکي بريدکونکي څومره زيان رسولي شي ، هغه زياته کړه چي «ما علي بن سفيان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دې شوی ، ځکه چي ماته سمدستي د دې يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همداسي نيمګړې پاته شو.تاسې سمدستي داسې وکړئ چي د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وګړي و ټاکئ چي په جسماني او دماغي توګه دسلامتيا خاوندان وي ، ذهين ، او دپريکړې کولو د ځواک خاوندان وي ، ځان ځارونکې او د ډکر وګړي وي ، ما علي ته د همداسې وګړو صفات ور ښوولي و ، هغه داو چي ، په هغوی کې د اوښ په څير تر ډيره وخته پورې د لوږی او تندې توان موجود وي د زمري په څير د حملی کولو چم ورته په ياد وي ،د عقاب په څير د تيز نظر خاوندان اوسي، د خرګوش او هرن په څير منډې وهونکې وي ، و سله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنګيږي ، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي ، د کوم لالچ پروا و نه ساتي ، هر څومره ښايسته او ښکلې ښځه چي ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو ددې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د تر سره کولو په فکر کی وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قوموندانانو ته په ځانګړې توګه دا ورپه ياد کړئ چي عيسايان ډيرې ښايسته ،ښکلې او ځواني نجونې دځارکښۍ او په فوځونو کې د ډاډ دختميدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي اومذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي ، ما په مسلمانانو کې د اکمزوري ليدلې ده چي هغوی د ښځې تر مخ وسله غورځوي ، زه به هيڅکله هم مسلماني نجونې ددې موخو په خاطر ددښمن سيمې ته و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استوم. مونږ د عصمتونو ساتندویان یو ، هیڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانخلو ، علي بن سفیان سره یو ځو نجونې شته خو هغوی نه مسلمانې دي او نه عیسایانې ، خو په هرصورت زه د ښځو څخه د داسې ګټې اخستو له پاره تیار یم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قوموندان خیمی ته را ننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو یو ځو نجونې او نارینه را وستي دي. سلطان ایوبي بیرون راووت ، هغه سره ئې دري واړه سالاران هم و ، بیرون پنځه کسان ولاړ و ، چې د هغوی د اوږدو اوږدو چوغو ، لونګیو ، اونور حال څخه داسې بریښیده چې دوی د تجارانو ډله ده او په سفر روان دي ، د هغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډیر ښه پړاو کې وې ، یوه بله په ښایست کې ما تو له ، د هغې ساتونکو څخه ئې یو چې د غشي ویشتونکې په لټون پسې وتلاې و وویل چې « ټوله سیمه مې چاڼ کړه ، هیڅوک هم را ته تر سترګو نه شول ، خو کله چې لږ لرې ولاړم هلته مې دا خلک پیدا کړل چې د اوښانو سره ئې یو ځاې دېره جوړه کړې وه»

«ایا د هغوی د ځانو اوښه لټون دې هم کړې ؟» یوه سالار تری و پوښتل.

« هو ! کړې مې دي»ساتونکې ځواب ورکړ ، دوی وائي چې تاجران دي ، د هغوی ټول سامان مو پرانسته او ومو کته ، ددوی د ښه تالاشي مو هم وکړه ، د هغوی سره ددې خنجرونو پرته نور څه نه دې موندل شوی .» هغه ټول هغه پنځه خنجرونه د سلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښودل.

«مونږ د مراکش تاجران یو .» یو تاجر را مخته شو او ووئې ویل ،« تر سکندرئې پورې ځو ، دوه ورځې تیرې شوی زمونږ مخکینې تم ځاې ددې ځاې څخه نژدې لس میله لرې دي ، پرون ماښام دا نجونې مونږ ته راغلې ، د هغوی کالې رژیدلې او لامده و ، دوی وائې د سیسلي اوسیدونکی دي، او وائې چې یو عیسائې قوموندان دوی په زور د خپلو کورونو څخه را ویستلي او له ځانه سره ئې په بحري بیړۍ کې کښینولې وې ، هغوی د ډیرو غریبو کورنیو پورې اړوندې دي، میندې او پلرونه ئې غریبان دي ، دوی وایي چې بې شمیره جهازونه او کشتۍ ولاړې ،د نجونو په جهاز کې یو ځو نور قوموندان ډوله سرې اود هغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د څښلو وروسته هر ډول عیش او عشرت کاوه ، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اور ګولئ و لږیدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ور ټوپ وهل ، دغه نجونې هغه په یو کشتۍ کې کښینولې او د جهاز څخه ئې راښکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې ، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهیدې ، کشتۍ په سمندر کې غوټې خوړې او اوخته را اوخته ، بیا یوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسیده ، څرنګه چې مونږ د ساحل تر څنګ ځان ته د اوسیدو ځاې جوړ کړې و ، نو دوی زمونږ په لور را غلې ، په ډیر سخت بد حال کې وې ، مونږ هغوی ته پناه ورکړه ، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې ، اوس مونږ نه پوهیږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکینې پړاو څخه تردې ځاې به مو له ځانه سره راوړې ، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه ، کله چې مونږ د هغوی څخه د لټون سبب و پوښته ، نو هغوی وویل چې د مصر د امیر سلطان ایوبي حکم دي ، مونږ هغوی ته ډیر عذر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

زارۍ وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته يوسه ، تر څو مونږ ورته وړانديز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې يو ،او دوى به تر کومه له ځانه سره ګرځوو.»

کله چې دنجونو ښځه و پوښتل شو نو هغوى د سيسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوى لږ څه انديښمنې بريښيدې، دهغوى ښځه دوه دربو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، سلطان ايوبي د تاجرانو ښځه و پوښتل چې ددوى په ژبه څوک پو هيږي ؟ يوه وويل چې يواځې زه پرې پو هيږم، دوى غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي ، وائي چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو ، هسې نه چې په لار کې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره يوسي، د بله اړخه په سيمه کې جنګ هم روان دي هرې لورې ته د مسلمانانو اوعيسايانو عسکر منډې ترړې وهي ، مونږ د سپاهيانو ښځه ډيرې ويريږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو ښځه را پورته کړو نو مونږ ټولې پيغلې و ، خو دې عسکرو له مونږه ښځه په بحرې جهاز کې فاحشې جوړې کړې ،

کله چې يوې بلې نجلې څه وويل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ايوبي ته وويل چې « دوى وائي چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کيداې شي دهغه په زړه کې زمونږ له پاره رحم را پيدا شي.»

يوې بلې نجلۍ بيا په ژړغونکې اواز سره څه وويل ، تاجر وويل چې داوائې چې مونږ عيسائې سپاهيانوته بيرته مه سپارئ، زه مسلمانيږم په دې شرط چې دکوم ښه حيثيت خاوند مسلمان ورسره واده و کړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوى په مخونو باندې د ويرې ښبې ښباني څرګنديدې ، کله به ئې چې خبره کوله نو يا به شرميدلې او يا به ويريدلې.

صلاح الدين ايوبي تاجر ته وويل « هغوى ته ووايه که چېرې دوى بيرته عيسايانو ته تلل نه غواړي نو مونږ ئې هم نه ورتسليموو ، همدا راز مونږ هغوى نه مجبورو چې اسلام ومني، دا نجلۍ چې وائې چې غواړي مسلمانه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ،نو دې ته ووايه چې زه د هغې وړانديز نه شم منلاې ،ځکه چې دا د ويرې او مجبوريت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوى ته ووايه چې که چېرې دوى پر ما باور لري نو زه به دوى د اسلام د لوښو په څير په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسيدو سره سم به ددوى له پاره د عيسائې راهبانو او يا کوم پادري د راپيداکولو انتظام وکړم. يوه بله لار داده چې کله عيسائې بنديان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوى د باورې عيسايانو سره ددوى په خوښه ودونه وکړي. هغوى ته دا هم ووايه ، چې هيڅ مسلمان ته به ددوى سره د ليدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوى ته اجازه ورکړل شي چې دوى د کوم مسلمان سره ليده کاته وکړي، ددوى د اړتياو او عزت خيال به ساتل کيږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوى په ژبه واورولې ، نو دهغوى پر مخونو باندې خوښې را پيداشوه ، هغوى په دې شرائطو باندې خوښې وې. تاجر د ممنونيت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدين ايوبي د نجونو له پاره د ځانته خيمې ددرولو او دهغوى له پاره د يوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د خيمې د ځاې په هکله فکر کاوه چې شپږ نور صليبي بنديان ئې هم د صلاح الدين ايوبي مخ ته راوړل ، هغوى هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر بد حال کې وو، کالي ئې رژیدلي او لامده وو ، په بڼه ئې د وینې داغونه هم و او د شګو څخه ډک هم. دهغوی مخونه دژوند بو لاشونو په څیر وو، دهغوی په هکله وویل شو چې دوی نژدې دوه دوه نیم میله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو.هغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې یوه ورځ کشتې د اوبو دراپورته کیدو په اساس ډوبه شوه، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ویشت کسان سپاره و، یواځې دا شپږ واړه ژوندي را ووتل، هغوی دومره ستومانه شوی و چې نور ئې د تګ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صلیبي لښکر سپاهیان و، دوی ټول په ډیره ستومانیدونکې توګه کیناستل ، دهغوی څخه د یوه د مخ او رنګ څخه مالومیده چې دا معمولي سپاهي نه دي ، هغه زړیروی کاوه، دهغې په بڼه باندې د وینې کوم ځاځکی هم نه و ، خو د زخمیانو څخه ډیر په تکلیف کې مالومیده ، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډیر غور سره وکتلې اوبیا ئې په زړیرویو پیل وکړ.

صلاح الدین ایوبي حکم کړې و چې هر بندي باید ورته ور وښول شي، نو ځرنګه چې بندیان لا تراوسه پورې د سمندر څخه را وتل ، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ایوبي مخ ته راوست اوهغه ته ئې ښووه، نو په دې خاطر هغه دا بندیان هم وکتل ، دهیڅ یوه سره ئې خبره و نه کړه ، خو هغه بندي چې تر ټولو زیات نا ارامه و او په وجود ئې د زخم نښه هم نه مالومیده ، تر سترګو تیر کړ ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وویل «علي بن سفیان لا تر اوسه نه دې راغلې ، ددې ټول بندیانو څخه چې تر اوسه پورې زمونږ ساتونکو نیولې ، ډیر څه باید و پوښتل شي ، د هغوی څخه باید مالومات تر لاسه شي ، » هغه دغه بندي په لور وکتل او ووئې ویل « دا سې مالومیږي چې دا سړې کوم قومندان ځوک وي ، دا تر سترګو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفیان راشي نو هغه ته وواياست چې ددې څخه تفصیلي پوښتنه ګرویزنه وکړي ، داسې مالومیږي چې نوموړې له دننه څخه زخمي شوی دې ،کیداې چې پُښتۍ ئې ماتې شوی وي ،.... دوی سمدستي د زخمي شویو بندیانو خیمي ته و ر ورسوئ، هغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پټۍ ئې وکړئ ،»

بندیان ئې همغه لورې ته یوړل چېرې چې د زخمي بندیانو له پاره خیمي درول شوی وي ، انجونو هغوی ته کتل ، بیا ئې هغه نجونې هم خپلو ځایو ته یوړې.

*****(۱۷)

د فوځ د خیمو څخه ئې لرې څه لرې دغه نجونو ته هم خیمه و دروله، دهغې ځایه څخه نژدې سل قدمه اخوا د زخمیانو خیمي دریدلې وې ، ددوی تر څنګ ئې یو بله خیمه هم و دروله ترڅو دغه شپږ زخمیانو ته ځاې ورکړي. نجونوبه ددې زخمي بندیانو په لور بیا بیا کتل، دواړه خیمې و درول شوی نجونې خپلې خیمی ته ور ننوتلې او زخمیان خپلې خیمې کې ور ځاې کړل شول ، د نجونو د خیمی څخه بهر یو ساتونکې و درید. نجونو ته غذا راغله چې هغوی وخوړله ، بیا یوه نجلۍ دخیمي څخه بیرون را ووتله ، او دهغې خیمی په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلي زخمیان په کې ځاې په ځاې شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ویرې څه نښه نښانه نه مالومیده ، ساتونکې وکتله ،او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخميانو دخيمي په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دريدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خيمې څخه د لرې تللو او يا چا سره دکتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخميانو د خيمو تر منځ ډير ګڼ بوټې ولاړ و. ښې لورې ته د خاورې يو غوندی هم وه چې په ګڼو بوټو پوښل شوی و ه ،

لمر پريوت ، او شپه په تورو تيارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خو د زخميانو شور او ځوږ د شپې په چپتيا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوريدل کيده ، ددې ځاې له لږ څه لرې د روم د بحيرې د اوبو د څپو اوازونه په پر لپسې توګه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدين ايوبي په دې جنګي پنډ غالي کې بيداره خلک خو يا ساتونکی و او يا هغه زخمي بنديان چې د درد له لاسه بيده کيداې نه شول ،او يا پخپله د سلطان ايوبي دخيمې ناست وګړې و چې د خيمې تياره ئې ورځ ګرځولې وه او هيڅ يا ته په کې دخوب کولو فرصت په لا س نه ورته ، د سلطان ايوبي درې واړه سالاران دهغه سره ناست و ، او دخيمې بيرون د ساتونکو ډله ولاړه وه.

سلطان ايوبي يو ځل بيا و پوښتل « علي بن سفيان لا تراوسه نه دې راغلې ؟» دهغې په وينا کې اند يښنه غوندې ځرګنديده ، او بيا ئې و پو ښتل « دهغه کوم قاصد هم نه دې راغلې ؟»

«که چيرې څه ګړ بړ وائې نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » يوه سالار ورته وويل « داسې بريښې چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ،»

«همدا ډول هيله خو کول په کار دي ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « خو که چيرې هغه پنځوس زره لښکر پاځون وکړي نو بيا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال يونيم زر سپاره او دوه نيم زره پياده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانيان ډير غښتلي او د تجربې خاوندان هم دې او شميره ئې هم زياته ده ، »

«د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته دپاځون کولو نښې نه په سترګو کيږي ، » يوه بل سالار وويل ، «د قيادت پرته سپاهيان پاځون نه شي کولاې ،»

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبير نيول اړين دي» صلاح الدين ايوبي وويل ،« خو کله چې علي را شي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابير بايد و نيول شي ؟»

دصليبيانو د يرغل د مخنيوي په خاطر ايوبي پخپله راغلې و، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځيانو د پاځون کولو ګواښ په خپل ځاې موجود و ، ايوبي ، علي بن سفيان د همدې مقصد له پاره هملته پرې اينبې و ، ترڅو د سوډاني لښکر پاځون تر سترګو لاندې و ساتي او دخپلې ځانګړې تجربې له مخې د هغې دمخنيوي هڅې وکړي ، هغه بايد تر اوسه پورې د ايوبي لورې ته راغلې وايې او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړې وائې خو تر اوسه پورې را نشو غلاې ، او دهغې د نه راتګ په سبب پخپله ايوبي ډير اند يښمن شوی و. کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په ژور خوب بیده شوی و، خو یواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانګړې پناه ورکړې وه، وینښې ناستې وې، یوځل دهغوی د خیمې ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیږي، دپردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غورځول او خراټې ئې پیل کړې، ساتونکې و شمیرلې او ډاډمن شو چې پوره اوه دې، او بیدې شوی دې، نو پرده ئې بیرته را واړوله. او د خیمې تر څنګ کیناست، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنګ وه، پرده ئې د لاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پریښوده او د خپل ځان تر څنګ د نجلۍ پر غوږ کې وویل «ناست دې»، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې «ناست دې» او په دې توګه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دې. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلې دروازې تر څنګ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بسترې څخه را ووتله، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه، هغه خپله کمبله د بسترې له پاسه داسې و غوړوله لکه چې تر لاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو وخوېده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله، پاته شپږو نجونو په کلاره خراټې وهل پیل کړه. ساتونکې ته مالومه وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه را وتلې پناه اخستونکې دي، نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالې پرې راغله، نجلۍ په ډیره سوکه توګه د غونډۍ هماغې لورې ته ولاړه چې د ساتونکې او د هغې تر منځ خیمه را تلله، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوي زخمې بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اونې بوټې هم و، که چېرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلای هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترګو کیده، نجلۍ کیناسته، او په پښو ښویدو سره ئې دزخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ، هلته د شګو ډیرې هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په ښویدلو ښویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطر د شګو په ډیرې باندې څملاسته، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیوري په شکل کې تر سترګو کیده، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې او بل د زخمیانو دخیمې، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو و به ئې نیسي،

د ډیر زیات انتظار وروسته، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمې ته ورسیده، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله، دننه په خیمه کې تیاره وه، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوږ کاوه، داسې بریښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمې د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د «شي» اوږود اواز وویست او په ډیره سوکه توګه وئې پوښتل چې «رابن چېرې دی؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې دربیم» نجلۍ د هغه دربیم کس پښې و خوځولې، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې؟ نجلۍ ځواب ورکړ، «موبي».

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابن راپورته شو او کیناست ، لاس ئي را اوږود کړ اونجلۍ ئي له لاسو ونیوه اوپه خپله بستره ئي له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئي را واغوسته او د نجلۍ څخه ئي و پو ښتل چې «ساتونکي خو نه ئي کتلي ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسې نه چې ساتونکي مو ووینی » هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را یوځاي کړه او وئي ویل « زه په دي خبره حیران پاته شوم چې دلته هم زمونږ لیدنه و شوه ،دا یوه نه منونکې خبره ده ، داسې بریښي چې د یسوع مسیح خداي ته زمونږ بریا منظور ده ، مونږه ډیره سخته ماتي خوړلي ده ، خو دا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چې دنورو څخه جدا او دمخ او څهري څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلي رتبې خاوند مالومیده ، صلاح الدین ایوبي هم ویلي و چې دا کوم معمولي عسکر نه دي ، نومورې تر سترګو لاندي کلک و ځارئ ، علي بن سفیان به له هغه څخه پوښتني ایګني وکړي ،

«ایا ته ډیر سخت زخمي شوی ئي؟» نجلۍ ترې و پو ښتل، « کوم هډوکې خو دي مات شوی نه دي ؟» «زه بلکل روغ رمت یم ،» رابن ځواب ورکړ ، هیڅ ځاي مي مښل شوی هم نه دي. هغوی ته مې ویلي چې دننه زخمي یم او کوم هډوکي مي مات شوی ، په سینې کې مي سخت درد دي ، خو زه بلکل روغ رمټ یم.»

«بیانو دلته ولې را غلي یاست ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،

ما ډیره هڅه وکړه چې مصر ته ور ننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پورې ځان ور رسوم. خو هرې لورې ته اسلامي فوځ خپور وور دي ، هیڅ لاره مې و نه موندله ، هغه نور پنځه زخمیان مې را ټول کړل اودهغوی سره زه هم د زخمي په څیر دلته راوستلاي شوم ، اوس به د تیښتې هڅه کوم خو تر اوسه را ته شوني نه ښکاري،» هغه لږ څه په غُصّې سره وویل «ماته ددوه پو ښتنو ځواب راکړه ، اول داچې ما ایوبي ژوندي وکوت ، ولې ؟ ایا غشي تمام شوی و ، او یا هغه حرام خور بې زړه شوی دي ؟ او بله پوښتنه دا چې تاسې ټولې اوه نجونه ولې د مسلمانانو په قید کې یاست ؟ایا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او یا تښتیدلي دي ؟

« هغوی ژوندي دي ، رابنه !» موبې ورته وویل ، « ته خو وائې چې د مسیح خداي ته زمونږ بریا منظور ده خو زه وایم چې زمونږ خداي مونږ ته د کومې ګناه سزا راکوي ، صلاح الدین ایوبي په دې خاطر ژوندي دې چې غشي د هغې د پښو تر منځ په شګو کې و لږید.»

« ایا دا غشي کومې نجلۍ ویشتلي و؟»رابن ترې و پوښتل «کرستهوفر چېرې و ؟»

«غشي خو هغې ویشتلې و مګر.......»

«ایادکرستهوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن ترې په حیرانتیا سره و پو ښتل ، « هغه کرستهوفر چې غشي ویشتو ئي پادشاه «اګستهس » حیران کړي و او هغه ته ئي خپله د لاس توره په انعام کې ورکړې وه ؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چې شپږ فټه اوږود او درې فټه غټ او پلن صلاح الدین ایوبي ئي د غشي څخه خطا شو؟ د هغې بدبخته لاسونه به د ویرې څخه لړزیدلي وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فاصله ډيره وه .» موبي ورته وويل « او کرسټوفر و ويلې« کله چې غشې د کمان څخه وت نو په همغه لمحه کې ئې ماشې په سترګه کې ورننوت ، او ننبه ئې خرابه شوه.»

«بيا څه وشول ؟»

« څه چې بايد شوي واي »موبی ورته وويل « صلاح الدين ايوبي ساحل ته تللي و ، دهغه سره د هغې درې قومندانان هم ملګري و چې څلورو ساتونکو ئې ساتنه کوله ، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و ، دا خو زمونږ برخه ښه وه چې دغه سيمه د غونډيو نه ډکه وه ، کرسټوفر ځان خوندي کړ او ووت ، او بيا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشې اولينديۍ مو په شګو کې ورننويستې او اوښ مو پرې چو کړ. کله چې سپاهيان راغلل نو کرسټوفر ورته وويل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران يو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلي او مونږ ورته پناه ورکړې ده ، مسلمانو سپاهيانو زمونږ د سامانونو لټون او تالاشي وکړه ، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هيڅ په لاس ور نه غلل ، هغوی مونږ ټول يوځاې د سلطان ايوبي مخې ته يوړو ، مونږ ورته وويلي چې مونږ د سيسلي د ژبې پرته په بله هيڅ ژبه نه پوهيږو ، کرسټوفر ايوبي ته وويل چې هغه زمونږ په ژبه پوهيږي ، مونږ اوه واړو نجونو په خپلو څهرو باندې ويره او خوف راڅرګند کړي و .»

موبي رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ايوبي سره ئې کړي وي ، دغه اوه نجونې او پنځه نارينه چې دمراکشي تجارانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئې مراکشي تجاران ښوولي و ، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتيو څخه پياده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صليبيانو تجربه لرونکې جاسوسان او قومندانان و ، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې ، دځارکښې څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي ، هغوی که له يوه اړخه ښايسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخريبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکارۍ ځانګړې اهميت درلود. دهغو پنځه نارينه و دنده دا وه چې صلاح الدين ايوبي له منځه يوسي، او دناجي سره اړيکې ټينګ کړي ، دې نجونو مصري ژبه هم په ډيره روانۍ سره ويلاې شوه ، خو هغوی هيڅکله هم دا خبره را برسيره نه کړه ، رابن ددې ځانګې مشر و ، هغه ته د ناجي پورې ورسيدل اړين کارو. خو د صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان پاليسيو د حالاتو مخه بل لورې ته يوړه.

« ايا ته صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې نه شې را نښلولې ؟»رابن ترې و پوښتل .« اوس خو دلته زمونږ لمرنۍ شپه ده .» موبي ورته وويل .« هغه پريکړه چې سلطان ايوبي زمونږ په اړوند کړې ده ، نو که چيرې په هغه کې هغه ريښتونې وي نو دهغې مقصد خو داد ې چې هغه انسان نه بلکه تيږه ده . که چيرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلوداې نو زمونږ څخه خو به ئې يوه نجلۍ خپلې خيمې ته بللې واې .....د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي هغه يواځې يوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشې خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو په ډله کې اوسیږي ، دلته ئي یو سپاهي زمونږ په سر درولې دې اوهلته د صلاح الدین ایوبي په خیمه د ساتونکو یوه ډله پهره کوي .»

هغه پنځه نور اوس چېرې دي ؟» رابن تري و پو ښتل ،

« لږ څه لرې دي» موبي ځواب ورکړ ،« هغوی به اوس همدلته اوسي .»

«واوره موبي !»رابن ورته وویل « دې ماتې زه لیونې کړې یم ، زما په ضمیر باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئولیت زما په غاړه پریوځي . په صلیب باندې په لاس ایښولو سره خو ټولو سوګند یاد کړې دې ، خو د یو سپاهي په سوګند کې او زما په سوګند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپیر موجود دې ، زما رتبه خپل مخته کیږده ، زما دندې ووینه ، ماته نیمائې جنګ د ځمکې د لاندې څخه، اونور نیمایي د دښمن د شا څخه په وارکولو سره ګټل و ، خو ما او تاسې اوه واړو اوهغه پنځو یو هم خپل فرض نه دې ادا کړې ، له ماڅخه دا صلیب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صلیب ته لاس کړ او وئې ویل «زه دا صلیب هیڅکله هم د سینې څخه نه شم جدا کولې .» هغه د موبي په سینې باندې لاس را ښکود او د هغې صلیب ئي په لاس کې را ونیو او وئې ویل ،«ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولاې شې خو ددې صلیب څخه سترګې نه شې اړولاې ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلې، هغه به پوره کوې، هغه ښایست چې تاته خدای درکړې ، دهغې په واسطه به ته غرونه ښیروې او لاره به ځانته په کې پیدا کوې ، زه تاته یوځل بیا وایم چې زمونږ دغه ناڅاپي او د توقع خلاف لیدنه کتنه ددې خبرې څرګند ثبوت دې چې مونږ به بریا لې کیږو ، زمونږ لښکر د روم د بحیرې په هغه غاړه کې را ټولیږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوی چې ژوندي دي هغوی په دې پو هیږي چې دا ماتی نه وه بلکه چل ول او دوکه وه. ته بیرته خپلې خیمی ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووایه ، چې په خیمه کې مه پریوځئ، بیا بیا د صلاح الدین ایوبي سره وویني ، دهغې د سالارانو سره ووینئ ، دهغوی سره په کتلو کې بې تکلفي او اسانتیا را پیدا کړئ ، هغوی ته دخپلو ځانو په هکله د مسلمانیدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسې په خپله پوهیږئ چې څه او څنګه باید وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبي ورته وویل « ایا سوډانیانو مونږ ته دوکه راکړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توګه څه نشم ویلاې» رابن ورته وویلې « ماد یرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړي و هغه دا وچې صلاح الدین ایوبي په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال داچې دا دمصر د مسلمانانو د وایسراې خپل فوځ دې ، ایوبي دلته په راتللو سره خپل ځانته مصری فوځ تیارکړ. سوډانیانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورګډ شي . دهغوی قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه لیک لیدلې و اوما دهغې تصدیق هم کړې و چې دا لیک د ناجي د خپل لاس دې. اوپه دې کې هیڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاریخ کې تر ټولو لویه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاګه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟، زه ددې دمالومولو پرته بیرته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنيږم. اګستهس پادشاه په ډير فخر سره ويلې و چې زه به د مسلمانانو دکورونو په منځ کې د راز خلک پيدا کړم او دهغوی بنستهونه به و لړزوم. اوس نو ته تصور وکړه موبي !د شا هنشاه په زړه کې به څه تيريږي ، هغه به ماته د مرګ د سزا پرته بله څه سزا راکړي ؟او د صليب قهر خو به په ځانته توګه پر ما نازليږي.»

«زه په ټولو پو هيږم ،» موبي ورته وويل » جذباتي خبرې مه کوه ، د عمل خبره کوه ، ماته ووايه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادأ او د ماتي احساس دومره اغيز کړې و چې هغه ته د ا احساس هم نه کيده چې د موبي په څير زړه وړونکې نجلۍ ، دهغې تر سينې سره يوځاې شوی او دهغې د وريښمو په څير نرم اوملايم ويښتان دهغې نيمايي مخ ور پټ کړې دې. رابن دهغې ويښتان لمس کړل او وئې ويل « موبي ! ستا دا ويښتان دومره کلک زنځيرونه دي چې که چېرې يو ځل د صلاح الدين ايوبي په شاوخوا کې را چاپير شول نو هغه به ستا غلام کړي ، خو ته بايد تر ټولو لمړۍ دا کار وکړې چې کرستهوفر اودهغې ملګروته ته به ووائې چې هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کې تر ناجي پورې ځانونه و رسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې د هغه لښکرو ولې پاځون و نه کړاې شو، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په ګټې اخستلو سره د صلاح الدين ايوبي يو څو معمولي عسکري دلګيو په مورچلو کې په کيناستلو سره زمونږ ستره بحري بيړه غرقه کړه؟ اوهغه ته دا هم ووايه چې دا را ته ډاګيزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدين ايوبي سره بيرته نه وي يو ځاې شوې ؟ او يا خوئې زمونږ ددې ماتې او شکست له پاره دا ليک مونږته نه و را استولې ؟ که چېرې همداسې شوی وي نو مونږته خو بيا په خپلو جنګي منصوبو او پلانونو کې د بدلون د راوستلو اړتيا ده ، زه ډاډمن شوی يم چې د مسلمانانو شميره که ډيره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتې نه شو ورکولې ، دې ته اړتيا پيدا شوی چې د هغوی دحکمرانانو او دهغوی د عسکري قيادت جذبه و ځپل شي ، مونږ ستاسې په څيرنورې نجونې هم د عربو په حرام سرايو او حويليو کې ور ننه ويستې دي»

«خبره دې بيا اوږده کړه » موبي هغه ته په ټوکنې لهجې سره وويل « مونږ په خپل کور کې په يوه بستره باندې نه يو ملاستي چې په خوند خوند سره يو دبل قصې واورو ، مونږ ددښمن په عسکري پنډ غالي کې بنديان يو ، د باندې ساتونکې ولاړ دي ، شپه په تيريدو ده ، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته ، زمونږه مشن له منځه تللې ، اوس ووايه چې په دې حالاتو کی مونږ څه کولاې شو؟ مونږ ټول ټال اوه نجونې او شپږ سړي يو، مونږ څه وکړو ؟ يو داچې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې ددې دوکې په هکله مالومات پيدا کړو ، بيا ددې اطلاع چاته ورکړو ؟ له تاسره بيا چېرته ووينو ؟»

« زه له دې ځايه څخه دتېښتې هڅه کوم »رابن ورته وويلې « خو د تيښتې څخه دمخه ددې پنډ غالي ، په دې کی د وګړو د شميرې او د ايوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم ، ددې وګړي په هکله مونږ بايد ډير زيرکه واوسو . په دې وخت کې په اسلامی امت کې همدا يوائنې وګړې دې چې د صليب له پاره ګوابښ ګرځيدلې دې او که نه اسلامي خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایملرک پادشاه به ویل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښېنولواو راپرځولو له پاره یواځې یوه ټکان ته اړتیا ده ، خو دهغې داخبره یواځې یو خیال و خوب ثابت شو. زه باید دلته پاته شم او د ایوبي کمزوري رګونه ووینم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره یوځای شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاڅون پرې وکړئ ، ډیره اړینه داده چې ایوبي ژوندې پاته نه شي ، خو که چېرې هغه ژوندې پاته کیږي هم ، نوژوند به ئې زموږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره په کې د لمر ځرک هم و نه ویني ،او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستوري په سترګو راشي......ته لمړې خپلې خیمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ور وسپاره ، هغوی ته په ځانګړې توګه دا ووایه چې هغوی علي بن سفیان دخپلو ښایسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بیکاره کړي چې هغه بیا د صلاح الدین ایوبي دکاره او ښیګڼې ځخه ووځي، اوکه چېرې وکړای شي نو دهغې او د صلاح الدین ایوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انګیرنې را پیدا کړي چې هغوی یو دبل دښمنان وګرځي ، تاسې ټولې په ښه توګه پوهیږئ چې ددوه نارینه و تر منځ ناخوالې او دښمنې څه ډول را پیدا کیدای شي ،....ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لار ښوونې وکړه او بیا کرستوفر ته ځان ور سوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته ووایه ، چې اخر ستا غشې ایوبي ته په ورسیدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې ګناه کفاره ورکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دې هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبي ویښتان ماچ کړه او ورته ئې وویل « تاخو په صلیب باندې خپل عزت هم ځار کړ. خو د مسیح د خدای په وړاندې ته دمریم په څیر پیغلهٔ ئې !! د جرړو او بیخه د اسلام ویستل ستا دنده ده ، که چېرې موږ یروشلم (بیت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زموږه وي.»

*****(۱۸)

موبي د رابن د بسترې ځخه را ووته ، دخیمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بیرون ئې و کتل ، په تیاره کې ورته هیڅوک تر سترګو نه شول ، هغه بیرون را ووتله اودخیمې د څنډې ځخه ئې وکتل چې ساتونکې چېرې ولاړ دي ، هغه ته لرځه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ویل کیدای شي همدا ساتونکې وي ، موبي روانه شوه ، د ونو بوټو ځخه تیریده اودهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې یو ځل دخیمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ور ورسیده او دخپلې خیمې په لور روانه شوه، نژدې نیمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې د هغې د خیمې سره نژدې سیمه کې چاکولې ، هغه ته دا ویره په زړه شوه چې کیدای شي ساتونکې ته دا په ډاګه شوی وي چې یوه نجلۍ ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او یا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خیمې ته د تللو پر ځای د هغو پنځه ملګرو په لور ور شي چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نژدې یو نیم دوه میله لرې ئې خیمې درولې دي. خو هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې د هغې په ورکیدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصیبت کې و نښلي ، هغوی ډیرې ګرندۍ او چالاکه وې، بیا هم ویریده ځکه چې پر هغوی د بندیزونو د کلکیدو ګواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبي لرځه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهیده ، داخو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلې د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پو هیږي.

مگر هغه دواړه خبرې کونکې چپ شول ، موبي په سوکه توگه مخته ولاړه، هغه خپلې کینۍ لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو تر منځ هغې ته یو تور سیورې چې دکوم انسان و ، تر سترگو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبې نه غوښتل کومه خطره قبوله کړي ، هغه په غونډۍ و ختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډیره هوښیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شي کولاې ، هغه د غونډۍ په سر و دریده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر او دښتې فضا د شپې له اړخه د آینې په توگه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې یو سړي په غونډۍ باندې ختونکې یو سیورې و کوت ، موبي خپل اړخ دهغې سړې په لور کړ، دهغې ویښتان پرانستې و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسړې د شپې د ساتونکو قومندان و، هغه په نیمه شپه د پنډغالې د ساتونکو په گزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او گرځیده ،دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډیر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبي د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و، سلطان په ډسپلین کې ډیر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطره محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاڅیږي او په گزمه باندې راوځي ،

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه ماښام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او ځارکښنې له پاره نجونې را لیږلې دي ، دانجونې د صحرائې کوچیانو په څیر هم را څرگندیداې شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکري پنډغالو کې د پاته شوې غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې تر څنگ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي.

قومندانانو ته دا ویل شوی و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلې دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړې خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولې دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملگري ته په ټوقو کې ویلې و چې « الله دې وکړي چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلي هم و.

اوس نو د شپې په نیمائي کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالې بیده دې په دې غونډۍ باندې د یوې نجلۍ سیورې تر سترگو کیږي ، لمړې خو قومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیرى وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلي و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بسترې ورته په مرژوانده رڼا کې تر سترگو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغوړولې وه ، یخنې ډیره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو تر څو وویني چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غوړولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ دده تر مخ ولاړه ده ، هغه د لږ څه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او يا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پيرۍ او يا جادوګره وي نو دهغې د ورکيدو انتظاربه وکړي ،

دلږ څه ډير انتظار وروسته بيا هم هغه سيورې ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بيا بيرته وروسته شو ، او هملته ودريد . دغه قومندان چې «فخرالمصري» نوميده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ « ته څوک ئې ؟ ښکته را شه» نجلۍ د هرن په توګه و ځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخر ته داډ پيدا شو چې کوم پيرۍ او يا جادوګره نه بلکه انسان دې ، هغه د قوي هيکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تياره وه ، د شپې په چوپتيا کې دهغې نجلۍ د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه ښکته شو اود نجلۍ پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلۍ خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل ، فاصله لږ څه زياده وه ، فخر پخپله عسکر و ، دزمرې په څير ئې منډه وهله ،د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوټي او په ځينو ځايو کې يوه يوه وچه ونه هم ولاړه وه، هغه ډيره منډه واخسته خو وئې کتل چې تر مخه ئې څوک نه شته ، و دريد او هر لورې ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډير لرې کينې اړخ ته د نجلۍ د قدمونو اواز واوريد . هغه روزل شوی جاسوسه نجلۍ وه ، هلته چې ورته د هغې دښايست او ښکلا روزنه ورکول کيده تر څنګ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کيدله ، تر څنګ ئې د خنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه دکومې ونې تر څنګ پټه شوې وه ، کله چې فخر مخته راغې نو هغې بلې لورې ته منډه کړه.

دې تعقيب د پټوني شکل ځانته و نيو ، فخر د شپې تياره اند ښمن کړې و ، کله به چې د موبې قدم و دريد نو هغه به هم ودريد ، خو چې د قدمونو اواز به بيا واوريدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و، هغه په دې و پو هيد چې دا کومه ځوانه نجلۍ ده که چېرې د زيات عمر ښځه وای نو دومره ګړندۍ او دومره زياته منډه به ئې نه شوه وهلاې ، فخر نژدې دوه ميله فاصله ووهله ، موبې هم د وچو لمدو بوټيو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره ګټه واخسته ، دهغې د نارينه ملګرو ځاې را نژدې شوی و. هغې په منډه منډه هلته ځان ور ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ويرې په حال کې را پورته شول او د خيمې څخه بيرون را ووتل، يو خو له ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د يوه لرګي په سر باندې د را چاپيره کړل شوی توټې څخه جوړ شوی و چې روښنائې ډيره زياته وه. فخر خپله توره را وويستله او تيګاه وهونکې او رپيدونکې سترې ستومانه دهغوی تر مخ و دريد. هغې و کتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران اومسلمانان بريښي. نجلۍ د هغوی څخه د يوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نيولي و کيناسته ، د مشال په رڼا سره مالوميده چې د هغې په مخ باندې ويره را څرګنده شوی وه ، دهغې سينه غورځيدله ،او ساه ئې په سختۍ سره اخستله.

«دانجلۍ ماته حواله کړئ»فخر المصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا یوه نه ده»، یو سړي په عذرانه لهجې سره وویل «مونږ خو اوه نجونې ستاسې سلطان ته ورحواله کړي ، ته دا نجلۍ له ځانه سره ورلاې شې.»

«نه !» موبي د هغې پښې نورې هم ټینګې و نیولې، په ویره او ژړا کې ئې وویل «زه د هغې سره نه ځم ، دا خلک د عیسائیانو څخه هم ډیر وحشیان دي، د هغوی سلطان انسان نه دې سنډا دې !! سنډا. هغه د ځیرونکې حیوان په څیر زما هډوکی مات کړي دي ، زه د همغې څخه دلته را تښتیدلې یم.»

«کوم سلطان؟» فخر په حیرانتیا سره تري و پو ښتل.

« همغه چې تاسې ئې صلاح الدین ایوبي بولئ.» موبي ځواب ورکړ « هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولې.

« دانجلۍ سخت درواغ وایي.» فخر وویل او ورڅخه ئې و پوښتل « دا څوک ده ؟ او ستاسې څه کیږي او څه ډول اړیکې ورسره لرئ ؟»

«لږ دننه راشه دوسته ، بیرون هوا یخه ده» یو سړي فخر ته وویل. خپله توره په تیکی کې کیږده ، مونږ تاجران یو له مونږه څخه تا ته هیڅ ګواښ نه شته ، را ځه ، ددې نجلۍ قصه واوره .» هغه یو «اه» وکړ او وئې ویل « ما ستاسې سلطان یو مؤمن مسلمان ګاڼه ، خو د یوه ښایسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ایمان څخه لاس په سر شو ، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي .» موبي وویل « ماښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خیمو ته وړې وې او د بې هوشۍ وروسته ئې خیمې ته را وغورځولې ، هغوی ټولې اوس په خیمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تیکي کې کښیښوده او دهغوی سره دننه خیمې ته ولاړ، هلته د کیناستو وروسته یو سړي اور بل کړ اود قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې ، خو څوک نه پوهیدل چې په هغې کې ئې څه څه ور واچول ، بل سړي د فخر څخه و پو ښتل چې هغه دکومې رتبې خاوند دې ؟ هغه ورته وویل چې هغه قومندان دې ، هغوی له ده سره ډیرې زیاتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا و انګیرله چې دا سړې معمولي سپاهي نه دې بلکه کوم مسئول وګړې دې ، ذهین او زړه ور هم دې ، دهغې خلکو څخه یوه (کرسټوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ ، کوم ئې چې صلاح الدین ایوبي ته ویلې و ، هغوی فخر ته دا هم وویل چې سلطان ایوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ویلي و ، دې نجونو سلطان ته دا وړاندېز هم کړې و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بیرته نه شي تللای او همدا راز نه غواړي چې د عیسایانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تیارې دي چې اسلام و مني ، خو په دې شرط چې د کومې ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي ، مونږ اوریدلي و چې صلاح الدین ایوبي د کرچار له اړخه د تیرې په څیر دې ، اومونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران یو ، مونږ به دا نجونې په کومو کومو ځایو کې له ځانه سره ګرځوو. مونږ دوی ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان په حواله کړي خو هغه څه چې سلطان ددې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوریدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته و ویل «مونږ ډیر خوښ و چې خداې مونږ د یوې فرښتې په پناه کې ورکړي یو. خو د لمر د پریوتو سره سم د سلطان یو ساتونکې راغی او ماته ئې وویل چې سلطان دې ځانته غواړي ، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډیره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چې ستاسې ایوبي به ما په داسې بد نیت ځانته غواړي ، زه ولاړم ، سلطان ایوبي د شرابو صراحي پرانسته ، یوه پیاله ئې په خپله مخکې کیښوده او بله ئې ماته را کړه، زه خو عیسایي یم او سل ځله هم شراب څښم ، په بحري جهاز کې عیسائې قومندانانو زماد جسم څخه د لوبو یوه اله جوړه کړې وه ، او اوس صلاح الدین ایوبي هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي ، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شي نه دي. خو ما ایوبي یوه فرښته ګڼله ،ما د هغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل ، خو هغه د هغو عیسایانو څخه هم ډیر چټل وخوت کومو چې زه په بحري جهاز کې د لوبو نانځکه ګرځولې وم. کله چې دهغوی جهاز په ډوبیدو شو نو زه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په یوې کشتۍ کې واچولم او په سمندر کې ئې پریښولم ، هیچا را سره کومک و نه کړ. زما جسم لړزیده او زما هډوکي یو له بله سره ورغلي و.......

«خداې مونږ خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کې ئې ور واچولو چې د فرښتې په لباس کې یو څیرونکې حیوان دي ،ماته سلطان ویلي و چې زما نوري ملګري شپږ نجونې د هغې د سالارانو په خیمو کې دي.. ما د سلطان لاس او پښې و نیولې او ورڅخه مې و غوښتل چې له ماسره واده وکړه ، خو هغه راته وویل چې که چیرې ته ما خوښوې نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراې کې له ځانه سره ساتم ، ... هغه له ماسره د وحشیانو په څیر سلوک وکړ. هغه په شرابو کې بدمسته و ، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره ځملولم ، خو کله چې دهغې سترګې ورغلې زه د هغه ځایه څخه را وتښتیدم ، که چیرې زما په خبرو مو باور نه کیږی نو دهغې د ساتونکو څخه و پو ښته.»

په دې وخت کې یو سړي فخر ته قهوه ورکړه ، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو ، هغه د کرکې څخه په زوره زوره وخندل، «مونږ ته حکم کوي چې د شرابو اوښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تیروي ، » فخر دا احساس هم ونه کړ چې د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده ،او نه ئې دا محسوس کړه چې دهغې مزاج ولې بدلون وموند . هغه ته ئې حشیش ورکړي و ، پر هغې داسې نشه راغلې وه چې هغه نشه نه ګڼله ، هغه اوس په خپله انګیرنه کې پادشاه ګرځیدلې و ، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا ګډیدله ، د هغې خواره واره ویښتان تور ځلیدل ، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډیره ښایسته ښکاریده ، هغه په پوره نا ارامۍ سره هغې ته وویل «چې که ته غواړې نو زه به دې په خپله پناه کې واخلم.»

«نه» نجلۍ دویرې څخه شاته شوه.او وئې ویل « ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څیر سلوک وکړې ، ته به ماخپلې خیمې ته یوسې او زه به یوځل بیا ستا د سلطان په غیږ کې کیوزم. »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې یو » یو تاجر وویل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زمونږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترګې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خیمې کې چپه چپتا وه ، خو دا چپتیا کرستهوفر ماته کړه او وئې ویل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې ؟»

« مصري» فخر ورته وویل « ما تر اوسه دوه جنګونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوې ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چېرې دې ؟»کرستهوفر ترې و پوښتل.

«دهغې فوځ یو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلې ،»فخر ځواب ورکړ.

« پوهیږئ چې داسې ولې وشو؟» کرستهوفر ورته وویل « سوډانیانو د صلاح الدین ایوبي امارت او قومنداني نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد ګڼي ، ناجي سلطان ایوبي ته ویلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بیګانه دې ، په دې خاطر ایوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنګولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نیکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عیش کوي ، ایا تاسې ته دغنیمت مال په لاس درغلې دې ،...که چېرې تاسې ته تر لاسه شوی هم وي نو د طلا او سپینو زرو یوه یوه ټوټه به وي ، حال داچې د صلیبیانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ایوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تیاره کې په سلګونو اوښانو بار او قاهرې ته ولیږله ،چې د هغې ځاې څخه به دمشق او بغداد ته ولیږل شي. سلطان غواړي سوډاني لښکر لوټ او دغلامانو په څیر ترې کار واخلي ، اوبیا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصریان به هم د غلامانو په څیر وګرځوي.»

(۱۹)*****

ددې مصري سوداګر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځاې نیوه ، خو په حقیقت کې په فخر المصري دخبرو اغیز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبي ښکلا او حشیشو اغیز کړې و . عیسایانو دا حربه د حسن بن صباح د حشیشینو څخه زده کړې وه. موبي ته هیڅ شونې نه بریښیده چې داسې حال به هم را پیدا کیږي چې یو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بایلي. هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پو هیږي ، په دې اساس موبي په بله ژبه خپلو ملګرو ته وویل چې رابن د زخمیانو په ډله کې د زخمیانو په خیمه کې پروت دي او هغه وویل چې د ناجي سره ووینئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاڅون نه دې کړې ، او یا داچې ولې ئې د شا له خوا په صلاح الدین ایوبي باندې یرغل و نه کړ. او دا هم ډاګیزه کړئ چې ایا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې ؟

هغې خبرې کولې نو فخر دسوداګرو څخه و پوښتل چې« دا څه وائي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا وائي» يوه ځواب ورکړ « چې که چېرې دا سړې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نوما به ورسره واده کړې و . دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چې اوس ئي په مسلمانانو باور له منځه تللي .»

فخر په ډيره ناقرارۍ سره د نجلۍ مټ ته لاس کړ او خپل ځانته ئي را ښکوده اووئي ويل « که چېرې زه پادشاه وائي نو په خداې سوګند چې ستا په خاطر به مې تخت اوپادشاهي هم پرې ايښې وه ، که چېرې شرط داوي چې زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوی توره هيسته و غورزوم ، نو دا دې دروائي خله .» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته ، او د تيکې سره ئې يوځاې د هغې په قدمو کې کښيښوله او وئې ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم .»

«خو يو بل شرط هم شته !» نجلۍ ورته وويلې «زه ستا په خاطر خپل مذهب پريږدم ، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم .»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړې ؟» فخر ترې و پوښتل .

نجلۍ د خپلو خلکو په لور وکتل ، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل ، اخر کرستېوفر وويل « که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي ؟ يو بل سلطان به راشي ، هغه به هم همداسې وي ، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي ، ته يو کار وکړه ، د سوډانيانو د سالار ناجي څنګ ته ورشه ، او دانجلۍ دهغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او دهغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه .»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکې لرې او موبې به له هغه سره خبرې وکړې خو هغوی په دې خبر نه و چې دهغوی دا باورې سالار به په ډيره پټه توګه له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې وي دا نجلۍ بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائي ، خو هغه په يوائې ځان هلته نه شواې تللاې ، اوس نو هغې ته د فخرې په څير يو ملګرې په لاس ورغلې و نو په دې خاطر ئې د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه ، څرنګه چې دا سړې د سلطان ايوبي تر سترګو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد دهغې په سترګو کې پاته واې ، ددې نه علاوه هغه د موبې څخه اوريدلې و چې دهغې د ځارکښۍ او تخريب کارۍ د ځانګې مشر راښن په همدې پنډغالي کې دې او د تيښتې له پاره لاره برابره وي او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد همله واوسيږي ، د هغوی ارادې مالوم نه وی چې څه دې ، په صلاح الدين ايوبي دهغوی له اړخه را پريښول شوی غشې هم خطا تللي و ، هغه ئې د سلطان ايوبي مخې ته وړې و . د هغوی لباس او ډرامه بريالۍ شوی وه ، خو د هغوی مشن له کاره لويدلي و . په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د ګټې د اخستلو هڅې کولې فخر المصري د ښايست او حشيشو په جال کې را ښنتې و ، اوهغه بيرته خپل پنډ غالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه .

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه)نجلۍ له لاسه و نيسې او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شې ، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوښ هم ورکړ ، او د اوبو يوه مشکيزه اوپه يوه کڅوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ئې د خوراک څښاک سامان هم ورته تيار کړ ، په دې شيانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشيش ورګډ شوی و. موبي په دې رازونو خبره وه ، فخر ته ئې يوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ،او پګړی ئې ورپه سر کړه ، نجلۍ په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپيريال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهيده ، يواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډيره ښايسته پيغله ئې تر څنګ ده ، داسې پيغله چې سلطان ايوبي ئې پريښود او دده څنګ ته راغله ، فخر موبي له خپله ځانه سره را نژدې کړه او وخوځيدل .

«موبي ورته وويل « ته خو به د عيسايانو د قومندانانو او دخپل امير ايوبي په څير وحشی کيږې نه ؟زه هم ستا يم ، هر څه چې له ما سره غواړې و ئې کړې ، وئې کړه ، خو زه به بيا له تاڅخه کرکه کوم.»

«موبي !که چيرې ته غواړې نو زه به له اوښه ښکته شم ،» فخر هغه سمدستي پريښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ويل « ماته يواځې همدومره ووايه چې ته ما د زړه څخه خوښوې يادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده ؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلې شوه»، موبي ځواب ورکړ ،« خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پريښولو پريکړه هم کړې ،» هغې په خپلو جذباتي خبرو سره د فخر په کمزوروا عصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټينګه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تيريدو کې وه .

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامو لارو څخه بې لارې بې لارې تګ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتيدلې سپاهي و ، موبي ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سينه باندې تکيه کړ او په پاخه خوب بيده شوه. اوښ روان و او فخر ويښ.

*****(۲۰)

صلاح الدين ايوبي د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفيان راغې ،سلطان د لمانځه له ځايه منډه کړه او بيرون را ووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفيان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل « هلته څه خبره وه ؟»

«تر اوسه خيريت دې» علي بن سفيان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطميناني ورځ په ورځ ډيريږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او څارکښې پرې ايښې دي ، د هغوی له راپورنو څخه مالوميږي چې که چيرې دهغوی يو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاڅون به پيليږي.»

صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره خپلې خيمې ته يوړ ، علی بن سفيان ورته ويل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه يوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنيدلي دې دهغې اغيز يوه ذره هم نه دې راکم شوې، دهغوی دبې اطمينانۍ بل علت دهغوی د سالارانو ورکيدل دي ، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دې چې دهغوی سالاران د روم د بحيرې په سنگر کې پراته دي. خو درونده اميره ! زه شکمن يم چې په سوډانيانو کې شکوک او شبهات پيدا کيږي. داسې بريښي چې هغوی دا احساس کړې چې دهغوی سالاران يا خو بندي کړاې شوی دي او يا له منځه وړل شوی دي.»

« که چيرې پاځون وکړل شي نوايا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلګې شته دي هغوی به د سوډانيانو دفوځ مقابله وکړاې شي ؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل ،« ايا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لرونکې وسله وال فوځ ته ماتې ورکړاې شي ؟،..... زه شکمن يم»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچني شمير فوځ به د سوډانيانو د فوځ مقابله ونه شي کړاې» علي بن سفيان ورته وويل ،« خو ما ددې کار له پاره هم ځان تيار کړې دې. ما د دروند نورالدين زنګي په لور دوه ګړندي سواره استولي دي او هغې ته مې دا پيغام ور استولي دې چې په مصر کې د پاځون نښې نښانې را پيدا شوی دي او مونږ چې کوم فوځ تيار کړې د هغې شميره ډيره لږه ده ، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نيمائي زيات د جنګ په ډګر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاځون د ټکولو له پاره مونږ ته بيړني کمک راوليږه»

«ماته د هغې لورې د بيړني کومک د راتلو هيله ډير لږ ښکاري ،»سلطان ايوبي ورته وويل ، « همدا تيره ورځ يوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدين زنګي په فرينګو باندې يرغل ور وړې ، هغه دا يرغل زمونږ سره د تعاون اوبسپنې په خاطر کړې دې ، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرينګو او دهغې يو زيات شمير فوځي سالاران دروم په بحيره کې په جنګي بيړيو کې زمونږ لورې ته راتلل ، همدا راز د فرينګو د فوځ يوه برخه مصر ته تللې تر ځو دهغې ځايه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي ، هغوی زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې را غلي و ، محترم زنګي د هغوی پر هيواد باندې يرغل وروړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئې دخاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرينګ پادشاه په ډيره سيمه باندې قبضه کړې ، او دصليبيانو ځځه ئې څه دولت او شتمني هم تر لاسه کړې ،»

صلاح الدين ايوبي په خپله خيمه کې قدم اخسته ،او په جذباتي لهجې سره ئې وويل« ماته د سلطان زنګي د قاصد تر خولې بيانونکې د هغې ځاې حالات څه د انديښنې وړ ښکاره شول.»

«ايا اوس به صليبيان هلته يلغار وکړي ؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« ماته د يوې زرې په اندازه هم د صليبيانود يرغل پرواه نه شته ،» سلطان ايوبي ځواب ورکړ.« انديښنه داده چې د کفارو د يرغل مخه نيونکې فوځ د شرابو په منګيو کې ډوب شوې دي ، د اسلام د کلا ساتونديان د ښکلو نجونو په حويليو کې بنديان دي، دښکلو ښځو او نجونو زلفي دهغوی د پښو زنځيرونه ګرځيدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي ! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيركوه هيڅكله هم له ياده و نه باسي ، څومره به ښه و چې هغه نن ژوندي واې ، زه د جنګ ډګر ته هماغه راوړې يم ، مونږ ډير ستونزمن وختونه کتلي ، علي !ما دکاکا شيرکوه د فوځ د تر ټولو لمړي دلګي قومنداني کړې ده ، زه دهغې سره يوځاي دري مياشتې د صليبيانو په محاصره کې وم. ماته به کاکا شيرکوه تل دا درس راکاوه ، چې د ويرې اوخوف څخه ځان لرې ساته ،د الله تائيد او دهغې په رضا باندې باور لره ، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته ، زه د کاکا شيرکوه تر قومنداني لاندې دصليبيانو او مصريانو د ګډو فوځونو پر خلاف هم جنګيدلې يم. په سکندريه کې محاصره شوی يم ، نژدې و چې ماتې سره مخ شم ، زما سره يو ډله عسکر زړه بدي شوی و ، داچې ما څه ډول د هغوی حوصلې ستړې او تازه و ساتلې ، يواځې زما رب پرې ښه خبر دې. ان تر دې چې کاکا شيره کوه په صليبيانو باندې يرغل وکړ او زمونږ محاصره ئې ماته کړه.....نو مونږ په دې قصې ښه پو هيږو ، ايمان پلورنکې د کفارو سره يوځاي شول او زمونږ له پاره ئې څومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ کړل خو زه ويريدونکې نه يم ، زړه مې له لاسه نه دې ورکړې»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه !» علي بن سفيان ورته وويل« ددومره جنګونو او قتل و قتال نه وروسته شوني بريښيده چې مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو کله چې يو غدار او د وطن دښمن مري يوبل غدار او وطن پلورنکې را زيږوي او دهغې ايمان پلورونکې ځاي ناستې ګرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ايمان پلورنکې د کمزورې خلافت اونظام زيږنده ده . که چيرې فاطمي خلافت په حرم کې نه واې را نغښتې نو نن به مونږ د صليبيانو سره په اروپا کې جنګيدو ، خو زمونږ دغه غدار ورونه هغوی نه پريږدي چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. کله چې پادشاهان په عيش و عشرت کې ډوب شي نوبيا د رعاياو څخه هم يو شمير خلک د پادشاهۍ خوبونه ويني هغوی دکفارو څخه ځواک اوکومک تر لاسه کوي، په ايمان پلورلو کې هغوی دومره ړندبږي چې دکفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پرواه هم له ياده باسي.»

«زه تل له همداسي خلکو ويريږم ،»صلاح الدين ايوبي ورته وويل. « الله دې نه کوي ، که کله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به دهمدې مسلمانانو په لاسو وي ، زمونږ دښکلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لګيادې د غدارانو تاريخ جوړيږي، دا حالات په ډاګه کوي چې يوه ورځ به مسلمان يواځې په نوم مسلمان وي ،خپلې سيمې او ځمکې به کفارو ته ورحواله کوي ، په دې حالاتو کې که اسلام ژوندې هم پاته کيږي نو مسجدونه به کم او قحوه ځايونه او دفحشا مرکزونه به زيات وي. زمونږ لونې به د صليبيانو په څير خپل وينبتان ازاد اود بې حيائې په لور به درومي ، کفار غواړي چې هغوی پر هماغه لاره رواني کړي ، بلکه رواني کړې ئې هم دي..... اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته کيږي. علي ! ته خپلې شبکې نورې هم باورې او خپرې ئې کړه ، ما خپلو ملګرو ته ويلې دي چې ددښمن سيمو ته ولاړ شي او شپيني غلچکي يرغلونه وکړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز د خبرونو د راتهولو له پاره ځوان او توانمنده وګړي و ټاکه ، صليبيان هم همدا سنګر مستحکم او اغيزمنوي ، ته سمدستي د ځارکښې د جنګ له پاره تياري و نيسه ،..... د هر څه لمړی کار چې بايد ژر تر ژره وشي هغه دادې چې د سمندر څخه څه صليبيان خوندي را وتلي دي دهغوی يو شمير زخميان دي او کوم چې زخميان نه دي نو هغوی په سمندر کې د څو څو ورځو لامبو وهلو وروسته د زخميانو څخه بدتر ګرځيدلي دي. دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندې ده ،ما هغوی ټول تر سترګو تيرکړي دي ، ته هم هغوی ووينه ، او دخپلې ورتيا په مطابق ترې پو ښتنې ګرويزنې و کړه .»

صلاح الدين ايوبي دروازه چې راوغوښت او د سهارني چاې غوښتنه ئې ترې وکړه ، او علي بن سفيان ته ئې وويل ،« پرون ئې څه زخميان او يو څو ښکلې شانته نجونې زما مخ ته راوړې وې ، په هغوی کې شپږ د سمندر څخه راوتلې بنديان دي ، د هغوی تر منځ په يوه زه شکمن شوم چې هغه معمولي سپاهي نه دي ، هغه د رتبې او مرتبې سړې ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووينه ، ددې تر څنګ پنځه تاجرانو اوه کسه نجونې له ځانه سره راوړې وې ،» هغه علي بن سفيان ته د نجونو په هکله همغه څه وويل کوم چې تاجرانو سلطان ته ويلي و . سلطان ايوبي ورته وويل ،« ما نجونې تر نظارت لاندې نيولې خو هغوی ته مې ويلي چې زه هغوی په خپله پناه کې اخلم . نجونې وائې چې د غريبو کورنو بچيانې دي او بيا دهغوی دا وينا چې هغوی ئې د يوه سوځيدلې جهاز څخه په يوې کشتۍ کې واچولې او په سمندر کې ئې بې اسرې پريښوې ، بيا کشتۍ هغوی تر ساحله پورې راورسولې ، دهغوی دا خبره ما په شک کې اچوي ، ماهغوی ته ځانته خيمه درولې ده. او ساتونکې مې پرې درولې دې. ته د ناشتې سمدستې وروسته دغه بنديان او دغه نجونې ووينه.

په اخر کې صلاح الدين ايوبي مسکې شو او وئې ويل « پرون ورځ په ساحل باندې د ګرځيدو په وخت کې پر ماباندې يو غشې را وويشتل شو چې زما د پښو تر منځ پر ځمکه و لګيد.» هغه دا غشې علي بن سفيان ته ورکړ او وئې ويل « سيمه غره ايزه وه ، ساتونکې د لټون له پاره تر ډير لرې ځايه پورې ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشې ويشتونکې تر سترګو نه شو . دهغې سيمې څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چې ساتونکو ترما پورې را ورسول او دغه تجارانو دغه اوه نجونې هم ماته را حواله کړې ،او هغوی ولاړل»

«او هغوی ولاړل ؟» علي ترې په حيرانتيا سره و پوښتل . «ايا تاسې هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړې وه ،» ايوبي ورته وويل « د هغوی څخه داسې کوم شې تر لاسه نه شو چې شک پرې شوی وی.»

علي بن سفيان غشې په ډير غور سره و کوت ، او وئې ويل « د سلطان او راز موندونکې تر منځ ډير توپير موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغې تاجرانو د نيولو هڅه کوم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د خيمې څخه بيرون را ووت ، نو دروازه چي ورته وويل ، « دغه قومندان خبر راوړي چې د هغه اوه نجونو څخه چي پرون زمونږ په قيد کي راغلی وې يوه ئې اوس درغل شوې. ايا سلطان ته ددې خبرې ور رسول اړين دي ؟ دا خو دومره ستره پيښه نه ده چي سلطان پرې اندېښمن کړو .»

علي بن سفيان په ژور فکر کې پريوت ، هغه قومندان چې د را پور ورکولو له پاره راغلی و ، هغه علي بن سفيان ته راغي او سوکه ئې ورته وويلې « د يوې عيسوي نجلی بې درکه کيدل خو به دومره مهمه پيښه وي يا به نه وي ، خو ډيره مهمه داده چي فخر المصري نومې قومندان هم د شپې را هيسې بې درکه شوی دې. دشپې ساتونکو وويل چي هغه د نجونو تر خيمې پورې تللې و ، بيا دهغې ځاې څخه د زخميانو تر خيمې پورې ولاړ او بيا دهغې وروسته په ستر ګو نه دې کتل شوې. هغه د شپې په ګشت وتلې و .»

علي بن سفيان د لږ څه فکر کولو وروسته وويلې ، « تريوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکې را غونډ کړئ ، کوم کې چي فخر المصري ګشت کاوه ، هغه د سلطان ايوبي د ساتونکې د ډلې قومندان ته وويل ، چي پرون چې د سلطان سره کوم ساتونکې تر ساحله پورې تللي و ، هغوی را ولئ ، هغوی هملته و ، څلور واړه مخته راغلل ، علي بن سفيان ورته وويل ، « پرون چي تاسي هغه تاجران او نجونې کتلې وي ، سمدستې هملته ولاړ شئ ، که چيرې هغه تاجران تر اوسه پورې هملته وي نو هغوی تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او هملته زما انتظار وکړئ ، او که چيرې هغوی له هغه ځايه تللي وي نو سمدستي بيرته را وګرځئ ، »

ساتونکي ولاړل ،نو علي بن سفيان د نجونو خيمې ته ورغې ، نجونې ئې په خپل مخ کې و درولې او په عربي ژبه ئې ترې و پوښتل ، « هغه اومه نجلی چيرې ده ؟» نجونو يو ې بلې ته وکتل او سرونه ئې و خوځول ، علي بن سفيان ورته وويل « تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهيږئ !»

نجونو هغه ته په ډيره حيرانه توګه کتل ، علي دهغوی د څهرو او حرکاتو څخه په هغوی شکمن شوی و . هغه د نجونو شاته ودريد او په عربي ژبه ئې وويل « ددې نجونو څخه کالې و کاږئ او لوڅې لغړې ئې کړئ ، او دولس کسه قوي هيکله او ځواکمن عسکر راو غواړئ،»

ټولو نجونو يو ټکان وخوړ او وروسته ئې وکتل ، دوه درې کسو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، هغوی عربي ژبه ويلاې شوه ،« ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولاې» يوې ورته وويل « مونږ ستاسو پرخلاف نه يو جنګيدلي» ،

علي بن سفيان د خندا نه شين شو او وئې ويلې ، « زه به له تاسې سره ډير ښه سلوک وکړم ، لکه څنګه چې تاسې په يوه ګواښ په عربي ژبه خبرې پيل کړې ، اوس پرته له کوم زور اوفشار څخه ووايا ست چې هغه اومه نجلی چيرې تللې ده ؟ ټولو بې خبري و ښووله ، علي ورته وويل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتما اخلم. تاسو خو سلطان ته ويلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پو هيږئ ، اوس خو تاسې زمونږ په ژبه زمونږ په څير خبرې کوئ ، ايا زه تاسې پريږدم ؟» هغه ساتونکې ته وويل « دوی په خيمه کې کښينوه .»

د شپې ساتونکې را غونډ کړل شول ،د فخرالمصري د ګشت د وخت د ساتونکو څخه علی بن سفيان پوښتنې ګرويزنې پيل کړې ، په اخر کې د نجونو د خيمې ساتونکې وويل چې فخر د شپې دلته ولاړ و اوبيا د زخميانو د خيمې په لور ولاړ. لږ شيبه وروسته ئې ما اواز واوريد .« ته څوک ئې ښکته راشه» ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تياره کې ورته څه په نظر را نه غلل، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته يو سيورې تر سترګو شو ، او هغه سيورې هملته له نظره ورک شو.

علي بن سفيان سمدستي همل‌ته ولاړ ،دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شګلوړه وې د يوه ځاې څخه را په ډاګه کيده چې هلته څوک پورته شوی دی هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترګو کيدې ، يوه د سرې نښه ، چې فوځي بوټ ئې په پښو و ، او بله نښه دکوچنۍ څپلکې وه چې ښځينه بريښيده ، ځمکه خامه او شګلوړه وه ، د کومه ځايه چې د ښځې د پښې نښې راغلې وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خيمې لورې ته يوړ په کوم ځاې کې چې موبې د رابن سره ليدلې و. هغه د خيمې پرده پورته کړه او ورننوت.

دهغې مخ پيژندونکې سترګو زخمي بنديان له سترګو تير کړل. د ټولو مخونو ته ئې وکتل، رابن ناست و ، هغه علي بن سفيان ته وکتل ، او سمدستی ئې په زږيروې پيل وکړ. داسې مالوميده لکه چې ورته په ناڅاپه توګه درد را ولاړ شوې وي ، علي هغه د مټ څخه ونيوه او بيرون ئې را وويست ، دهغې څخه ئې و پوښتل « د شپې يوه بندي نجلۍ دې خيمې ته راغلې وه ، هغه ولې راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر و کتل ، چې هم په کې حيرانتيا وه او هم داسې څرګنده کړې چې هغه په هيڅ نه وي پوه شوی چې دې څه وويل. علي بن سفيان ورته يوځل بيا ډير سوکه وويل. « دوسته ! ته زما په ژبه پو هيږې ،زه ستا په ژبه پوهيږم او ويلې ئې شم. خو ته به زما په ژبه ځواب راکوی .» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وويل « دا دخيمی څخه بيرون و ساتئ .»

علي خيمې ته ور ننوت او د بنديانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل ،« تيره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خو د يو بل اخطار په واسطه يوه بندي وويل چې نجلۍ د شپې خيمې ته راغلې وه او د رابن سره ناسته يا ملاسته وه. دې زخمي د بحرې جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهر هم او د اوبو قهر هم کتلې و ، هغه دومره زخمي نه و څومره چې ويريدلې و ، هغه په بل کوم مصيبت کې و رپريوتو ته تيار نه و ، هغه وويل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبرې وشوی او يا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده. هغه يواځې د هغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وويل چې رابن دې پنډغالي ته تر راتللو پورې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې و ، خو دلته په را رسیدو سره هغه دومره واویلا شروع کړه لکه په چا چې په ناڅاپي توګه کومه ناروغتیا یرغل وکړي.

علي بن سفیان د یوه ساتونکي په لارښوونه دهغو نورو پنځوکسو د کتلو له پاره ورغی چې خپل ځانونه ئي تاجران ښوول او په هغه لړې دړول شوی خیمه کې پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پنډ غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړي علي ته دا خبر ورکړ چې د هغوی سره ټول تال دوه اوښان وو خو نن یوائي یو اوښ تر سترګو کیږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددې پوښتني په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئي څه کړي ؟ هغه ته دبل اوښ د پېښو نښې په لاس ورغلې ، علي بن سفیان هغوی ته وویل « ستاسې جرم داسې معمولي غلا ملا نه ده ،تاسې د ټول سلطنت او ټولي ټولنې له پاره ګواښ یاست ، په دې خاطر زه پر تاسې لږ څه رحم هم نه شم کولای چې تاسې تاجران یاست.»

«هو !» ټولو خپل سرونه و ښوځول او وئې ویلې « دروند مشره !مونږ خو تاجران یو مونږ بې ګناه یو ،» علي بن سفیان ورته وویل « د خپلو لاسونو ښټ را و ښائې. پنځه واړو سمدستي خپل لاسونه را واړول اوعلي ته ئي ور وښول ، علي د ټولو د ښي لاس د ګوتو ګوتې او دشهادت د ګوتې تر منځ ځایونه وکتل او دهغو څخه ئې یو د مړوند څخه و نیوه او ورته ئي و ویل«کمان او غشي دې چېرې پټ کړي دي ؟»

هغه سړي د خپل معصومیت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ایوبي یو ساتونکي را ووغوښت د هغې د ښي لاس چپ اړخ ئي ورته و ښود .دهغې د ګوتې چپ اړخ هغه ځاې چې ګوته د کځوړې سره لګیږی یعني هلته چې د ګوتې بند وي ، هملته یوه نښه وه ، همداسې یوه نښه ددې سړي د ګوتې په بند هم مالومیده ، علي هغه ته دخپل ساتونکي په هکله وویل ، «دا د سلطان ایوبي ډیر ښه غشي ویشتونکي دې او دا نښه د دې ثبوت دي چې نوموړي غشي ویشتونکي دې»

دهغې د ګوتې په بل مخ باندې یوه ډیره باریکه نښه وه، او داسې برښیده چې هلته هر ځل کوم څه منښل شوی وي، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي منښل شوی دي. غشي په چپ لاس کې نیول کیږي ، او کمان په ښي لاس نیول کیږي. داسې نښې د هر غشي ویشتونکي په لاسو کې وي ، علي بن سفیان هغه ته وویلې « په دغه پنځوکې یوائې ته غشي ویشتونکې ئې ، کمان او غشي دې څه کړي ؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي د هغو پنځو څخه یو راو نیوه او ساتونکو ته ئې وویل « دا دهغې ونې سره و تړئ»

هغه ئي د کجورې د ونې سره و دراوه او وئي تړه ، علي دخپل غشي ویشتونکي په غوږ کې څه وویل او د ونې سره تړلي تاجر ئي په نښه کړ او غشي ئي پرې ور و توغاوه، غشي د هغې سړي په چپه سترګه کې ور کښیوت او هغه په تړپیدو شو .علي هغه پاته څلورو ته وویل « په تاسو کې څومره دې چې د صلیب په خاطر په دغه ډول تړپیدو سره دخپلو ځانونو ځاریدو ته تیار یاست ؟» د هغې لورې ته وړینئ» هغوی و کتل هغه سړې چېغې وهلې ، په خپلو وینو کې تړپیده او د سترګو څخه ئې د وینو سیلاب را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه له تاسې سره وعده کوم» علي بن سفيان ورته وويل « چې په عزتمنده توګه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته ولېږم... ووایاست چې په هغه بل اوښ باندې څوک ولاړ ؟او چېرې ولاړ ؟»

«ستا خپل يو قومندان زمونږ څخه هغه اوښ په زور اخيستې دې» يوه تاجر وويل.

« او يوه نجلۍ هم» علي بن سفيان ورته وويل.

دلږ څه ځنډ وروسته علي بن سفيان د خپلي پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوک دي ، او څنګه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ويلي چې نجلۍ د شپې دخپلي خيمی څخه را تښتيدلې وه او ويلي ئې و چې صلاح الدين ايوبي دشپې هغه په خپله خيمه کې ساتلې وه ، او داچې هغه شراب څښلي و اونجلي ته ئې هم شراب ورکړي او نجلۍ د ويرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقيبولو په خاطر فخر المصري نومې يو قومندان راغي کله چې هغې د نجلۍ خبرې واوريدې نو هغه ئې زمونږ پر اوښ کښينوله او کومې لورې ته ئې يوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفيان ته واوراوه چې نجلۍ په سلطان ايوبي باندې لګولي و.

علي ورته په خندا شو او وئې ويل« تاسې پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه يو تجربه لرونکې غشي ويشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بياهم هغه يوه کس له تاسې څخه نجلۍ او اوښ دواړه يوړل ، » هغه د همغوي په ښودانې سره غشي اوکمان هم د ځمکې څخه را وويستل ، هغوی څلور واړه ئې خيمې ته ولېږل.. چې بيا دغه پنځه واړه هلته په بد مرګ باندې پخپله مړه شول.

د اوښ د پښو نښې په څرګنده تر سرګو کيدې ، علي بن سفيان په ډيره ګړندۍ توګه لس سواره را وبلل. او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اوښ قدمونو ښووله ولاړل ، خو د اوښ د تګ او علي بن سفيان د ملګرو د تعقيبي تګ تر منځ نژدې پنځلس شپاړس ساعته توپير و. اوښ ګړندې و او دهغې د ارام له پاره دومره ډيره اړتيا هم نه ليدل کيده. اوښ پنځه شپږ ورځې د ارام ، خورک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کيداې شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک بايد ورکړل شي ، او دې شيانود تعقيبولو په هڅو کې ستر ځنډ را پيدا کړ. اوښ د پنځلس شپاړس ساعتو توپير ختمولو ته نه پريښوده ، او فخر المصري هم د تعقيب له ويرې ډير کم ارام کاوه.

علي بن سفيان ته په لاره کې يو شې تر لاسه شو . او هغه يوه کڅوړه وه. هغه و دريد او کڅوړه ئې راپورته کړه، پراې نسته ، په هغې کې دخوراک څښاک شيان و ، په همدې کڅوړې کې يوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شيان و . د علي بن سفيان د بوي کولو تيز حس هغه ته دا ډاګيزه کړه چې په دې شيانو کی حشيش ورګډ شوی دي. هغه ته په لاره کې په دوه ځايو کې داسې نښی په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرګنديده چې په دغه ځايو کې اوښ دمه کړې او سورليو ئې ناسته او ارام کړې دې ،هلته د کجورو زړي ، د ميوو تخم ، او نور پوستکې خواره واره پراته و. کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو د هغې په ذهن کې دا شک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا نه شو چې فخر المصري د حشيشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکې په څير له ځانه سره روان کړې دې. خو بيا ئې هم هغه کڅوړه له خپله ځانه سره واخسته ، خو د کڅوړې په پلټنې او په هغې ځاې کې په ځنډ کولو او پاته کيدو سره ئې ډير وخت له لاسه ورکړې و .

*****(۲۱)

که چېري موبې او فخر المصري تر منزله پورې هم نه وی رسيدلاې نوبيا به هم دفوځ په حالا تو کې دپام وړ کوم توپير نه راته ، ځکه هغه زهر چې ناجي ، اوروش او دهغوی نورو ملګرو په سوډاني فوځ کې شنيدلي و هغو خپل اغيز کړې و . د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقيقت کې ولسي حاکمان ګرځيدلي و غوښتل چې سلطان ايوبي د يوه ناکامه امير او بې کاره حاکم په څير عام ولس ته ور وپيژني ، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونو او ماڼيو کې دهمدې ډول نجونو ، چې ډيري ئې عيسائې او يهودئ وی، د زلفو بنديان ګرځيدلي و . يوائې په نوم مسلمان پاته شوی و . د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و ، او دوی په خپل عيش او عشرت کې مصروف و . هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدين ايوبي په څير کوم سخت مذهبي او په ملت او هيواد مين وګړې دې دا قوم را وپښ کړي ،او امرا او سلاطين دې د حرم او قصر د عيش او عشرت څخه بيرون د حقايقو نړۍ ته را وکاږي. د سلطان ايوبي د مخکينو جنګونو څخه چې د کاکا شيرکوه په مشرۍ کې ور پيښې شوی وي ، دا خلک پوه شوی و چې که چېرې دې شخص ته واکمنې په لاس ورشي نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کی راو نغاړي ،په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ايوبي دځلورو اوړو چت پرې را پرېوتې شو. هغوی په پته د صليبيانو سره کومک و کړ. اوپه خپل هيواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخريب کونکو د ځاې په ځاې کولو له پاره لاره هموار کړه ، او د ايوبي تر مخه ئې خنډونه دغرونو په څير و درول. که چېرې نورالدين زنګي نه واى نو نن به نه د صلاح الدين ايوبي نوم په کوم تاريخ کې ثبت واې او نه به په نقشې کې ددومره زياتو اسلامي هيوادو نومونه تر سترګو کيدل.

نورالدين زنګي د سلطان ايوبي په يوې اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه ، کله چې صليبي لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحيرې دڅنډو څخه په اسلامی سلطنت يرغل راوړ نو نورالدين زنګي دخبريدو سره سم د صليبيانو په خاوره بريد وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د يرغل له پاره ور روان و . سلطان ايوبي دخپلې څارکښۍ نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځا نته توګه هم د عيسايانو د بحري بيړۍ د ډوبولو او غرقولو له پاره بسنه کوله ، او اوس چې علی بن سفيان د نورالدين زنګي په لور خپل دوه ګړندي پيغام وړونکې ددې خبر د ورکولو له پاره ور استولي و چې د سوډانيانو د پاځون ګوابن موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ويشل شوی هم دقاصد د ورسيدو سره سم نورالدين زنګي يو ځانګړې شمير فوځ ته د مصر په لور د تللو حکم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شمیر تاریخپوهان ددې فوځ شمیره دوه زره سپاره او پیاده لیکلي دي خو یو شمیر نورو ددې څخه لږ څه ډیر ښوولي دي ، په هر صورت نورالدین زنګي د خپلو اړتیاو دپروا کولو پرته د سلطان ایوبي د اړتیاو او ستونزو د په نظر کې نیولو په اساس هغه ته د لمړیتوب حق ورکړ خوهغې ځاې ته ددې فوځ د ورسیدو له پاره ډیر وخت ته اړتیا وه.

په نوم مسلمانو فوځیانو او نورو د سترو رتبو وګړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ایوبي پر خلاف نا ارامي پیداشوې او پاځون را ولاړ شوې نوهغوی دې فتنو او سرکښیو ته نوره هم هوا ورکړه. په پټه ئې سوډانیان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ئې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانیانو سالاران په پټه توګه وژل شوی او ښخ کړل شوی هم دي. د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورین اوس سالاران شول او د سلطان ایوبي په دغه لږ فوځ باندې ئې، چې په مصر کې پاته و ، د یرغل وروړلو پروګرام جوړ کړ. هغوی غوښتل د سلطان ایوبي پر پاته نیمائې فوځ برید وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه ګټه تر لاسه کړي ، پروګرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وریځو په څیر د مصر په اسمان باندې راو غوړیږی او د اسلام سپوږمۍ دخپلو تورو لوخړو په منځ کې ډوبه کړي.

علي بن سفیان قاهرې ته ورسید ، هغه چې دچا په تعقیب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالومیده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، را وغوښتل ، دهغوی څخه یوه ورته وویل چې تیره شپه یو اوښ را غلي و ، په تیاره کې څه نه تر سترګو کیدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، یو نر او یوه ښځه ، جاسوس هغه ته دا هم وروښول چې هغوی په کوم عمارت کې ورننوتي و. علي بن سفیان ته دا واک ور په برخه و چې هغه دې همهلته د پلټنې له پاره برید وکړي ، خو سوډاني فوځ، کوم ازاد فوځ نه بلکه، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفیان ددې اندېښنې له ویرې هلته د احتیاط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په اور دتیلو د اچولو کار ورکړي. د هغې موخې یوائې دا نه وې چې موبي او فخر المصري و نیسي. بلکه اصل موخه ئې داوه چې د سوډاني قیادت راتلونکی پلانونه او تګلارې را بربنډې کړي ، تر څو دهغې د مقابلې له پاره مخته تر مخه ځانونه تیار کړي. هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې، د هغې په جاسوسي شبکه کې غیرمسلمانه نجونې هم وې. دانجونې نه عیسائې وې او نه یهودي بلکه د قحبه ځابو ذهینې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفیان هیڅکله هم پر هغوی سل په سله باور نه کاوه. ځکه چې دهغوی څخه د دوه اړخیزه لوبې د لوبیدو احتمال هم و. هغو نجونو هم د موبي په هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلي و ،مالومات پیدا نه شوکړاې.

(۲۲)*****

علي بن سفیان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بیرون سترې ستومانه ګرځیده را ګرځیده دهغې دکار دایره د سوډاني فوځي قیادت شاوخوا سیمه وه ، په پنځمه شپه هغه بیرون د شین اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ئې را پور اوریده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې چېرته وي ، د هغې د ډلې يو کس دېوه بل سړي سره يو ځاى ددې لورې ته راغې او وئې ويل «دغه سړې وائې چې نوم ئې فخر المصري دې. هلته په ګڼو بوټو کې غورځيد پرځيد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توګه خبرې هم نه شي کولاې.» په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دېوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تښتيدلی ئې ،؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« زه دسلطان د فوځ را تښتيدلې سپاهي يم» فخر په نښتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. « د مرګ د سزا وړ يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړې واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرګ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړې په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کڅوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل« دا کڅوړه ستا ده؟ او تا ددې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو !» فخر لمصري ځواب ورکړ « هغې به ماته دهمدې کڅوړې څخه خوراک راکاوه. د هغه تر مخه هغه کڅوړه هم پرته وه چې ددې کڅوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را و يستلي او دهغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د متيائې په څير يوه ټو ټه ئې را پورته کړه ، علي سمدستې دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په ناارامۍ سره وويل« د خداى له پاره ما پرېږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دې» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل« ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دي او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بی هوشۍ لورې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پيښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلۍ دتعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و څښله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلې دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وي هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځاې پر اوښ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځاې په اوښ سپور روان دې . اوښ هم په ډېره ښه توګه ملګرتيا کړې وه ، هغوی به د شپې له اړخه ډېر لرې تم کيدل. انجلۍ به دې ته دهغې بلې کڅوړې څخه د خوراک څښاک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه ګاڼه ،انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وګرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو متو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخر ې تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او او دخپل ښايست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانۍ په ولکه کې اخستې دي ، کله ئې چې په دربيم پړاو کې د خوراک ښکناک د شيانو له پاره اوښ و دراوه نو هغه کڅوړه د اوښ د ځغلولو سره چيرې غورځيدلي وه ، انجلۍ ورته وويل ، چې بيرته ستنيږو چې هغه کڅوړه را پيدا کړو خو فخر المصري ورته ويل چې هغه دفوځ څخه راتښيدلي انسان دي ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوي وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کڅوړه به ضرور را پيدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې د لوږې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به د کوم کلي څخه لږ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل د کوم کلي او يا ابادۍ په لور ولاړه شي او ويل به ئې چې بيرته ولاړ شه.

فخرالمصري په زور هغه پر اوښ سپره کړه او دهغې وروسته کيناست او اوښ ئې په ځغاسته کړ. دا د هغوی د سفر دربيمه شپه وه ، بل مابنام هغوی د ښاره بيرون د سوډانيانو د يوه قومندان ځاې ته ور ورسيدل ،خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چينجي خوځيږي. هغه سوکه سوکه ريښتني دنيا ته بيرته را وګرځيد . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشيشو اغيز دي ، دهغې دپادشاهۍ انګيرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې اوسيدل په همغه کڅوړه کې چيرې په دښتې کې لويدلي او پاته شوي و. انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صليبيانو پيغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ايوبي پر خلاف دپاځون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوريدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چينجي نور هم را ستر شوی و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ،او اوس ورته را په ياد شوی و چې د جنګ د محاذ څخه را تښتيدلي دي ، انجلۍ (موبي) ته دا ښکاره وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دي ، نو په دې اساس هغې دکومي ويرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وويلې چې د سلطان ايوبي او علي بن سفيان تر منځ دا غلطه انګيرنه بايد را پيدا کړل شي چې هغه په ښکاره توګه له ځانه نيک صفته انسان جوړ کړي خو په حقيقت کې هغه د شرابو او ښايسته نجونو سره سروکار لري.

دهغوی په اوږدو خبرو کې د پاڅون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخر المصري په مکمله توګه رابيدار شوی و ، خو په سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه ناارامۍ ډير وارخطا کړی و. انجلۍ قومندان ته وويلې چې که چيرې پاڅون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ايوبي په سنګر کې مصروف دي ، خو نجلۍ ورته دا دروغ وويلې چې صليبيان دوه درې ورځې ورسته يوځل بيا حمله کونکي دي ، او سلطان ايوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنګ محاذ ته وربلي ، قومندان نجلۍ ته وويلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځاې په فوځونو باندې يرغل يوسي.

فخر دا ټولې خبرې اوريدلې او وئې ويل چې د نيمې شپې وروسته ئې هغه يوې بيلې کوټې ته بوږ تر څو هلته ارام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و. ددواړو خونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کيښود او دهغوی خبرې ئې اوريدې ، چې نجلۍ ويل « هغه مې د حشيشو په زور تر دې ځابه راوړې دي او په ټوله لار مې د هغې د مينې محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د يوه ساتونکې اړتيا وه. د حشيشو هغه کڅوړه چيرې په لاره کې و لويده. که چيرې تر سهاره ورته يو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پيدا کړي.» ددې وروسته چې فخر دهغې بلې خونې څخه کوم اوازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوريدل هغه ورته په ډاګه کيدل چې ويل ئې، چې شراب ښنبي او بدکاري کوي ، د ډير څنډ وروسته هغه ته د قومندان اواز راغي «دا سړې اوس زمونږ له پاره بيکاره دې ، دا بايد يا بندي کړو او يا ئې له منځه يوسو.» نجلۍ هم د هغې تائيد وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توګه را ويښ شوی و ، او د هغې ځاېه ښخه ئې د تيښتې او وتلو فکر کاوه ، شپه په اخري پړاو کې وه ، هغه د هغې کوټې ښخه راووت ، د هغې دماغ د هغې سره ملتيا نه کوله ، کله کله به دماغ صاف شو خو ډير وخت به ګډوډ و . هغه د سهار د روښنايې دخپريدو تر مخه د خطر د ځاې ښخه ډير لرې وتلې و . اوس هغه ته د يوه بل تعقيب خطر هم په مخکې و . هغه ته په دواړو خواو کې مرګ تر سترګو کيده ، که چېرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چېرې سوډانيانو نيولی نو سمدستي ئې واژه ، هغه ټوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تيره کړه ، د حشيش غوښتنه ،ويره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ويستلې و . تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و . بيا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ ، او يا دا چې هغه اوس چېرې دې. دهغه په ذهن کې دا هم راغلل چې بايد دا عيسائي نجلۍ د هرې لارې چې کيداې شي ووژني. دا ورته هم په ذهن کې را ګرځيدل چې که اوښ او يا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ايوبي په پښو کې ورو غورځي خو هر سوچ به چې ورته پيدا کيده نو د هغې تر مخه به تياره تياره را خپريده او هر څه به ئې ورته تياره کول. هغه ته په همداسې حال کې دا سړې تر لاسه شو . څرنګه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتيب تر علي بن سفيان پورې را ورساوه.

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به يرغل او پاڅون کوي او دا په هره لمحه کې پيښيداې شي ، علي بن سفيان فکر کاوه چې سمدستي ځاېې قومندانان دې لورې ته متوجه کړي او همدا راز سلطان ايوبي ته هم خبر ورکړي ،خو د وخت د ضايع کيدو خطره وه ، په همدې وخت کې ورته پيغام ورسيد چې سلطان ايوبي ور غوښتې دې ، هغه حيران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ايښې و .

کله چې هغه د سلطان ايوبي سره وکتل نو سلطان ورته وويل «ماته خبر را رسيدلې و چې په ساحل باندې د صليبي جاسوسانو يوه ډله موجوده ده ، او دهغوی ښخه يو څو دلته هم را غلي. زما کار نور په محاذ باندې پاې ته رسيدلې و ، هلته مې قومنده خپلو نورو ملګرو ته پريښوه او دېخوا ته راغلم. زړه مې دومره نا ارامه و چې ما دلته ډيره زياته خطره احساسوله ، اوس دلته څه خبره ده ؟

علي بن سفيان ورته ټوله قصه واوروله او ورته ئې وويل « که چېرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاڅون د تمولو هڅه کولې شم او يا ئې د سلطان زنګي د کومک تر را سيدو پورې ځنډولی شم. زه به همدغه خپله د څارکښنې شبکه استعمالوم ، زمونږ د فوځ شميره ډيره کمه ده ، د يرغل مخه نه شو نيولاې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي په فکر کې ډوب و ، سر ئې ښکته اچولي و اوعلي بن سفيان هغه ته کتل ، سلطان ودريد او وئې ويل «هو علي ! ته خپله ژبه اوخپل جاسوسان استعمال کړه ، خو د حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه دحملي دکولوله پاره ، سوډانيانو ته حمله کول په کار دي ، خو د شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په خيمو کې بيده وي»

علي بن سفيان په ډيره حيرانتياسره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وويل « ددې ځاې ټول قومندانان را وبوله، او ته پخپله هم راشه ،»سلطان په ډيره کلکه توګه علي ته دا خبره وکړه چې «ټولو ته ووايه چې زما په هکله ددوی پرته بل هيڅا ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلي يم . زما دلته شتون دسوډانيانو څخه پټ ساتل ډير اړين دي. زه په ډير احتياط سره په پټه توګه دلته راغلي يم»

دري شپې وروسته...

قاهره د شپې د تياري په لمن کې ډوبه ويده وه . يوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو و کتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تيارکړل شوي دي د ښاره بيرون وځي ، هغوی ته ويل شوی چې فوځ دجنګي تمريناتو په خاطر د ښاره بيرون خيمي ښخوي فوځ خپلي خيمی د نيل د درياب پر غاړه د شګلوړه غونډيو او درياب تر منځ و درولي، په فوځ کې پياده هم و او سپاره هم ، د شپې نيمائې تيره شوی وه چې د قاهرې اوسيدونکو ته د لرې څخه د قيامت په څير شور او زوګ تر غوږو شو . د اسونو ځغاستي اوازونه را تلل ، ويده خلک را پورته شول. هغوی داسې ګمارله چې فوځ فوځي تمرينونه کوي ، خو دا زوږ را نژدې کيده او ډيريده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سور دي ، ځينو وکتل چې لرې د نيل ددرياب څخه د اور شعلي را پورته کيږي او د تياره شپې سينه څيروي او په وچه لګيږی ، بيا په ښار کې د اسونو د ځغاستي اوازونه واوريدل شو ، خو د ښار اوسيدونکو ته تر اوسه نه وه مالوم چې دا جنګي تمرينات نه دي بلکه يو پوخ جنګ دي او هغه اور چې لمبې ئې خيژي نو په هغه کې د سوډانيانودلښکر ډيره برخه ژوندی سوځي.

دا دسلطان ايوبي يو بې نمونې چال و . هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لږ فوځ د نيل د درياب په غاړه د شګلوړه غونډيو تر منځ په پراخه سيمه کې خيمه ميشت کړې و . علي بن سفيان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه. هغه سوډاني لښکر ته خپل کسان ورواستول اوپر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ور تيز کړ. او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پريکړه واخسته چې کله چې د شپې په تياره کې د سلطان فوځ په خوب ويده وي نو پر هغوی به سوډاني فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د يوه يوه سپاهي ژوند پاې ته ور سوي. دوی به دارالحکومت پرته له ويرې قبضه کړي او د سوډانيانو د فوځ بله برخه به د روم په بحيره کې پروت ايوبي فوځ باندې د يرغل له پاره هغې لوری ته ولاړ شي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دخپلې پریکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ یوه برخه په ډیره پټه توګه د شپې د روم د بحیرې د محاذ په لور ور ولیږله. او بله برخه ئې دنیل د دریاب پر غاړې په خیمه میشت فوځ باندې لکه دمچیو په څیرور و ننبتل.

دې فوځ د سیلاب په څیر په یوه میل پراخه سیمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډیره چټکۍ سره په دې سیمه کې خپاره واره شول. یو ناڅاپه په خیمو باندې د اور غشي او تیل ور وشیندل شو، د بڼه سوځیدلې ټوټې را په وریدو شوی، نیل هم اور اورول پیل کړل، په خیمو اور ولګید او شعلې ئې اسمان ته په رسیدو شوی. خو په خیمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خیمې په لاس ورغلې، هیڅوک هم د مقابلې له پاره را پورته نه شول، او یو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهیدل چې سلطان ایوبي دشپې په لمړ یو کې خپل فوځ دخیمو څخه ویستلې د شګلوړه غونډیو شاته ئې په سنګرونو کې کښینولې، او په خیمو کې ئې د وچو وښو ډیرې اچولې و، هم ئې په خیمو او هم ئې په وښو تیل وراړولې و. همدا راز ئې په کشتیو کې هم کوچنې منجنیقونه ایښې او د شپې له اړخه ئې پټو ځایو کې ځای په ځای کړې وې.

کله چې سوډاني فوځ خیمه ځای ته راغی د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نیل څخه په کشتیو کې ایښې منجنیقونو څخه د اور ګولۍ توغول پیل کړې، خیمو اور واخست نو وښو او تیلو هلته د قیامت ورځ جوړه کړه، د سوډانیانو آسونو به خپل پیاده فوَځ تر پښو لاندې کاوه، د سپاهیانو له پاره ددې اوره وتل ناشونې شوی و. دهغوی چیغود اسمان پردې څیرولې، دې اور شپه رڼا ورځ ګرځولې وه، دسلطان یوموټې فوځ په اورکې سوځیدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نیوه، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار ګرځیده، خو هغه برخه چې په څنګ شول هغوی و تښتیدل.

له بله اړخه د سوډانیانود فوځ یوه برخه دسلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ایوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و، هغوی ته ئې په لاره کې سنګرونه نیولې و، د هغې مجاهدېنوبه د سوډاني فوځ په اخرې برخه باندې ګذار کاوه اوپه هغوی کې ئې واویلا ورګډ وله. دغه مجاهدینو چې سوډانیانو ته ځومره زیان وررسولې شو هغه ئې وررساوه او د سیمې څخه ئې ځان په تیاره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بیا مخته ولاړ نو تر شا به بیاپرې غلچکې یرغل و شو، دا د برق په څیر تیز او ګړندې یرغلونه و چې یرغل کونکې به د یرغل وروسته خوندي ځایو ته ستنیدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخرې برخه باندې نژدې درې حملې وشوی. سوډاني سپاهیان ددې حملو څخه زړه بدې شول. هغوی ته د مقابلې کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل، خو دشپې له اړخه د تللو په وخت کې یو ځل بیا پرې هماغه ډول غلچکې یرغلونه پیلیدل، په بله شپه په تیاره کې پر هغوی غشي هم وویشتل شول، هغوی ته د شپې په تیاره کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو آسونو د ځغلولو اوازونه هم اوريدل کيده.چې په دوی باندې به د غلچکي يرغل وروسته بيرته خوندي ځايونه تلل.

دري څلورو اروپائي مورخينو چې په هغې ډله کې لين پول ، او وليم په ځانګړې توګه د يادولو وړ دي ليکلي دي چې ددښمن په زيات شمير وګړو باندې د شپې د تياري يرغلونو او غلچکي حملى کول د سلطان ايوبي داسي يو جنګي مانور و چې دهمدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صليبيانو ته ډير زيان وروسيد.

په دې توګه سلطان ايوبي ددښمن د مختنه تګ رفتار ډير را کم کړ او دښمن ئي مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډګر کې و جنګيږي چې صلاح الدين ايوبي ئي په کوم ځاي کې جنګول غواړ ي ،هغه د جنګ لورې د خپل ځان په ګټه و ګرځوه. دغه تاريخپوهانو د سلطان ايوبي د هغه ځان ځارونکو او سر تيرو سپرو د بهادرۍ او جرأت ډيره زياته ستاينه کړې ده. دنن ورځي يو شمير جنګي مبصرين چې د جنګونو اوجګړو په تاريخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې د نن دترپ او خرپ ، غلچکي او ګوريلا عملياتو بنسټ اينبودونکي پخپله صلاح الدين ايوبي دي ، هغه ددې لارې ددښمن پلانونه يو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل ،هغه په سوډانيانو باندې همدا طريقه ازميښت کړه او يواځې ددوه شپو د غلچکي عملياتو په واسطه ئي د سوډاني فوځ د جنګ روحيه و ځپله ، دهغوی په قيادت کې کو م داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي ، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفيان د شبکې غړي هم د سوډانيانو په لباس کې موجود و ، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو ځخه يو ستر لښکر را روان دي چې د هغې سره مقابله به سوډانيان د پوره هلاکت سره مخ کړي ، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالي او د تيښتي ميلان را پيدا کاوه او په دې هکله ئي پوره برياوي هم په برخه شوی. فوځ غير منظم شو او خپور شو . هغه برخليک چې د نيل د درياب په غاړه ورته ورسيد هغه ډير عبرت اخستونکي و ...... دا افواه غلطي ثابتي نه شوی چې د عربو ځخه فوځ را روان دي ، په همدې وختو کې د نورالدين زنګي فوځ ، که څه هم د شمير له اړخه ډير نه و ، د جنګ ډګر ته را ورسيد .

يو شمير تاريخپوهانو د هغوی شميره د دوه زره سواره او دوه زره پياده ليکلي دې او ځينو بيا ددې څخه لږ زيات ويلي دي. هر څه چې و خود صلاح الدين ايوبي لاس ئي ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قيادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانيانو پنځوس زره لښکر د سلطان ايوبي په اور کې را نښتي و او د دښتي په هر ځاي کې د مجاهدينو د غلچکي بريدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و ، دغه لږ کومک هم د صلاح الدين ايوبي له پاره ډيرستر ملاتړ و .

سلطان ايوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولاي شول چې سوډانيان له يوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سياسي زيرکتيا څخه کار واخست ، د سوډانيانو د قوماندې قومندانان ئي و نيول، او هغوی ته ئي دا وويل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهۍ پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توګه له منځه يوسي ، قومندانانو هم خپل حشر ليدلي و. اوس هغوی دسلطان د قهر او غضب څخه په ويره کې و. خو سلطان هغوی وبښل او دسزا د ورکولو پر ځاي ئي د سوډانيانو ياته مات ګوډ فوځ په دهقانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې تبدیل کړ. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کر کیله کې ئې دهغوی سره ددولت د خزانې څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړې دوباره په فوځ کی را ننوځي ، راننوتې شي.

د سیاسي زیرکتیا له مخې ئې سوډانیان په کار و ګمارل او د نورالدین زنګي د رالیږل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیانو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کی خدمت وکړې یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیانو باندې ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملیاتو ځان ځارونکې ډلې تیارې کړې، د بله اړخه صلیبیانو هم دخپلې ځارکښې او تخریب کارۍ نظام ټینګول پیل کړي و.

*****(۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د وژلو پلان:(۳)

دصلاح الدین ایوبي دوخت پیښو لیکونکواوتاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې د سیف الله په نامه د یوه سړې یادونه کړې او لیکلي ئې دي چې که چېرې په نړۍ کې یوم انسان د بل انسان بندګي کړې وي نود هغوی دډلې څخه به ئې یو سیف الله و چې د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. دصلاح الدین ایوبي د یو ډیر نژدې دوست او معاون بهاؤالدین شدّاد په ډایري یا (د پیښوپه ورځ لیک)کې ، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده ،د همدې وګړي په هکله ډیر څه لیکل شوی. په دغه ډایري کې د سیف الله یادونه په ډیره تفصیلي توګه شوی. دا سړې چې اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کې نه تر سترګو کیږي د دصلاح الدین ایوبي د مړینې وروسته نژدې اولس کاله ژوندې و ، د پیښو لیکونکې لیکې چې هغه خپل اخري عمر(نژدې اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاورۍ کې تیر کړ. هغه وصیت کړې و چې که چېرې ومري نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو څرنګه چې هغه د کوم ځانګړي حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې دمسلمانانو په عامه هدیره کې ښخ کړ، خو دهغې هدیرې شتون ډیره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدیرې نوم او نښه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چې هغه د سمندر څخه اخوا د سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلي و، په هغه وخت کې دهغه نوم «میګنا نا(ماریوس) » و، هغه یواځې د اسلام د نامه څخه خبرو ، خو په دې نه پوهیده چې اسلام څه ډول مذهب دې. د صلیبیانو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام دکرکی اونفرت نه ډک مذهب دې او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکی او نفرت نه ډکه ډله ، دوی په ښځو زړه ورکونکې او د انسانانو غوښې خوړونکې قوم دې ، په دې خاطر دغه "میګنانا ماریوس» به چې کله هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لاړې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره دصلاح الدین ایوبي مختهراغې نو بیا هغه «"میګنا ناماریوس"»ووژل شو او دمړ وجود څخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې دداسې حکمرانانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبي دتاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یودې چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړې او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردیو څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې تر سره کړې. دا ډیره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ایوبي د ایمان نه د ډکو پیښو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادیږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبي بیا بیا ویل چې « ډیر ژر به د اسلام اومسلمانانو تاریخ داسې ووینئ چې مسلمانان به مسلمانانوي خو خپل ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اونن مونږ. هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

دسیف الله قصه دهماغه وخته څخه پیلیږي چې صلاح الدین ایوبي د صلیبیانو متحده بیړه د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه ، دهغوی یو څو بحری جهازونه خوندي پاته شوی و ، سلطان ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندرد څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او تړل، دهغوی د ډلې څخه هغه اوه نجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصرکې د سلطان ایوبي سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه ، هغه ته د سلطان زنګي له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخوا د روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو ، چې په کې اګستس پادشاه هم ګډون درلود ، ددې څخه اخوا په دې غونډه کې د ریمانډ پادشاه او د اوم لوئي (شهنشاه) ورور هم ګډون کړې و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګړې ایملرک و ، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړې ،چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوی وه، ستر قومندان و . خو سلطان ایوبي پرې د ناڅاپي افت په څیر را پریوت، چې ددې ناڅاپي یرغل په واسطه ددې بیړۍ یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتۍ سره قدم کینښودلای شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلي وو، دسلطان ایوبي په لاسو جنګی بندیان و ګرځیدل . دصلیبیانو په دغه کانفرانس کی د ایملرک شونډې رپیدلې، دهغه د بیړۍ ډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې ، هغه په پنځلسمه ورځ د ایټالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و . په داسې حال کې چې د سلطان ایوبي اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه څیرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته ، خو د بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده ، بیا توپان راغې ، دهغې د خوندي پاته کیدو ټولې لارې له منځه تللې وې ځکه چې ډیر شمیر پاته شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ او جهازونه په هغې توپان کې،چې د سلطان ايوبي د ځواکونو د بريد ورسته را پيدا شوی و ، غرقي شوي وي. دا يوه معجزه وه چې د ايملرک جهاز په سمندر کې په ګډا و او په ډيرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسيد. ساحل ته ددې د کشتۍ په را رسيدو کې د هغې د ملاحانو پوهه اوکمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتۍ کنترولوله.ساحل ته د رارسيدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهيانو ته ډيرزيات انعامونه ورکړل.

صليبي مشرانو همله دده انتظار کاوه ، هغوی په دې فکر او غورکې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې ، ښکاره ده چې دا شک يواځې په سوډاني سالار ناجي کيداې شو ځکه دوی دهمغې د ليک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بيړه ور ليږلې وه ، او دهغوی سره د ناجي د ليکنوارېکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې ليک ، ليک دود د هغې د پخوانيو ليکنو سره يوځاې کړ نو شک ورته پيدا شو چې حتما څه ګړبړ شته ، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولي و خو دهغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسيدلي ، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکې او ددې راز را سپړيدونکې هيڅوک نه و چې ورته وواېي چې سلطان ايوبي ناجي او دهغې سازش کونکې ډله په پټه توګه له منځه وړي دي ، او د شپې په تياره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې ښخ کړې دي. دا ليک پخپله د ناجي د لاس ليک و. خو د يرغل تاريخ ئې سلطان ايوبي تبديل کړې و ،د ښارکښتۍ دا ډول مالومات له هيڅ ځاېه نشواې تر لاسه کيداې.

په همغه ورځ دا کانفرانس پرته له کومو مثبتو پايلو څخه پاې ته ورسيد، د ايملرک دخولې څخه يوه خبره هم نه راوتله ، هغه ماته خوړلې وه ، په غُصّه او قهر کې ډوب و ، او سترې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې وځنډول شو...... دشپې ټول پادشاهان او رئيسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا يوبل سړې هم دې غونډې ته راغې چې يواځې ريمانډ پيژنده ، هغه د ريمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د يرغل په ماښام د مصر په ساحل کې پياده شوی و ، دهغې څخه لږ څه وروسته د صليبيانو بيړه راغلې وه او دابيړه دهغه د سترګو تر مخ د سلطان ايوبي د ډير لږ فوځ په بريد تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس همله دمصر په ساحل کې اوسيده او ډيرزيات مالومات ئې را ټول کړي و. ريمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته وروپيژانده ، نو ټول ترې سمدستي راتاو شول ، دې جاسوس ته معلومه وه چې صليبي مشرانو د سلطان ايوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم يو جاسوس د سمندر څخه اخوا ليږلې و . او دهغې د مرستې له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه ښياسته او ښکلې روزل شوی نجونې هم استولې وې.

دې جاسوس وويل چې رابن د زخميانو سره يو ځاې د زخمي کيدو په بهانه دصلاح الدين ايوبي تر پنډ غالي پورې ورسيدلې دې د هغه پنځه کسه همله د تاجرانو په لباس کې شتون لري ، دهغوی د ډلې څخه کرستوفر نومې يو سړې په سلطان ايوبي باندې يو غشې هم ورووېشتې و ، خو غشې خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نيول شوی دې او هغه اوه نجونې هم همله بنديانې دې ، که څه هم هغوی ډيره ښه قصه جوړه کړې وه ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلطان ایوبي نجوني په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پرېښول ، خو د ایوبي یو ډیر پوه رازمودونکي چې علي بن سفیان نو مېږي په ناڅاپي توګه راغي هغه یوځل بیا ټول و نیول ، او دپنځو ځخه ئې یوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو ځخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غوندې ته وویل « ما د خپل ځان په هکله ویلي و چې زه ډاکټر یم په دې خاطر سلطان ماته د زخمیانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه ځایه ځخه خبر را ورسید چې سوډانیانو بغاوت کړې و خو دسلطان ایوبي له خوا و ځپل شو. او د سوډانیانو سالاران او مشران د ایوبي په لاسو کې کنبیوتل ، اوس رابن ، ځلور نورکسان او شپږ نجوني د ایوبي په بند کې دي او ایوبي تر اوسه پورې په ساحل کې دي ، هغه اومه نجلۍ چې تر ټولو ډیره هو ښیاره ده بې درکه شوی ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبینا ارتلاس » دې خو هلته ورته (موبي) وائي. ایوبي هم په پنډغالي کې نشته ، او د ځارکښۍ د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډیره ستونزمنه توګه راوتلې یم ، په ډیر زیات جرأت سره مې له هغه ځایه ځان را وویست او یوه ګړندۍ کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه دهمدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي یم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجوني ټول د مرګ د خطر سره مخ دي. د سږیو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په ځنګول او خوندي کول ډیر اړین دي. تاسو پو هیږئ چې هغوی ټولې ځواني او په ګوته را ټولې کړل شوی ښایسته نجونې دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا را ګیرې وي ستاسې د تصور او انګیرنې ځخه پورته دي»

«مونږ به دا قرباني ورکوو» شاه اګستس وویل.

« که چیرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونو د خلاصون له پاره به په ګډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو یم.» ریمانډ ورته وویل.« خو د خواشینۍ ځای دي چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشیانو په څیر سلوک وکړي ، او نجونې به پر مونږ لعنت وایي ، زه به د هغوی د خوندي بیرته راستنید په اړه خپلې هیڅ ډول هڅې ونه سپموم»

« داهم کیدای شي ، » رابرټ ورته وویل « چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د ځارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هرصورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قیدو بند ځخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نیمائي خزانې مصرفولو ته تیار یم.»

« دا نجوني یوائې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجوني دي » جاسوس ورته وویل « هغوی روزل شوی دي، د داسې خطرناکه کار له پاره داسې په ګوتو را ټولې کړل شوی نجونې پیدا کیږي چیرته ! تاسې به په ډیره ستونزمنه توګه داسې یوه نجلۍ تیاره کړئ چې هغه دې د دښمن سیمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بیا دې ددښمن د عیاشۍ له پاره وسیله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخریب کاري پیل کړي. دداسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځی او تر ځنګ ئې د ا ګوانښ تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر ګوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بیا اذیت ناکه سزا ورکوي او په ډیره خرابه توګه ئې وژني..... دانجوني مونږ په ډیر زیات قیمت تر لاسه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مو روزلي دي او بیا مو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په یوه ځل د اوه تجربه لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه لرې خبره ده»

«ایا ته په باوري توګه ویلای شې چې نجونې به د ایوبي عسکري پنډغالی څخه ازادي او را وویستې شو؟» اګستس ترې وپو ښتل.

«هو درونده مشره !» جاسوس وویلې « هغوی را ویستل کیدای شي خو ددې کار له پاره په غیر معمولی توګه د زړه ورو او تجربه لونکو وګړو اړتیا ده، دا هم کیدای شي چې هغوی رابن ، دهغې ځلور ملګرې او دا نجونې قاهرې ته یوسي. چې بیا به ئې د هغې ځای په څخه را ویستل ډیر دراندہ تمامیږي ، که چیرې مونږ وخت له لاسه ورنه کړو نو مونږ هغوی په همغه عسکري پنډ غالي کې ګیرولای شو.تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به د هغوی لارښوود و اوسم ، خو سرې باید داسې وي چې هر ډول خطر په ځان و مني او پر خپل ځان هر ډول اذیتونو ګاللو ته چمتوالې ولري.

«مونږ باید په هر قیمت چې کیږي دا نجونې بیرته را ستنې کړو » ایملرک په غُصّه وویل ، هغه څه چې د روم په بحیره کې پرهغه تیر شوی و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه نور لیونې کړې و . هغه د صلیبیانو د متحده بیړۍ او په هغې بیړۍ کې د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هیله مصر ته تللې وه چې د مصر دسوبې پګړۍ به دده په سر و تړل شي. خو سلطان ایوبي هغه ته د مصر تر ساحله پورې دتللو فرصت هم ورنکړ. هغه په سوځیدونکې جهاز کې د سوځیدو څخه خوندي پاته شونو جهاز ئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپیږي. او دخبرو په وخت کې یا میز په سوکانو وهي او یا خپل ورون په زوره زوره په څپیړو وهي او بیا خبره کوي. هغه وویلې « زه به نجونې هم راوړم ، او سلطان ایوبي به هم وژنم. زه به همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جړړو د ویستلو له پاره استعمالوم.»

« زه د زړه له کومي ستا تائید کوم ، ایملرک پادشاه !» ریماند ورته وویل ،« مونږ باید دا روزل شوی نجونې دومره په اسانۍ له لاسه ورنه کړو ، او نه دا کار کوو ، تاسې ټولو ته ډاګیزه ده چې د شام(سورئې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ور ننوتې دي او څومره مسلمان والیان او امیران د همدې نجونو په لاسو کې لوبیږي، په بغداد کې همدې نجونو د امراو په لاسو ټول هغه وګړي چې دصلیب مخالف و له منځه وړي دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د ښځو او شرابو په واسطه په درې برخو ویشلې دې. په هغوی کې یو والي نه دې پاته ، هغوی په عیش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبیږي. یوائې نورالدین زنګي او صلاح الدین ایوبي دي چې که چیرې ددې دواړو څخه کوم یو هم ډیر ژوندي پاته شو نو بیا به زمونږ له پاره د اسلام له منځه وړل اسانه نه وي ، که چیرې سلطان ایوبي د سوډانیانو بغاوت ځپلې وي نو دهغې مطلب خو داشو چې دا وګړې دهغې څه نه هم زیات خطرناک دي تر کومه پورې چې مونږ انګیره. مونږ ته اوس د جنګ د ډګر څخه اخوا د تخریب کولود محاذ پرانستل هم اړین دي ، په مسلمانانو کې د تفرقې او بې باورۍ د خپرولو له پاره مونږ ته دهمدې نجونو څخه دکارد اخستلو له پاره سخته اړتیاده .»

« مونږ ته د خپلو کامیابه تجربو څخه ګټه پورته کول اړین دي» د اوم لویې ورور رابرټ وویل ، » په عربو کې مونږ دمسلمانانو دکمزوریو څخه ګټه اخستې ده ، مسلمانان د ښځو ، شرابو او شتمنیو پسې ړانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو یوائنې لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته د ذهني عیاشۍ سامان تیار کړئ نو بیا هغوی دخپل دین او ایمان څخه هم لاس په سر کیږي. بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د مسلمانانو ايمان په ډېره آساني سره اخستلاي شئ» هغه دخپلو خبرو د تائيد له پاره د عربو د ځو رئيسانو ، امرانو او وزيرانو نومونه واخستل چي صليبيانو د ښځو ، شرابو او شتمنيو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان ګرځولي و.

د لږ څه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزوريو باندي خبري وشوی اوبيا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پيل شو. اخر دا پريکړه وشوه چي شل زړه ور کسان دي ددي کار د ترسره کولو له پاره تر سبا ماښام پوري و استول شي ، سمدستي ئي ځلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئي اصل مقصد او موخی و ښوولي او ورته ئي وويل چي شل کسان بايد و ټاکئ. قومندانانو د لږ څه وخت له پاره ددي موخو د تر لاسه کولو په لار کي د خطرونو په اړوند بحث وکړ، يوه قومندان وويل « مونږ لا د پخوا څخه دهمداسي يوه ځواک په تيارولو لګيا يو چي ولاړ شي او دمسلمانانو په پنډغالي کي شپيني غلچکي عمليات تر سره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپي له اړخه غلچکي بريدونه وکړي اوهغوی ارام ته پری نږدي داسي ځواک له پاره مونږ يو څو کسان ټاکلی هم دي.»

«خو دا وګړی بايد سل په سلو کي باوري وي» اګستس وويل. « هغوی زمونږ اوستاسي له سترګو پټ خپل کارونه تر سره کوي، دا هم کيداې شي چي هغوی هيڅ هم و نه کړي او بيرته را و ګرځي او ووايي چي هغوی ډير څه کړي او راغلي دي.»

« ته به ددي خبري په اوېدو سره حيران شئ» يوه قومندان وويل « چي زمونږ په فوځ کي داسي سپاهيان هم شتون لري چي مونږ د زندانو څخه راويستلي دي ، دا وګړي غله ، لارو هونکي، شوکماران او داړه ماران دي ، هغوی ته ډيري اوږدي اوږدي سزاګاني ورکړل شوی دي ، هغوی به په بنديخانو کي مړه کيده ، مونږ دهغوی سره خبري وکړي نو هغوی په ډير جوش او ميني سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددي مالوماتو په هکله هم حيران شئ چي په دغه ناکامه يرغل کي همدي مجرمو بنديانو په ډېره بهادری سره څو جهازونه په ځنګ کړي دي... زه دمسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددي پلان شوی يرغل له پاره دري همداسي کسان استوم.»

تاريخپوهانو ليکلي دي چي په مسلمانانو کي دعيش او عشرت ميلان ورځ په ورځ مخ په زياتيدو و، او اتحاد او يووالي ئي له منځه تلونکي. عيسايانو دمسلمانو د اخلاقي تباهی له پاره هغوی ته د ذهني عياشی هر ډول سامان او وسايل تيار کړي و.... اوس هغوی دا هيله کوله چي مسلمانان به په يوه يرغل سره له منځه يوسي ، هماغه و چي د هغوی پر خلاف ئي په عيسائي دنيا کي د نفرت او کرکي يو توپاني پروپاګند پيل کړ. او هر چاته ئې د مسلمانانو پرخلاف په جنګ کي د ورګډيدو بلنه ورکړه ، ددي پروپاګند په ځواب کي او دمسلمانانو پر خلاف په جنګ کي دګډون له پاره دهغوی د ټولني د هري برخي خلک په صليبي لښکر کي ورننوتل ، په دوی کي عيسايي ملايان (پادريان) هم شامل و ، اوهغه عادي مجرمين هم ، چي د خپلو ګناهونو څخه ئي توبه کړي وه، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه. د يو شمير هيوادونو په بندي ځايو کي هغه مجرمين چي د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کي د ورګډيدو بلنه تر لاسه کړه ، ځکه ددي مجرمينو په اړوند عيسايانو ښه تجربه درلوده ، او دهمغي تجربي له مخي يوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو په خاطر دهمدي بندي مجرمينو د ډلي څخه څو کسان انتخاب کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترناوخته پورې شل ډېر زړه ور او ذهين روزل شوي وګړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې يوبندي « ميګنا ناماريوس» نومې هم شامل و. نوموړې د روم د جيل څخه را ويستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ايوبي په پنډ غالي کې ئې د ډاکټر په څير کار کاوه او اوس را تښتيدلې و ، ددې کمانډو ډلې قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلې ته دا دنده ورکړل شوې وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانيږي چې رابن او دهغه نور څلور ملګري هم را ازاد کړای شي ډېره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولو ته اړتيا نه شته ، دهغوی بله دنده به داوي چې سلطان ايوبي به له منځه وړي ، دې ډلې ته ئې کومه روزنيزه ښوونه هم ورنه کړه. يوائې په خوله ئې ورته يو څو لارښوونې وکړې او د اړتيا وړ نظامي وسايل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نيونکو په بڼه په يوه بادباني کشتۍ کې هلته ور واستول.

(۲۴)*****

هغه وخت چې دا کشتۍ د ايټاليې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت په مکمله توګه ځپولې و ، د سوډانيانو زيات شمير قومندانان يا خو وژل شوي و او يا زخمي پراته و او يا د سلطان ايوبي ددفتر ترمخه ولاړ وو. هغوی وسله پر ځمکه ايښې وه، ماتې خوړلې و او د سلطان ايوبي اطاعت ئې منلې و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفيان هم هملته موجود و. په دې سوبه کې د هغه ډېر زيات لاس و ،د صليبيانو په ماتې کې هم د هغې جاسوسي نظام ډېر زيات کار کړې و بلکه دغه دواړه برياوي دجاسوسي نظام برياوي وي. داسې بريښيده چې سلطان ايوبي ته يو ناڅاپي څه ور په ياد شوی وي ، علي بن سفيان ته ئې مخ واړاو او ورته ئې ويل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملګرو په هکله د فکر کولو له پاره وخت هم نه دې ترلاسه شوې ، هغوی ټول تر اوسه پورې په ساحل کې په بنډعالي کې بنديان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې ترلاسه کړئ اوبيا ئې په تورو کوټو کې ور واچوئ»

«زه همدا اوس پيغام استوم» علي بن سفيان ورته وويل « هغوی ټول به دلته د ساتونکو ترمنځ را وغواړم .....خو سلطانه ! شايد چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هيره شوې وي ، هغه د سوډانيانو دېوه قومانداان «باليان » سره وه ، دهغې نجلۍ څخه دجاسوسانودشتون اود سوډاني فوځ دبغاوت راز را څرګند شوی و، زه اوس وينم چې باليان په دغه قومندانانو کې، چې بهر ولاړ دي ، نه شته. په زخميانو کې مې هم نه دې ترسترګو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلې ، زه شکمن يم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبې) وايه ، دباليان سره چېرې پټه شوې ده.»

«« خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ايوبي ورته وويل « اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتيا نه شته ، که باليان ورک شوی وي نو خامخا به د روم د بحيرې په لور تللې وي ، دصليبيانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې ور واچوه او سمدستي د خپلې شبکې دجاسوسانو ډله تياره اود سمندر څخه ئې اخوا واستوه ، »

« ډېره اړينه خو داده چې زيات شمير جاسوسان په خپله خپل هيواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدين زنګي له اړخه د را ليږل شوي فوځ يو سالار و ، هغه ورته وويل « مونږ ته دصليبيانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې د خپلو مسلمانو امرينو ، رئيسانو او سازش کونکو څخه دي. خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان دهغوی په حرام سرايونو کې ورداخل کړئ و به وينئ چې د ډيرو زياتو سازشونو څخه پردې پورته شي.» هغه نور هم په تفصيل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صليبيانو په لاسو کې لوبول کيږي. سلطان زنگي به زيات وخت اندېښمند و او ويل به ئې چې «د بهر د يرغل مخه و نيسو او که خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس دسوزيدو څخه خوندي و ساتو».

صلاح الدين ايوبي دا خبرې په ډير غور او دقت سره واوريدې او وئې ويل « که چېرې تاسې خلک چې وسله وال ياست، دېانت لرونکي او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر يرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هيڅ ډول زيان نه شي ور رسولې، تاسي خپلې سترگې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته يوسئ، د اسلامي سلطنت پولې نشته، تاسي چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د الله ج دغه ستر مذهب اسلام، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهيږئ چې تاسي به په خپله په خپلې بندي خانې کې بنديان ياست.بيا به ستاسي پولې پخپله رژيږي. خپلې سترگې د روم د بحيرې څخه اخوا واړوئ ،سمندر ستاسي مخنيوي نه شي کولې، د کور د ځراغونو څخه مه ويريږئ، دا خو د يوه پوکې په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځای د ايمان ځراغ رو ښانه کوو.»

«درونده سلطانه ! مونږ هيله لرو چې د ايمان پلورنکو مخه به تم کړای شو.» سالار ورته وويل «مونږ نا هيلې نه يو».

«يو اځې ددوه بدېو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ايوبي ورته وويل.« دنهيلئ اوبل ذهني عياشئ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهيلې کيږي اوبيا د ذهني عياشۍ په واسطه د تيښتې لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفيان تللې و، هغه سمدستي يو قاصد د روم دبحيرې پنډغالي ته ددې پيغام سره يو ځاې استولې و چې رابن، دهغه څلور ملگري او نجونې ټول په آسونو او يا اوښانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ،.....قاصد ئې اخوا و ليږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهيانو سره د قومندان باليان په لټون پسې را ووت، هغه د هغو سوډاني قومندانانو څخه چې هلته بيرون ناست و د باليان په اړوند هم پو ښتنې کړې وي. ټولو ويلې و چې هغه مونږ ته په دې جنگ کې چېرې هم نه دې ترسترگو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره، چې د روم د بحيرې په لور د سلطان په فوځ باندې د يرغل له پاره ليږل شوی و، کتل شوی، علي بن سفيان د باليان کور ته ولاړ خو هلته ئې د هغې ددوه زړو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل، هغوی ورته وويل چې د باليان په کور کې پنځه نجونې وې، په هغوی کې به چې د کومې يوي عمر لږ څه ډيريده هغه به ئې له دې ځايه غېبوله، او د هغې پر ځاې به ئې ځوانه نجلۍ را وړله، هغو خدمتگارانو وويل چې د بغاوت تر مخه هغه ته يو فرنگي نجلۍ راغلې و ه چې ډيره زياته ښايسته او هو ښياره وه، باليان دهغې غلام گر ځيدلې و ،د بغاوت نه يوه ورځ وروسته کله چې سوډانيانو وسله پر ځمکه کښيښوده نو باليان د شپې دشپې په آس سپور شو او په يوه بل آس هغه فرنگي نجلۍ سپره شوه، خو ځرگنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملگري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زړو خدمه و وويل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائې خستل اوپه خپلو خپلو لارو ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان دهغې ځاې ځخه بيرته راستون شو نو يو کس چې خپل آس ئې ډير ګړندي ځغلاوه راغې او دعلي بن سفيان تر مخ و دريد . په دې آس باندې فخر المصري سپور و . را ټوپ ئې کړ او دآس ځخه را ښکته شو اوپه لړزيدلې اواز ئې وويل «زه تاپسې راغلې يم ،زه هم همدغه بدبخته باليان او ددغې کافرې نجلۍ پسې ګرځيدم. زه دهغوی ځخه بدله اخلم ، تر هغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم، زه پو هيږم چې هغوی به اوس چېرې تللې وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکې دي او زه ځانته يم ، هغوی د روم د بحيرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې ځخه لرې په درغلې بې لاريو باندې روان دي.» هغه دعلي بن سفيان په پښو لاس کښيښود او ورته ئې وويل « د خداې له پاره ماته يوا ځې ځلور سپاهيان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم اوهغو ې له منځه وړم.»

علي بن سفيان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د ځلورو پر ځاې شل سپاره ورکړي ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللاې ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفيان ډاډمن شوې و چې دا کرّه مالومات خو ورته ترلاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللي دي.

(۲۵)*****

په دې وخت کې باليان د همدې صليبې نجلۍ سره ،چې نوم ئې (موبي) ويل کيده ،دساحل په لورې د عامې لارې ځخه اخوا په کږو وږو لارو باندې روان و. هغه ددې سيمې د لارو اولوړو ژورو ځخه ښه خبر و ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدين ايوبي عامه ښنه کړې ده ، هغه خو له يوه اړخه د سلطان د قهر ځخه په تيښته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبي) په ځير ښايسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انګيرله چې د نړۍ ښايسته نجونې يواځې په مصر او سوډان کې دي خوددغې ايټالياۍ نجلۍ ښايست او زړه راښکونکې مخ هغه ړوند کوڼ کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هيواد پريښودو ته تيار شوی و. خو هغه ته دا نه وه ځرګنده چې (موبي) اوس دهغه ځخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلې وه هغه اوس ختم شوې و .بلکه هغه هدف له منځه تللې او تباه شوې و. خو بياهم (موبي) خپله دنده تر سره کړې وه ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر ځخه ددوه هومره زيات عمر د يوه سړي د هوس او عياشۍ وسيله ګرځيدلې وه.

باليان په دې خيالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبي) له هغه سره ډيره زياته مينه لري خو (موبي) له هغه ځخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مګر ځرنګه چې هغه مجبوره وه نوپه دې خاطر ئې نه شوکولاې په يواځې ځان د تيښتې لار پيدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره باليان له ځانه سره کړې و. هغې ته د سمندر ځخه دخپل ځان دخوندي تيريدو اړتيا وه. هغې دروم د بحيرې ځخه اخوا تيريدل غوښتل .او يا تر راښن پورې ور رسيدل. هغه ته دا نه وه ځرګنده چې راښن او دهغې نور ځلور ملګري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختي د سلطان ايوبي له خوا نيول شوی دي. هغه د همدې مجبوريو په اساس د باليان په لاسو کې د نانځکې په ځير لوبيدله ، هغې ځو ځله هغه ته ويلي و چې ګړندي ګړندي ولاړ شي او خپل پړاونه او تم ځايونه را کم کړي اوکه نه نو و به نيول شي خو باليان به هر چېرې چې ښه او شين سيورې وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخيره له خپله ځانه سره ګرځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شپه (موبي) له خپله ځانه سره دباليان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په باليان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئې پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ويده شوی و. (موبي) پوهيده چې په دوی کی يو داسې ځوان دې چې په ټولو ئې خبره اغېزلري، باليان به هم ډير وخت له همغه سره هره خبره کوله (موبي) هغه را ويښ کړ او لږ څه لرې ئې له ځانه سره يوړ او ورته ئې وويلې: ته ښه پوهيږې چې زه څوک يم او دلته د څه له پاره راغلې وم. ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدين ايوبي په خير د اجنبي وګړو څخه خلاصې و مومئ، خو ستاسې دا قومندان باليان دومره عياش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستيږي اوزما د وجود سره لوبې کوي، ددې پر ځای چې هغه د پوهې او تدبر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړې او سوبه تر لاسه کړي هغه زه دخپل حرم وينځه و ګرځولم او په ړانده توګه ئې فوځ په دوه برخو وويشه، او په داسې بې پروائې سره ئې حمله وکړه چې په هماغه يوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له يوه سره له منځه ولاړ.........

«ستاسې د فوځ دماتې او ناکامۍ ټول مسئوليت ددې وګړي په غاړه دې، اوس هغه يواځې دعياشۍ له پاره له ماسره ځې اوما ته وائې چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وګړي څخه کرکه لرم، ما پريکړه کړې چې که چېرې زه واده هم کوم اويوڅوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هيواد ته وړم اوپه خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ماته به دداسې يوه کس انتخاب اړين وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه ور ئې، دعقل او پو هې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترګو شوی ئې زما په زړه کې دې ځای نيولې دې، ماددې زاړه څخه و ژغوره، زه هم ستايم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کيږدم خو داسې به همدلته له منځه وړې، هغه ويده دې هغه ووژنه او بيا را څه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه ورواچول، ساتونکې هم د هغې په ښايست کې و تړل شو هغه د ليونې په څير نجلۍ په خپلو متو کې را ونغاړله، (موبي) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو يوبل ساتونکې ئې په لور ورغې او تر شا ئې يو برچه د هغه په ملا کې ورښخه کړه، د هغې د خولې څخه د «وائې» اواز راووت او په يوه اړخ پريوت. برچه ئې د ملا څخه را وويسته او دا اواز ئې واوريده، «دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کيدو هيڅ حق نه شته.» د نجلۍ دخولې څخه يوه چيغه راووته، هغه را پورته شوه او يواځې همدومره ئې وويلاې شول چې تا هغه وواژه، د هغې د شا څخه يو لاس د هغې اوږه ونيوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله، هغه ئې د باليان تر څنګ ور و غورځوله او وئې ويل «مونږ ددې سړې روزل شوی دوستان يو، زمونږ ژوند دهغه دژوند سره دې، ته زمونږ له ډلې څخه هيڅ يوهم دهغه پرخلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و موندله،»

باليان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ايا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دې چې تاسې چېرې روان ياست؟»(موبي) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوبيدو په لور» يوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هيڅ اړيکې نه شته، تر هر ځايه چې باليان ځي، تر همغه ځايه پورې مونږ هم روان يو.» او هغه دواړه ولاړل او څملاستل.

په بله ورځ چې باليان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پيښه بيان کړه، (موبي) ورته وويل چې هغه ماته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې يوړم، باليان خپلو ساتونکو ته شاباسې ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکل وانه وريده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لارې کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوريدلې وي ، هغه د (موبي) د ښايست اوشرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هير شوی و . (موبي) يوځل بيا هغه ته وويل چې بايد ګړندي تګ وکړو ، خو باليان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهيده . (موبي) اوس نه شوه ازاد بداي ، هغې کتلي و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سرنه رغړوي.

معلومه نه ده چې علي بن سفيان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقيب و نه کړای شو. د بغاوت نه وروسته دحالاتو د ښه کولو له پاره هغه د سلطان ايوبي سره يوځاې ډير مصروف او مشغول شوی و.

*****(۲۲)

د ساحل دپنډ غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملګرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه د مخه تللې و ، بنديان په اوښانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادي تګ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پړاو اچوو. هغوی دکومې ويرې اوخطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دښمن د برغل او ويرې ګواښ شتون نه درلود . د چا د تيښتيدو خطر هم نه محسوسيده . خو هغوی دا هير کړې و چې دا بنديان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نيول شوی و ټول په ګوته راټول شوی غشي ويشتونکې اوتيغ وهونکې فوځيان و. او نجونې يواځې نجونې نه وې چې د ښځو کمزورې ذات وګڼل شي ، دهغې نجونو جسماني زړه را ښکودنه ، اروپائي رنګ ، ځواني او د هغوی بې حيائي داسې وژونکې وسلې وې چې ډيرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کيښودې.

د ساتونکودډلې قومندان يو مصري ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه يوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوې او ورګورې اوکله چې دا ورته ووينې نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پيدا کيږی. او همدې خندا هغه مصري ځوان د موم په څير ويلي کاوه. دماښام وخت و چې هغوی لمړې پړاو وکړ نو ټولو ماښامې غذا و خوړله، خو دې نجلۍ ډوډی ته لاس هم ونه کړ ،کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهيدله او هم ئې ويلاې شوه ،د نجلۍ د سترګو نه اوښکې راغلې، هغې ورته وويل چې غوارې له ده سره په ځانته ځاې کې خبرې وکړې.

کله چې د شپې ټول ويده شول نو قومندان راپاڅيد ، هغه ، هغه انجلۍ را وينبه کړه او يوه ځانته ځاې ته ئې يوړه ،نجلۍ هغه ته وويل چې هغه مظلومه ده ، فوځيانو د يوه کور څخه را تښتولې ، اوبيا ئې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د يوه منصبدرا په لاسو کې لوبيده ، د نورو نجونو په هکله هغې وويل چې دهغوی سره ئې يواځې په جهاز کې ليده کاته کړې دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپي توګه په جهازنو اورولګيد او جهازونه په اورکې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په يوې کشتۍ کې ور واچولې اوپه سمندر کې ئې بې اسرې پرې ښودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبيا دلته دوی د جاسوسانو په تور نيول شوی او بنديانې کړل شوی.

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدين ايوبي ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاګيزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړي ځل له پاره دا ډول قصه اوري ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډيرې خطرناکه جاسوسانې دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دسلطان په يوه پټه محکمه کې ئې محاکمې ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او يا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولاې ، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وويله ، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کڅوړه کې لا تراوسه پورې ډير غشي پاته دي. نجلۍ ورته وويل ،« زه له تا څخه هيڅ ډول بسپنه نه غواړم ، که چېرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا دمرستې کولو څخه منه کړم ځکه چې ته ماته دومره ګران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصيبت کې واچوم. زما هيڅ غمخور نه شته ، زه دهغه نجونو سره هيڅ ډول پيژندګلوي نه لرم اوهغه خلک هم نه پيژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم بريښي او زما په زړه هم ښه لګيږې ، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

ددومره ښايسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوريدلو به کوم نارينه خپل ځان په کنترول کې و ساتي؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه ، د شپې يواځې والې هم و، د مصري نارينتوب را وپاريد ، هغه د نجلۍ سره ددوستۍ خبرې پيل کړې ، نجلۍ اوس د محبت او مينې يو بل غشي وويشت او د صلاح الدين ايوبي په کړچار ئې زهر ورو شيندل ، هغې وويل « ما ستاسې والي صلاح الدين ايوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه ،ما هيله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړي ، خو هغې زه په خپله خيمه کې و ساتلم ، او دشرابو دڅښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه. هغه ځناور زما وجود مات مات کړ ، د شرابو د څښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړيږې چې د انسانيت ذره هم په کې نه پاته کيږي.»

دمصري وينه په جوش راغله او را و خوټيده ، وئې ويل « مونږ ته خو ويل شوى و چې سلطان ايوبي يو مؤمن وګړې دې ، يوه فرښته ده، د شرابو او ښځو څخه کرکه لري....»

« ګوره !ما اوس يوځل بيا هغه ته وروړې» نجلۍ ورته په ډيره مظلومانه توګه وويل « که چېرې ته باور نه کوې نود شپې له اړخه وګوره چې زه به چېرې وم. هغه ما په بندې خانه کې نه ساتي ، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي ، زه ددې سړې څخه ويريږم.» دهمداسې زياتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پيدا کړل او په دې ترتيب ئې مصري په مکمله توګه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه ، مصري په دې نه پوهيده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وويلې « که چېرى ته ماته ددې ذليله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستايم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفيو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې و ښووله ، « زما سره يوځاې د سمندر هغې لورې ته و تښته ، دکښتيو کمښت نه شته ، زما پلار ډير شتمن انسان دې ، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډير ښکلې کور او ډيره زياته شتمني درکړي ، ته به بيا خپل تجارت کوې.»

مصري ته دا په ياد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دې ؟ ، هغه ورته وويل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ايښودې ، نجلۍ د يوڅو لمحو د تيريدو وروسته ورته وويل« زه به ستا له پاره خپل مذهب پريږدم» ددې وروسته هغوى د تيښتې او واده د پروګرامونو د جوړولو په فکر کې شول ، نجلۍ هغه ته وويل « زه پر تا باندې زور نه راوړم ، ښه فکر وکړه ، زه يواځې ځان پو هول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مينه پيدا شوى ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پيدا شوى وي او که نه ؟ که چېرې ته زما د قبلولو له پاره تياريدې شې نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږود شي، که مونږ يو ځل هلته ورسيږو نو بيا ته زما بوې هم نه شې احساسولې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ موخه یواځې همدومره وه چې سفر اوږود شي او د دریږ ورځو پر ځای شپږ ورځې تیرې شي. دهغې یو علت داو چې رابن اودهغې ملګري د تیښتې په هکله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې دشپې د ویده شوو ساتونکو څخه یا و تښتي او یا دهمغوي وسله را واخلي او پخپله پرې همغوي له منځه یوسي. خو دا کار ورته اوس شونې نه ښکاریده. تر اوسه خو دا لمړې پړاو و د هغې اړتیا همدا وه چې سفر اوږود شي تر څو په ډاډمنه توګه په مختلفو لارو چارو باندې فکرکولو ته وخت ولري او دعمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ ګمارلې وه تر څو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلي ، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد ترلاسه کړ او مصري ته ئې دهغه دغوښتلو سره سم قیمت ورکړ. مصري ددومره لوړې رتبې سړې نه و هغه یو مامولي قومندان و ، هغه ته کله په خوب کې هم دومره ښایسته نجلې نه وه په سترګو شوی. او بیا داسې ژوندۍ پیغله چې د هغې د انګیرونو څخه هم ډیره ښکلې وه. او نجلۍ اوس د هغې وینځه ګرځیدلې وه. هغه اوس خپل ځان ، خپلې دندې او خپل مذهب هم هیر کړې و. هغه اوس د یوي لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کیدل نه غوښتل.

په دغه لیونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړې حکم دا وکړ چې دسپرلۍ څناور ډیر ستړي دي په دې خاطر نن سفر نه شوکولاې ، ساتونکو او د اوښانو خاوندانو په دې حکم ډیره خوښې وښوله. هغوی د محاذ د ستړتیاو څخه نا ارامه شوي و او تر څنګ ئې منزل ته د رسیدو له پاره هم بیړه نه درلوده. هغوی ټوله ورځ ارام وکړ، خبرې اترې ئې کولې او دهغوی قومندان د هغې نجلۍ تر څنګ ناست بدمسته کیده. ورځ تیره شوه او شپه راغله ، او کله چې ټول ویده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه و نیوله او لږ لرې ولاړل ،نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولې و.

سهار دا قافله روانه شوه ، نو مصري قومندان لاره بدله کړه ، هغه خپلې ډلې ته وویل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډیر ښه ځاې دي. هلته نژدې یو کلې هم شته چې چرګان او هګۍ ترې اخستلاې شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تیرۍ اوعیاشې له پاره ورته لاره همواروي ، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان ددغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وویلې ، چې له مونږ سره خطرناکه بندیان دي ، دا ټول جاسوسان دي دوی باید ډیر ژر حکومت ته حواله کړو ، پرته له کومه دلیله د سفر دومره زیات اوږدول مناسب نه ښکاري ، مصري د هغوی خولې، ددې خبرې په کولو سره چې دا زما مسئولیت دې چې ژر رسیږم او یا وروسته ، ورټپې کړې. که پو ښتنه کیږي نو له ما څخه به وي ، له تاسې څوک نه پوښتي ، که څه هم هغوی دواړه چپ چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاې کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې اومشورې کولې.

(۲۷)*****

دماسپښین نه وروسته هغوی ته په یوه لرې ځاې کې څه ټپوسان،کارغان او نور غوښې خوړونکي مرغان، چې الوتل او کښیناستل ، تر سترګو شول ، دا ددې نښه وه چې هلته څه شې مردار شوې دې ، دا سیمه د خاورې اوشګو دکوچنیو غونډیو څخه جوړه شوی وه .د ګڼو دښتي بوټو څخه هم ډکه وه ، په تلو تلو کې هغوی په همدې غونډه ایزه سیمه کې ورننوتل ، لاره پورته تلله ، دوی ته د یوه لوړ ځاې څخه یو ستر ډاګ تر سترګو شو ، په همغه ځاې کې د ټپو سانو او مرغانو ښکته پورته کیدل او شور او زوږ را ته ، لږ څه نور هم مخته ولاړل ، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه اومړي دي، بد بویي هم وه ، دا دهغو سوډانیانو لاشونه وه چې د روم د بحیرې په ساحل د سلطان ایوبي د فوځي یرغل په پایلوکې له منځه تللي و. په دې ځاې کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي سپرو مجاهدينو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندې يرغل کړې و او هغه فوځ ئې خپور ور کړې و ، مخته ترڅو ميلوفاصلې پورې لاشونه پراته و . سوډانيانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و ترلاسه شوی ، د بنديانو او ساتونکو قافله روانه وه هغوی خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي څخه په څنګ تېر شول.

کله چې قافله له هغه ځايه تيريده نو هغوی وکتل چې د لاشونو په شاوخوا کې وسله هم لا تراوسه پورې اخوا دېخوا غورځيدلې او پرته ده ، بنديانو دا وسله وکتله ، هغوی په خپلو منځو کې خبرې و کړې او رابن هغې نجلۍ ته، چې اوس ئې مصري قومندان په خپله ولکه کې اخستې و ، يو څه وويل. لاشونه تر ډيره پورې خپاره پراته و ، په ښي اړخ کې د غونډيو تر منځ يوه شنه سيمه را ښکاره شو . هلته اوبه هم وې ، دا شنه سيمه همدا سې پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وويل دا ځای ډير موزون دې همدلته پړاو وکړئ.» مصري د قافلې مخ را وګرځاوه او د همغې شنې سيمې څنګ ته د اوبو د چينې سره يو ځاى ئې واړول ، شپه همدلته تيريدله.

ټول د اسونو او اوښانو څخه را ښکته شول ، څناور په اوبو ور پريوتل ، د شپې د تيرولو له پاره د ښه ځاى په لټه کې شول ، ددوه غونډيو تر منځ ځاى پراخه او شين هم و ، نوهمدا ځاى ئې د شپې د تيرولو له پاره و ټاکه.

کله چې د شپې تياره خپره شوه نو ټول ويده شول ، مصري ويښ پاته شو او دا نجلې هم ويښه وه ، هغه ته په ځانګړې توګه په همدې شپه ويښه پاته کيدل او په مصري قومندان په پوره توګه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کې مدهوشول و . څه وخت چې هغې د خلکو د خراټو اواز واوريد نو هغه سمدستي مصری ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د ټولو جدا په ځانته خيمه کې اوسيده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ څنګ ته ئې يوړ او دهغې ځايه څخه ئې نور هم د لرې تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام ګرځيدلې و ، هغه ته دا احساس هم نه و چې نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لرې له ځانه سره وړې ، هغه له هغې سره په څنګ څنګ کې ته ، نجلۍ هغه ددريو غونډيو څخه هم لرې يوړ . هلته هغه و دريده او مصري ئې په خپلو متو کې را ونغاړه ، او بې هوشه ئې کړ.

کله چې رابن وکتل چې قومندان له خپله ځايه تللې دې او نور ساتونکې په زور خوب ويده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل يو بل ملګري را ويښ کړ اوهغه خپل بل ملګري او په دې ترتيب څلور واړه را پورته شول..... ساتونکې له دوی څخه لږ څه لرې ويده و ، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړې و چې هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه . تر ټولو لمړې رابن په سينه و خوئيد او د ساتونکو څخه لرې ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملګري هم په همدې تر تيب د هغه ځايه لرې ولاړل . د غونډيو په اړخونو کې هغوی خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل او خپل ځانونه ئې د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول . هغوی لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئې تر لاسه کړې ، يوه يوه برچه ئې هم را واخستله ، هغوی د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ويلې و چې د قومندان څخه وغواړی همدلته پړاو واچوي ، هغوی وسله راواخستله اوبيرته راغلل ، اوس نو هغوی يو ځاې او په ښه وسله سنبال هم و.

هغوی ويدو ساتونکو ته را ورسيدل ، رابن د يوه ساتونکې په سينه باندې دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د يوه يوه ساتونکې په سر ولاړ و . دا ډير بريالې چال و . هغوی کولې شول په يوه وخت دغه څلور ساتونکې له منځه يوسي او دپاته يولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بريښيده. يواځې د اوښانو خاوندان او يو مصري قومندان پاته کيدل. هغوی هم ډير اسانه ښکار وو . کله چې راښن خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غونډې ئې تر غوږو شو او يو غشي د راښن په سينه کې ور ننوت. ددې تر څنګ يو بل غشي د راښن د ملګرې په سينه کې ورښکته شو. هغوی په غورځيدو شول او هغو نورو درې کسو ملګرو ئې ورته کتل چې دا څه وشول ، په همدې وخت کې دوه نور غشي راغلل او دوه نور بنديان ئې را وپرځول ، اخرى بندي د تيښتې له پاره شاته وګرځيد او يو غشي ئې په اړخ کې و ننبت ، دا کار دومره په چيه چپتيا سره تر سره شو ، چې دهغې ساتونکو څخه ، چې مرګ ئې په سر سپور و ، د چا ستر ګې هم خلاصې نه شوې.

غشي ويشتونکي مخته راغلل ، هغوی مشالونه رو ښانه کړل ، دا هغه دوه ساتونکي وو چې خپل قومندان ته ئې ويلي و چې دوی بايد ژر تر ژره خپل منزل ته ورسيږي. هغوی ريښتوني او صادق وو ، هغوی ويده و چې دغه څلور واړه بنديان د هغوی د څنګ څخه تيريدل ، د هغوی څخه د يوه سترګې و غوړيدې ، هغه خپل ملګرې هم را ويښ کړ اود دې بنديانو پسې په پټه توګه شاته ولاړل هغوی دا اراده کړې وه چې که چېرې دا بنديان د تيښتې هڅه وکړي نو هغوی به ئې د غشو په واسطه له منځه يوسي ، خو ددې دمخه هغوی غوښتل ووينې چې ددوی هدف څه دې او څه کول غواړي ؟ هغه څه چې ورته په تياره کې تر سترګو کيدل همغه ئې ليدل ، بنديانو وسلې را واخستلې او بيرته راغلل نو دا دواړه ساتونکي هم راغلل او دغونډۍ په څنګ کې ورته پټ کښيناستل ، خو کله چې دې بنديانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته کړې نو هغوی پرې غشي را وورول ، او بيا ئې دغه څلور واړه له منځه يوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغږ کړ خو هغه ورک مالوميده. دهغوی د غږونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونکي هم ، نجونو دخپلو ملګرو لاشونه وکتل ، په هر يوه لاش کې يو يو غشي ورکښيوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه کوي ، مصري قومندان هلته نه و او يوه نجلۍ هم له صحنې څخه غايبه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بنديانو په سينو کې غشي وررننوتل ، په هماغه وخت د مصري قومندان په ګيډه کې هم يو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې دربيمې غونډۍ تر څنګ پروت و ، په دې شپه د دښتې شګې د وينو ترې معلوميدې ، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بنديانو څخه بې خبره دهغې نجلۍ سره تللې و او نجلۍ هغه تر لرې ځاې په پورې له ځانه سره يوړ ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملګرې به يوه وينه تويونکې ډرامه جوړوي ، نجلۍ مصري يوې غونډۍ ته بوت او هملته ورسره کښيناسته او په خپل محبت کې ئې مشغول کړ.

دهمدې غونډيو څخه په لږه فاصله کې باليان او دهغې شپږو ساتونکو هم پړاو اچولې و ، د هغوی آسونه لږ څه لرې ترل شوی و. باليان د (موبي) سره يو ځاې د يوې غونډۍ په لور تللې و دهغه په لاس کې د شرابو بوتل هم و. (موبي) هلته د کښيناستو له پاره يوه درۍ هم راخستې وه ، باليان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځاې کې عيش او عشرت وکړي ، هغې درۍ خپره کړه ، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتيا کې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوريدل ، هغه ټکان وخوړ او سمدستی ئې د خبرو د اوريدو هڅه وکړه. دا اواز د يوې نجلۍ و ، باليان او (موبي) په ډير احتياط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډۍ څنډې ته ئې وکتل ، هغه ته دوه ناست سيورې په سترګو شول ، په ډاګه څرګندېده چې يوه ښځه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو نر دي. (موبي) نوره هم ور نژدې شوه او په ډېر غور سره ئې دهغوی خبرې اوريدلې ، د مصري قومندان سره هغې نجلۍ داسې ځرګندې خبرې کولې چې (موبي) ته دا ډاډ پيدا شو چې دا دهغې ملګرې کومه نجلۍ ده او دا هم ورته ځرګنده شوه چې هغوی قاهرې ته ورل کيږي.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاګيزه وې ، په هغې کې دهيڅ ډول شک ځای نه پاته کيده. (موبي) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلۍ د مجبوريتونو ځخه په ګټې اخستلو سره هغه دخپلې عياشۍ اله جوړه وي ، (موبي) دا فکر و نه شوکړای چې شاوخوا ته که بل څوک وي او دوی ووينې او يا هغې چې کومه اراده کړې وه دهغې پايلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د باليان په غوږ کې ئې وويلې « دا مصري دې او زما د يوې ملګرې سره عيش کوي ، دانجلۍ بايد په ځنګ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلۍ ستا دوسته.» هغه د باليان دنور زيات را وپارولو په خاطر وويل «دا ډېره ښايسته نجلۍ ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې يوه بله ښکلې هم ورزياده کړه.»

باليان هم شرابو نشه کړې و ، هغه د خپل ملا بند ځخه خنجر را وويست او د مصري قومندان په شا کې ئې ورننويست ،دويم ځلې يې خنجر را وويست او يو ځل بيا ئې په ډېره ګړندۍ توګه يو بل وار هم پرې وکړ. نجلۍ د مصري ځخه را پورته او ازاده شوه ، (موبي) ورمنډه کړه او هغې ته ئې ور غږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبي) ته ور غاړې وتله. هغې ورته د راتن او نورو ملګرو په هکله هم مالومات ورکړل او دائې هم ورته وويل چې هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، باليان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملګري ئې له ځانه سره راورل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې ځخه يو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې ګرځيده. هغه دې لورې ته راغې خو دباليان ساتونکو په يوه غشې د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلۍ تر خپل ځايه پورې دباليان او د هغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

باليان ته د اخرې غونډۍ شاته رڼا تر سترګو شوه. هغه د غونډۍ په سر وخوت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په ځمکه کې ښخې شوی دي. باليان دخپلو ملګرو سره په تياره اړخ کې و. هغه ته د مشالونو په رڼا کې هغه پنځه نجونې ولاړې تر سترګو کيدې ، ساتونکې ئې هم ليدلې شول. دهغوی تر منځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ويشتل شوی و ، (موبي) او هغې بلې نجلۍ دوارو په سلګو سلګو ژړا پيل کړه. د (موبي) په را پارولو سره باليان خپلو ملګرو ته وويل چې دا ستاسې ښکار دي، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شميره هم څوارلس کسان شوی و. دا دساتونکو بد قسمتي وه چې هغوی رڼا ته و.

دباليان ملګرو په کمانونو او ليندېو کې غشي کښيښول ، ټول غشي په يو ځل دکمانونو ځخه ووتل ، په بل ځل بيا په کمانونو کې شپږ غشي کښيښول شول او په يوه ځل د بنديانو شپږ ساتونکې له منځه ولاړل ، پاته لا تر اوسه پورې پوه شوی هم نه و چې غشې دکومې لورې ځخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکې له منځه يوړل ، پاته دوه و چې يو ئې په تياره کې ځان ورک کړ. دويم تنبلې وکړه او په يوه وخت د سوډانيانو ددرې غشو ښکار و ګرځيد. درې اوښ چلونکې پاته شول چې په هغه ځای کې موجود نه و. هغوی هم په تياره کې اخوا دېخوا شول. اوس نو دمشالونو په رڼا کې د لاشونو ډېرې په سترګو کيده ، په هر لاش کې يو يو غشې و رننوتې و ، خو په يوه کې درې غشي و. (موبي) منډه کړه او د نجونو سره يوځای شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د ځغاستونکې آس اواز تر غوږو شو چې په يوه منډه د هغه ځايه ځخه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باليان وويل چې اوس نو دلته تم کيدل مناسب نه دي، ددوی څخه يو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ ، سمدستي ددې ځاې څخه وکوچېږئ.

هغوی د ساتونکو اسونه را پرانستل او خپل ځاې ته ولاړل ، هلته په رسيدو سره ئې وکتل ، چې يو آسپ د زين سره غايب شوی دې. هغه همغه پاته شوني ساتونکي له ځانه سره وړې دې. ځکه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتللاې ، هغه په پټه هلته ولاړ که ګوري چې اته آسونه تړلي ولاړ دي او د هغوی زينونه هم ورسره ايښې دي، هغه په يوه اس باندې زين کښيښود او په ځغاسته ئې کړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندې زينونه کښيښول ، سامان ئې په دوه آسونو بار کړ. پاته اسونه ئې له ځانه سره کړل او روان شول. نجونو (موبې) ته ټوله قصه وکړه چې څه پرې تير شوی و او اوس ئې چېرې رواني کړې وې، هغوی دا هم وويل چې رابن او دهغې ملګري دسوډانيانو د لاشونو څخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبې) ورته وويل «چې د ايوبي په پنډغالي کې د هغې او د رابن ليدنه کتنه هسې يوه اتفاقي خبره وه ، هغه ويلي و چې ماته داسې تر سترګو کيږې چې يسوع مسيح ته زمونږه برياليتوب منظور دې او که نه مونږ به دغسې يو ناڅاپه يو له بله سره نه وای کتلي. نن زمونږ ليدنه کتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وايم چې يسوع مسيح ته زمونږ بريا منظور ده. د يسوع مسيح خدای زمونږه څخه ناخوښه معلوميږي ، مونږ چې هر کار ته لاس وراچولي ، لاس مو تش را وتلي ، د روم په بحيره کي زمونږ فوځ د ماتی سره مخ شو ، دلته د کرستيوفر او رابن په څير زړه ور خلک اودهغوی روزل شوی ملګري له منځه ولاړل ، څرګنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

«زما په ژوند به هيڅوک تا ته لاس هم درونه غځوي » باليان ورته وويل «تا زما د زمريانو کمال هم وکوت».

*****(۲۸)

په هغه وخت کې چې د بنديانو قافله دسوډاني فوځ د لاشونو تر څنګ هلته په غونډيو کي تم وه ، نو په هماغه وخت کې هلته د ساحل تر څنګ د سلطان ايوبي د فوځ پنډغالي ته درې کسان رانتوتي وو. هغوی يو اخې په ايټاليائي ژبه خبرې کولې ، د بنې او لباس څخه د ايټاليا کليوال مالوميدل ، هيڅوک د هغوی په ژبه نه پو هيدل ، ، د ايټاليا د جنګي بنديانو څخه يو ښتنه وشوه هغوی وويل چې دوی له ايټاليې څخه راغلي دي اود خپلو ورکوو شوو نجونو پسې ګرځي ، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره ووينې ، هغوی ئې بهاؤالدين شدّاد ته يوړل ، هغه د صلاح الدين ايوبي په غياب کې د پنډغالي قومندان و. د ايټاليا يو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم ښه پو هيده ، دهغه په واسطه دهغې خلکو سره خبرې اترې وشوې ، دهغې درې کسانو څخه يو د پوخ عمر سړې و او دوه نور ځوانان ول ، درې واړو يو ډول خبره وکړه ، «د درې واړو يوه يوه ځوانه خور صليبي فوځيانو دهغوی د کورنو څخه را پورته کړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا ويلي و چې هغه نجونې د مسلمانانو په فوځي پنډ غالي کې دي ، دوی اوس د خپلو خويندو په لټه کې دلته رارسيدلي و.

دوی ته وويل شول چې دلته اوه نجونې راغلي وې ، هغوی هم همدا ډول قصه بيان کړې وه خو هغوی ټولې جاسوسانې و ختلې ، هغوی درې واړو وويل چې زمونږ خويندې د ځارکښي سره کوم اړيکي نه لري ، مونږ غريب او مظلوم خلک يو ، يوه کشتۍ مو پيدا کړه او تر دې ځايه مو ځان را ورساوه.. څه ډول به زمونږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربیانو خویندې د څارکښۍ کولو جرأت وکړای شي ؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو یواځې د خپلو خویندو په لټون پسې را وتلي یو .»

«زمونږ سره بله کومه نجلۍ نشته» شدّاد ورته وویل « همدا اوه نجونې وي چې دهغوی څخه هم یوه چېرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځایه څخه استول شوي دي ، که چېرې غواړئ هغوی ووینئ نو قاهرې ته ولاړ شئ ، زمونږ سلطان ډېره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسوته د نجونو سره دکتلو اجازه درکړي.»

«نه !» یوه وویل « زمونږ خویندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خویندې به په سمندر کې ډوبې شوي وي اویا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلې وي.»

بهاؤالدین شدّاد یو نیک خویه انسان و . هغه ددې کلیوالو میلمنو ډېر عزت او ښه میلمستیا وکړه ، او په ډېر درنښت ئې رخصت کړل ، که چېرې هلته علي بن سفیان وائي نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پرېښول چې ولاړ شي . د هغې اطلاعاتې زیرکتیاو به سمدستي دا درک کړې وای چې دغه درې واړه درواغ وائې ...... هغه درې واړه ولاړل ، هیچا ته روښانه نه شوه چې هغوی چېرې ولاړل ، هغوی ولاړل او تر ماښامه پورې ئې خپل تګ جاري وساته ،د پنډغالي څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډېو تر منځ ور ننوتل.هلته د همدوی په څیر نور اتلس کسان ددوی په انتظار کې ناست و. د هغوی دریو څخه چې کوم د پوخ عمر سړې و هغه پخپله "میګنانا ماریوس" و ، دا د صلیبیانو هغه کمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ایوبي د وژلو پروګرام ئې درلود . دوی درې واړو د پنډغالي څخه نور اړین مالومات هم ترلاسه کړي و.دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدین ایوبي دلته نه شته او اوس په قاهر کې میشت دې ، د شدّاد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاګیزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوې دي ، نو هلته ورته دا هم جوته شوه چې د هغوی سره پنځه نارینه بندیان هم ملګري دي.

دا ډله په یوې ستړې کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په یوه داسې ځای کې تړلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې څپې تللې. دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه کیدې. دغه درې واړه چې د پنډغالي څخه راتلل نو هغوی دا هم کتلي و چې د فوځ د سپرلۍ اسونه او اوښان په کومو کومو ځایو کې تړلي دي . هغوی دا هم کتلي و چې د پنډغالي څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دې ، یویشت آسونه او اوښان پټول دومره اسانه کار نه و . لا تر اوسه د لمر را ختلو ته ډېر وخت پاته و . هغوی په پښو روان شول ، که چېرې هغوی ته سورلۍ پیدا شوې وي نو هغوی به د بندیانو سره په لار کې یو ځای شوي وای . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پیاده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او همهلته د بندیانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي. ټول په دې پو هیدل چې دا د ژوند او مرګ کار دې ، صلیبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د بریالیتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زیات و چې دهغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنیو سره یو ځای د هیڅ ډول کار کولو پرته په عیش او ارام سره ژوند تیرولای شو.

«میګنا ناماریوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارشوکونې په جرم دېرش کاله بند ورکړل شوی و ، د هغه سره دوه نور بندیان هم و چې د یوه سزا څلورویشت کاله او دبل سزا اوه ویشت کاله ټاکل شوی وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څیر وي ، مجرم انسان ئې انسان نه ګاڼه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څخه به ئې ډیر سخت کار اخسته او د څرونکو حیواناتو په څیر به ئې غذا ورکوله ، بندیانو به د شپې له اړخه هم ارام نه شوکولای ، دداسې قید و بند څخه مرګ غوره و.[او په دې یویشتمه پیړۍ کې د تمدن داعیانو په افغانستان اوعراق کې دا په ډاګه کړه چې ددوی بندیخانې د پخوانیو قصاب خانو څخه ډیرې بد ترې دې ، کوم سلوک، چې د بندیانو سره د بګرام ، قندهار ، پنجشیر .... او د عراق داوبوغریب او ان د ګوانتانامو په ټاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بیرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاریخ پرې شرمیږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانیت هیڅ قدر وقیمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې یواځې کار ترې اخست خو نن ئې ټوله حیا و عزت ترې اخلي ....«ژباړن»] دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند اوقید دمعافۍ هم وعده شوی وه . په دې اساس ئې هغوی په صلیب د سوګند کولو وروسته همدې ډلې سره را یوځاې کړي و . کوم پادري چې له دوی څخه سوګند اخستې و هغه ورته ویلي و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شي نو دهغې لس برابره به د هغوی ګناه و ښنلې شي . او که چیرې هغوی صلاح الدین ایوبي ووژني نو بیا خو به ئې د عمر ګناهونه ورته وبښل شي. او په بله نړۍ کې به د یسوع او مسیح خداې هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي.

دا څرګنده نه ده چې د غه درې واړه بندیانو د بندیخانې د دوزخ نه د خلاصیدو په خاطر د مرګ په دغه مشن کې ورګډ شوی و و او که په بلې دنیا کې د جنت د ترلاسه کولو ، او یا دبل کوم انعام لالچ دلته راوستي و اویا دمسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی به زړونو کې ور اچول شوی وه دلته ددوی دراتلو سبب ګرځیدلې وه . په هر صوت دوی په خپل عزم کې کلک مالومیدل ،خو دهغوی جوش او ولولې ښوولې چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، یا به له مصره بیرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنیږي او یا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر ځاروي. پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په ګوته را ټول کړل شوی سپاهیان و ، هغوی د سوځیدونکي جهازونو څخه خپل ځانونه په څنګ کړي و او په ډیره ستونزمنه توګه بیرته تللي و . هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتې د بدلې اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و . همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د یوه نه پیژندل شوی لورې په لور روان کړي و.

دماسپښین وخت و یو آس د صلاح الدین ایوبي د دفتر مخته ودرید. د اس څخه خولې د اوبو په څیر روانې وې او سپورئې د ستړیا له لاسه خبرې نه شواې کولې. هغه له آسه را ښکته شو نو د آس ټول جسم په ډیره سخته توګه و شرکید او پر ځمکه را پریوت او له دنیا څخه ولاړ. سپور هغه په پرلپسې توګه یوه شپه اورځ د اوبو او خوراک پرته څغلولې و . د سلطان ایوبي ساتونکو د آس سپور سمدستې را ونیو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وګرځید نو هغه وویل چې د کوم سالار او یا قومندان سره ئې لیدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ایوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو اود سلام کولو وروسته ئې ورته وویل « دسلطان بخت دې ستروي ډیر بد خبر مې را وړې دې» سلطان ایوبي هغه له ځانه سره دننه یوړ ، او ورته ئې وویل « ژر را ته ووایه چې څه شوی دي ؟»

«بندیانې نجونې و تښتیدې ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وویل « نارینه بندیان خو مونږ ووژل ، یواځې زه ترې خوندي پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې یرغل کونکي څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تیاره کې. د تیارې څخه غشي راغلل او زما ټول ملګرې ئې یو په بل پسې وویشتل او وئې وژل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تیاره کې ئې ځان غائب کړې و .او د سوډانیانو اسپ ئې را پرانستې و او را تښتیدلې و. هغه خپل اسپ د تمیدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توګه را ځغلولې و. هغه دومره اوږود سفر د نیمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و .

سلطان ایوبي سمدستي علي بن سفیان او د فوځ یو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصیل سره واوروله ، هغه د پنډغالي ځخه د روانیدو د وخته خپله خبره پیل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وویل چې هغه د یوي بندی نجلۍ سره خپل عیش کاوه او د پاته نورو بندیانو ځخه بې پروا شوی و . اوبیا هغه څه چې په لاره کې کیدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاګیزه نه شوه کړاې چې په دوی یرغل کونکې څوک و.

سلطان ایوبي علي بن سفیان او خپل نائب سالار ته وویل « ددې مطلب خو دا شو چې صلیبي ګوریلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کیداې شي» علي بن سفیان ورته وویل « کیداې شي چې دا صحرائي غله اوسي ، دومره ښایسته نجونې د صحرائي غلو له پاره ډیره په زړه پوري خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوریدلې» سلطان ایوبي ورته وویل « هغه وویلې چې نارینه بندیانو د سوډاني ځپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وې او غوښتل ئې ساتونکی ووژني ، د ساتونکو ځخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه یوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې ځخه دا ډاګیزه کیږي چې صلیبي غلچکي ډلې د هغوی تعقیب کاوه ،»

«هغه چې هر څوک و ، درونده سلطانه !» نائب سالار ورته وویل « هغه کار چې باید سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لاربنونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل ګړندي آسپ سواره د دې خلکو د تعقیبولو له پاره ور سره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه ،»

« زه به خپل یو معاون هم ورسره و لیږم» علي بن سفیان ورته وویل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ایوبي وویل او زیاته ئې کړه چې « پریږدۍ چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تیار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چیرې اړین ئې ګڼئ نو د زیاتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځایه دا آسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړ و » سپاهي وویل. هلته بل دا سې څوک نه و ، کیداې شي چې یرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چیرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د ګوریلا او غلچکي وګړو شمیره هم له دې ځخه ډیره نه وي » یوه نائب سالار وویل ، « مونږ به که خداې کول هغوی په خپله ولکه کې را نیسو .»

«دا یاد ساتئ چې هغوی غلچکیان دي» سلطان ایوبي ورته وویل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چیرې تاسې یو جاسوس او یا غلچکي کس نیسئ نو دا سې و انګیرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نیولي دي. زه ددښمن د یوه جاسو س د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پرینبوداې شم. یوه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅ‌اته زيان نه شي رسولې خو يوه جاسوسه او تخريب کاره ښځه په يواځې ځان د يوه هيواد بيړۍ ډوبولای شي، دا نجونې ډيرې زياتې خطرناکې دي که چېرې دوی د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښکر به بيکاره کړي ، د يوه جاسوس او يا جاسوسې د نيولو او يا د هغه/ هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهيان که ځار کړل شي نو بيا به هم دا سودا ډيره ارزانه وي ، که چېرې دا غلچکيان و نه نيول شي دومره پرواه نه کوي خو دا نجونې بايد په هر قيمت چې وي تر لاسه شي. که اړينه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه يوسئ خو ژوندئ بايد ولاړې نه شي.»

د يوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان ګړندي سپاره تيار او و استول شو.دهغوی لارښود همدا ساتونکی و. اوقومندان ئې د علي بن سفيان يو نائب «زاهدين» و. په دې سپرو کې علي بن سفيان فخر المصري هم په ځانګړې توګه ورګډ کړې و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د باليان او (موبي) د تعقيب په خاطر ور وليږئ ، خودا مالومات نه علي بن سفيان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوی ئې تعقيبول غواړې پخپله همدا باليان او (موبي) او د هغوی هغه شپږ وفاداره ساتونکې دي او که بل څوک؟

له يوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې يويشتم ئې د ډلې قومندان و ، دهغوی موخه دنجونو بيرته را نيول و اوهغوی ته چې هغوی ئې ازادې کړې وې سزا ورکول و. او د بله اړخه د صليبيانو شل کسيزه کماندويي ډله هم را روانه وه ، دهغوی موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه چې هغوی پيدل را روان و ، ددواړو ډلو څخه يوه ته هم دا ډاګيزه نه وه چې دکوم ښکار د تعقيب او رانيولو له پاره چې دوی روان دي هغه چېرې او په کوم ځای کې دي.

(۲۹)*****

د صليبيانو کماندو ډلې دبلې ورځې د لمر تر ډوبيدو پورې څه ډيره لار وهلې وه ، او نوره هم پورته په لوړه ختله ، دا د لوړو ژورو ډکه سيمه وه ، کله چې د اخلک يوې لوړې سيمې ته وروښتل نو هلته ئې لرې په يوه ميدان کې ، چې د کجورو او څو ډوله نورو ونوبوټو څخه زرغون ښکاريده ، بې شميره ولاړ اوبنان تر سترګو شول ، دا اوبنان چوکول کيد ل او خلکو ترې بارونه ښکته کول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوی سواره عسکر معلوميده ، پاته نور ټول داوبنانو خاوندان و. دا يويشت صليبيان همدلته تم شول. هغوی يوه بل ته وکتل ، د اوبنانو او اسونو شتون ورته داسې بريښيده لکه خوب چېويني. بلکل ئې په خپلو سترګو ډاډ نه راته ، ځکه دا دهمدوی اړتيا وه. دهغوی قومندان دا ډله همدلته تم کړه ، او وئې ويل « مونږ په ريښتونی توګه او د زړه د اخلاصه په صليب باندې لاس ايښې دې او سوګند مو پرې کړې دې ، راشئ او د صليب کرشمېووينئ ، دا معجزه ده معجزه ! خدای له اسمانه تاسې ته سپرلۍ را ليږلې دي ، ستاسو دهربوه په زړه کې چې دکومې ګناه ، يا دخپلې دندې څخه د غفلت او يا د ځان د په ښنګ کولو کوم فکر وي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه و باسئ ، د خدای زوی ! !؟ چې دمظلومانو ملګرې او د ظالمانو دښمن دې ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښکته شوی دې»

د ستريا هغه نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره شوې وې له منځه ولاړې ، او پر مخونو ئې روښنائي را پيدا شوه. خو هغوی لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فکر نه و کړ ي ، چې ددومره بې شميره اوبنانو او آسونو څخه به چې دېو شمير اوښ چلونکو او فوځيانو ملکيت و څه ډول د خپلې اړتيا وړ سپرلۍ تر لاسه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوښانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهدینو ته ئې خوراکي مواد لیږدول. څرنګه چې په هیواد کې دننه د دښمن د یرغل کومه خطره نه محسوسیدله نو په دې خاطر د قافلې دخوندي ساتلو له پاره کوم ځانګړې اقدام نه و شوی. یوائې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرګې په توګه روان وو.

مګر هلته بالیان هم د خیالي پادشاهانو په څیر په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې ، دهغې څخه په بله شپه هغه په یوه ځای کې تم شوې و ، هلته بالیان (موبي) ته وویل ، چې مونږ شپږ نارینه یو او تاسې اوه نجونې ، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډیره وفاداري کړې ده ، زه له تاسره په عیش اوعشرت کې مشغول اوسم بیا هم دوی څه نه وائې ، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غواړم ، ته ددې نجونو څخه یوه یوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه. او هغوی ته ووایه چې دا ستاسې د وفادارۍ تحفه ده.

«داسې نه شي کیدلاې» (موبي) په ډیرې غصې سره ورته وویل « مونږ فاحشې نه یو ، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا دلاسو د لوبې د الې په څیر اوسیږم. دا نجونې ستا په لاسو را نیول شوی او اختسل شوی وینځې نه دي.»

« ما ته هیڅکله هم یوه شریفه او باعزته نجلۍ نه ئې ګڼلې ، » بالیان په شاهانه توګه ورته وویل ، « تاسې ټولو زمونږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړي ، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارینه و په غیږو کې لوبیدلې وي. په دوی کې ئې یوه هم د مریم په څیر پیغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو دپوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو » (موبي) ورته وویل « مونږ نارینه و ته د عیاشۍ په خاطر نه ورځو ، مونږ ته خپل قوم اوخپل مذهب یوه دنده سپارلې ، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم ، خپل ښایست ، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توګه استعمالوو. اوس زمونږ دنده تر سره شوی ده. اوس چې ته څه وائې ، دا عیاشي ده ، چې هیڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عیاشۍ کې و نښلو نو دهمغې ورځې څخه به د صلیب زوال پیل شي. صلیب به مات شي ، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شیشې ماتوو تر څو صلیب د ماتیدو څخه خوندي کړو .مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د یوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تیرول روا دي ، او دثواب کار دي ،مونږ دا د ډیر خیراو د سترثواب کار ګڼوچې د مسلمانانو یو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو .»

داوښانو چلونکې بې وسلې وو ، هغوی تر اوسه پورې د غلچکې یرغلونو او کماندو عملیاتو ډګر ته نه و راغلي. یا خو د صلیبیانو دغه یو یشت کسیزه ډله لمړنې کماندویان و او یا ددې تر مخه د صلاح الدین ایوبي مجاهدینو د شپینې عملیاتو هغه لړۍ ازمیښت کړې وه چې په هغې کې ډیرو لږو سپرو د غلچکې او کماندویې عملیاتو په واسطه د سوډانیانو دځواکمن فوځ اخري برخه باندې یرغلونه کول او بیرته به خوندي ځابو ته ستنیدل.

ددې « خرپ او ترپ، وار وکړه او بیرته و تښته » د جنګ دطریقې د بریاو په کتلو سره سلطان ایوبي ، دګرندېو ، ذهینو او د جسماني اړخه سالمو او صحتمندو عسکرو د تیارولو حکم کړې و . او ددښمن په هیواد کې د جنګیدونکو جاسوسانو د لیږلو د پلان د تیارولو حکم ئې هم کړې و . خو صلیبیانو لا تراوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې د شپيني او غلچکی عملياتو پهاړوند فکر نهوکړې ، کله کله به صحرائې غلواوشوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې يرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلې به تل خوندي پاته کيدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ويرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکی موادو دوه قافلې تيرې شوې وې او د همدې سيمي څخه تيرې شوې وې. نوپه دې خاطر د حفاظتي زياتو اقداماتو لهپاره اړتيا نه ليدل کيده.

دا قافله هم په پوره بې پروائې سره د محاذ پهلور روانه وه. او د شپې له پاره ئې دغلته تمځاې جوړ کړې و. ددې ځاې څخه لږ څهدمخه د قافلې له پاره ډير سترګواښ متوجه و. صليبي قومندان خپلهډله په يوه ټيټ ځاې کې تم کړه ، او دوه کسانو تهئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و ويني چې په قافلې کې څومره اوښان ، څومره آسونه ، څومره وسلهوال ساتندويان دي او څه ډول خطر او ګواښ هلته شتون لري. بيا هغوی د شپې د يرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نهو ، د جذې او سربښندنې کمښت هم نهو، د هغوی هر يو سړې د خپل ځان د ځارولو له پاره تيار و.

دنيمائې شپې څخه ډير دمخه هغه دواړه ، چې د قافلې د ليدلو له پاره تللي و ، بيرته راستانه شول. هغوی وويل «چې دقافلې سره لس کسه وسلهوال سپاره دې چې په يوه ځاې کې سره ويده شوی دي ، آسونه په يو بل ځاې کې تبيله شوی دي ، د اوښانو چلونکې هم د بارنو څخه اخوا پهډلو ډلو ويشل شوی اوپراتهدي ،په سامان کې ډيرې زياتې بوجۍ دي ، د اوښانو د چلونکو سره هيڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډير ښه مالومات و ، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالوميده.

د قافلې خلک پهډير درانده خوب ويده شوی و . دهغې لسو عسکرو سترګې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و څيرول. صليبي ګوريلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره تر سره کړل چې د زياتو اوښ وړونکو سترګی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترګي پرانستل هم شوی په دې نه پوهيدل چې څه کيږي. دهر چا له خولې چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. يرغل کونکو د اوښانو د خاوندانو د ويرولو له پاره چغې سورې پيل کړې. ويده هم لکه د ليونو پهځير په ويره کې را پورته شول. اوښان هم و تريدل او را پورته شول ، صليبيانو د اوښانو د خاوندانو عامهوژنه پيل کړه ، ډير لږ شمير ترې و تښتيدل. صليبي قومندان چغې کړې او وئې ويل ، دا دمسلمانانو خوراکې مواد دي ، له منځه ئې يوسئ ، او اوښان هم له پښو و غورځوئ ،» هغوی د اوښانو پهګيډو کې خنجرونه او توري ور ننويستلې او په کې ئې و ګرځولې ، د اوښانو په فرياد کولو شپه پهلړزيدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس اسونه دې لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو ، او نهه اوښان ئې سره رابيل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پړاو منظر ډير ويرونکې و . بې شميره لاشونه خواره واره پراته و .ډير اوښان مړه شوی و . څو په مرګوني حال کې لاس او پښې وهلې. د خوراکې موادو بوجۍ شکيدلې پرتې وي ، ټول لس واړه آسونه غايب شوی و او هلته کوم ژوندې انسان نه تر سترګو کيده. د کماندو ډله لرې تللې وه ، هغوی ته د سپرلئ وسايل پهلاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډيره ګړندۍ توګه د خپل ښکار تعقيب کولې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ډېر لږ نه و ، د باليان ذهن لا د پخوا ځخه د (موبي) په ښايست ، ځواني او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنګ اوه نورې ښايسته نجونې هم راغلې وي ، هغوی خطر له ياده ويستلې و ، (موبي) به هغه ته بيا بيا ويل چې دومره زياد تم کيده ښه نه برېښي ، څومره ژر چې کيداې شي تر سمندر پورې د ورسيدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک ګرځي.« نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صليب دپايښت له پاره ما استعمالوي .» د باليان احساسا ت سوکه سوکه را بيدا ريدل « ايا ته غواړې چې زه د صليب ساتونکې و اوسم.»

« ايا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوې ؟» (موبي) ورته وويل « تا بيا ولې د صليب سره دوستي کړې ده؟»

« د صلاح الدين ايوبي د حکمرانۍ ځخه د ازادۍ په خاطر» باليان ځواب ورکړ او وئې ويل « «نه دصليب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان يم ، خو د هر څه دمخه زه يو سوداني هم يم»

«زه تر ټولو دمخه صليبي يم » (موبي) ورته وويل « عيسائي يم او دهغه وروسته د هغې هيواد لور يم کوم کې چې زيږيدلې يم » (موبي) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې و نيو او ورته ئې وويلې « اسلام خو کوم مذهب نه دې ، په دې خاطر ته خپل هيواد ته په اسلام غوره والې ورکوې. دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر ځخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و ښايم ، نوبيا به دې دغه خپل مذهب ،چې ته ئې د خپل سوډانيتوب ځخه وروسته ځان پيرو ګڼې، له ياده ووځي.»

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وايم چې خپلې لونې دپردېو سره دشپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د څښلو عمل ته ثواب وائي ، » باليان يو ناځاپه را بيدار شو . او وئې ويلې « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوټلې ، بلکه زما عصمت دې لو ټلې دې ، ما ته نه ، بلکه تا له ما ځخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

« د يوه مسلمان د ايمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زيات ځيز نه دې» نجلۍ ورته وويلې ، « ما ستا عصمت نه دې لوټلې ، بلکه ستا ايمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لويدلې پرزيدلې پريږدم. زه اوس تا د يوې سترې رڼا په لور بيايم. چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځليدونکې تر سترګو کيږی.»

زه هغې رڼا ته نه ورځم» باليان ورته وويل.

«ګوره باليان !» (موبي) ورته وويل « ميړه او بيا جنګی ميړه هيڅکله هم د خپلې وعدې او سودا ځخه نه په شا کيږي. تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ايمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قيمت درکړې دې. ددومره ورځو را هيسې ستا ونيځه او بې نکاح ښځه يم ، اوس ته ددې سودا ځخه په شا نه شې تللاې. اوس يوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

« تا ماته هغه ستره رڼا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر ځخه اخوا ئې ماته را وښائې.» باليان وويل « ماته خپل را تلونکې او عاقبت د هيرو په ځير همدا اوس ځليدونکې په سترګو کيږي.»....(موبي) د څه ويلو هڅه کوله نو باليان ورته په قهر سره وويل « چپ شه نجلۍ ! صلاح الدين ايوبي زما دښمن کيداې شي خو زه د هغه رسول دښمن کيداې نه شم چې صلاح الدين ايوبي ئې هم په نوم باندې ځان ځاروي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې رسول په‌نوم باندې مصر او سوډان او هر څه‌ځاريدو ته‌تيار يم. د هغې په ستر اوپاک نوم‌باندې زه د صلاح‌الدين ايوبي ترمخ وسلې اينبولو ته هم‌تيار يم»

«ما تاته څو ځلې ويلي چې شراب لږ څښه ، » (موبي) ورته‌وويل « له‌يوې خوا شراب او له‌بلې خوا زما د جسم سره‌ټوله شپه لوبې کول او وېښ پاته‌کيدل ، ګوره ستا دماغ بلکل بېکاره شوی‌دې ، تا دا هم‌هير کړې دي چې زه ستا ښځه يم.»

«زه د يوې صليبي فاحشې خاوند کيداې نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو، بوتل ئې را واخست او لرې ئې خطا کړ ، او را پورته شو. خپل ملګري ئې را وبلل ، هغوی هم په يوه منډه راغلل ، هغه‌ورته‌وويل «دا نجونې او دا نجلۍ هم‌ټول ستاسې بنديان دي دوی بېرته قاهرې ته‌يوځئ .»

«قاهرې ته !» يوې‌نجلۍ په‌حيرانتيا سره‌ترې وپو ښتل «ته‌اوس قاهرې‌ته تلل غواړې ؟»

«هو !» هغه ورته‌وويل « قاهره ، په‌دې‌کې د حيرانيدو څه‌خبره‌ده. تر څو پورې به په‌دغه شګو کې اوړو را اوړو ؟ چېرته به‌ځو ؟ ولاړ شئ او په‌آسونو زينونه کښيږدئ او هره نجلۍ د يوه يوه‌اسپ په شا و تړئ او سفر پيل کړئ.»

*****(۳۱)

په‌دښتو کې د اوښ سفر بې‌اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوريدل کيږي. خو د اوښ پښې خدای داسې جوړې کړې دي چې ډير کم‌اواز هم نه‌ترې را پورته‌کيږي ، هغه‌وخت چې باليان د (موبي) سره خبرې اړولې را اړولې هغه‌ته‌دا احساس هم‌و نشو چې په‌يوه اوښ‌سپور د يوې کوچنۍ‌شګلنې غونډۍ په‌سر ولاړ دې او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترګو لاندې خارې ، دا د صليبي کماندو د ډلې يو سړې و. ددې ډلې قومندان يو هو ښيار سړې و. هغوی د باليان د تم ځاې څخه‌لږ څه اخوا دېره جوړه کړې‌وه. د هغوی په‌وهم‌و ګمان کې هم‌نه‌و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه‌نژدې نيم ميل لرې‌دې. هغه‌د فوځې پوهې څخه په‌کار اخستلو سره د شپې درې‌کسو ته دنده سپارلې‌وه ، چې‌هغوی دې په اوښانو سپاره شي‌او تر‌لرې لرې پورې دې پېره وکړي. او هر چېرې چې‌ورته کوم خطر او يا د کار څه خبره پيدا شي‌نو سمدستي دې‌دلته خبر راورې. ددې‌کار له‌پاره اوښ موزون ترينه سپرلۍ وه. ځکه چې‌دهغې د پښو اواز نه‌وي ، درې واړه سپاره په‌مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله‌سيمه د پړاو اچولو او تم کيده له‌پاره ډيره‌مناسبه وه. په‌دې‌خاطر قومندان فکر کړې و چې کيداې‌شي دلته بل‌چا هم تم ځاې جوړ کړې او دېره‌ئې اچولې‌وي.

يو اوښ‌سپور ته‌رڼا تر سترګو شوه نو هغه همغه لورې ته‌ولاړ ، دا يو کوچنې‌مشال و چې‌د باليان‌په تم ځاې کې‌روښانه شوی‌و. اوښ سپور مخته‌راغې نو د يوې غونډۍ شاته‌پټ شو. دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په‌اوښ‌سپور ترې‌هرې‌لورې ته‌کتلې شول. په‌دغه‌تياره غونې‌رڼا کې نجونې هغه‌ته تر سترګو شوې چې‌د باليان د فوځې ډلې سره‌ئې خبرې کولې ، ددوی څخه‌لږ څه لرې يوه بله‌نجلۍ د يوه سړې سره په‌خبرو کې مشغوله‌ده. او ددوی نه‌لږ څه‌اخوا دهغوی اسونه‌مختبيله شوی و. په‌دې کې هغه‌اسونه هم و چې دوی د بنديانو د ساتونکو د وژلو وروسته تر لاسه کړې وو.

صليبي اوښ سپور خپل اوښ را تاو کړ تر يوه ځايه خو سوکه سوکه ولاړ او بيا ئې اوښ په‌ځغاسته کړ. د اوښ له‌پاره نيم‌ميل فاصله هيڅ شې هم نه‌دې. سپور خپلې‌ډلې باندې زيرې وکړ، چې‌ښکار زمونږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدمونو کې دي. قومندان يوه لمحه هم له لاسه ورنکړه ، د اوښ سپور څخه ئې تفصيلات و غوښتل او فوځيانو ته ئې د پيدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوازونو څخه د دښمن د خبريدو خطر را پيښيده ... کله چې دا ډله دباليان تم ځاې ته ورسيده نو هغه وخت باليان حکم کړې و چې يوه يوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وتړئ ، د هغه دوستا ن حيران و او د باليان په لور ئې کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوي وي، هغوی له ده سره خبرې پيل کړې او په دې ترتيب وخت له لاسه ووت. باليان په ډيره سخته توګه هغوی قانع کړاې شول ، چې هغه څه چې هغه يې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بيرته قاهرې ته ستنيدو کې عافيت او مصلحت دي.

نجونو په ډيره انديښنه هغه ته کتل ، دباليان خلکو په آسونو باندې زينونه کښيښول او نجونې ئې و نيولې ، يو ناڅاپه پرې افت را پريوت ، باليان په لوړ اواز سره بيا بيا وويل « مونږ وسله غورځوو ، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بيرته وړو . » هغه دغه يرغل کونکي د سلطان ايوبي مجاهدين ګڼل ، خو يو خنجر دهغه په زړه کې ور کښيوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملګرو هم د دومره زياتو وګړو د ناڅاپي يرغل دفاع و نه شوه کړاې ، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې يو ځل بيا ازادې شوې وې ، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره يوړې ، هغوی کماندو ډله و پيژندله ، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوساني وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکي و درول چې د تم ځاې په چاپيريال کې به ګر ځيدل را ګر ځيدل.

(٣٢)*****

تر اوسه پورې د سلطان ايوبي له اړخه را ليږل شوی سپاره دهغې ځاې څخه ، چې بندياني نجونې د باليان وګړو دساتونکو څخه ازادې کړې وې ، ډير لرې وو. هغوی د شپې هم مزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقيب کې وخت له لاسه ورکړي ، لارښود هم ورسره و هغه ته ځاې او لاره په ياد وه ، هغه دا ډله هغه ځاې ته يوړل د کومه څخه چې پرې حمله شوی وه ، يو مشال ئې روښانه کړ ، وئې کتل چې هلته د راښن او دهغې د ملګرو لاشونه پراته دي. دا څيرول شوی او خوړل شوی و . په دې وخت کې دښتې ګيدړانو او نورو حيواناتو د هغوی لاشونه خوړل ، د سپرو په کتلو سره دا څيرونکې و تښتيدل ، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و ، ساتونکې خپل قومندان هغه ځاې ته يوړ د کومه ځايه چې هغه دخپلې تيښتې له پاره آس را پرانستې و ، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله ، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر ستر ګو کيدې او دهغه لوري نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو دشپې له اړخه ددې نښو ليدل او تعقيبول هم ګران کار و. د وخت د ضايع کيدو او د بې لارې کيدو خطر هم و ، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صليبيانو ډله په خپل تم ځاې کې ويښه ناسته وه ، ډير زيات خوښ و ، قومندان پريکړه کړې وه چې د سهار په تياره کې به د روم د بحيرې په لور خوځيږي ، په دغه وخت کې «ميګنانامار يوس» وويل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې تر لاسه شوی ، دصلاح الدين ايوبي وژل خو په خپل ځاې پاته دي ، قومندان ورته وويل چې دا هغه وخت شوني وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللي وائې ، اوس مونږ د قاهرې څخه ډير لرې يو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

««دا زما دنده ده چې د مرګ پرته ئې بل هيڅ شي نه شي ختمولاي» "ميګنانا ماريوس» وويل« ما د صلاح الدين ايوبي د وژلو سوګند پورته کړې ، ماته د بو ملګري او يوي نجلۍ ارتيا ده.»

«دا پريکړه به زه کوم چې مونږ بايد څه وکړو » قومندان ورته وويل « تول بايد زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هيڅا دحکم تابع نه يم» ميګنا ناماريوس ورته وويل» «تاسي تول د خداې د حکم تابع ياست»

قومندان هغه ته سترګې برګې کړې او په قهر شو ."ميګنا ناماريوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وويستله ، خو ملګري ئې تر منځ شول ، (ماريوس) ورته وويل« زه د خداى يو بې لارې انسان يم ، زه د ګناه او بې انصافۍ تر منځ ځورېند يم ، ايا تاسو پو هيږئ چې زه ئې ولې په بندې ځاې کې د دبرش کالو له پاره ورغورځولې وم ؟» پنځه کاله مخته زما يوه خور چې عمر ئې شپاړس کاله و وتښتول شوه ، زه يو غريب انسان يم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترګې پټې کړې وې ،مور مې ړنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زيار او زحمت ويسته ، مزدوري به مې کوله او هغوى مې پالل ، ما په چرچ کې دېسوع مسيح را ځړول شوې بُت څو څو ځلې ماچ کړې او دا مې ترې پو ښتل چې زه ولې غريب يم ؟ ما هيڅکله هم ګناه نه ده کړې ما خپل تول عمر په ريښتونولۍ او صداقت کې تير کړې ، زه مزدوري کوم اودخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ ګيډه لا تراوسه پورې هم خالي ده ، زما مور به ولې خداې ړنده پيدا کوله ، ماته يسوع مسيح هيڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پيغله خور و تښتول شوه نو زه چرچ ته ولاړم او د پيغلې مريم څخه مې و پوښتل چې زما د پيغلې خور په پيغلتوب تا ته ولې درد راپيدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداې ظلم او تيرې کړې و چې هغه ته ئې ښايست ورکړې و ، ماته نه يسوع مسيح ددې ځواب راکړاې شو او نه پيغلې مريم په دې هکله څه وويل......»

«يوه ورځ راته د يوه ډير شتمن سړي نوکر وويل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه يو عياش انسان دې ، پيغلې نجونې را تښتوي څو ورځې ور سره خپله عياشي کوي اوبيا ئې له دې ځايه بل چېرته ليږدوى ، خو دا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دسترې رتبې توره ورکړې ، هغه په ګناهونو کې ډوب هم د خداى خوښ دې، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده .....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بيرته و غوښتله ، هغه زه په پورې وهلو او تيل وهو دخپل محل څخه را وويستم ، زه بيا چرچ ته ولاړم ، دېسوع مسيح د بُت او د پيغلې مريم دعکس تر مخ مې و ژړل ، خداې ته مې ورغږ کړ، ماته هيڅا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې يواځې وم ، پادري راغې ،ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وويستم. ،وئې ويل: ددې ځاې څخه دوه عکسونه غلا شوى دي ، ووځه ، اوکه نه پوليسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حيرانتيا سره و پو ښتل« ايا د ا دخداې کور نه دي.؟» هغه ځواب راکړ« ته زما څخه د اجازې پرته دخدائې کور ته څنګه را ننوتې ئې ، که چېرې دګناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله ګنا بيان کړه ، زه به خداې ته وواېم چې ستا ګناهونه تاته وبښي ،ته نيغ په نيغه د خداې سره خبرې نه شي کولې ، زه وځه له دې ځايه.... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توګه دخداې له کوره را وويستم.»

هغه داسې وختونه او داسې داستانونه بيانول چې په ټولو باندې چپتيا راغلې وه ،د نجونو د سترګو څخه اوښکې روانې شوی ، ددښتې د شپې چپتيا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څير را خپور شوی و .

هغه وويل «ما پادرې ، د يسوع مسيح بُت ، د پيغلې مريمې انځور او هغه خداې چې ماته په چرچ کې تر سترګو نه شو ټولو ته د شک په سترګه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بيرون شوم. کله چې کور ته ولاړم نو ړندې مور مې راڅخه و پوښتل ، چې زما لور دې راوړه او که نه ؟ زما ښځې له ما وپو ښتل ، زما زامنو له ما و پو ښتل ، خو زه د يوه تصوير او بُت په څير چپ ولاړ وم. خو زما په وجود کې يو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې ګرځيدم را ګرځيدم ، د ماښام په وخت کې مې يو خنجر واخست ، او د درياب په غاړه باندې زنګيدلې ګرځيدم. شپه تياره شوه او ډير وخت لرې يوې لورې ته ولاړم ،ماته دهغه محل رڼاوې تر سترګو شوی په کوم کې چې زما خور بندی کړل شوی وه ، زه ډير ګړندې ولاړم او د دې محل د شا له لورې په دې محل کې و رننوتم ، زه دومره چالاکه او زيرکه انسان نه وم خو زه چالاکه و ګرځيدم ، کله چې زه د شا د دروازې څخه محل ته ورننوتم نو د محل په يوه کوټه کې شور و غوغا وه ، کيداې شي چې څه خلکو به شراب څښل ، زه په يوه کوټه کې ورننوتم نو يوه نوکر زه و درولم ، ما د هغې په سينې باندې خنجر کښيښود او دخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پو ښتل چې هغه چېرې ده ، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پوړ ته يوړم او په يوه خونه کې ئې و ر داخل کړم او وئې ويل چې دلته ده ، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه ، او خونه خالي وه......

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او يو زيات شمير خلک دننه راغلل ، دهغوی سره توري او ډنډې وې، ما د خونې شيان را پورته کول او دهغوی په لور مې ورويشتل ، ډير شيان مات او وران ويجاړ شول، هغوی زه و نيولم ، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوشه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځيرونو کې تړل شوې يم ، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده ،د پادشاه د يوه درباري کور مې خراب کړې دې او درې کسان مې د وژلو په نيت زخميان کړي هم دي، زما فرياد هيچا وانه وريد . او ماته ئې د برش کاله د بندي پاته کيدو سزا راکړه او د بندي خانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کيږی خو زه انسان نه يم پاته شوی، تاسو د بندي خانې په سختيو نه پوهيږئ ، د ورځې له اړخه درڅخه د حيواناتو په څير کار اخلي او د شپې مو د سپيو په څير په ځنځيرونو تړي ، ماته د امعلوم نه وه چې زما هغه ړنده مور به ژوندۍ هم وي او که مړه شوی به وي ، ماته دخپلې ښځې اوبچېانو په هکله هم مالومات نه و ، زه ئې د يو خطرناک غل په څيرساتلم او هيڅوک ئې را ته نه را پريښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ريښتونې يم که خداې ، ځکه اوريدلي مې وه چې خداې بې ګناه خلکو ته سزا نه ورکوي ، خو زه خداې په کومې ګناه کې را نيولې يم او دا سزا ئې راکړې ده ؟زما بچېانو ته په کومه ګناه سزا ورکول کيږي.... زه پوره پنځه کاله په همدې انديښنو کې ککړ وم، څو ورځې دمخه د فوځ يو څو افسران هلته بندي خانې ته راغلل، هغوی ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوی يو څه کسانو ته اړتيا وه ، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه ، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتې او جنګونه دي ، ما ته ټول پادشاهان يو څير دي خو کله مې چې واوريدل چې څو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نوزما په زړه کې زماد خپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ويل شوی و چې مسلمانان دکرکې وړ قوم دې ،ما دا اراده کړې چې زه به عيسائې نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم ، نو که چېرې خداې ريښتونې وي نو زما خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دهغه ظالم عيسائې د لاسو ښځه را ته ازاده کړي. بيا فوځي افسرانو وويل چې د يو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دې نو زه ددې کار په اهميت پوه شوم او خپل ځان مې ورته را مخکښې کړ. خو شرط مې ورته دا کښېښود چې ماته دومره رقم راکړئ چې زه ئې خپلې کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئې هم وويل که چېرې د سمند ښځه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې کورنيو ته به دومره زيات رقم ورکړل شي چې د ټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کيږي.

هغه دخپلو ملګرو په لور اشاره وکړه او وئې ويل «دا دواړه زما سره په بندي خانې کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندې کړي دي ، له مونږه ښځه د سلګونو خبرو پو ښتنه شوې ده خو مونږ دريواړو هغوی ته ډاډ ورکړې دي چې مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقيقت کې دخپلې کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلې دې د بندي خانې ښځه د وتلو تر مخه يو پادري مونږته وويل ، چې دمسلمانانو عامه وژنه د ټولو ګناهونو د ښنلو سبب کيږي. او د مسلمانانو د بند ښځه د عيسائې نجونو ازادول خو تاسو نيغ جنت ته بيائې .ما د پادري ښځه و پو ښتل ، چې خداې چېرې دې ؟ هغه چې کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ ور نه و.ما په صليب باندې لاس کښېښود او سوګند مې ياد کړ ، مونږ ئې بهر را وويستو ، زه ئې خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډېر ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته د خپل سوګند تر سره کول اړين بريښي ، زه غواړم ووينم چې زما خداې چېرې دې ، ايا د يوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداې را ته تر سترګو شي.»

«ته ليوني ئې ، ليوني !»قومندان ورته وويل «تا چې څومره خبرې و کړې ماته په هغې کې د عقل لږ څه بوي هم نه راځي»

«هغه ډيرې ښې خبري وکړې» دهغه يو ملګري وويل ، « زه به له هغه سره يوځاې کيږم»

«ماته اوس د يوې نجلۍ اړتيا ده» "ميګنا ناماريوس» دنجونو په لور وکتل او وئې ويل « زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل يم، زه د نجلۍ پرته تر صلاح الدين ايوبي پورې نه شم رسيدلې ، د هغه وخته چې زه دلته راغلي يم په همدې فکر کې ډوب يم چې زه به دصلاح الدين ايوبي سره څنګه په يوه ځانته ځاې کې ووينم.»

(موبي) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئې خپل هوډ و ښوده. او وئې ويل « زه له ده سره تللو ته تياره يم»

«مونږ خو تاسو په ډيره ستونزمنه توګه دهغوی ښځه ازاد کړې ياست (موبي) ! » قومندان ورته وويل « زه تاسې ته د داسې خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاې.»

« ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل را په غاړه دي،قومندان صيب!(موبي) ورته وويل « زه د صلاح الدين ايوبي دخوب خونې ته په اسانۍ سره ور ننوتلې شم ، ماته معلوم دي چې د يوه مسلمان رتبه چې څومره لوړه وي همغوره ډيرهغوی د ښکلو نجونو ليواله او زړه بايليدونکې اوسي ، صلاح الدين ايوبي ته به دا احساس هم و نه شي چې هغه په خپل ژوند کې اخرې نجلۍويني.»

د ډير زيات بحث او تکرار نه وروسته "ميګنا ناماريوس» د خپل يو ملګري او (موبي) سره يوځاې د خپلې ډلې رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوې وکړې او خداې پاماني ئې ورته وويله. هغوی دوه اوښان له ځانه سره واخستل ، په يوه ئې (موبي) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سرې کيناستل. دهغې سره دمصر سګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وي او طلائي اشرفۍ هم. دوارو سرو چوغې واغوستې ، په دې وخت کې د "میګنا ناماریوس" ږیره هم را اوږده شوې وه ، دهغه د مخ رنګ هم په بندي خانې کې د سختیو له لاسه ایټالیائي نه و پاته شوی ، دهغه په رنګ کې توروالې را څرګندېده ، په دې اساس پر هغې دا شک نه کیده چې دا اروپائې دې ، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالي ورکړي و خو یو خنډ ترمخه وه چې علاج ئې نه پیدا کیده ، او هغه دا چې (ماریوس) ته د ایټالیې ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (موبې) د مصریانو په ژبه خبرې کولې ، هغه بل سړي چې له دوی سره یوځای تللې و هم دمصریانو په ژبه بلد نه و. دوی غوښتل ددې خنډ د لرې کولو کومه لاره پیدا کړي .

هغوی یواځې یوه شپه دمخه روان شوی و ، (موبې) د لارې په ښکته پورته ښه پو هیده ، ځکه هغه د قاهرې څخه راغلې وه. (ماریوس) پر هغې باندې هم یو چوغه ورواچوله ، او دهغې سر ئې د لوپټې په څیر په یوه څادر کې پټ کړ.

(۳۳)*****

د سهار په روښنائي کې د سلطان ایوبي د سپرو هغه ډله چې د تعقیب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په نښه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه ، دلته د ډیرو آسونو د پښو نښې لیدل کیدې چې پټیداې نه شوی ، د سهار څخه د مخه د صلیبیانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول ، د هغوی تګ ډیر ګړندې و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کیدونکې و. ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلاې خو صلیبیانو خپل سفر جارې و ساته ، هغوی غوښتل چې په نیمه شپه کې پړاو وکړي خو هغوی په ډیره بیړه کې وو.

صلیبیان چې په نیمه شپه په کوم ځای کې تم شوي و د سهار د لکیرو د را ښکاریدو سره سم بیا و خوځیدل ، خو دهغوی تعقیب کونکې ډله د سهار په پوره روښنائي کې د هغوی پسې وخوځیده.

"میګنانا ماریوس" د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوښانو سفر پیل کړې و ځکه اوښان د لوږې او تندې دومره پرواه نه کوي ، د تم کیدو پرته د آسپ نه زیات سفر کوي ، په دې خاطر (ماریوس) او دهغې ډله په ګړندۍ توګه خپله هدف ته ور نژدې کیدل.

تر اوسه پورې د لمر پریوتو ته لا ډیر وخت و چې هغوی ته دانسانانو لاشونه تر سترګو شول ، دعلي بن سفیان نائب د بالیان لاش و پیژانده ، دهغه څهره سلامته وه ، دهغې سره نژدې دهغې د شپږو نورو ملګرو لاشونه پراته و ، د ټولو څخه کارغانو او حیواناتو غوښې شکولې وې ، سپاره حیران وول چې دا څنګه خبره ده ؟ د وینې څخه معلومیده چې ددوی د مړینې څخه ډیر وخت نه دې تیر شوی. که چیرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوی واې نو د وینې نښه به ئې هم نه واې پاته ، یواځې هډوکې به وو. دا یوه معمه وه ، چې هیڅوک ئې په حل نه پوهیدل. ددې ځای څخه بیا د اسونو د پښو نښې را پیدا شوی سورو خپل اسونو ورو ځغلول ، تر نیم میله پورې ولاړل ، نو د اوښانو د پښو نښې هم تر سترګو شوې ، هغوی همداسې مخته ولاړل ، د لمر د پریوتو سره بیا هم هغوی دمه ونه کړه ، اوس نو د خاورو د غونډیو لوړه ژوره سیمه پیل شوه. چې په دې کې یوه لاره د یوه سُرنګ څخه تیریده ، ددې پرته بله دتللو لار نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلیبیان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحیرې په لور روان و .د غونډیو سیمه تر ډېره ځابه پورې خپره وه . دهغې ځاې ځخه د وتلو وروسته تعقیب کونکي و دریدل ځکه چې مخته ورته پراخه شګلوره میدان پروت و.

کله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وویل چې د سمندر هوا راولګیده ، سمندر هم دومره لرې نه و خو صلیبیان نه تر سترګو کیدل ، په یوه ځاې کې د خوراک څښاک د پاته شونو څخه دا انګیرل کیده چې دلته دشپې یو شمیر خلک تم شوی دي ، اسونه ئې هم همدلته تړلي دي ، بیا نو دا اسونه له هغه ځابه څخه روان شول ، د ځمکې په کتلو سره تعاقب کونکو خپل آسونه په ځغاسته کړل ، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته ، آسونو ته ئې په یوه ځاې کې ارام ورکړ. اوبه ئې ورکړې او بیا روان شول ، د سمندر هوا هم تیزه شوی وه چې په هغې کې د سمندر بوي صاف محسو سیده ، بیا د ساحل غونډۍ تر سترګو شوې ، ځمکې دا ویل چې آسونه لږ مخته روان دي چې شمیره ئې نه معلومیږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې کیدې ، تعاقب کو نکو ته په یوه غونډۍ باندې دوه کسان تر سترګو شول ، هغوی همدې لورې ته راکتل ، هغوی په تیزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول ، آسپونه نور هم تیز شول ، کله چې د غونډیو په لور ورنژدې شو نو آسونه ئې و درول ، ځکه چې دلته د ځو لارو ځخه د غونډیو شاته تګ کیداې شو . یو کس ئې په یوې غونډۍ و خیژاوه تر څو مخته ووینې ، هغه سرې د آسپه را ښکته شو او منډه ئې کړه او په یوې غونډۍ باندې ور پورته شو . د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بیا ئې بلې لورې ته او بیرته را غې ، هغه دهماغه ځاې څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پیدل راشئ ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاې ته ورساوه ، تر ټولو دمخه دعلي بن سفیان نائب پورته وخوت ، هغه وکتل او بیرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملګري ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځابو کې ئې ځاې په ځاې کړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنهیدو اوازونه را تلل ، صلیبیانو هملته شتون درلود .دا هغه ځاې و چې هلته سمندر غونډۍ پرې کړې وې او په هغو کې دننه را ننوتې و. دوی خپلې کشتۍ هملته تړلي وې ، هغوی د آسونو څخه ښکته شول اوپه کشتۍ کې سپریدل ، کشتۍ ډیره ستره وه نجونې په کشتۍ کې ورختلې وې ، آسونه ئې پرې ایښې و ، یو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو . دوی نه غوښتل ټول هلاک کړي ، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندي و نیسي ، ډیروپه کشتۍ کې ځانونه ورواچول او کشتۍ په چپو کې ور وخوځیده ، هغوی چې تر شا پاته و د غشو ښکار شول او ګرځیدل. هغوی د کشتۍ خلکو ته ډیر ننګ ورکړ او د خپلې مرستې له پاره ئې راوبلل ، خو هغوی تم نه شول ، هلته سمندر ډیر ژور و ، کشتۍ په ډیره سوکه توګه تګ کاوه ، هلته په یوې اشارې سره غشي ویشتونکو په کشتۍ باندې غشي ور ویشتل ، د سمندر د چپو خوځښت و درید . او پرې د غشو دویم باران او بیا دریم باران پیل شو ،غشي د لاشونو سره ورننبتل. اوس نو په هغوی کې هیڅ یو ژوندي نه و پاته ، کشتۍ هملته په سمندر کې په ګډا پیل وکړ ، د سمندر څپې به د ساحل په لور راتللې ،او د غونډیو سره به ئې د ټکر وروسته بیرته په شا تګ کاوه ، لږه شیبه وروسته کشتۍ بیرته ساحل ته را ورسیدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او کشتۍ ئې را ونیوله ، وئې کتل چې هلته یواځې لاشونه دي ، نجونې هم له منځه تللي او ان تردې چې په ځینو دوه دوه غشي لګیدلي دي.

کشتۍ ئې هملته بیرته وتړله ، او د سپرو مجاهدینو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه . پنډغالې یې هم دومره لرې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳۴)*****

"میګنا ناماریوس» قاهرې ته په رسیدو سره په یوه سراې کې ځانته تم ځاي و نیو .ددې سراې یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه ئې د امراو او لوړې رتبې دمسافرو له پاره ځانګړې شوې وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلاې شول د هغوی له پاره شراب او نڅیدونکې هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانګړې برخه کې پاته شو. هغه (موبي) خپل ښځه ور وپیژنده ، اوخپل ملګرې ئې خپل باورې ملازم و ښود. د (موبي) ښکلا او ښایست د سراې په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او دبدبه پیدا کړه .ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې ښایسته او ځوانه ښځه به د کوم ښه شتمن سړي وي ! د سراې خاوندانو به دهغوی ځانګړې پاملرنه کوله ، (موبي) هم خپل ځان مسلمان ګاڼه اود صلاح الدین ایوبي دکور او دفتر په هکله ئې مالومات را ټول، دا ئې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبي سوډانیانو ته معافي کړې ده. او سوډاني فوځ ئې له منځه وړې دې . هغې ته دامالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ دسالارانو او قومندانانو حرم سرایونه ئې خالي کړې دي او دا هم چې هغوی ته ئې کر کیلي له پاره ز راعتي ځمکې ورکړې دي.

دا د(ماریوس) یا ډیر زیات جرأت و او یا د هغې ډیر زیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده ،خو بیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلې و. هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او دهغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه تر لاسه کړې. هغه په ذهني توګه یو ناروغه انسان و خو بیاهم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هڅه کوله چې دهغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاګل او احمق ئې ، تا چې څومره خبرې کړې دي په هغوکې ماته د عقل لږ څه بوي هم نه راځي ، ښکاره ده چې (ماریوس) پاګل هم و.

دا یو تاریخي حقیقت دې چې د سترو خلکو وژونکې په عمومی توګه پاګل ډوله انسانان اوسي ، که چیرې پاګل او احمق نه وي نو بیا ئې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیې ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و ، دهغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار ئې هم ورکاوه. او هغه وه (موبي). (موبي) نه یوازې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او دهغې هغه نورو مرو شوو نجونو ته د مصري او عربي مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې ، د هغوی تهذیب او تمدن ، او د نورو ټولنیزو ښکته پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوې وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحیاتو څخه هم خبرې وي ، په اداکارۍ کې ئې هم پوره پوهه درلوده اوتر ټولو سترښه والي ئې دا و چې هغوی نارینه په ګوتو نڅول او د اړتیاو په وخت کې ئې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وي.

دا خو هیڅوک نه شي ویلاې ، چې په بنده خونه کې (موبي) ، دهغوی ملګرې او (ماریوس) څه خبرې کولې او څه ډول پلان ئې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې تر لاسه کیږي چې دوه درې ورځې په سراې کې د اوسیدو وروسته "میګنا ناماریوس» بهر راووت نو دهغې ږیره توره سپنه وه اودهغې رنګ د سوډانیانو په څیر تورالي درلود، چې هیڅ ډول مصنو عیت په کې نه تر سترګو کیده ، هغه یوه مامولې چوغه وا غوستهاو په سرئې یو مامولې رومال او لونګۍ و تړله ، (موبي) هم د سرنه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه ، دهغې پر مخ باندې یو باریکه نقاب داسې را ځړول شوی و چې شونډې او زنه ئې پټوله ، خو تندې او مخ ئې لوڅ ول ، دهغې په تندې باندې تور وریښمېن ویښتان را پراته و ، دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرې په معمولي لباس کې و اوداسې ترې معلومیده چې ریښتیائې هم نوکر دې. دسراې نه بهر دوه د ډېر ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه دسراې خاوندانوو (ماریوس) ته د کرائې په مقابل کې را غوښتي و. ځکه هغه ویلي و چې هغه د خپلې ښځې سره د سیل کولو په لور درومي. (ماریوس) او(موبي) دواړه په اسونو سپاره شول اوکله چې اسونه روان شول نو دهغوی ملګري دنوکرانو په څیر ورپسې وروسته وروسته منډې وهلې.

صلاح الدین ایوبي خپل ټول نائبین کښینولې و او د سوډانیانو په اړوند ئې احکام ورکول، هغه غوښتل دا کار ډېر ژر پائې ته ورسیږي، ځکه هغه پریکړه کړې وه چې د سلطان زنګي له اړخه را استولي فوځونه، د مصر د نوي فوځ او وفاداره سوډانیانو سره یوځاې کړي او یو نوي فوځ ترې جوړ او په بیت المقدس باندې ئې د یرغل له پاره چمتو کړي، د روم د بحیرې د ماتې وروسته، په داسې حال کې چې سلطان زنګي فرینګو ته د هغه په هیودا کې هم ماتي ورکړې وه، تر یوه اوږده وخته پورې صلیبیانو ته د بیرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړیدو تر مخه سلطان ایوبي بیت المقدس په خپلو لاسو کې د را وړلو پروګرام درلود، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانیان د ځمکو په کرکیله کې مشغول کړي او دبیا بغاوت خطر دتل له پاره له منځه یوسي.

دنوي فوځ منظمول او د زرګونو سوډانیانو دځمکو په ابادېدو کې مشغولول څه اسانه کارنه و، په دې دواړو کارونو کې ډیره ویره وه، ځکه د سلطان ایوبي په فوځ او انتظامیه کې داسې ستر افسران موجودوو چې هغوی سلطان ایوبي د مصر د واکمن په څیر د لیدلو زغم نه درلود، د سوډانیانو د فوځ په ماتیدو سره هم دسلطان ایوبي پر خلاف دا ویره را پیدا کول کیده ،ځکه د هغې فوځ یو څو اعلی منصبداران لا تر اوسه هم ژوندي و. هغوی د سلطان اطاعت منلې و خو دعلی بن سفیان انتلیجنس ښوول چې د بغاوت ایرې لا تر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لري.

د جاسوسي شبکو را پورداهم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و همّ ئې چې د صلیبیانو دماتې او شکست په هکله کاوه، ځکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صلیبیانو څخه مرسته غوښتل کیداې شو او داسې فوځي افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتی او دهغوی په له منځه وړلو ډېر خواشیني و ځکه هغوی په دې هیله ناست وو چې سلطان ایوبي به ډېر ژر یا ووژل شي اویا به و تښتي. او ځواک به بیرته دوی ته ترلاسه شي. دا د ایمان پلورونکو ډله وه، خو دسلطان ایوبي ایمان ټینګ و، هغه د مخالفینو څخه خبرو خو بیا ئې هم د هغوی پر خلاف ˆهیڅ ډول قدم وا نه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ، میني اوخلوص نه کار اخست، په هیڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف یوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته ویناکوله نو داسې الفاظ به ئې هیڅکله هم نه کارول «چې زه به خپلو مخالفینو ته ددې مخالفت خوند و ښایم اویا.....،» کله ئې ګواښونکې او یا طنزیه الفا ظ هم نه دي اسعمال کړي، البته داسې الفاظ به ئې ډېر له خولې را وتل لکه «چې که چېرې کوم ملګرې د ایمان دخرڅلاو په حال کې ووینئ نو د هغه مخه و نیسئ، او هغه ته را په یادکړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په څیر سلوک وکړئ تر څو ددښمن د اغېز څخه ازاد واوسي،» خو په پټه به ئې ځان د مخالفینو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډېرې زیاتې مصروفی وې او سلطان ایوبي ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤلیتونه نور هم زیات شوی و. د ساتونکو او اوښ ورونکو د عامي وژنې خبر هم قاهرې ته را رسیدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وې د ناما لومو وګړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوې وې ، دې دوو پېښو دا ډاګیزه کړې وه چې په هیواد کې صلیبي جاسوسان او غلچکي یرغل کونکې شتون لري ، او دا هم را څرګندېده چې هغوی ته ددې ځای د اوسیدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دې. خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلې چې غلچکي یرغلکونکې او نجونې په هماغه وخت کې له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوریدل او د سمندر اخوا تګ ته ئې ځان جوړاوه ، د یرغل کونکو د یرغل د مخنیوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سیمه کې د ګشت له پاره تیر مابنام استولې وي او د اینټیلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ایوبي لږ څه اندېښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلې و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټینګښت او پراختیا له پاره څه څه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړي و خو دهغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې دهغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته اندېښنه وه چې د مسلمان توره د مسلمان په څټ سپره وه. دا یمان پلورنکو لیلام لګیدلې دې ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله ترې جوړه شوې ، ښځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دي ، سلطان ایوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې دهغه د وژلو سازشونه کیږي خو هیڅکله ئې هم په دې هکله اندېښنه ونه ښوله ، ویل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دې ، دهغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بیکاره ثابت شي نو ما به هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه دساتنې دومره فکر نه کاوه ، دا خو دهغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندویانو کړنلاره وه چې دهغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انټیلیجنس وګړي موجود و. او پخپله علي بن سفیان هم په دې هکله ډیر سخت متوجه و. او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ایوبي که پیغمبر نه ګاڼه نو خپل پیر او مرشد خو ئې ضرور ګاڼه.

په دې ورځ سلطان ایوبي خپلو معاونینو ته احکامات او لارښووني ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دریدل. د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه "میګنا ناماریوس» او (موبي) وو. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قیضې د هغوی هغه ملګري و نیولې ، (موبي) قومندان ته وویلې چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ایوبي سره ووینې ، قومندان د (ماریوس) سره خبرې وکړې او د لیدنې کتنې د سبب له پاره ئې ترې وپوښتل ، (ماریوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې دهغې خبره اوریدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهیده ، (موبي) هم خپل نوم یو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وویلې چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا ګونګې دې او کوڼ هم..... د لیدنې کتنې دموخې په هکله به مونږ سلطان یا بل کوم ستر افسر ته وواېو.»

علي بن سفیان بهر ګرځیده ، هغه (ماریوس) او (موبي) و کتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام علیکم وویل ، نو (موبي) ورته وعلیکم السلام ووایه ، قومندان هغه ته وویل چې دوی غواړې د سلطان سره ووینې ، علي بن سفیان د (ماریوس) څخه د لیدنې کتنې د علت په اړوند و پوښتل نو (موبي) ورته وویل چې دا زما پلار دې ، کوڼ او ګونګ دې ، علي بن سفیان ورته وویل چې سلطان خو اوس ډیر زیات مصروف دې ، کله چې فارغه شي نو د لیدنې وخت به ترې واخستل شي ، هغه ورته وویل « که تاسې د لیدنې موخې را ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایاست کیداې شي چې ستاسې کار د سلطان سره د لیدنې پرته تر سره شي ، سلطان د ورو ورو شکایتونو له پاره وخت نه شي ویستلاې ، اړونده څانګه پخپله شکایت اوري او رفع کوي ئې.»

«ایا سلطان ایوبي د اسلام د یوي مظلومې لور د فریاد د اوریدو له پاره هم وخت نه شي ویستلاې ؟» (موبي) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ویل غواړم نو زه به ئې همغه ته وایم.»

«ماته د ویلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ کتلې » علي بن سفیان ورته وویل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فریاد ور ورسوم ، که هغه اړین وګڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفیان هغوی دواړه دننه خپلې دکار خونې ته یوړل.

(موبي) د شمالې سیمو د یوه کلې نوم واخست او وئې ویل « دوه کاله کیږي چې سوډاني فوځ د هغه ځایه څخه تیر شوی دې ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دکتلو له پاره بیرون را وتلې وم ، یو قومندان خپل آسپ را وګرځاوه او راغې او زما د نوم پو ښتنه ئې وکړه ، کله چې ماورته خپل نوم و ښود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لرې اخوا کړ او په غوږ کې ئې ورته څه وویل ، یو چا قومندان ته وویل چې دا ګونګې او کوڼ هم دې ، قومندان چغې کړې ، د ماښام وروسته څلور کسه سوډاني فوځیان زمونږ کورته راغلل، او زه ئې په زور سره پورته کړم او قومندان ته ئې ور حواله کړم. دهغه قومندان نوم بالیان دې ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم او په خپل حرم کې ئې و ساتلم ، دهغې سره څلور نورې نجونې هم وې ما هغه ته وویل چې له ماسره واده وکړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه کړې وم. دوه کاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، کله چې سوډاني فوځ بغاوت وکړ نو بالیان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او که مړ. ستاسې فوځ دهغې کورته راغې او وئې ویل چې تاسې ټولې نجونې ازادې یاست.....

زه خپل کور ته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چاسره واده کړي نو ټولو زما د واده څخه انکار وکړ. ویل ئې چې دا دحرم ښځه شوې وینځه ده ، هلته د خلکوتر منځ زما ژوند ستونزمن شوی دې ، مونږ په سراې کې اوسو ، اوریدلي مې دي چې سلطان سوډانیانو ته زمکې اوکورونه ورکوي ، زه اوس د بالیان وینځه او یا ښځه ،هر څه مې چې ګڼئ ، راغلې یم چې ماته هم ځمکه اوکور را کړئ تر څو زه د هغې ځاې څخه کوچ وکړم او دلته میشت شم او که نه زه به ځان ووژنم اویا به له کوره و تښتم او د فاحشو په ډله کې به ورګډه شم.»

« که چیرې تاسې ته ځمکه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نوبیا تاسې د سلطان د کتلو څه اړتیا لرئ؟»علي بن سفیان ورته وپوښتل.

«هو !» (موبي) ورته وویل «بیا به هم د کتلو اړتیا وي ، دې ته تاسو عقیدت او احترام هم ویلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووایم چې دهغې په سلطنت کې ښځه د لوبو یوه اله ګرځیدلې ده ، د شتمنو او حاکمانو په کورنیو کې دواده رواج له منځه تللې دې ، د خداې له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وکړئ او خوندي ئې کړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سکون پیدا شي.»

(ماریوس) ددې ټولو خبرو په جریان کې داسې چپ ناست ولکه دهغې په غوږو چې هیڅ خبره نه وي لګیدلې. علي بن سفیان (موبي) ته وویل چې سلطان په یوي غونډه کې ناست دې د هغې غونډې دخلاصیدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وکړو. هغه د ډیر ځنډ وروسته راغې او وئې ویل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورځې. هغه دسلطان ایوبي کمرې ته ورغې او د لږ څه ځنډ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغي او (موبي) ته ئې وويل چې خپل پلار دې د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبي کمره ورو ښووله ، کمرې ته د ورننوتلو تر مخه دواړو بهر لورې ته وکتل ، هغوی غوښتل چې د سلطان ايوبي د وژلو وروسته د تيښتې او وتلو لاره په نښه کړي.

(۳۵)*****

په کمره کې سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه کښينول ، او د(موبي) څخه ئې و پوښتل ، « ايا ستاپلار د موره ګونګی او کوڼ پيدا شوی دې ؟»

«هو دروند ه سلطانه !»(موبي) ځواب ورکړ ، « دا دهغې پيدايشي عيب دې» سلطان ايوبي کينه ناست ، هغه په کمره کې ګرځيده را ګرځيده ، او وئې ويل « ما ستاسې غوښتنه اوشکايت واورېد ، زه له تاسې سره پوره همدردي لرم ، زه به تاسې ته هم همدلته ځمکه درکړم او کور به هم درته جوړ کړم ، ما اوريدلې دې چې تاسې ماته نور هم څه ويل غواړئ»

«ستا بخت دې الله نور هم ستر کړي !»(موبي) ورته وويل « تا ته به ويل شوی وي چې له ماسره هيڅوک هم واده کولو ته تيار نه دي ، خلک ماته د حرم وينځه ،فاحشه او بد چلنه ښځه وائي، او زما پلار ته وايي چې هغه خپله لور پلورلې ده. ته خو به ماته ځمکه او کور را کړې خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چې زما د عزت ساتوندوی وي....» او بيائې په ماته ژبه زياته کړه « زه دداسې خبرې کولو جرأت نه شم کولې خو دخپلې مور غوښتنه تاسې ته وړاندې کوم چې که چېرې ته ما له ځانه سره نه شې واده کولې نو په خپل حرم کې مې له ځانه سره و ساته. ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وګوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم.؟» ددې خبرې کولو سره هغې د (ماريوس) په اوږه لاس کښيښود اوبل لاس ئې په خپلې سينې باندې او د سلطان ايوبي په لور ئې اشاره وکړه ، دا اشاره د مخکې څخه پلان شوې وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه کړه او د سلطان ايوبي په لور ئې ور اوږده کړه او بيا ئې د (موبي) لاس و نيوه د سلطان ايوبي په لور ئې ور وغځاوه لکه چې دې وائي چې زما لوره قبوله کړه.

«نجلۍ ! زه حرم سراې نه لرم » سلطان ايوبي ورته وويل « زه ددې هيواد څخه حرم سرايونه، قحبه ځايونه او شراب ختمول غواړم ، » د خبرو کولو په وخت کې هغه د خپل جيب څخه يوه سکه را وويسته او په لاسو کې ئې پورته پورته کوله ، هغه وويل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونکي واوسم ، » ددې خبر ې په ويلو سره هغه ددواړه تر شا ولاړ. او سکه ئې لاندې و غورځوله ، کله چې د ټنګ اواز راغي نو (ماريوس) يو ناڅاپه شاته وکتل ، اوبيا ئې سمدستې خپل مخ بيرته راواړاوه.

صلاح الدين ايوبي په ډيره ګړندۍ توګه خپل يو فټ اوږود خنجر د خپل ملابند څخه راوويست او د دهغې څوکه ئې د (ماريوس) په غاړه کښيښوده او (موبي) ته ئې وويل « دا سړې زما په ژبه نه پو هيږي ، ده ته ووايه چې خپله وسله له لاسه وغورځوي ، که لږڅه ځنډ ئې هم وکړ نو بيا به له دې ځايه ستاسې ددواړو لاشونه پورته کيږي.»

د(موبي) سترګې د حيرانتيا او ويرې څخه واځې شوې ، هغې په پوره اداکارۍ سره هڅه وکړه چې ووائي چې زما د پلار په ويرولو او ګواښولو غواړې پر ما باندې قبضه وکړې ؟ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندې کړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ور کلکه کړه ، هغه وویل ،« ایا تا دومره زر ددې ځاې د خلکو ژبه زده کړه ؟... ده ته ووایه چې خپله وسله سمدستي د لاسه و غورځوي.»

(موبي) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې چُوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږودوالي هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې دغاړې څخه لرې کړ او وئې ویل « پاته نورې نجونې چېرې دي ؟»

«تا زما په پیزندګلوي کې غلطي کړې ده ، » (موبي) په لړزیدلي اواز وویل « زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته د کومو شپږو نجونو خبره کوې ؟»

ماته خداې سترګې را کړې دي» سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خداې را ته ذهن هم راکړې چې په کې هغه مخونه عکاسي کیږي چې یو ځل مي کتلي وي. ستا مخ چې اوس په نیمائي نقاب کې پټ دې ما مخته هم کتلي و.....ته او ستا دغې ملګرې ته خداې داسي ناقصه ذهن ورکړې دې چې د کوم کار له پاره چې تاسې راغلي یاست تاسې د هغې ور نه واست ، په سراې کې تاسې دواړه د ښځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار و ګرځیدئ ، خو تاسو هیڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملګرې بهر د آسپونو سره ولاړ دې هغه ستاسې نوکر نه دې ، هغه مو نیولې دې.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبي) ویلي و چې هغوی په سراې کې اوسیږي. هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کښینول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراې په لورې ولاړ، د سراې خاوندانو ته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو ښځه او میړه دې او یو نوکر هم ورسره دې . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولي دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بُرکه شکله چوغه او پڼې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی ښځه او میړه دي ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او د هغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ. دهغې څخه ئې څو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو. علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توګه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه د هغوی آسونه هم کتلي و ، چې د ښه نسل تیز ځغاستي اسونه وو . د سراې د خاوندانو څخه ئې دهغوی د اسونو په هکله هم و پو ښتل نو هغوی ورته وویل چې درې واړه مسافرین په اوښانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراې خاوندانو دا هم ویلي و چې دنجلۍ خاوند ګونګې دې اونوکر ئې هم ګونګې معلومیږي. هغوی د هیچا سره هم خبرې نه کوې ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل.

علي بن سفیان بیرته راغې او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغې هغه ته ئې ددوی په هکله خبر ورکړ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراې دخاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کښیښود ، د هغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوی و هغه ئې هم ورته ور و ښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلې دې. غواړي له تاسره په یواځې ځان ووینې ، هغوی به دا پلان جوړ کړې وي چې تا ووژني او بیرته و تښتي ، تر څو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کیږي دوی به دهمدې تیزځغاستي اسونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته د سیمې څخه ځانونه ویستلي او د بناره به لرې تللې وي ، او دا هم کیداې شي چې دا خلک تا ددومره بنایسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځاې کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړې وي.

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ویل «هغوی مه نیسئ ، ترمائې یوځل را ورسوئ»

علي بن سفیان هغوی دننه ور ولیږل او په خپله د سلطان د دروازې تر څنګ و درید ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وویل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره یو ځاې تبیله کړئ ، زینونه ئې را ښکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړي تر نظارت لاندې و نیسئ. تالاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلئ»

دا احکام پلي کړل شول واو د"میګنانا ماریوس» ملګرې و نیول شو .دهغه څخه یو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ظبط کړل شو.

اوکله ئې چې هغوی د سلطان ایوبي کمرې ته ور ننویستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دیوې سګې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کوڼ نه دې ځکه هغه د سګې په اواز باندې سمدستې تر شا کتلي و.

صلاح الدین ایوبي نجلۍ ته وویلې « چې دې ته ووایه چې زما روح د صلیبیانو دخداې په لاسو کې نه دې ، زما دخپل اللهج په لاسو کې دې.»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماریوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وویل ، (موبي) سلطان ایوبي ته وویل چې «دا وائې چې ایا ستا خداې څه بل څوک دې؟ او ایا مسلمانان هم خداې مني؟»

«دې ته ووایه چې مسلمانان پر هغه خداې عقیده او باور لري چې ریښتوني دې او دریښتوني عقیدې خلک خوښوي» سلطان ایوبي ورته وویل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي یاست؟... زما رب ! که چېرې ستاسې خداې ریښتوني واې نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم. زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې راکړ» هغه د کومه ځابه یوه توره راوویستله ، اوځو نور شیان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شیان ستاسې دې ، دا ستاسو سره یو ځاې د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلي دې ، لیکن ستاسو څخه مخته ماته رارسیدلي دې ،»

(ماریوس) د حیرانتیا څخه پورته شو ، دهغې سترګې د حیرانتیا نه بوټې را وتلي وې ، څومره خبرې چې کیدې د (موبي) له لارې کیدلي ، (ماریوس) په خبرو پیل وکړ خو یواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پو هیده ،د خداې په اړوند دخبرو اوریدو سره هغه وویل «دا سړې د ریښتوني عقیدې خاوند بریښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دې .دې ته ووایه ستا په سینه کې یو خداې دې هغه ماته را وښیه ، زه غواړم هغه خداې ووینم کوم چې ده ته دانبولې چې دا خلک ستا د وژلو په نیت راغلي دي.»

د سلطان ایوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلې نو دواړه ئې جلادانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چېرې دا پاګل نه وي نو په ذهنی توګه خو ضرورلارورکې دې. هماغه و چې د هغوی سره ئې دوستانه خبرې پیل کړې. په همدې وخت کې علي بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیان هم را ننوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خیریت و پوښتي ، سلطان ورته په خندا کې وویل چې «هر څه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفیان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بیرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وویل « مخکې له دې چې سلطان زما سر له تنې پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوندد قصې کولومهلت راکړل شي .» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چې څو شپې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندان ته په هغه دښته کې اورولې وه ، ټکې په ټکې ئې همغه سلطان ایوبي ته واوروله ، اوس نو هغه په صلیب د عیسې د راځوړند شوی بُت ، د پیغلې مریم د انځور ، او د پادریانو دهغه خداې نه چې دپادریانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کیداې ، نوره هم په ډیره کلکه توګه بیزاري ښکاره کړه ، اووئې ویل « د مړینې تر مخه ماته د خداې یو ځرک یوځل را وښایاست، زما خدا ې زما کوچنیان د لوږې ووژل ، زما مور ئې رنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابي وحشیانو په بندي ځاې کې ور اچولې ده ، او زه ئې دېرش کاله په بندي خانه کې ور و غورځولم. زه چې دهغې ځاېه څخه راووتلم نو د مرګ په خوله کې را پریوتم.

« سلطانه ! زما ژوند ستا په لاسو کې دي.ماته هغه ریښتونې خداې را و ښایاست ، زه به هغه ته فریاد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دي» سلطان ایوبي ورته وویل « زما دخداې په لاس کې دي ، که چېرې زما په لاسو کې واې، نو تر اوسه به تاسې زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تاته هغه ریښتونې خداې در و ښایم چې ستا د سر د پرې کولو څخه ما منه کوي. خو تاته به په هغه ریښتونې خداې باندې عقیده پیداکول وي. او که نه خداې به ستا فریاد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومې » سلطان ایوبي د هغې خنجر هغه ته بیرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نیوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ایوبي په ملا ئې سترګې ولګیدې ، پورته شو اودسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ایوبي د جلالي شخصیت اغېز و یا د سلطان د سترګو ځلیدا وه چې هغه ته ئې ریښتونې خداې تر سترګو کړ.دهغه لاس و رپیده هغه خپل خنجر دسلطان ایوبي په قدمونوکې کښیښود ، په د واړو زنګونو کښیناست اودسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې و ژړل ، (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې یا خو دا پخپله خداې دي او یا داچې خداې ئې په سینې کې ورننویستې دي ، دې ته ووایه چې ماته خپل خداې را و ښیه .»

سلطان ایوبي هغه راپورته کړ او د خپلې سینې سره ئې یوځاې کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوښکې پاکې کړې.

هغه ښویدلې انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بیا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا یو قسم لیونتوب و ، یوه تنده وه چې هغه ئې دداسې یو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و .سلطان ایوبي هغه بې ګناه ګاڼه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (موبي) خو روزل شوې را استول شوې وه او را تښتیدلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صلیبیانو پیغام ئې سوډانیانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تیار کړل ، ، هغه د هیواد دښمنه وه ، اسلامی قانون هغه په هیڅ صورت نه شوه بښلاې ، سلطان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اودهغې ملګري علي بن سفيان ته وروسپارل، د تفتيش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وويل چې دخوراکې موادو قافله هم همدوی لوټلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وي او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړې و. او باليان او دهغې ملګری هم همدوی وژلې و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماريوس) ذهن روښانه شوی و، يوځل هغه د سلطان ايوبي څخه پوښتلي و «ايا تا دا نجلۍ مسلمانه کړې او په خپل حرم کې دې ور ننويستې ده؟»

«نن ماښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ايوبي ځواب ورکړ. دماښام په وخت سلطان ايوبي (ماريوس) له ځانه سره يوځای کړ او لرې ئې تر يوه ځايه پورې يوې سيمې ته يوړ، د لرګې دوه تښتې پرتې وي پر هغوی سپين څادرونه غوړيدلې و، سلطان ايوبي څادرونه له يوې خوا څخه پورته کړل او (ماريوس) ته ئې وښول، دهغې د مخ رنګ بدل شو، دهغه تر مخه د (موبي) لاش پروت و، اوپه بلې تختې باندې دهغه د ملګري لاش، سلطان ايوبي د (موبي) په سر لاس کښيښود او وروسته ئې کش کړ. د هغې ګردن د وجود څخه جدا و، هغه (ماريوس) ته وويل، «ما نه شو کولای دا وښيم، تا دا له ځانه سره راوړې وه، چې زه دهغې په ښايست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د يوې ذرې په اندازه هم ښه نه لګيده، خو اوس را ته ښه ښکاري، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښايسته شکل او صورت لرې شوی دې، ماته دا ډير ښکلې ښکاري، اللهﷻ دې ددې ګناهونه معاف کړي.

«سلطانه!» (ماريوس) ترې و پو ښتل «تا ماته ولې عفوه وکړه»

« په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نيت راغلې وې» سلطان ايوبي ورته ځواب ورکړ. « خو دا نجلۍ زما د قوم د کرچار د ختمولو له پاره راغلې وه، او ستا دا ملګري هم د همداسې يو پلان له مخې د ډيرو وګړو قاتل و ګرځيد، او تا زما د وينو په تويلو سره د خدای کتل غوښتل.»

څو ورځې وروسته د (ميګنا نا ماريوس) څخه سيف الله جوړ شو چې بيا د سلطان ايوبي په ساتونکې ډله کې ورګډ شو اوکله چې سلطان ايوبي له نړۍ سترګې پټې کړې نو بيا همدې سيف الله خپل اخرې اولس کلونه د صلاح الدين ايوبي د قبر تر څنګ تير کړل، خو نن هيڅوا ته معلومه نه ده چې د سيف الله قبر چيرې دی.

(۳۲)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان جنرالان د صليبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دويمه ميرمن.......(۴)

دقاهرې د ښار څخه دوه نيم ميله لرې پرته دښته ،چې له يوارخه د شګلوړه غونډيو اود نورو دربو اړخونو څخه ان تر اُفقه پورې شګو پوخلې وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونو زرو انسانانو هجوم و، په دوی کې اوښ سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، يو زيات شمير خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شميره تر ټولو ډيره وه چې هيڅ سپرلۍ ئې نه درلوده. دغه بې شميره هجوم د څلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې دښته کې را ټولېده ، د خلکو ګڼې ګوڼې د قاهرې د بازارونو ښايسته والې نور هم ور زيات کړې و. سرايونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځايو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ويل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به دهمدې شګلوړه دښتې په څنډو کې د مصري فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوښانو د سپرو د غشو د ويشتولو مقابلې تر سره کيږې او نور زيات شمير جنګي کمالونو به ښوول کيږې. ډنډوره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمير غير فوځي خلک هم په دې مظاهرو کې ګډون کولاې شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو اود غشي په ويشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدين ايوبي له اړخه کيده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې يو داچې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کيدو په لور رغبت ورکړي اوبل دا چې ،هغه خلک چې له فوځي اړخه سلطان کمزورې ګڼي دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ور ورسيد چې خلک شپږ ورځې دمخه د سيل او ننداري ځاي ته را رسيدلي نو زيات خوشحاله شو. خو علي بن سفيان اندېښمن برېښيده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ويلي و. سلطان په ډيره خوښۍ هغه ته ويلي و « چې که چېرې د سيلانيانو شميره تر يو لک کسانو پورې ورسيږي نو مونږ به ددې جوګه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زړه ورعسکر ترلاسه کړو.»

«درونده اميره !»علي بن سفيان ورته وويل « زه د سيلانيانو هجوم د يو بلې زاوئې څخه هم وينم ،زما د آند په مطابق که دا هجوم تر يو لک کسانو هم ورسيږې نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان رانوتې وي د کليو او بانډو څخه ښځې هم راروانې دي چې ډيرې ئې سوډانيانې دي ، دهغوی د زياتو رنګ دومره سپينوالې لري چې عيسائې ښځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پټولاي شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پو هيږم علي !» سلطان ورته وويل« خو ته پوهيږې چې ما ددې ميلې اوسيل انتظام د څه له پاره کړې ؟ ته به خپله شبکه نوره هم زيرکه ، هوښياره او فعاله کړې.»

«زه ددې ميلې په هکله خوښ يم » علي بن سفيان ورته وويل « دا ميله ډيره زياته اړينه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زياتولو په خاطر تاته نه ده ويلې ، يوازې دا خبر مې درکړې چې دا ميله دخپله ځانه سره دا ډول ګواښونه هم لري. په قاهرې کې موقتي قحبه ځايونه جوړ شوي چې ټوله شپه د نندارچيانو څخه ډک وي. د ننداريچانو او سيلانيانو ډيرو ئي د ښهر څخه دباندې خيمې درولي دي . زما شبکې ماته خبر راوړې دي چې په دوی کې د جوارګرو او عصمت پلورونکو خيمې هم شتون لري. سبا د ميلې ورځ ده ، خو نڅونکو او سندرغاړو د همدا اوسه د ننداړچيانو شتمنۍ لوټ کړي دي .»

«کله چې ميله پاي ته ورسيږي نو دا ناپاکي او غلاظت به هم د هجوم سره يو ځاي له منځه ولاړ شي» سلطان ورته وويل « زه اوس نه غواړم په دوی باندې بنديز و لګوم ، دمصر دخلکو اخلاقي حالت ډير خراب دې ، جواري او عصمت پلورنه په يوه يا دوه ورځو کې له منځه نه شي تللاې ، اوس هم ماته د لا زياتو ننداړچيانو او سيلانيانو اړتيا ده. زه بايد فوځ تيار کړم او علي ! ته پوهيږې ، چې مونږ ته د ډير زيات فوځ اړتيا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه کې ددې خبرې پوره سپينوالي هم کړې دې .»

«ما ونه شو کولاې تا د هغې سپينوالي څخه منه کړم ، درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل « زما استخباراتي سترګو ويل چې په هغو مشرانو کې تر نيمائي ډير زمونږ خواخوږی او وفاداره نه وو ، ته ډير ښه پو هيږې چې په هغې ډله کې څه داسې هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځاي کې ووينې ، اوپاته نور هم د سوډانيانو پخواني دوستان اوملګري دي ، ما دهغوی د هر يوه تر شا دخپلې شبکې يو يو کس مؤظف کړې دې ، او زما خلک ما ته دهغوی د کړو او کړ چار په هکله وخت په وخت خبر راکوي.»

«ايا د کوم يوه په هکله تر اوسه کومه خطرناکه خبره را رسيدلې ده؟» سلطان ايوبي ترې و پوښتل.

«نه » علي بن سفيان ځواب ورکړ ، « يوازې دا يوه خبره ده چې دغې خلکو خپلې رتبې او حيثيتونه له ياده ويستلي او د شپې هغه مشکوکو خيمو او ځايو ته ورځي چې موقتي قحبه ځايونه او نڅاځايونه ګرځيدلي دي. تر اوسه پورې ددوی د ډلې څخه دوو کسانو هغه نڅونکې نجونې خپلو کورونو ته هم ور بللې دي.... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني کشتيو په شاوخوا کې را څرخيږي چې لس ورځې مخته د روم د بحيرې په ساحل کې تر سترګو شوې وې.»

« ايا په هغوی کې څه خاص خبره وه ؟» سلطان ايوبي ترې و پو ښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحيرې څخه فوځ بيرته را ستون شوی و ، خو په پټو او ځانګړيو ځايو کې دوه دوه کسان همله په ساحل باندې د پهرې له پاره ګمارل شوی و ، علي بن سفيان د ماهې نيونکو او کوچيانو په بڼه کې په ساحل باندې د استخباراتو د شبکې څو کسان ټاکلي و ، هغه دا کار په دې خاطر کړې و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان په ناڅاپي توګه يرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صليبيانو جاسوسان را دا خل نشي. خو د ساحل غاړه ډيره اوږده او پراخه وه ، په ځاې ځاي غونډۍ او لوړې ژورې هم وې. په دې اساس ټول ساحل په يوه وخت کې تر څارني لاندې نه شو راتللاي. لس ورځې تيرې شوې وې چې دهغه ځاېه څخه ، چېرې چې سمندر د غونډيو تر منځ را ننوځي ، دوه باداني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوې دي. داسې برېښي چې هغوی د شپې هلته راغلې وې.

د هغوی د بيرته تګ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهيانو خپل اسونه د هماغه ځاې په لور ور ورځغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړاې، هلته د انسان بوې هم نه احساسيده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې ، د کشتيو د بادبانو د جوړښت څخه ځرګندېده چې دا د مصر د ماهي نيونکو کشتۍ نه دي ،او د سمندر د هغې لورې دلته راغلې دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې و ګرځيدل خو هيڅ ئې په سترګو نه شول. هغوی قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمني کشتۍ تر سترګو شوی دي، د علي بن سفيان له پاره دا شوني نه وه چې په شګلوړه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتيو څخه څوک او يا څه را ښکته کړل شوي دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسيدو هم درې ورځې تيرې شوې وې.

علي بن سفيان د سلطان ايوبي ددې پو ښتنې ځواب چې په هغې کشتيو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپيناوې وکړ او وئې ويل « مونږ د يوې يونيمي مياشتې راهيسې د ميلې اعلانونه پيل کړې دي ، په دومره موده کې خو د اروپا مرکز ته هم خبر ور رسيږي او دهغه ځاېه څخه جاسوسان را تللې شي ، زه تر ډيره ځاېه پورې شکمن يم چې د نندارچيانو سره به صليبی جاسوسان هم ميلې ته راغلي وي ، په قاهر کې اوس نجونې په موقتي توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کيږي. سلطان دا درک کولاې شي چې دهغوی را نيونکې خلک د معمولې حثيثت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نيونکو کې د قاهرې تاجران ، زمونږ د انتظامی يو شمير غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونو کې به په ډاډمنه توګه د صليبيانو دجاسوسي شبکې روزل شوی نجونې هم ورګډې وي .»

سلطان ايوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اندېښنه و نه ښووله ، د روم په بحيره کې صليبيانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې يو کال تيريده ، علي بن سفيان د سمندر هغې لورې ته هم دجاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډير باوري نه برېښيده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسيدلې و چې صليبيانو په مصر کې د څارکښې او تخريب کارۍ له پاره خپل روزل شوی وګړي ګمارلي دي ،مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګيزه شوې چې د مصر په اړوند هغوی څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ويل کيده چې صليبيان به ډير فشار هملته راوړي. ځکه هغوی لا د پخوا څخه په سوريه «شام» کې مسلمان امرأ او رئيسان په شرابو کې ډوب کړي و ، خو د سلطان زنګي په شتون کې صليبيانو تر اوسه پورې هلته د نيغ په نيغه د ټکر کولو همت نه شو کولاې. خو کله چې صلاح الدين ايوبي دهغوی ستره جنګي بيړۍ د روم په بحيره کې د ټول فوځ سره يوځاې غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنګي په مشرۍ د صليبيانو په هيواد يرغل وروست او د هغوی څخه ئې جزيه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زيات شمير صليبيان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان زنګي په ولکه کې د بنديانو په خير راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی يو شمير سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنګي دا بنديان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صليبيانو د مسلمانانو جنګي بنديان شهيدا ن کړي و. ددې نه اخوا صليبيان په وعده باندې هم نه دريدل او تل به ئې وعدې ماتولې.

که څه هم سلطان ايوبي په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنګي د اسلامي امت ساتنه کوي خو بيا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ تر څو د صليبي ځواکونو څخه دفلسطين سيمه بيرته واخلي ، او تر څنګ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره و ژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سيستم نور هم ورکلک کړي ،خو هغه ته په يوه ځل دحملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډير زيات فوځ اړتيا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو د را ننوتلو او د فوځي خدمت له پاره د خلکو استخدام کولو پروسه (Process)د سلطان له آنده ډيره کمزورې وه. ددې يو علت دا هم کيداې شو چې د سوډانيانو فوځ له منځه تللې و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کليو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبليغات پيل کړي و. ددې فوځ ډير کم شميرچارواکو د سلطان سره د وفادارئ تړون کړې و او بيرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ايوبي و توانيد چې دغه لږه شميره مصری فوځيان او د سلطان زنګي له اړخه راليږل شوی فوځيان، ټول سره د يوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ايوبي ليدلې و. سلطان ايوبي ددې ميلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې دبهر څخه د راغلو ميلمنو سره ووينې ، او د مينې او محبت له لارې دې دهغوی باور تر لاسه کړي اوهغوی ته دې دا ډاګيزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دي او زمونږ د ټولو موخې دادي چې د خداې ج او د هغې د رسول ص د نظام پولې تر لرې لرې پورې و غځوو او هيواد ددې صليبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د ميلې څخه يوه ورځ دمخه علي بن سفيان ، سلطان ايوبي د عيسايي جاسوسانودنفوذ د خطر څخه خبر کړې و . هغه ورته وويل « درونده اميره !زه د جاسوسانو څخه ويره نه لرم. په حقيقت مونږ ته ګواښ د خپلو کليمه ويونکو ورونو څخه دې چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عمليات بريا ته ورسوي. که چېرې دهغوی ايمان کلک وي نو بيا خو د صليبيانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بريالي کيداې. دميلې د نندارچيانو تر منځ چې کومې نخونکې نجونې تر سترګو کيږي دا ټولې دصليبيانو د جال لومې دي چې د يو شمير بې ايمانه مسلمانانو د رانيولو له پاره ئې خپرې کړي خو بيا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راټولو کې مشغولې دي»

«خپلو کسانو ته ووايا ست چې هيڅ يو جاسوس و نه وژني ،»سلطان ايوبي ورته وويل ،«ژوندي ئې را ونيسئ، ځکه جاسوس د دښمن سترګې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده. هغوی تاسې ته د هغوخلکو رازونه وائې چې دلته ئې را استولي دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميلې سهار را وخوت ،هغه ميدان ډير پراخه او خپور و ، د ميدان په درې واړو اړخونو کې دنندارچيانو هجوم و. خو هغې لورې ته چې د شکو غونډۍ پرتې وې چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنګ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو اوازونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، ګرد او دوړې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړې آس سپور ميدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبي و . دهغه دواړو خواو ته بيرغچيان و . وروسته ورپسې دسپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې ګلداره ځادرونه غوړول شوي و . د هر سپور په لاس کې برچه وه ، د هرې برچې په څرکيدونکې ځوکې د رنګينو ټوټو يو کوچنۍ جنډه را ځړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را ځړول شوې وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول، دسپرو غاړې پورته او سينې ئې خپرې وې ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيز و ، داسې معلوميدل چې دوی د نندارچيانو د هجوم څخه پورته او اعلي و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د ننداړچيانو تر منځ چپتيا او دفوځې ډلې رعب را پيدا کړ.

نندارچيان د نيمې دايرې په شکل کې ودريدل ، دهغوی شاته نور نندارچيان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوښ سپاره نندار چيان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوښ تر دوو او يا درې درې کسانو پورې ناست ول. ددوی تر مخه په يوځای کې شاميانې لګيدلې وې ، په دې ځای کې چوکۍ ايښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او د سلطان د حکومت افسران او د ښار اوسيدونکې معزيزين هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځای ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبي دمذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه . ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه . په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خو اصل اړيکې ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانګړې توګه ويلې و چې ددې مشرانو سره کښينې او دهغوی سره ددوستۍ اړيکې پيدا کړې ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق» نومې وګړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې دسلطان ايوبي د پټو پلانونو او دمملکت او فوځ د هر راز څخه خبرو. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنګ پلانونه او نقشې ټولې دهغه سره وې ، دهغه عمر نژدې ځلويښت کاله پوره کيده . هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکر و . هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مخ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلۍ ناسته وه. ډيره زياته ښکلې او ښايسته وه ، ځوانه هم وه.د نجلۍ سره يو سړې هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسيده ، هغه د رنګ او لبا س له اړخه يو ستر تاجر معلوميده ، البرق څو ځله دهغې نجلۍ په لور کتلې و ، يوځل نجلۍ هم دهغه په لورې وکتل او ورته مسکۍ شوه . بيا ئې دهغه زوړ سړې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د نندارچيانو له مخه تير شول او د اوښانو نوبت را ورسيد ، اوښان ئې هم د آسونو په څير په ګلداره ځادرونو پو ښلي و.دهر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه، او دهرې نيزې د ځوکې څخه لږ لاندې دوه رنګين بيرغونه را ځړول شوي و، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل او پړکيدل ډير ښه بريښيدل اوټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

نندارچیان ئې ځانته متوجه کړي و . د هر سپور په اوږو یو کمانو را ځوړنده وه او د اوښ په زین د پاسه د غشو رنګینی خلطي پرتې وي. د سپَرو شان څه بل شان و ، د آس سپَرو په څیر اوښ سپرو هم مخ ته کتل ، ان تر دې چې خپلې سترګې ئې هم ښې یا کیڼ لورې ته نه اړولې را اړولې. دا اوښان د هماغه اوښانو په څیر وو چې یو شمیر نندارچیان پرې د نندارې له پاره ناست و . خودفوځې روزنې ، فوځې چال اودفوځې سپَرو لاندې هغوی څه دبلې نړۍ اوښان معلومیده.

البرق په خپل ځنګ کې ناستې نجلۍ ته یو ځل بیا وکتل ، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترګو کې سترګې ور و ټومبلې ، دهغې په سترګو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حیا او شرم خندا راښکاره شوه ، خو کله به ئې چې په خپل ځنګ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئې په کرکې او نفرت بدله شوه. البرق یوه ښځه هم درلوده ، چې څلور اولادونه ئې ترې پیدا شوی و . کیداې شې په دې وخت کې هغه خپله ښځه له یاده ویستلې وي ، هغه د نجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ وریښمین نقاب به د هوا دڅپو په واسطه دهغه په سینې لګیده ، هغه یو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واهه ، نو نجلۍ په شرمیدلې توګه ترې معذرت و غوښت ، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه و نه ویل.

داوښانو پسې پیاده فوځ را روان و ، په هغوی کې د غشي ویشتونکو او تیغ وهونکو ډلې شاملې وې ، دهغوی یو ډول تګ ، یو ډول وسله او یو ډول لباس په نندارچیانو همغه ډول اغیز و کړ لکه څنګه چې دسلطان ایوبي راتګ هغوی تر خپل اغیز لاندې راوړې وو. د سپاهیانو په مخونو باندې خوښې او ځلا وه ،او ډیر زیات ډاډه تر سترګو کیدل. دا ټول فوځ نه و ، یواځې منتخب ټولې و. دهغوی شاته منجنیقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنیق دهر دلګې تر شا د آسونو ګاډۍ وې چې په کې ستړې ستړې تیرې ، یو ډول ختین لوښې او نور اړوند شیان بار کړل شوی و ، په دوی کې د تیلو په څیر کومه ماده هم ایښول شوی و چې د منجنیقونو په واسطه غوځارول کیده. هر چیرې به چې دا لوښې غورځیده هلته به په څو ټوټو باندې ویشل کیده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځایو پورې شیندله ، او کله به چې اور لګونکې غشې وروړسیدل نو ټولو ځایو به اور اخسته.

دسلطان ایوبي په قیادت کې دغه سپاره او پیاده دلګې ، د نیمې دایرې په شکل کې ښکته پورته شول او په ډیره ګړندۍ توګه د نندار چیانو له منځه تر لرې پورې ولاړل ، سلطان ایوبي د لارې څخه بیرته راستون شو ، د هغه د اس تر مخه د بیرغچیانو آسونه ، ښې ، کیڼ او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو اسونه را روان وو . سلطان خپل آس و دراوه ، را ټوپ ئې کړ او نندارچیانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شامیانې ته دکښیناستو له پاره ور ننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول ، سلطان ایوبي ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځاې کښیناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره او پياده دلګي ټول مخته ولاړل او د غونډيو شاته ئې ځاي و نيو ،ميدان خالي شو ، يو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسيد ، دهغه په يو لاس کې د آس قيضه او په بل لاس کې ئې د اوبښ رسۍ وه. اوبښ هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغليده. دميدان په منځ کې آس سپور په خپل آس و دريد ،او د آس قيضه ئي پريښوده ، او ټوپ ئي کړ د اوبښ په شا کښيناست. اوبيا ئي دهغې څخه لاندې پر ځمکه ور ټوپ کړ. څوقدمه ئې د اوبښ او آس سره منډه ووهله اوبيا ئي ورټوپ کړاو په آس سپور شو ، د آس او اوبښ په منډه کې هيڅ توپير نه تر سترګو کيده. يو ځل بيا هغه دآس د شا څخه د اوبښ شا ته ور ټوپ کړ ، هغه ډير مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدين البرق لږ څه ښي لوري ته ښکته شو دهغې دخولې او د نجلۍ د سر تر منځ دوه درې انچه فاصله پاته شوې وه. نجلۍ هغه وکوت ، البرق ورته وخندل ، نجلۍ و شرميدله ، هغه بوډا دا دواړه په همدې حال کې و کتل. دهغه په هغې زړې ټنډې باندې غونجې نورې هم زياتې شوې.

يو ناڅاپه د غونډيو له منځه هغه د سطلونو په خير دخاورو جوړ شوې لوښي چې د آسونو په ګاډيو کې بار شوې و ، پورته و غورځول شو او بيرته په ميدا ن کې را پريوتل، لوښي به مات شو او تيل به ترې هر لوري ته و شيندل شول لږو ډير سل داسې لوښي ميدان کې را پريوتل او دهغوی څخه را وتلې ماده به نژدې په سل متره مربع ځمکه کې خپره شوې وې ، په يوې غونډۍ باندې شپږ کسه غشې ويشتونکې را پيدا شول ، هغوی اور بلونکې غشي را وويشتل او په هغه ماده باندې، چې د ماتو لوښو په واسطه خپره شوې وه ، اور بل ولګيد ، دغشو د ويشتلو سره سم ټوله سيمه يوه شعله و ګرځيده ، چې لوړوالي ئې د اس تر ګيډې پورې او خپور والي ئې نژدې سل مترو ته رسيده .په همدې وخت کې څلور آس سپرو خپل اسونه په پوره تيزۍ سره را وځغلول ، شعلو ته په را رسيدو هغوی آسونه و نه درول ،او نه ئې د آسونو دځغاستې چټکتيا را کمه کړه. ټول په همغه شعلو کې ور ننوتل ، نندارچيان حيران و چې هغوی به ټول په اور کې لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کې هماغسې په ځغاسته تر سترګو کيدل ، اخر هغوی ټول د اور څخه سلامت ووتل. نندار چيانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسې ووايه ، دنندار چيانو شور او ځوږ دومره زيات وو چې تابه ويل آسمان چوي. هلته ددوو سپرو په ښه اور لړيدلې و. دواړه د ځغليدونکو آسونو څخه په شګو کې را پريوتل او لږ څه په دې شګو کې ور غښتل ،او په دې ترتيب ئې د خپلو ښه اور مړ کړ.

البرق د دې ټولې شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو څخه سترګې اړولې وې او د نجلۍ په لور متوجه و. نجلۍ به هم کله کله دهغې لوري ته کتل او د لږې مسکا وروسته به ئې د هغه زوړ بوډا په لور وکتل. هغه زوړ پورته شو او هيڅوک پوه نه شو چې ولې د هغه ځاېه څخه ولاړ. نجلۍ هغه د تللو په وخت کې تر سترګو لاندې څاره. البرق ته د ا معلومه وه چې نجلۍ د همغه زوړ سره راغلې وه. هغه د نجلۍ څخه و پوښتل « ستا پلار چيرې ولاړ.»

«دا زما پلار نه دې» نجلۍ ځواب ورکړ « زما ميړه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«میره !» البرق ترې په حیرانتیا سره و پوښتل « ایا دا واده ستا دمور پلار په خوښه شوی دې او که ستاپه خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اخستې یم ،» نجلۍ ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چېرته ولاړ ؟» البرق ترې و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلۍ ځواب ورکړ « هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د میني په سترګو ګورم.»

«ایا ته رښتیا هم زما سره مینه لرې ؟»البرق ترې په روماني او عاشقانه بڼه و پو ښتل.

دنجلۍ په شونډو دحیا او شرم خندا راغله ،او په ډېر نرم اواز ئې وویل «زه ددغه بوډا څخه نوره تنګه یم ، که چېرې چا زه دهغه څخه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکې کمالونه ښوول او د حرب وضرب مظاهرې ئې کولې ، نندارچیانو داسې جنګی مظاهرې کله هم نه وې کتلې هغوی یواځې سوډاني فوځ کتلې و چې د خزانې د لوټولو له پاره ترې سپین فیلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به دپادشاهانو په څیر بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د باندو او کلیو له پاره مصیبت ګرځیدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوټول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل.که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او یا اوښ وکوت نو په زور به ئې ترې اخیست. د خلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایاو باندې د ظلم او تیري په خاطر ساتل کیږي. خو د سلطان فوځ بلکل بل منګه و. یوخو هغه فوځ و چې د نندارچیانو مخته ئې مظاهرې ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق د خلکو تر منځ خپور شوی و.تر څو هغوی د خلکو سره یوځای شي او دهغوی تر منځ دا انګیرنه را پیدا کړي چې فوځیان ستاسې ورونه دي او هم ستاسې څخه دي ، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډېره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبي د جنګي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملګرې و دسلطان د لارښونې اود میلې د شور و غوغا څخه ئې بلکل اړیکې پرې شوی و. د نجلۍ څخه یو جادو جوړ او دهغې عقل اوذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستې و. هغه په نجلۍ باندې خپل زړه له لاسه ورکړ. او نجلۍ هم هغه قبول کړې و. دې کار دواړو لوریو ته څه اسانتیاوې راپیدا کړې.کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځای کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلۍ سمدستي ورته وویل چې هغه خو اخستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر ځارنې لاندې نیولې ده. هغه هیڅکله هم هغه له خپلو سترګو نه باسي ، نجلۍ دا هم وویل چې د بوډا په کور کې څلور نورې ښځې هم شته ،..... البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په څیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځایونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکرچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیڅوک نه ورځي. دالبرق له اړخه د لیدنې د ځایو په اخستل شوو نومونو کې یو ځای ددې نجلۍ خوښ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دا دښاره بهر د پخوانۍ زماني يوه کنډر وه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چې هغه به ئې دهغه بوډا ښځه د ازادولو هڅه وکړي.

*****(۳۸)

دربيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په ځير په دبدبه کې را بيرون کيده ، خو په دې شپه هغه د غله په ځير په پټه د کوره ووت ، اخوا دېخوا ئې وکتل ، اوپه يوه لورې باندې روان شو. د قاهرې ښارکې چپه چپتياوه، د فوځي ميلې د پايې ته د رسيدو ښځه دوه ورځې تيرې شوی وي. د بيرون ښځه را غلي نندارچيان ټول بيرته خپلو خپلو ځايو ته ستانه شوی و، دسرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځاېونه بند کړل شوی و، د علي بن سفيان شبکې اوس په دې کې مصروف وې چې په ډاگه کړي چې د بهر ښځه راغلي ځومره شمير نجونې او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او يا شاوخوا سيمو کې شتون لري ، دميلې موخې پوره شوې وې ، يواځې په دوه ورځو کې ځلور زره ځوانان په فوځي خدمت کې اخستل شوی و او دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره ښځه بيرون ولاړ ، او دهغې کنډرې په لور روان و چېرې چې ئې د نجلۍ سره دکتلو وعده کړې وه. د دښتي د گيدړانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلۍ البرق ته ويلي و چې هغه دهغه زاړه وگړې اخستل شوی وينځه او دهغې تر ځارنې لاندې بندی ده. خو بيا هم البرق په دې هيله هلته ور روان و چې نجلۍ به ضرور راځي ، دشوني خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئې يو خنجر هم له ځانه سره اخستې و .

ښځه په خپله داسې يو جادو دې چې که چېرې يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهيچا پروا نه کوي ، عقل او پوهه له هغه سره خداې پاماني کوي. البرق د پاخه عمر سړې و . خو اوس دهغه ښځه يو ناپوهه زلمې جوړ شوی و . هغه ته په دغه تياره کنډره کې يوه سيورې تر سترگو شو. دا سيورې د سر نه تر پښنو پورې په ځادر کې پټ و او د کنډرې په تورتم کې ورجذب شوې و. هغه هم گړندې گړندې گامونه واخستل او کنډرې ته ئې ځان ور ورساوه. د لويدلې دېوال د لارې هغه دننه ورننوت ، مختهئې يوه تياره خونه راغله ، د چت ښځه د کومی سترې الوتونکې د وزرنو پړپړاړ را پيدا شو. البرق د هوا تيزه ځپه احساس کړه او يو نا ځاپه ئې پرمخ باندې يوه کلکه ځپيړه وخوړه. ددې سره يوځاې ئې د «چې چې» اوازونه ترغوږو شول ، هغه داسې و پوهيده چې دا کوم لويې الوتونکې مونږک (شو پرک) دې. چې دهغې پنجو ددې خوله شکولي وه ، کښيناست او په پښنو ښويدو سره يې ځان د خونې ښځه بيرون وويست. مخکې يې حويلۍ وه او دحويلۍ شاوخوا ته برنډه را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چې بوه اخستل شوی نجلۍ چې تل تر ځارنې لاندې وي ځنگه کولاې شي دې کنډر ته راشي ، خو په برنډې کې د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړچې دلته څوک شتون لري. هغه دخپل ملابند ښځه خنجر راوويست او په لاس کې ئې و نيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را الوتل، د هغوی د وزرونو د پړپړ اواز ويرونکې غوندې و. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه»-- نجلۍ هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل همدا نوم ورښوولې و. او په میله کې ئې دا هم ورته ویلي و چې هغه په څه ډول په دغه زوږ سرې پلورل شوی ده.

«ته راغلې ئې ؟» هغه د اصفې اواز واريد. هغه دبرنډې څخه په منډه را غله، او د البرق سره ورغاړې وتله، وې ويل «ستا په خاطر مې خپل ځان په ستر خطر کې اچولي او دلته راغلې يم، زه بايد ډيره ژر بيرته ستنه شم. زاړه ته مې په شرابو کې سفوف ورکړي تر څو رابيدار نه شي»

«ايا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شې ورکولي ؟» البرق ترې و پوښتل.

«ما کله څوک نه دي وژلي،» آصفې ورته وويل «ما کله هم دا فکر نه و کړې چې په دې توګه به د يو پردې سړې سره د ليدلو له پاره دغه ويريدونکي کنډرې ته راځم.

البرق هغه د لاسه و نيوله، يو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه. دهغې خونې څخه چې البرق تيرشوی و دوه مشالونه راووتل، چې شعلې ئې ډير روښي او تيزې وې، البرق آصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونيو، ايا دا په دې کنډرو کې اوسيدونکې بدې ارواح ګاني دي ؟ او يا د نجلۍ په تعقيب پسې دهغې خاوند راغلې دي ؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو اوپوښتنو کې ډوب و چې يو اواز و غريده، « دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول، دهغې په رڼاو کې البرق او آصفې ته څلور کسان تر سترګو شول، د يوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وې. هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل، د کنډر انګړ روښانه شوی و، څلور واړه کسانو د وږو ليوانو په څير د البرق په چاپير کې په ګرځيدا شول، آصفه د هغه تر شا وه. د برنډې څخه يو بل اواز راغې، «تر لاسه شول؟ ژوندي ئې مه پريږدئ» دا د نجلۍ د هغه زوږ ميړه اواز و.

آصفه د البرق وروسته وروسته تلله، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاړه ته وويلې --« مخته راشه او ما ووژنه، زه پر تا لعنت وايم، زه په خپله خوښه دلته راغلې يم.»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپير ولاړ وو، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د آصفې په لور ور اوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره يوځاې کړې او ورته ئې وويل، « د مړينې دمخه د برچې څوکې ووينه، خو ستا نه مخته به دا وګړي ستا تر مخه په ټرپ ټرپ سره و مري دکوم په خاطر چې ته دلته راغلې ئې.»

آصفې ورټوپ کړ او برچې ئې و نيولې، او هغوی ئې ټيل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې، آصفه د البرق څخه لرې شوه او چلينج ئې ورکړ او وئې ويل --« راشئ، مخته راشئ، زه وينم چې تاسې به له ما دمخه دا سړې څه ډول ووژنئ ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

البرق خپل خنجر را مخته کړ او د هغې تر مخه شو – خو نجلۍ په همغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سړې شاته و تښتید ، او نورو ملګرو ئې په البرق باندې د یرغل کولو پر ځای یواځې خپل ځایونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولای شول البرق په ډیره اسانۍ سره له منځه یوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفي چلینج لا پخپل ځای پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کیده ، البرق په یوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په یوه ټوپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولای شوه ، خنجر د توري په پرتله هیڅ دي ، زوړ سړې یوي ډډې ته ولاړ دي او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندې برید وکړ. خو اصفه په البرق باندې ور پریوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په څنګ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډیره په زړه پورې دا وه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوی یو کس هم زخمي شوی نه و. د زاړه ملګرو د تیغ وهلو کمال هم و ښوده ، خو البرق او آصفې ته معمولي زخم هم پیدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې ګریدلي هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وویل « صبر وکړئ»--او جنګ و درید .

زه نه غواړم چې داسې یوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وویل « ماته دا نه وه معلو م چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چیرې زه دا په زور سره کورته یوسم هم ، نو ویریږم چې ما به ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قیمت درکړم » البرق ورته وویل «وایه ، تا دا په څومره را نیولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ویل «له ماسره ددولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربښم ، هغه له تاسره دومره مینه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنګیده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تا ته در حواله کوم چې دا د جنګجویانو د نسل څخه ده ، زه یو تاجر او سودا ګر یم ،او داستاپه خیر د کوم جنګجو په کور کې ښه ښکاریږي. دریم علت ئې دادې چې ته د سلطان ایوبي د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مرید یم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل او هغه مې تا ته حلاله کړه ، .... ځئ دوستانو !دوی ځانته پریږدئ .» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډیرې حیرانتیا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښویده ، هغه نه پوهیده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فریب وګاڼه ، هغه ته دا ګواښ تر سترګو کیده چې دا خلک به لاره کې کمین نیسي او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږڅه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوی خپل شاوخوا او ګردچاپیره و کتل اود ګړندیو ګړندیو ګامونوپه اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شانته اواز به ئې هم واورید سمدستی به دریده او مخ به ئې اړاو ، په دې توره تیاره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ور ننوتل نو لږڅه ارام ئې احساس کړ.آصفه و دریده او خپل لاس ئې د البر ق په غاړه کې ور واچاوه او ورڅخه ئې و پوښتل.« ته پرما باندې باوري ئې اوکه نه ؟» البرق هغه د سینې سره یوځای کړه. هغه دومره زیات د خپلو احساساتو د غلبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې راغلي و چې خبره ئې هم و نه شوه کولای. نجلۍ هغه بې پیسو او بې قیمته اخیستې و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چې نجلۍ په کوم لیونتوب سره دهغه سره مینه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقیقت کې هغه د نجلۍ په ښایست باندې ځاریده. دهغه خپله ښځه دهغه هم عمره وه، د آصفي په کتلو سره هغه محسوس کړه چې نوره هغه ښځه دهغې دکار نه ده. په هغه وخت کې به چې کله هم ښځې پلورل کیدې نو دکور ښځې هیڅ حیثیت نه درلود ، په یوه وخت کې څلور ښځې خو هر نارینه د خپل ځان حق ګڼله ، خو د شتمنیو خاوندانو به دڅلور و ښځونه علاوه دوه درې ښکلې او ښایسته نجونې د نکاح پرته هم ساتلې. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباه شوي دي ، د هغوی تر منځ دا هم رواج و چې د یوه سړي ښځې به دخاوند د خو شحالولو په خاطرد ښایسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئې هغوی د تحفې په څیر وړاندې کولې.

البرق چې کله آصفه له خپله ځانه سره یوځای کورته را ننویستله، نو د کور ټول لوي او واړه بیده و. سهار چې کله دهغې ښځې د خپل میړه په پالنګ باندې دومره ښکلې نجلۍ وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چې دهغې په سر مصیبت را پریوتې دې. بلکه هغه خوشحاله شوه چې دهغې ښایسته میړه ته دومره ښکلې نجلۍ تر لاسه شوې ده. دهغې په راتلو سره دده له سره لږ څه بار کم شوی و. د البرق حیثیت داسې و چې هغه داسې یوه ښځه او یا یوه وینځه له ځانه سره ساتلای شوه.

صلاح الدین ایوبي غوښتل مسلمانان د ښځو څخه او ښځې د مسلمانانو څخه ازادې کړي ، هغه غوښتل چې دیوه خاوند او یوې ښځې حکم جاري کړي. خو لا تراوسه هغه نه غوښتل چې هر امیر او هر حاکم د خپل ځان دښمن وګرځوي ، ځکه دهغوی هر یوه ئې څو څو نجونې په خپلو کورونو کې ساتلې وې ، د ښځو اختستونکې هم همدا خلک و. دهمدوی په کومک سره به ښځې په عامو بازارونو کې لیلام کیدلې ، د ښځو د تښتولو پیښې به را منځ ته کیدې. خلک به پرې وژل کیدل ، او وینې به په کې تویدې ، او دا د امراو او حاکمانو د ښځو د بندګۍ پایلې وې چې عیسایانو او یهودیانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کې زهر ور غورځولې و. ددې نه علاوه سلطان ایوبي دې احساس هم اندېښمن کړې و چې یو وخت همدا ښځې د نارینه و سره اوږه په اوږه د کفار و پر خلاف جنګیدلې او په جهاد کې د نارینه و له پاره نیمائي ځواک همدوی جوړاوه خو نن دوی د نارینه و د تفریح او عیاشۍ وسیله ګرځیدلې دي ، ددې زیان یواځې دا نه شو چې د ولس نیمائي ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو څخه داسې یوه نشه اې توکې جوړ شو چې د ولس اوقوم نارینتوب ئې له منځه یوړ.

سلطان ایوبي غوښتل د ښځو عظمت اوستروالي بیرته په ځای کړي. هغه یو پلان تر لاس لاندې و نیو چې دهغې له مخې ئې ناواده شوې نجونې په فوځ کې استخدام کول غوښتل ، ددې امر لاندې حرم سرایونه هم خالي کیدای شو خوداسې احکام هغه هغه وخت نافذولې شول چې د سلطنت خلافت یا امارت دهغه په لاس کې وي. دا ډیره ستونزمنه خبره وه. د هغه په دښمنانو کې دپردېو پر ځای د خپلو شمیر ډیر زیات و. او هغه په دې پوهیده چې په قوم کې د ایمان پلورونکو شمیره ورځ په ورځ زیاتیږي. هغه په دې نه پوهیده چې دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز يو ملګرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدين البرق ، هم يوه ځوانه ښکلې نجلۍ خپل انګړ ته را ننويستې ده . او دا نجلۍ دهغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې اوس د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دې.

په فوځي ميله کې د مصر خلک د سلطان ايوبي د ځواکمنۍ څخه اغيزمن شوي نه و بلکه د هغه فوځ ئې د مصر اسلامي فوځ و انګيره او دهمغي څخه ئې اغيز واخست. پخپله سلطان ايوبي تقريرکونکې حاکم نه و . خو په هغې ورځ ئې دخلکو دومره ستری ټولني ته خپله وينا کول اړين و ګڼل ، هغه وويل چې دا فوځ د قوم دعصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دې ، هغه د صليبيانو موخې په پوره تفصيل سره بيان کړې او مصريانو ته ئې وويل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عيش او عشرت کې ډوبيدو صليبيانو ته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه يوسي . هغوی د مسلمانانو قافلې لوټوي ، د مسلمانانو نجوني تښتوي اوبې ابرو کوي يې اوبيا ئې پلوري......سلطان ايوبي خلک د قومي جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ويل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ اودخپلو لوڼو د عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ.د سلطان په وينا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغيز په کې و چې په خلکو کې ئې ګونګوسي را پيدا کړل . او دهمغې ورځې څخه را په ډېرخوا ځوانانو په فوځي خدمت کې د ګډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوو راتلونکو شميره تر شپږو زرو پورې ورسيده ، چې په دې ډله کې لږو ډېرو يو نيم زر ځوانانو خپل اوښان هم له ځانه سره راوړي و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه اوقچرې هم راوړې وې . سلطان هغوی ته د ځناورو بدله همغه ورکړه او په فوځ کې ئې دهغوی د روزنې کار پيل کړ.

دميلې څخه درې مياشتې وروسته:

دسلطان په فوځ کې درې ډوله جرائمو زياد ښت و موند. غلا ، جوارې او د شپې ناسوبتوب. دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زيات نه . د فوځي ميلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتيا په څير خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جوارې (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، يو سپاهې به دبل څخه يو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو يوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهيانو شميره پوره وه ، هيڅوک ناسوبه هم نه و ، که چېرې دا زيان کم و ګڼل شي نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لوړ پوړو چارواکو پورې ورسيد . هغوی فوځيانو ته ګواښ و کړ او د سزا څخه ئې وويرول ، د خدای څخه ئې وويرول خو بيا هم په دې جرائمو کې زياد ښت راته .

يوه شپه يو سپاهې و نيول شو. هغه د کومه ځايه څخه پنډغالي ته را ستنيده ، دد ې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهيان پټ په پټه د ساتونکو څخه وتل او بيرته به خوندې را ستنيدل. خو دا سپاهې نيغ په نيغه را روان و . ساتونکې وکوت اوهغه ته ئې د دريدو اواز ورکړ. سپاهې ودريد او پر ځمکه را پرېووت ، ساتونکې و کتل چې هغه په وينو ککړ دې ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې يوړ دهغې په زخمونو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملهم پټېږ کښېښنولي خو هغه ژوندي پاته نه شو . د مړيني د مخه يې ويلي و چې هغه خپل يو بل ملګرې سپاهي وژلي ،او د هغه لاش ئي د پنډ غالي څخه نژدې نيم ميل لرې په يوه خيمه کې اچولې.د هغه دوينا له مخې هلته درې خيمې وې ، دا خلک کوچيان و دهغوی سره ښايسته او ښکلې نجونې وې ، هغوی به دا نجونې فوځياتو ته ورښولې ، د شپې به سپاهيان هلته ورتلل ،او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عياشۍ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچيان ډوله خلک يواځې عصمت پلورونکی نه و ، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځي ملګرې ته دا ډاډ ورکاوه چې « هغه د هغه په مينه اومحبت باندې ځان ځاروي ، او له هغه سره به واده کوي » خو وروستيو څيړنو و ښووله ، چې هغوی د سپاهيانو تر منځ رقابت را پيدا کړې و ، او د همدې رقابت پايلې وې چې دغه دواړه سپاهيان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خيمې کې لاس او ګريوان شوی و ، يو ووژل شو او بل زخمي بيرته راستون شو او د راپورد ورکولو وروسته ومړ.

دبل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئي هلته عسکر ورواستول ، د هغوی سره دهغوی دلګې مشر هم و ، هغه زخمي عسکر ورته د هغه ځاې لاره او ادرس ورښوولې و ، هلته په وړ رسيدو سره ئي وکتل چې د سپاهي لاش پروت دې خو خيمې نه شته ، هلته نښو نښانو دا ښووله چې خيمې ددې ځابه څخه ويستل شوی دي ، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شونې نه وه ، دسپاهي لاش ئي را پورته کړ او رائې وست ، سلطان ايوبي ته هم ددې پيښې را پور ورکړل شو . او دا هم ورته وويل شو چې په فوځ کې جرائم زياتيږي ،او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان را وغوښت او ورته ئي وويلې چې هغه دې د سپاهيانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاګيزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زياتيږي ، په دې لړ کې سلطان ايوبي البرق ته هم همدا ډول يو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځابه چې د علي بن سفيان د شبکې د غړو ور رسيدل شونې ول ، هغوی هلته ځانونه ور ورسول ، هلته يو ډير ستر کلې ډوله کور و ، هلته د مصريانو يو کور نه بلکه زياتې کورنۍ اوسيدلې ، په ښار کې ددې کور او د هغې د اوسيدونکو ډير زيات عزت کيده ، ځکه چې دلته به خيرات ويشل کيده ، بې وزلو ته به مالي بسپنه ورکول کيده ، په فوځي ميله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ايوبي ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفيو دوه کځوړې ورکړې و ې. دا د سوداګرو کورنۍ وه. مصر ته د سلطان ايوبي د راتلو ترمخه به دا ځاې دسوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميې د غړو او د حاکمانو ميلمستون و، سلطان ايوبي سوډانيان له منځه يوړل ، نو دا کورنۍ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه اوپه دې توګه د سلطان ايوبي وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ايوبي البرق او علي بن سفيان ته حکم ورکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمو د وبا د خپريدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه يوه شپه مخته ددې کور په يوه خونه کې لس دولس کسان ناست و ، د شرابو پيالې ځرخيدلې ، خونې ته يو زوړ سړې را ننوت ، دهغه د راننوتلو سره سم ټول خلک و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريدل ، دهغه سره يوه ډېره ښکلې نجلۍ هم ملګرې وه چې نيمائي مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د رانږوتلو سره سم هغوی دخونې دړه بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او د هغه زاړه تر څنګ کښيناسته ،

« پرون د مصر اميرته خبرورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاري ډيرښت موندلې» زاړه وويل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډېره مهمه ده ، امير د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ بايد د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز يو نوي رارسيدلې خبر ډير زيات هيله پيداکونکې دې ،او هغه داچې دوه مصري عسکرو د يوې ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې اويو بل ئې سره وژلي دي.دا زمونږ د برياو لمړي پړاو دې»

« په درې مياشتو کې يواځې يو مسلمان سپاهي بل وژلي او په خپله هم وژل شوې دې» يوه سړي د هغه زاړه خبره غوڅه کړه او ترې وئې پوښتل« د برياو دا بهير ډير سست دې ، بريا هغې ته وائې چې د سلطان ايوبي يونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

«زه بريا هغه ته وايم چې يو سالار يا نائب سالار پخپله صلاح الدين ايوبي ووژني ،» زاړه ورته وويل« ما ته معلومه ده چې که زر کسه سپاهيان هم ووژل شي نو بيا هم کوم ځانګړې توپير نه ترې را پيدا کيږي ، مونږ خو د ايوبي د وژلو پلان په سر کې لرو ، تاسې ټولو ته به د تير کال دواړه پيښې په ياد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ايوبي باندې غشې ور وويشتل شو خو خطا ولاړ، د روم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړل او دهغوی دډلې څخه يو بدبخته لا مسلمان هم شو.ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلاې شو؟ يواځې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دې لکه څومره ئې چې زمونږ يو شمير خلک ګڼې ، دا هم کيداې شي چې ايوبي ووژل شي خو دهغه ځاې ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دې خاطر دا تګلاره ډېره غوره ده چې د هغوی فوځونه په داسې ښکلې لار د تباهۍ کندې ته ور وغورځوئ په کومې لار چې د صليب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي.

« د صليب دپالونکو او سوډانيانو د ماتې نږدې يو کال تير شو » يوه ورته وويل « تاسې په دغه يوه کال کې څه کړي دي ؟...

درونده ! ته په ډېره اوږده لاره روان ئې. ددوه کسانو وژل ډير اړين دي ، لمړې ايوبي او دويم علي بن سفيان»

« که چېرې علي بن سفيان له منځه يوسو نو ايوبي به ړوند او کوڼ شي» يوه ورته اواز کړ.

«ما هغه سترګې تر لاسه کړي دي چې د سلطان ايوبي د سينې هر راز کتلاې شي ، » زاړه ورته وويل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې تر څنګ ئې ناسته وه. زاړه وويل« دا دي هغه سترګې–ووينئ ، ووينئ چې په دې سترګو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدين ايوبي د يوه حاکم خادم الدين البرق نوم اوريدلې وي ، او ستاسې څخه به ځينو هغه کتلې هم وي ، يواځې دوه کسان دي چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د سيني رازونه کتلاي شي ، يو علي او بل البرق. د علي بن سفيان وژل به هسي ناپوهي وي ، ما چي په کومه توګه په البرق قبضه کړي ده نو په همدي ترتيب به ئي په علي هم وکړم.»

«ايا البرق ستا په قبضه کي راغلي دي ؟» يوه تري و پو ښتل.

«هو !» زاړه د نجلۍ په وريښمي وينښتانو لاس را ښکود او وئي ويل « ما هغه په دغه زنځيرونو کي ښکيل کړي دي. ماتاسو ټول د يو څو نورو خبرو تر څنګ ددي زيري په خاطر هم رابللي واست. مونږ بايد ډيره ژر خپله ناسته پائي ته ورسوو ، ځکه زمونږ د ټولو په يوه ځاي کي ناسته او را ټوليدل دمصلحت نه لري دي.تاسي ټول به دا نجلۍ و پيژنئ، زه هيله مند نه وم چي دا به په دومره زيرکتيا او استاذۍ سره دا ډرامه مختته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تير يوه کال راهيسي د همداسي يوي موقع په لټه کي وم چي علي بن سفيان يا البرق او يا دواړه په دي جال کي را ونخلووم ، خو ما ورسره هيچري هم ونه کتل ځکه مانه غوښتل چي هغوی ما و پيژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حکام د ښاره بيرون ساتي ، خو کله چي هغه د فوځي ميلي اعلان وکړ ، او ماته ډاګيزه شوه چي هغه خپل فوځي قومندانان، سالاران او نور لوړ پوړو چارواکو ته لاربښونه کړي چي هغوی دي په دي ميله کي د ښاريانو تر منځ کښيني او دهغوی تر منځ دي د فوځ رعب نه ،بلکه باور پيدا کړي ، ماته علي بن سفيان هيچري هم تر سترګو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړي وه. البرق را ته تر سترګو شو دهغه تر څنګ دوه کرسۍ خالي وي ، ما نجلۍ دهمغي تر څنګ په خالي چوکۍ کي کښينوله ، هغه ته مي د نهو لسو مياشتو راهيسي همدا استادي ښووله ، زه ئي خپل زوړ ميړه او خپل ځان ئي پلورل شوی مظلومه نجلۍ و ښووله ، او د البرق په څير مؤمن ئي په خپلي ښکلا کي را و نغاړه ، د ليدلو کتلو ځاي و ټاکل شو ، ما هغي ته وويلي چي هلته په کنډر کي به کوم ډول ډرامه لو بوي ، نجلۍ کنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور کسانو سره هملته ناست وم. دهغي ډلي څخه دوه کسان اوس همدلته شتون لري اوپاته دوه نور ئي تاسي نه پيژنئ ، هغوی هم زمونږ د ډلي وګړی دي.

دي نجلۍ البرق ته ثابته کړه چي هغه پري خپل ځان ځاروي ، زمونږ څلورو واړو ملګرو په البرق او دي نجلۍ باندي د تورو او نيزو حملي وکړي ، پر هغوی ئي د برچي درانه وارونه وکړل او دا ډرامه دومره ښه ترتيب شوی وه چي دريښتوني حال څخه ئي لږ څه توپير هم نه درلود. دهغي بي عقله په ذهن کي داهم را نه غلل چي د تورو اوبرچو دومره ګذارونو وشول خو څوک په کي ګريدلي هم نه و. ما ددي خبري په ويلو سره دا لوبه پائي ته ورسوله ، چي دا نجلۍ دومره بهادره ده چي دېوه زړه ور او بهادر تر څنګ ښه ښکاري ، ما پري خپله خوښي و ښووله او هغه مي البرق ته ورحواله کړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه ور ښوولي دي» نجلۍ وويل --« زه حيرانه يم چي ددومره پوخ عمر حاکم په دومره اسانۍ سره زما په جال کي څنګه ژر را ونښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادي کړي دي ، پخوا ترديې هغه هيڅکله هم شراب نه وڅښلي ، لمړی ښځه ئي هم په هماغه کور کي اوسيږي ، کوچنيان هم لري خو داسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښي چې هغوی ئې ټول له ياده ويستلي وي ،-- نجلۍ غونډې ته ټول تفصيل بيان کړ ، چې هغې د کومو کومو لارو څخه د سلطان ايوبي د دغه ځانګړی باوري مشاور عقل په خپل موټي کې نيولې دې.»

«په دغه تيرو درې مياشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدين ايوبي ډير مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولي دي ،» زاړه ووېل « سلطان ايوبي ډير زيات فوځ روزي. دهغوی د ډلې څخه به تر نيمائې په مصر کې پريږدي. او پاته نيمائې به د خپلې قومندې لاندې دعيسائې پادشاهانو پر خلاف د جنګ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترګې په بيت المقدس باندې لګيږی. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خيستې دې هغه دادې چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سيمو حاکمانو يو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوی يووالي دصليب پالونکو دومره لرې کړي دي لکه څنګه چې البرق مونږ په خپل موټي کې اخستې دې.

«نو ايا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلې غړې دې ؟» يوه سړي تربې و پو ښتل.

«نه !» زاړه ځواب ورکړ، « هغه په ريښتوني توګه د ايوبي وفاداره دې ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دې، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان ځارونکې لور ګڼي، ددې نجلۍ دښايست او ځوانۍ د جادو اغيز جدا شې دې. مونږ نه شو کولاې البرق دخپلو ځانو سره را يوځاې کړو. او دې ته به اړتياڅه وي ؟ هغه خو په مکمله توګه زمونږ په لاسو کې لوبيږي»

«سلطان ايوبي دنور څه کولو اراده لري ؟» ددې ډلې يوه غړي تربې و پوښتل.

« دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دې.» زاړه ورته ووېل « هغه غواړې د صليب په سلطنت کې د اسلام بيرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانو بې کاره کولو او نيولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ايوبي د علي بن سفيان تر ځارنې لاندې يوې سترې شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتيرو يو ځانګړې لښکر تيار کړې تر څو هغوی صليبي هيوادونو ته ولېږې اوهلته ترې د ځارکښنې او تخريب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پيل کړې ده. د سلطان ايوبي منصوبې او پلانونه ډير خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلي کولو له پاره هغه د فوځي ميلي تر نامه لاندې لو به جوړه کړه،او نژدې شپږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانيان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لارښووني شوی دي ، هغه همدا دي چې د ايوبي په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتيا خپره کړئ ، اودهغې طريقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مينه ورزياته کړئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه وويل چې هغه دفوځي ميلي څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورتنويستلو کار پيل کړې دې. او هغوی هم په ډيره ښه توګه په فوځ کې جواري رواج او خپره کړې ده، جواري او ښځه دواړه داسې شيان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کاږی.

هغه دويمه طريقه داوښووله ، چې عصمت پلورونکو ښځوته د ښې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوځي پنډ غالي په شاوخوا کې پرې ايښې دي ، خو هغوی هيڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهيان د بدکاری سره دعادي کولو تر څنګ دهغوی تر منځ رقابت هم را پيدا کړې دي. زاړه ورته زياته کړه «دهغوی بريا تيره ورځ مخته راغله ، هلته چې دوه سپاهيان په يوه وخت د يوې ښځې خيمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې و نښتل اويو بل ئې ډير سخت زخمي کړ، يو دخيمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پنډغالي ته په وررسيدو سره هملته و مړ....دا راپور تر سلطان ايوبي پورې ور رسيدلې دې. هغه علي بن سفيان او البرق ته حکم کړې چې د فوځيانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړې او دا معلومه کړې چې جواري ، غلا ، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډيرښت مومي ، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو ښځو څخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوځي پنډغالو ته نژدې را نشي.

په دې غونډه کې دا هم وويل شول چې د آصفې اصلی نوم بل څه دې ، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زاړه ته هغه رازونه او اطلاعات را رسوي چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي ، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروګرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې يو ځانګړې ډول سفوف ورکډوي او ورکوي ئې. دهغې د اغيز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترګې نه شي پرانستلاې ، په غونډه کې دا هم ډاګيزه شوه چې د مصر په زياتو کليو ، باندېو او ښارونو کې قحبه ځاېونه ، او د جواری مرکزونه جوړ کړل شوی دي ، چې ښه پايلې ئې را تر مخه کيږي. روزل شوی نجونې او ښځې د لوړو لوړو کورنيو ځوانان د بد کاری په لور را اړوي ، اوس دا هڅه بايد وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حيائې او بدکارۍ ميلان را پيدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډيره پټه غونډه وه ، پائې ته ورسيده ، هغوی ټول يو ځای بهر ته را ونه وتل ، بهر به يو سړی ولاړ نو بل به څو دقيقې وروسته دهغې پسې راوت ، زوړ هم ولاړ ، يواځې آصفه او يو بل سړی پاته شول ، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړي سره روانه شوه.

*****(۳۹)

البرق آصفه په يو راز کې پرې ايښې وه ، هغه تر اوسه پورې چاته نه و ويلي چې هغه دويم واده هم کړی دی ، که څه هم دويم واده کول کومه د عيب خبره هم نه وه خو هغه ويريده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وايي چې دومره وخت دې د يوې ښځې سره تير کړ او اخر دې د څلويښت کلنی په عمر کې د يوې ځوانې نجلۍ سره واده وکړ ، خو دا راز تر ډيره وخته پورې راز پاته نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپیریال کې د خپلې څارکښنې د شبکې جال خپور کړې و . هغه ته دا خبرونه را رسیدل چې د فوځي میلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جوارۍ او بدکارۍ ځایونه ورځ په ورځ زیاتیږي. یوه ورځ د شبکې یوه غړي علي بن سفیان ته دا راپور هم ورکړ چې په تیرو درې میاشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې دخادم الدین البرق دکوره ښځه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خواږه خوب پراته وي ، یوه ښځه چې په تورڅادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لرې ولاړه شي نو یو سړې ورسره یوځای کیږي ، اطلاعاتي مامور وویل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دریم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړې سره یوځاې یوه کورته ورننوته ، او د څه ډیر ځنډ وروسته بیرته را ووته او د همغه سړې سره بیرته را ستنه شوه.

هغه مامور دا هم وویل چې هغه همدا ښځه تیره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقیب لاندې و نیوله ، هماغه کورته و رننوته ، ماموروائې چې هغه په خپله د هغه کور څخه لرې په یوه ځاې کې پټ کښیناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او دښار په لورې رهي شول او هلته په یو ستر کور کې ورننوتل ، د ډیر وخت د تیریدو وروسته دهمدې کور څخه د یو یو کس په راوتلو سره نژدې یولس کسان له هغه ځایه را ووتل. او په اخره کې همدا ښځه د یوه سړې سره هم را ووتله ، مامور هم د تیارې څخه په ګټې اخستلو سره دوی تر تعقیب لاندې و نیول. د البرق د کوره څخه لږ څه لرې هغه سړې بلې لورې ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې و رننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په څیر د یوه مسؤل اولوړ پوړي چارواکې په هکله دداسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولاې ، خو دعلي بن سفیان لارښوونې او احکام ډیر سخت و ، هغه دخپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ویلې و چې که چیرې د سلطان ایوبي په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته را پور ورکړي ، په دې هکله دې د هیڅا د رتبې او ستروالي لحاظ نه کوي ، هر چیرې ئې چې هر ډول شک تر سترګو شي ، که څه هم ډیر معمولي او لږ وي باید علي بن سفیان ته ئې تفصیل ورکړل شي ، دا د جاسوسې روزنې د سبق یوه برخه وه ځکه د څارکښنې دشبکې بریالیتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډیر خلک ئې بې معنا ګڼي او له نظره ئې غورځوي ،تر لاسه کیږي

.

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړې و ، هغه د علي بن سفیان له پاره ډیر ارزښتناکه و . هغه د البرق ښځه ډیره ښه پیژندله ، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې د ې د کوم پردي سړې سره چیرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه څرګنده چې البرق د یوې بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دې. هغه په دې خبرې ډیر فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې البرق دهغه نژدې دوست هم دې اودا دهغې حق دې چې که چیرې دهغې ددوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو دهغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې دهغې په ذهن کې را پیدا کیده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سیلاب راغلې دې ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکارې ښځې په چکر کې لویدلې وي؟ دهغه په ذهن کې یو فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا شو ، هغه د خپلي شبکي يوه ښځه د سوالګري په لباس کې د البرق کور ته و استوله تر څو هغوی ته ووايي چې خاوند ئي مړ شوی او ځامن ئي بيکاره او خپل سري دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپني هيله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و. د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې و ګرځيده او آصفه ئي تر سترګو شوه. دې ښځې د البرق د لمړنۍ ښځې سره و کتل او ورته ئي خپل «فرياد» وړاندې کړ او ورته ئي وويل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي. په خبرو خبرو کې ئي ترې و پو ښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پيغله ده؟ هغه ځواب واوريد چې دا زما لور نه ده ، دا زما د ميړه دويمه ښځه ده ،درې مياشتې کيږي چې واده ئي ورسره کړې دې.»

علي بن سفيان ته دا خبره حيرانونکې وه. دهغه په زړه کې دا شک پيدا شو چې دشپې دکوره وتونکې د هغې همدا دويمه ښځه ده ، علي د يوې بلې ښځې په لاس د البرق لمړنۍ ښځې ته پيغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځاې کې ځانته ووينې. خوالبرق بايد په دې خبره پو ه نه شي. هغه ورته په پيغام کې دا هم ويلي و چې دهغوی دکور په هکله په يوه ډيره مهمه خبره باندې ور سره غږيږي. علي ، دالبرق د دفترى مصروفياتو د په نظر کې نيولو په اساس ، د هغې ښځې ته د ليدلو کتلو له پاره ځاې او وخت هم ور په ګوته کړ. ....هغه راغله ، علي بن سفيان دې ښځې ته دزړه له کومې ډير زيات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وويل ، چې هغه ته دا معلومه شوی چې البرق دويم واده کړې دې ، ښځې ځواب ورکړ «د خداې شکر دې چې هغه دويم واده کړې دې –ځلورم او پنځم نه دي»

په خبرو خبرو کې علي بن سفيان ترې و پوښتل «هغه څنګه ښځه ده ؟»

«ډيره ښکلې او ښايسته ده» ښځې ځواب ورکړ.

«شريفه او نيک خويه هم ده ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل ، «ته خو پرې څه شک و شبه نه لرې ؟» تر ډيره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي ترې وپوښتل «که چيرې زه ووايم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خوبه ئي په بده نه اخلې ؟»

هغه په خندا شوه او وئي ويل« زه په خپله اند ښمنه يم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام ګرځيدلى دى ، له ماسره خو د سره خبرې هم نه کوي ، که چيرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ويريږم چې له کوره به مې وکاږي ، هغه به داسې وانګيري چې زه د کينې اوحسد له لورې دا خبرې کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوي هم نه و ،خو اوس هلته دشرابو منګي خالي کيږي.»

«شراب ؟» علي بن سفيان ټکان وخوړ او وئي ويلې «البرق شراب څښل هم پيل کړې دې ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه يوائې دا چې ښبي ئې » ښځې ئې ورته وويل « بلکه بدمسته او مدهوشه کيږي هم ، ما ځلور ځله دا نجلې د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او ليدلې مې دي چې هغه د ډير ځنډ وروسته بيرته راستنه شوې. ما دا هم کتلې چې کومه شپه چې نجلۍ بهر ته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډير ناوخته را پورته کيږي. نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي او دوکه ورکوي.»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده .»علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» ښځې ترې په حيرانتيا سره و پوښتل .« جاسوسه اوبيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې و چيچل او وئې ويل « ته پوهيږې چې زه د يوه شهيد لور يم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړې و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوې جاسوسې سره واده کړې او دهغې په ولکه کې راغلې دې. زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم.»

علي بن سفيان په ډيره ستونزمنه توګه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويلې چې تر اوسه پورې دا بايد کرّه کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا بايد هم تر ځارنې لاندې و لرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړيو غړې ګرځيدلې دې او يا دا چې هغه يوائې د شرابو په ورکولو سره استعمالوي. هغې ښځې ته ئې دا هم وويلې چې جاسوسان څوک نه وژنې بلکه را نيسي ئې ، او ورځخه د شبکې د نورو غړو په هکله پو ښتنې کيږي. علي بن سفيان هغه ته څه لارښوونې وکړې اوورته ئې وويل چې د نجلۍ هر خوځښت بايد تر ځارنې لاندې وساتې.....

دا ښځه ولاړه اوداسې ځرګنديده چې دعلي بن سفيان لارښونې به په ساړه فکر سره پلې کړې ، خو د هغې د تګ او انداز څخه داسې معلوميده چې هغه په هر وخت کې له کنتروله وتلای شي. هغه د حرم سراې او حويلې ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندينه وه اوپه هيواد او ملت باندې ځاريدونکې دقوم لور وه.

(۴۰)*****

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يوائې د کار ملګري و و ، بلکه پخپلو منځوکې خواږه دوستان هم و. دواړه د يوه عمر خاوندان و ، يو ځاې ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامي سلطنت د ازادۍ له پاره په جنګونه کې برخه اخستې وه ، دواړه د سلطان ايوبي پخواني ملګري و. خو ددومره خوږې دوستۍ تر څنګ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان څخه پټ ساتلې و. کله چې علی ته دا خبر را په ډاګه شو نو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې د هغې د کور ددغې معمّې د حل لار ه پيدا کول غوښتل ، هغه دالبرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکونکوپه شمیره کې ډیرښت راوست چې د البرق دویمې ښځې په کې تګ راتګ کاوه ، د البرق د لمړۍ ښځې سره چې علي خبري کړې وي دهغه څخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وي ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

دریيمه شپه ، د نیمائې شپې څخه لږ څه د مخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خواږه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړي هغه را بیداره ولې شي ، هغه د هغو چارواکو څخه توپیر درلود چې هیڅاته هم د خپل ارام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه دعلي یوه ملازم علي را بیدار کړ.او ورته ئې وویلې «عمر راغلی او لږ څه ویریدلې غوندې ښکاري» علي بن سفیان دلیندۍ څخه د وتلې غشي په څیر د خونې څخه راووت او په یو څو ګړندېو ګامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته د هغه د شبکې یو کس ولاړ و ، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته ووایاست چې ورمنډې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړۍ ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیا تاته و وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر څو دریارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیارکړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خو د عمر څخه ئې و پو ښتل «وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غړي د آصفي د تعقیب له پاره مامور شوي و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره څخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خو دا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه دمخه د البرق دکوره په تور څادر کې د سرنه تر پښو پټه ښځه را ووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې ښځه په همداسې لباس کې را ووتله ، هغه په منډه منډه د هغې لمړنۍ ښځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیڅ نه وکتلې ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلوم نه ده چې ددواړو ښځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی څخه یوې خپل لاسونه و پرکول ، هلته د نژدې ځایه څخه یو سړې را ووت ، هغه هڅه وکړه چې دا وروسته تلونکې ښځه و نیسي ، ښځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله دشپې په تیاره کې نه تر سترګو کیده ، هغه سړي هم په همدې ښځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه ښځه چې لمړۍ راغلې وه دهغې اواز مو واوریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ اوویسئ یې» بلې ښځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې څخه چیغې ووتې ، هغې ښځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړي وار دفع هم کړ. دواړه ښځې زخمي شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر همهلته پټ ناست دې. هغه دا معلوموله چې دا خلک چیرې ځي ،

علي بن سفیان دداسې هنګامي حالت له پاره د ګړندېو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل ، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلې ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په څو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ضرورت ځاې ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تيز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې څوارلس کسان تيار کړي نو علي بن سفيان د کاليو تر بدلولو او د هغه د خپل آس دتيارولو تر وخته پورې هغوی هملته حاضر وموندل ،

دعلي بن سفيان په قيادت اود عمر په لار ښوونه دا ډله د پيښې ځاې ته ور ورسيده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفيان له‌آسه را ښکته شو او وئې کتل ، يو د البرق لمرنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملګرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وينو کې ډوب. آذر وويل چې هغوی د البرق لمرنۍ ښځه د زخمي کيدو وروسته و غورځوله ، نو زه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړاې او پريوتم ، حمله کونکې و تښتيد. آذر وويل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفيان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخميان سمدستي جراح ته ورسوي او د وينې د دريدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لار ښوونه دهغې ځاې په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم څو ځلې تلونکې کتل شوي وه ،دا د پخوانيو وختونو يو ستر کور و . او تر څنګ ئې نور کورونه هم و . د انګړ څخه د آسونو د شړنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته و استول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وويل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نيسئ ، اوکه چا د تيښتي هڅه وکړه نو په غشو ئې په ګونډو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځيدو نه وروسته د انګړ په لورې ور تاو شول ، په دې وخت کې د ځغاستونکو اسونو دپښو اواز واوريدل شو. علي بن سفيان يوه سپور ته وويل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې ووايه چې دا کور محاصره کړي او دننه ور ننوځي ، دننه ټول وګرئ ئې و نيسئ ،» سپور د پنډغالي په لور ولاړ علي بن سفيان په لوړ اواز سره خپلو کسانو ته حکم وکړ ، « پونده ورکړئ او تعقيب ئې کړئ ، او يو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو د تبيلې څخه په ګوته را ټول کړل شوی آسونه و . اودهغې سپرو د سلطان ايوبي څخه څو ځله انعامونه اخستي و . تښتيدونکي هم شاهسواره معلوميدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډا ګه کوله چې د ښه نسل ، تيز ځغليدونکي اسونه دي ،دا د ښار سيمه وه او کورونو د آسونو دځغاستې تر مخ خنډونه را پيدا کول ، کوځې وې چې آس په کې نه شو ځغليداې ، خو بيا ددې څخه اخوا پراخه ډاګ و .

په تياره کې آسونه نه تر سترګو کيدل ، يواځې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقيب کيده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاګ ته شول نو بيائې پتيدل شوني نه و . هغوی د افق په لور د سيورو په شکل تر سترګو کيدل. هغوی څلور وو او نژدې سل متره فاصله ئې پيدا کړې وه. هغوی يو له بله سره څنګ تر څنګ تلل ، دعلي بن سفيان په حکم دوه سپرو په هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل ، کیداې شي غشي خطا شوی وي ، تښتیدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلومیدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تیریدل نو هغوی به هم آسونه یو له بله سره جلا کول. خو هغوی یو ځاې روان ول. د علي بن سفیان ډله هم ډیره ګړندۍ وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو یو ګڼ ځنګل راغي هلته د هغوی آسونه دا سې سره وویشل شو چې دوه ئې د ځنګل کیڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنګل ښي لورې ته ولاړ ل. دا ځاې لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکې چې کله هغه لوړ ځاې ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سیوري تر سترګو شول دا سې معلومیدل چې هغوی یو له بله څخه ډیر لرې شوی وي. اوبیا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر یوه مخه اولاره بدله شوه. علي بن سفیان و پو هیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وویشي او خپاره ئې کړي ، علي په لوړ اواز سره وویلي ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شئ ، یو بل ته سره وواياست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په لیندیو کې غشي کیږدئ ،»

سپاره سره وویشل شو ،ټولو خپلې لیندئ را واخستې او غشي ئې په کې کنبیښول ، او د هر آس پسې یوي یوي ډلې ځغاسته پیل کړه. دهغوی د آسونو رفتار نور هم زیات شو. د پښو داوازونو په شور وشر کې د لیندیو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کیدل ، یوه وویل چې یو مې وویشت او آس ئې د کنترول ووت، » هلته دعلي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په یوه وخت کې غشي وویشتل ، په تیاره کې د غشي د خطا کیدو خطر زیات و ، او غشي خطا کیدل هم ، خو بیا هم هغوی یو بل آس په نښه کړ، دا اس دکنتروله ووت او بیرته شاته راغي ، یو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه، اویوه بل هغه په برچه باندې په ګیډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او و نه لوید . دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونیسي ، دعلي سره یو سپور خپل لاس ور وغځاوه ترڅو یو سپور پرې د متو څخه را ونیسي ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمي شوې و ،لږه شیبه وروسته دا آس ودرید ،په آس باندې یو سړې سپورو او یوه ښځه. ښځه د سړي څخه مخته ناسته وه. دا سې معلومیده چې ښځه بې هوښه شوی وي.

د صحرا په دې تیاره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کیده ، یوا ځې د سپرو خبرې او د آسونو د عادې تګ اوازونه را تلل ، سپرو یوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه دا سې معلومیده چې هغوی ټول تښتیدونکی نیولي دي. علي بن سفیان ټول سره را ټول کړ ل ، تښتیدونکې ئې ونیول ، دهغوی دوه آسونه زخمیان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړینې په خاطر هملته په صحرا کې پریښول ، تښتیدونکې ټول ټال پنځه کسان و ، څلور نارینه او یوه ښځه ، ښځه را غورځیدلې وه ، د تښتیدونکو څخه یوه وویل،«تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خو دا نجلۍ زخمي ده مونږ هیله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زیان ونه رسوئ ،» د یوه آس د زین سره مشال تړلې و. هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ، ښځه ئې وکتله ، ډیره ښایسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وینو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو یوژور زخم و ، دهغې څخه دومره وینه تللې وه چې د ښځې رنګ ئې د سپین لاش په څیر ګرځولې و ، سترګې ئې پټې وي ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې یوه ټوټه ور ننویسته ، اود پاسه ئې په یوه بله ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې و تړه ، او هغه ئې په يوه آس باندې وا چوله او سپور ته ئې وويل چې په بيړه ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژر والي او بيړې پو ښتنه هم نه پيدا کيده ، هغوی د ښاره څخه څو ميله لرې وتلي و. په دې بنديانو کې يو زوړ سړې هم موجود و.

کله چې دا قافله قاهرې ته رسيدله نو د سهارسپينې ليکې را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې د پېښې په هکله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفيان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په ټپونو باندې د ملهمواو پټيو په پورې کولو لاس پورې کړ. هغوی هڅه کوله چې هغه په هوش کې راوړي ، سپرو هغه پرته له کومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمړنۍ ښځه او آذر اوس په هوش کې راغلي و ،خو روغتيائې حالت ئې ښه نه بريښيده. سلطان ايوبي هم هملته شفاخانې ته ور رسيدلې و هغه علي بن سفيان ځانته کړ او ورته ئې وويل ،«زه له ډيره وخته را هيسې دلته يم ، ما د البرق د راغوښتلو له پاره يو سړې هلته ور استولې ، خو هغه ما ته ډيره عجيبه خبره کړې ، هغه وائې چې البرق په هوش کې نه دې ، د هغې په خونه کې د شرابو پيالې او صراحئ پرتې دي ، ايا هغه د شرابو څښل هم پيل کړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې دهغې ښځه د کوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي کړي ، ډاکټرانو د هغې سره خبرې کول منه کړي دي.»

«دهغه يوه نه چې دوه ښځې ټپي شوی دي» علي بن سفيان ورته وويل « دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته کې ونيوله او را مو وسته د البرق دويمه ښځه ده ، پريږده چې لږ څه د خبرو جوګه شي ، مونږ ډير غټ ښکار را نيولې دې.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بيداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وي ، هغه ته څلور واړه جاسوسان ور وښوول شول ، هغه دهغه زاړه جاسوس په کتلو سره حيران پاته شو ، ځکه هغه سړې البرق د آصفې پخوانې ميړه انګيره ، سلطان ايوبي دا قضيه په خپلو لاسو کې واخسته ،ځکه دا دجاسوسانو د يوي سترې ډلې معامله وه چې دهغې يوه باوري ملګرې ، چې د فوځ ټول رازونه او را تلونکي پلانونه ورته معلوم و ،هم په کې ککړ شوې و .

کله چې زخميان د خبرو کولو او دبيان د ورکولو جوګه شول ، نو خپله کيسه ئې داسې وکړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ته چې کله علي بن سفيان وويل چې دهغه د خاوند دويمه ښځه دشکمن کړچار خاونده ده او جاسوسه معلوميږي نو هغه د ډيرې سختې غُصّې په حال کې کورته ستنه شوه. هغه غوښتل خپل ميړه او آصفه دواړه د تيغه تير کړي ، خو علي بن سفيان هغې ته ويلي و چې جاسوسان ژوندي نيول کيږي تر څو دهغوی څخه د نورو پټو رازونو په هکله پوښتنې ګرويزنې وشي ،او د ډلې نور ملګرې ئې را پيدا کړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل ځان تر کنترول لاندې راوست ، او آصفه ئې تر کلکې ځارنې لاندې و نیوله ، هغې دشپې له اړخه ویده کیدل هم پریښودل ، هغې دموقع اوفرصت نه په ګتې سره د آصفې او دهغې د میړه د خوب دخونې په دړه کې یو کو چنې سورې هم وویست ، د شپې به هغې دهمدې سورې له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توګه هغې همدا وکتل چې ښځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توګه هغه ته لوڅوي ، دې ښځې به البرق ته د سلطان ایوبي خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئې پیر او مرشد وي ، صلیبیانو ته به ئې بدې ردې ویلې ، او هماغه خبرې به ئې کولې چې د سلطان ایوبي په جنګي پلانونو کې به شاملې وې. البرق به هغې ته ویلې چې سلطان څه کول غواړې او څه ډول فکر کوي ؟

دالبرق لمړنۍ ښځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ،او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئې تر غوږو کیدې ، دریمه شپه هغې یوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ئې په پوره بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، آصفې البرق ته شراب ورکول پیل کړه ، او دهغه څخه ئې بلکل حیوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پیالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه . کله چې هغه بیرته راغله نو وئې کتل چې په پیالو کې شراب همغسې پراته دي ، هغې یوه پیاله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولګوله ،ددې وروسته هغې ډیر زیات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پریوت ، اصفې کالې واغوستل ، او البرق ته ئې سوکه سوکه اوازونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بیا ئې هغه و خوځاوه ،او دهغه د سترګو دخلاصون هڅه ئې وکړه خو دهغه سترګې خلاصې نه شوې. هغې د البرق دشرابو په پیاله کې هغه وخت څه داسې څیز ورګډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئې کړ چې نور راوړم.

آصفې کالې وا غوستل ، دپاسه ئې پرې تور څادر داسې وا چاوه چې دسر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نیمائې کیدو ته نژدې وه ، روښنائې ئې مړه کړه. اوبیرون را ووتله ،دآصفې دې کړچار لمړنۍ ښځه سور اور و ګرځوله ، خپل خنجر ئې را واخست ، خپل څادر ئې له ځانه چاپیره کړ ،کله چې د خونې څخه بهر را وتله نو وئې کتل چې اصفه د یوې ملازمې سره پسیږې ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره یو ځاې کړې ده. آصفه بهر راووتله ، او ملازمه خپلې خونې ته ولاړه ، لمړنۍ ښځه هم د لوی دروازې څخه بهر راووتله ، هغه ډیره ګړندۍ تلله ، او د آصفې تعقیب ئې کاوه ، هغه د اصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه. هغې غوښتل دا معلومه کړې چې هغه چیرې ځې ، کیداې شي اصفې د هغې د قدمونو اواز اوریدلې وي ، هغه ودریده ، لمړنۍ ښځې په تیاره کې ښه نشواې لیداې ، هغه آصفې ته ور نژدې شوه او هملته و دریده ، یو دبل سره په ناڅاپي توګه د مخ کیدو په اساس لمړنۍ ښځه دا پریکړه و نشوه کولاې چې څه وکړي.

خو بې له ځنډه ئې ویوښتل چې «آصفې چیرې ځې ؟»

لمړنۍ ښځې دا احساس هم نه کړه چې د اصفې د خوندیتوب په خاطر دهغې سره یو ساتونکې په پټه توګه د هغې تر څنګ روان دې ،آصفې یو لاس په بل وواهه او د البرق لمړنۍ ښځې ته ئې په خندا کې وویل --« ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما تر شا راغلې ئې ، يا بل چېرې روانه ئې ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمړنۍ ښځه د متو څخه و نيوله خو هغې په يوه ټکان سره خپل ځان د نيونکی څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وويست ، د هغې تر مخه يو سړې ولاړ و ، ښځې پر هغې وار وکړ خو هغه په ځنګ شو ، خو سړې پرې داسې وار وکړ چې د هغه خنجر د ښځې په يوه اړخ کې و لګيد ، کله چې هغه سړې وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمړنۍ ښځې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې د هغې د اوږې او غاړې تر منځ ور ننويست ، هغې ښځې په زوره چيغه کړه ، هغه سړې يوځل بيا په دغه لمړنۍ ښځې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځيدو څخه و ژغورله، کله چې لمړنۍ په دويمې باندې بيا وار کاوه نو هغه سړې د هغې ښځې لاس په خپل لاس کې ونيو او پرې نه ښوده چې په آصفې باندې خنجر ور ونښلي .

آصفه پريوتې وه او د البرق لمړنۍ ښځې هم ژور ټپ اخستې و ، چې د تشې څخه تر ګيډې پورې رسيده . هغه سړې اصفه پورته کړه او چېرې ئې يوړه ، د علي بن سفيان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د يوه پټ ځاېه ننداره کوله ، هغوی په دې نه پوهيدل چې دا دويمه ښځه به څوک وي ، عمر د هغه سړې پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه، هغه هماغه ځاې ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر د همغه ځاېه څخه نيغ علي بن سفيان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او د همدې زخمي ښځې تر ځنګ کښيناست ، خو د شا له خوا پرې چا د خنجر درې پر لپسې وارونه وکړل او حمله کونکې د هغې ځاېه خپلې پښې سپکې کړې . آذر هم هملته بې هوشه پريوت ،

مانښام د البرق د لمړنۍ ښځې او د آذر روغتيائې حالت مخ په خرابيدو شول ، جراحانو او ډاکټرانو ډيرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندي پاته نه شول ، د البرق ښځې علي بن سفيان ته ويلې و «چې ره خپل خاوند ځارولي شم ، خو د مذهب ،قوم ، او هيواد ځارول نه شم زغملي ،» او هغې د خپل قوم اومذهب په نوم ځان ځار کړ .

د سلطان ايوبي په حکم باندې خادم الدين البرق په زندان کې و لويد ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمايلې او وئې ويل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله ګرځيدلې وه . خو دا ځرګنده شوې وه چې هغه د حکومت او فوځ رازونه د شرابو او ښکلې نجلۍ په نشې کې دښمن ته سپارلي دي ، سلطان ايوبي د وژلو جرم بښلاې شو. د شرابو د څښلو او د ښمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو بښلاې ؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بيان وا نه شو خستلاې ، پر هغې د ټپ اغيز دومره نه و لکه د ويرې او خوف اغيز چې پرې و . هغه جاسوسه ښځه وه ، هغې ته د شهزادګيو په بڼه کې د شهزادګانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوې وه . هغې کله هم دا فکر نه وکړې چې د داسې يوه حال سره به مخ کيږي . هغه ډيره زياته له دې ويريده ، چې هغه د مسلمانانو بندۍ ده اومسلمانان به ئې ډيره خرابه کړي . هغه ته دا و يره هم تر سترګو کيده چې مسلمانان به د هغې د ټپونو علاج و نه کړي ، هغې د خپلې دغه ويرې په هکله هر هغه چاته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلې كوچنې په څير ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډيره زياته ډاډ گيرنه ورکړه ، او ورته ئې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږی لکه د يوي مسلماني ټيپې شوی ښځې سره چې کيږی. خو هغې يو غږ کاوه چې غواړی د سلطان ايوبي سره ووينې ، او دهغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغې او دهغې پر سر ئې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نومورې ورته په اوسنې زخمي حال کې لکه دلور په څير ښکاري.

«ما اوريدلي دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دې» آصفې ورته په ژړغوني توگه وويل« دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې دماتې ورکولو له پاره سره يو شوی دې ، که يوې مجبورې ښځې ته دوکه ورکوي نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي ،.... دې خلکو ته ووايه چې ماته سمدستې زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملاي.»

« که ووائې نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم » سلطان ايوبي ورته وويل ، «زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، آذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوي چې ماته به دوکه نه راکوې، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټرانو راته ډاډ را کړې چې ستا روغتيائې حالت مخ په ښه کيدو دي،که چېرې تاته مو اذيت درکولاي نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې. ستا په زخم به مومالگې ور شيندلې ، او تا به په چېغو چېغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې واې او د خپلو ملگرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې واې، خو مونږ د يوې ښځې سره داسې سلوک نه کوو. د البرق ښځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندې پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې و پو ښتل ،

« دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترگو و نه وينې چې ته يوه ځوانه اوښکلې ښايسته پيغله ئې » سلطان ايوبي ورته وويلې ،«ته دا انديښنه له زړه څخه و کاږه ، ستا سره به همغسې سلوک کيږی چې اسلامې قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشي هم وشوه چيرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځاي و. همله دننه د آسونو د دريدو ځاي و. دوی همله پنځه نور کسان هم نيولي و.هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوی و ټولو په خپل جرم باندې داعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته يوړه چېرې چې تيږو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوې دانې په څير د البرق په ستونی کې ورځاي کړې وه، او بيائې ټوله هغه ډرامه چې د البرق را نښلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه.نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردې پورته کړې.او دهغې کور راز ئې هم بربنډ کړ کوم ته چې د ښار خلک په ډېر درنښت گوري. په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې ددوو موخو د تر لاسه کولو له پاره ئې استعمالولې. اول د ځارکښنۍ له پاره او دويم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لوړو کورنیو د ځوانانو د اخلاقو دخرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخریب کارانو له پاره لویه هډه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وویلي چې دسلطان ایوبي په فوځ کې هغوی خپل خلک ورننویستي دي او همغوی د فوځ تر منځ د جوارۍ کولو عادت را پیدا کړې دي. هغوی د بیلل شوی قمار په خاطر یو دبل پیسې پټوي او غلاوې کوي ، هغوی په ښارونو کې د پنځه سوو ښځه ډیرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوی دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را ونښلوي او د عیاشۍ په لار و ئې روان کړي. د جوارۍ پټ مرکزونه هم پرانستل شوی دي ، دې خلکو دا هم وویل چې همدا اوس هم هغه سوډانیان چې د فوځ ځخه ویستل شوی دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کیږی، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ایوبي په حکومت کې ئې ډیر مهم ځایونه درلودل، خو دسلطان پر خلاف ئې کار کاوه ،اصفه یوه عیسائې پیغله وه چې اصلي نوم ئې «فلیمنګو» و ، هغه په اصل کې یوناني نژاده وه، او هغې ته د دبارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کیده. هغې ته د مصریانو ژبه ورزده کړل شوی وه. اود هغې په څیر په سلونو نجونې د مسلمانانو سیمو ته دهمدې موخو له پاره په پټه توګه استول شوی دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځې وروسته دهغې ټپونه جوړ شوی و. خو کله چې ورته وویل شول چې هغې ته دمرګ سزا ورکول کیږي نو هغې وویل « زه په خوشحالۍ سره دا سزا منم ، ما د صلیب مشن پوره کړې دی»---او هغه جلاد ته ور وسپارل شوه.

نورو ته لا تر اوسه پورې اړتیا وه ، دهغوی له اړخه په ویل شوو نښو نښانو څونور کسان هم ونیول شول ، چې یو څو ئې مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرګ سزا واورول شوه، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملای او همهلته ومړ. دهغې کوچنیان د سلطان ایوبي له خوا تر روزنې لاندې ونیول شول، هغوی ته ئې ددولتي خزانې څخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوی د البرق بچیان نه و بلکې د یوي مجاهدې بچیان و او دهغوی مور په مذهب ، هیواد ، قوم او ولس ځان شهید کړی و.

*****(۴۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخلافت مانۍ یا د بدکارۍ هډه

د خلیفه د معشوقې "اُمّ عراره» تښتول او د خلافت بحران (۵)

د(۱۱۷۱) زیږدیزکال د جون د میاشتې د ګرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خلیفه پیغام وړونکي صلاح الدین ایوبي ته دا خبر راوړ چې خلیفه خپل ځان ته ورغوښتې دی.دې خبر په سلطان ایوبي ښه اغیز و نه کړ او قاصد ته ئې وویل چې « خلیفه ته د سلام او درنښت وروسته ووایه چې که چېرې ډیر اړین کار وي نو زه حاضر یم چې هلته درشم ، خو اوس هیڅ فرصت نه لرم ، هغه ته دا هم ووایه چې هغه دندې چې زما تر مخ د اجراء له پاره پرتې دي ، دهغه تر سره کول د حضور په دربار کې د حاضریدو څخه ډیرې اړینې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ایوبي په خپله خونه کې نا قراره اوښت را اوښت. دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خلیفه العاضد و ، په هغه وخت کې به خلیفه پادشاه ګڼل کیده ، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطیبانو د خدایج او دهغې د رسول ص وروسته په هر جومات کې د خلیفه نوم اخست. د عیش او عشرت پرته ددې خلکو تر مخ بل کار هم نه و .که چېرې د نور الدین زنګي او سلطان ایوبي په څیر شخصیتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوړه مالي او ایمان پلورنکي وای ،نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلې وای ، العاضد هم د همداسې خلفاؤ څخه یو و .
کله چې سلطان ایوبي مصر ته د والي په څیر راغې ،نو په همغه لمړیو کې خلیفه څو څو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت ، خو سلطان په دې پو هیده چې خلیفه یواځې په دې خاطر دې هلته ورغواړي چې هغه ته دا په یاد کړي چې سلطان هغه نه ، بلکه پخپله خلیفه دې. هغه د سلطان ایوبي ډیر درنښت کاوه ، هغه به ئې له خپله ځانه سره کښیناوه ، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چې کله هم سلطان ایوبي ځانته رابللې پرته له کومې موخې ئې بیرته رخصتاوه. د روم په بحیره کې د صلیبیانو لښکرو ته د ماتې ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاڅون د ټکولو وروسته به سلطان ایوبي خلیفه ته خپل ورتګ څنډني کاوه.

سلطان ایوبي به چې کوم شان و شوکت او دبدبه د خلیفه په دربار کې کتله نو دهغه په سینې کې به ئې د اور لمبې را پورته کولې ، د خلیفه په محل کې د زرو او جواهرو داسې یو دریاب و چې د خوراک ښناک لوښې ئې هم په خپلې غیږ کې را نیولې و. د خوراک ښناک څخه علاوه د شرابو صراحې او پیالې هم د زرو ، جواهرو او هیرو څخه جوړې شوې وې .د هغه حرم سراې به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کې ګڼ شمیر مراکشي ، مصري ، سوډاني او ترکې نجونو شتون درلود او تر څنګ ئې هلته یو شمیر عیسایې او یهودې نجونې هم ځای په ځای شوې وې. دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چې باید ټولې نړۍ ته ئې د الله ج پیغام ور رسولې وای ، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګې ځواک سره مخ و . د همدې خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبي ته د زړه رنځ پیدا کړې و ، په هغو کې یو داوه چې د خلیفه ځانګړې ساتونکې ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوې وه چې دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انګیرل کیده. او بل دا چې د خلیفه په دربار کې د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نائب سالاران را ټول او د ځانګړې اهمیت خاوندان ګڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبي د لارښوونې په اساس علي بن سفیان دخلافت په ماڼۍ کې د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کې خپل استخباراتي وګړي هم ور ننویستي و. ددې تر څنګ هغه د حرم سرای ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړې واو هغوی ته ئې اړینې دندې سپارلې وې. دهمدې استخباراتي شبکې د راپورونو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځایه د همدې سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندې و. په دې وخت کې دخلیفه عمر هم نژدې شپیته یا پنځه شپیته کاله و خو د ښکلو اوښایسته نجونو په محفل کې به خوشحاله اوسیده ، دهغه د همدې کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبي مخالفینو ګټه اخستنه ، د (۱۱۷۱) زیږدیز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سرای کې یوه بله ښکلې اوښایسته نجلۍ هم ور زیاته کړل شوې وه. د حرم د استخباراتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چې حرم ته درې ځلور کسان په عربي ښه کې راغلي واو دغه نجلۍ ئې له ځانه سره راوړې وه ، دهغوی سره زیات شمیر تحفې هم وې، نجلۍ ئې هم د تحفې په څیر دلته راوړې وه چې د ("اُمّ عراره») یا د عراره د مور په نامه ئې یاده کړې ، په هغې کې یو ښه والې دا و چې خلیفه العاضد ئې دخپل جادو تر اغیز لاندې راوستې و ،ډیره هوښیاره ، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خلیفه ددې عیاشیو او فساد د پای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امیر او والي به د خلیفه تر مخه ټیټیده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه ګڼل کیده. هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بیرغ لاندې را پریوتې و. فوځ به د اسلامې سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاس کې و ، چې دهغوی ټول اړیکې د صلیبیانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عیسیان او صلیبیان په قاهره او سکندریه کې میشت شي. په هغوی کې جاسوسان هم ول، که څه هم صلاح الدین ایوبي خو سوډاني فوځ په خپله لار روان کړې و مګر لا تر اوسه ئې یو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنګ واهه ،ځکه هغوی اوس د خلافت په مانۍ کې ډیر زیات اغیز پیدا کړې و.

سلطان ایوبي په دې خاطر د خلافت د عیاشۍ هډې ته لاس نه وروړ چې یو شمیر خلک د خلافت په هکله ډیر احساساتي او یو څه نورئې ډیر سخت ملاتړي ول. په دې ډلو کې د غوړه مالو خلکو ډیرکې و ، په دې ډیرکیو کې یو شمیر لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نیولو په فکر کې ډوب و. خو دا مرتبه یواځې صلاح الدین ایوبي ته ورکړل شوی وه. سلطان ایوبي په دغه حالاتو کې ، چې له یوه اړخه هیواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صلیبیانو د ځوابي یرغل ګواښ هم په خپل ځای شتون درلود، نه غوښتل دغه لوړپوړي او کم پوړي چارواکي ، چې دخلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان دښمنان و ګرځوي. خو د(۱۱۷۱) زیږدیز کال د جون د میاشتې په یوي سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدین ایوبي د خلیفه له خوا دربار ته ور وبلل شو او هغه هتله د ورتګ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وویل چې «علي بن سفیان ، بهاوالدین شدّاد ، عیسی الهکاری او الناصر ماته ډیر ژر را واستوه».

(۴۲)*****

دا څلور واړه د سلطان ایوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورین ول ، سلطان ایوبي هغوی ته وویلي « همدا اوس اوس د خلیفه قاصد راغلي و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي یاست ، او دا باید درته په ډاګه کړم چې زه د جمعې د لمانځه دخطبي څخه د خلیفه نوم لرې کول غواړم.

«دا کار به د وخته ډیر دمخه وي» شدّاد ورته وویلي « خلک خلیفه د خپل پیغمبر په څیر پیژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي.»

«تر اوسه خو ئې خلک د پیغمبر په څیر پیژني ،» سلطان ایوبي ورته وویل « د لږ څه وخت په تیریدو سره به هغه د خداې په څیر هم و مني ، هغه ته د خدایي او پیغمبرۍ مرتبه ورکونکي همدا مونږ پخپله یو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ج او پیغمبر ص ورو سته یادوو ، څنګه عیسی فقیه ستا انګیرنه څه ډول ده ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه همدا ستا نظر تائیدوم ، » عیسی الهکاري فقیه ورته په ځواب کې وویل « هیڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي ، او بیاداسې انسان چې په شرابو ، ښځو او هر ډول نورو ګناهونو کې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پیړیو پیړیو را هیسې خلفاؤ ته د پیغمبرانو مرتبه ورکړل شوې ده. څرنګه چې زه د ښاري او مذهبي امورو دننده په غاړه لرم ، په دې خاطر دا نه شم ویلای، چې د سیاسي او نظامي اړخه به ستا د پریکړې په هکله څه ډول عکس العمل و ښوول شي.»

«عکس العمل به ډیر سخت و ي» بهاؤالدین شدّاد ورته وویل « او زمونږ پر خلاف به وي ، خو ددې سره سره بیا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت یا(په دین کې نوښت) ته باید د پای ټکې کښیښول شي. او یا خلیفه په سمه لار روان شي او د ریښتوني مسلمان په حیث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شوني نه ښکاري»

«زما څخه به ډیر د خلکو په رایه او آند بل څوک ښه وپوهیږي ؟»علي بن سفیان، چې د استخباراتي شبکې رئیس و او په ټول هیواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و ، ورته وویل « عامو وګړو تر اوسه د خلیفه شکل او صورت هم نه دې کتلي ، هغوی د العاضد نوم نه ، بلکه د سلطان ایوبي نوم پیژني ، زما د ادارې د غړو خبر لوڅو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنی دوره کې دخلکو داسې اړتیاوې پوره شوی دي چې دهغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه. پخوا تر دې په ښارونو کې داسې مطب یا(د بوټو څخه د جوړو شوو دارو ګانو ډاکټر) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي. د معمولي معمولي ناروغتیاو په پیښیدو سره به خلک د مرګ سره مخکیدل ، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوی دي ،مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوی دي ،د تاجرانو او دوکاندارانو د لوټولو تیرې هم پای ته رسیدلي دې. جرایم هم را کم شوی ، او اوس خلک خپل شکایتونه او عرایض تاته نیغ په نیغه را رسوي ، ستا د راتګ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورینو او عسکري وګړو څخه ویره احساسوله ، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي ،او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هیواد او ملت غړي ګڼي ، هغوی ته خو دخلافت له اړخه د ظلم ، تیرې او نا انصافۍ پرته نور څه نه و تر سترګو شوی، خو تا ورته عدل ، انصاف او عزت ور وبانبه ، زه په ډاډمن زړه سره ویلاې شم چې قوم به دخلافت پر ځای د امارت پریکړې و مني.»

« ما به قوم او ولس ته د هغوی عزت او وقار ، یا عدل او انصاف ورکړې وي او یا نه ، »سلطان ایوبي ورته وویل « اویا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړي وي او یا نه ، زه نه پو هیږم ، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته یو ډیر عبث او بې ګټې تګلاره پریږدم ، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پریښول نه غواړم ، په دې خاطر اړینه ده چې په دین کې دا نوښتونه(بدعتونه)، چې دمذهب برخه ګرځیدلي ، مات او د کثافاتو په ټوکرۍ کې ئې ور و غورځوو. که چیرې همدا رواج ژوندې پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځاې کړم. د ډیوې څخه ډیوه بلیږي ، خو زه غواړم دا ډیوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پو هیږئ چې دخلافت قصر اوس د بدکارۍ هډه ګرځیدلې ده ،او خلیفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښایسته و کې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ برید کړې و. که چیرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی واې نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپرېوتې واې ، هغه وخت چې د الله ج سپاهیان اود حق د لارې مجاهدین شهیدا ن کیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم ترڅو و پو هیږي چې په سلطنت ئې څه ډول یو ستر توپان راغلې دې ، او زمونږ مجاهد فوځ په کومې بهادرۍ سره د هغې توپان څپې و ځپلې ، خو هغه د مست سنډا په څیر سر ښکته کړ او وئې ویل « شاباش—مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانګړې قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه !ما خپله دنده تر سره کړې، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده.»

هغه عمر تیرې خلیفه وویل « صلاح الدینه ! ته تر اوسه کوچنې ئې ،خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دې......»

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع ګڼلې وم ، دا بې دینه انسان د مسلمانانو د خزانې له پاره د سپین فیل په څیر ګرځیدلې دې ،» په همدې وخت کې سلطان ایوبي یو لیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ویل « شیږ اوه ورځې کیږي چې سلطان زنګې ماته د اپیغام را استولې دې او لیکلې ئې دي چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دې د بغداد د مرکزې خلاف اغیز په خپلو دوارو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللې دې ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه ګرځي ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي. زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ویریږم چې دې خلکو به زمونږ پر خلاف سازشونه کړې وي که چیرې تاسې د مصر دخلیفه پادشاهې د هغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځې او مالي کومک درکړم. په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ،ځکه چې دمصر کورنې حالات کړکیچن دي ، په مصر کې به یو پاځون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د کلکې څارنې لاندې و ساتئ ،»

سلطان ایوبي لیک ولوست ،او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل ګرځیدلې دې. ایا تاسې نه وینئ ؟،کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندې ساتنې په خاطر هرې لورې ته خپریږي ؟ خلک مجبورول کیږي چې د خلیفه تر مخه قالینې او ښایسته ځادرونه خپاره او هوار کړي ،د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او محبوروي ئې ،ترڅو دهغوی ځوانې ښځې اوښایسته نجونې په خلیفه باندې د ګُلونو پاڼې و شیندي، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزانې داسې شیندل کیږی چې بیا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسائې له پاره هیڅ نه پاته کیږي. ددې ترخنګ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصرې خلکو ته ، او همدا راز ددې ځاې اوسیدونکو عیسایانو او نور غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعربو د دښتو ، څرونکو ، دهقانانو او .....ریښتونو پاکو خلکو مذهب دې او دا مذهب انسان ته د انسانیت هغه درجه ورکوي چې الله ج ته ډېره ارزښتناکه ده»

«دا هم شوني ده چې د خلیفه پرخلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف ددې بهتان له پاره لار پرانځي چې ته غواړې د خلیفه پر ځاې پخپله حاکم و ګرځې.» شدّاد ورته وویل « تل د ریښتیا مخالفت شوی او کیږي» سلطان ایوبي ورته وویل « نن د درواغو او باطل ریښې په دې خاطر کلکې دي چې د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ویریږي او د ریښتیا ویل ئې پری ایښې دي ، د حق او ریښتیا اواز په سینو کې پټ پاته شوې دي ،د شاهانه دور او شهنشاهیّت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پاې ټکې ایښی دې چې د قوم او ولس له پاره د امتیاز نښه ګڼل کیده. عوام وړې ساتل کیږي اوپر هغوی باندې په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوی د غلامۍ په ځنځیرونو کې تړل کیږي په داسې حال کې چې زمونږ رسول اکرم ص د غلامۍ ځنځیرونه لا د پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خوارۍ هغې کندې ته وړې چې دغه پادشاهان د خپلو عیاشیو په خاطر د صلیبیانو سره دوستانه اړیکې پالي ، دهغوی څخه نقدي کومکونه غواړی او صلیبیان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندې تسلط پیدا کوي...... شدّاده ! تا د مخالفت خبره وکړه ، خو مونږ ته د مخالفت څخه ویره نه ده په کار.»

«ډیر دروند او محترم امیره !» د سلطان ایوبي نائب سالار الناصر ورته وویل « مونږ د مخالفت څخه ویره نه لرو ، تاسې مونږ د جنګ په ډګر کې ازمیښت کړي یو ، مونږ په هغه وخت کې هم نه یو ویریدلي چې د سختې محاصرې په حال کې هم ددښمن په خلاف جنګیدلو ،مونږ د لوږې او تندې په حال کې هم جنګیدلې یو ، مونږ د صلیبیانو توپان په همغه وخت کې هم په شا تمبولې و چې زمونږ شمیره ډیره کمه وه ، خو زه تا ته همستا یوه خبره یادول غواړم ، تا یو ځل ویلي و ، چې که چېرې یرغل او برید د بهر څخه وي مونږ کولاې شو هغه د لږ شمیر مجاهدینو په واسطه هم په شا و تمبوو ،خو هغه برید او یرغل چې د کور دننه را پیدا کیږي او حمله کونکي د خپلې کورنۍ او قوم وګړي وي نو مونږ یو ځل فکر کوو او حیران پاته کیږو او له ځانه سره وایو : چې ای ذوالجلال و الاکرام ربه ! دا څه پیښ شول، درونده امیره ! کله چې د یوه هیواد حاکم په خپله دهغه هیواد دښمن و ګرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کې تړپیږي خو د بیرون را ویستلو جوګه به نه وي.»

«الناصره ! تا ښه خبره وکړه » سلطان ایوبي ورته وویل «زما توره همدا اوس هم په تیکي کې تړپیږي ، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کې بیرون را ووځي ، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درنښت شتون لري.د یوه هیواد حکمران د هغه هیواد د عزت او وقار نښه ګڼل کیږي ، خو تاسې ټول فکر و کړئ چې زمونږ په حکمرانانو کې څومره عزت او څومره وقار پاته شوي دي ، زه یوائې د خلیفه العاضد په هکله نه ګړیږم ، دعلی بن سفیان څخه و پو ښتئ ، دهغې شبکه په موصل ، حلب ، دمشق ، مکه او مدینه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چې هغوی راوړي هغه ددې ګواهي ورکوي چې دخلافت د عیاشۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعيش پالنې په اساس ، هر چېرې چې کوم امير يا حاکم شتون لري ، هغه د همغه ځاې خپل واکې حاکم ګرځېدلې دې ، اسلامې سلطنت په ټوټو ټوټو ويشل شوې دې ، د خلافت مرکز دومره کمزورې شوې دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتې سياستونو په لوبو کې را نغښتې دي ، زه ددې ټولو ګواښونو څخه بې خبره نه يم ،او دا هم را ته ثرګنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شيرازه بيرته را يوځاې کوو نو دا به نوره هم د خپريدو هڅه کوي ،زمونږ تر مخ به د ستونزو غرونه و درېږي ، خو زه ويره نه لرم ، او زه دا شونې ګڼم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه و نه ويريږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خو زه به د خليفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړين کار شتون ولري ، خو په اوسني وخت کې زه د خطبې څخه د خليفه نوم او ياد باسم.»

ټولو د سلطان ايوبي ددې کار ملاتړ او تائيد وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه دپوره بسپنې او هر ډول ځان ځارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خليفه العاضد په يوه ځانګړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وويل چې صلاح الدين ايوبي ورته ويلي چې که چېرې کوم اړين او ضروري کار وي نو زه را تلاې شم او که نه زه پخپله ډير مشغول يم. خليفه د قهره سور اور وګرځيد ، هغه قاصد ته وويل چې رجب راته را وليږه، رجب د خليفه د ساتونکې ډلې قومندان و .د نائب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لوړ پوړې چارواکې و ، هغه ته ئې د خليفه د ساتونکو د ډلې قومنداني ور سپارلې وه. هغه د خليفه د ساتونکو په ډله کې په ګوتو را ټول کړي سوډانيان اخستي وو ، هغه د سلطان ايوبي د مخالفينو څخه او د خليفه د غوره مالو څخه يوه تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدين ايوبي ځواب خليفه ته وراندې کاوه نو د خليفه په ځانګړې خونه کې "أمّ عراره» هم ناسته وه ، هغې خليفه ته وويلې «صلاح الدين ايوبي ستا نوکر دې –تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خيژي ، ولې هغه دکاره نه ګوښه کوې ؟او يا ولې کوم سپاهي نه وراستوې چې لاس تړلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پايلې به ډيرې ښې نه وي ،» خليفه د قهر او غُصّې نه په ډک اواز سره وويل.« دهغه د لاس لاندې يو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجب را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشې سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لړزيدلې اواز وويل ، « زه د همغه لمريو څخه په دې پو هيدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ،...دا صلاح الدين ايوبي يادوم.....ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډه ډه کړې چې که چېرې کو م ضروري او اړين کاروي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوښتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما تر مخه ډيره کارونه دي چې بايد تر سره ئې کړم.»

په غُصّې غُصّې سره په خبرو کولو کې د هغې ټوخې را وپاريد او په خپل زړه ئې لاس کيښود ، رنګ ئې ژير شو ، او په يوه ډير کمزوري اواز ئې وويل « هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه يو رنځور انسان يم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه به یوه ورځ ما له منځه یوسي ، زما له پاره غُصّه کیدل زیانمن دي ، ما د خپلې روغتیا غم شپیلي، او هغه ته خپل کارونه مهم دي.»

«تا هغه د څه له پاره را بللې و ؟» رجب تري و پو ښتل --«ماته حکم وکړئ» ما هغه په دې خاطر رابللې و چې هغه ته دا احساس را پیدا شي چې د هغې پر سر یو حاکم هم شته» خلیفه په داسې حال کې چې په خپل زړه ئي لاس ایښی و په لړزیدلي اواز وویل « همدا تا راته ویلي و چې صلاح الدین خپل واکه او خپل سرې شوي دي ، زه هغه بیا بیا دلته را بولم او هغه ته حکم کوم تر څو هغه خپلې پښې لاندې کیږدي ، دا اړینه نه ده چې دکوم ضروري کار په خاطر دې هغه زه دلته را وبولم»

«اُمّ عراره» د شرابو پیاله د خلیفه په شونډو کیښوله او ورته ئې وویل --«سل ځله مې درته ویلي چې په غُصّه کیږه مه ، ستا د زړه او اعصابو له پاره غُصّه زیانمنه ده .» هغې د یوه طلاې دبلې څخه نسواري رنګ څه سفوف را وویستل او د خلیفه په خوله کې ئې ورواچول او د اوبو ګیلاس ئې ور په خوله کړ. خلیفه د هغې په خورو ورو وریښمینو زلفو باندې لاس را ښکود او ورته ئې وویلې --«که ته نه وائې نو خداې خبر چې زما به څه حال و ، دهر چا سترګې زما په شتمنۍ او رتبې نښتې دي ، زما یوه ښځه هم داسې نه شته چې زما سره ځانګړې مینه ولري ، یوازې ته زما له پاره اسماني فرښته ئې.» هغه نجلۍ نوره هم له ځانه سره را نژدې کړه او خپل لاسونه ئې د هغې د ملا څخه را تاو کړل.

«اې د مسلمانانو خلیفه !» رجب ورته وویل -«ته ډیر نرم زړه او نیک خویه انسان ئې ، همدا لامل دې چې سلطان ایوبي ستا ترمخه داسې ناز کوي. دا به ستا له یاده وتلې وي چې هغه د عربي نسل څخه نه دې ، هغه ستا د نسل څخه هم نه دې ، هغه په ختنه کُرد دې. زه حیران یم چې هغه ته دومره لویه رتبه چا ورکړې ده ؟که په هغه کې کوم کمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسکر دې ،د جنګ د ډګر استاد دې. هم په جنګ پوهیږي او هم په جنګولو . خو دا صفت دومره مهم نه دې چې هغه ته دې د مصر امارت ور وسپارل شي..... هغه د سوډان دومره ستر او دومره تجربه لرونکې فوځ داسې ژر له منځه یوړ لکه یو کوچنی چې یوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه فکر وکړئ، چې هغه وخت چې دلته د سوډاني اوسیدونکو یو ځواکمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په څیر سالاران ئي درلودل ، نو خلکو ستا د سپیو ترمخ هم سجدې کولې. د سوډاني لښکرو سالاران به ستا په دهلیزنو کې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې ځاې ته را ورسیده چې ته خپل یو لاس لاندې کس را بولې نو هغه ستاسې مخ ته د راتلو څخه ډه ډه کوي.»

«رجبه !» خلیفه په ناڅاپي توګه وغورید او وئې ویل --«ته یو مجرم ئې !»

د رجب رنګ تک ژیړ شو ، "اُمّ عراره» هم په یوه ټکان سره د خلیفه څخه ځان بیل کړ. خو العاضد یو ځل بیا هغه د مړونده و نیوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې کړه او ورته ئې په ډیره مینه وویل--« ایا ما تاسې و ویرولئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووایم چې هغه ماته اوس ددوه کاله د تیریدو وروسته دا وائي چې زمونږ پخوانې فوځ او د هغې سالاران نیک خلک وو ، او دصلاح الدین ایوبي پر لاسو جوړ شوې فوځ دخلافت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره ښه شګون نه لري، څنګه رجبه ! ايا داسې نه ده ؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهيدې ؟ ولې اوس چپ ئې ؟اوس چې د مصر امير خپلې ريښې ټينګې کړې دي ماته وائې چې هغه د خلافت باغې او سرکښه دې ؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ويريدلې اواز سره وويل --« سلطان ايوبي د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي. زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خو نن د مصر د امير خپل سرى او ستاسې په روغتيا مې د هغې د اغيز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډيره وخته را هيسې دا وينم چې صلاح الدين ايوبي ځو ځو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تا له خطرونو او ګواښونو څخه خبر او دهغوى د پايلو څخه دې خوندي و ساتم.»

په دې وخت کې "أمّ عراره» د خليفه د مخ سره خپل مخ ور يوځاى کړې و او دهغه په ګوتو کې ئې خپلې ګوتې ور ننويستې وې او د کوچنيانو په څير ئې ورسره لوبې کولې ، يو نا څاپه ئې د خليفه د مخ په غومبرې باندې لاس کيښود او ترې وئې پوښتل چې « اياطبيعت دې لږ څه را ښه شوې دې ؟»

خليفه هم د هغې د زنې لاندې لاس کړ او ورته ئې وويل چې --« دوايي دومره اغيز نه وکړې لکه څومره چې ستا مينې او محبت پرما و کړ. تاته الله ج هغسې ښايست او جذبه در کړې چې زما د هر رګ له پاره اکسير دې» هغه د أمّ عراره سر په خپلې سينې باندې کيښود او ورته ئې وويل -«د قيامت په ورځ چې ما جنت ته ليږدوي ،نوزه به خداې ته ووايم چې زه بله حوره نه غواړم ماته يواځې "أمّ عراره» را کړه.»

«"أمّ عراره» يواځې ښايسته نه ده » رجب ورته وويل -« بلکه ډيره هو ښياره او ذهينه هم ده ، د حضور حرم سراې د سازشونو مرکز ګرځيدلې دې خو دهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوى دې، اوس هيڅوک دا جرأت نه شي کولاې چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او يا د خلافت د مانۍ کوم کارکونکې څه خرابي را پيدا کړي.»

رجب د صلاح الدين ايوبي په هکله خبرې کولې ، "أمّ عراره» ورته وويلې « ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدين ايوبي ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

« تا څه ويل رجبه ؟» خليفه متوجه شو او وئې وپو ښتل.

« ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ويرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امير پر خلاف کومه خبره کول د زغم وړ نه وي» -رجب ورته وويل --« شونې ده چې صلاح الدين ايوبي به يو وړ سالار وي»

« زه د هغې په همدې صفت ډير خوښ يم چې هغه د جنګ او جګړې په ډګر کې د اسلام بيرغ راپريوتو ته نه پريږدي، » خليفه ورته وويل --« مونږ د سلطان ايوبي په څير سالارانو ته اړتيا لرو ، تر څو د اسلامي سلطنت وقار او عزت د جنګ او جګړې په ډګر کې هسک و ساتي ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه د خپلې سپين سترګۍ او بې ادبۍ په هکله بښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !»--رجب ورته وويل -- « مونږ د جنګ په ډګر کې خلافت نه يو ازميښت کړي. زه د صلاح الدين ايوبي په هکله ددې خبرې کولو جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنګيږي ، تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهي پورې و پو ښتئ ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته همدا درس ورکوي چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه ځار کړي چې په پولو کې را نغښتې نه وي ، په ډاګه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوب ويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنګي هم دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبي د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکر و لښکر را استولې دې ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دې ؟ او ايا د خلافت کوم نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلې دې ؟ له تاسې ئې دا پو ښتلې چې په مصر کې ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته وشول.»

«ته صحيح خبره کوې رجبه !» خليفه ورته وويل --« له ماڅخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوی ، او ما ته اوس دا فکر را پيدا شوی چې د هغې اړخه راغلې دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه دې ورليږل شوی.»

«بيرته په دې خاطر نه دې ور ليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينګښت په خاطر را ليږل شوی و او دهمدې موخې د تر سره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دی.»--رجب ورته وويل --« هغوی ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقانۍ اود کر کيلې په دندو د مشغولولو په خاطر دلته ستانه کړي دي. ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبديزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چېرې ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې. هغوی ټول د صلاح الدين ايوبي په لاسو په پټه توګه دخاورو لاندې کړل شول. دهغوی ګناه داوه چې هغوی د صلاح الدين ايوبي څخه ډير زيرکه سالاران ول، ددې وژلو ګناه د چا په غاړه ده ؟صلاح الدين ايوبي د حاکمانو په غوندې کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو ته د غدارۍ او سرکشۍ د جرم په اساس د مرګ سزا ورکړې ده.»

«دروغ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوټيد او وئې ويل -« دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبي ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې ګواهان پرې را وړه او محکمې ته ئې را کش کړه.» هغه د محکمې پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره ګڼل کيږي.»-- رجب ورته وويلې « دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوی موخې څه نوری وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينګ کړي او د خبرو اترو له لارې د جنګ او جدل مخه و نيسي، او مونږ دخپل هيواد اوهيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولای شو . که څه هم تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دادې چې صليبيان مونږ خپل دښمنان نه ګڼي ، هغوی په دې خاطر زمونږ پر خلاف جنګي ځواک تيار ساتي چې د نور الدين زنګي او شيرکوه په څير د« بنسټ پالو» مسلمانانو څخه د حملي او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځاي ئې صلاح الدين ايوبي ته پريښود، سلطان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایوبي د شیرکوه روزل شوی سړی دی ، هغه خپل ټول عمر د عیسائي قوم پر خلاف په جګړو کې تیر کړی او په دې تر تیب ئې د اسلام دښمنان نور هم زیات کړل،که چېرې د صلاح الدین ایوبي پرځای بل کوم څوک د مصر د حاکم په څیر ټاکل شوی وای ، نو نن به عیسائي پادشاهان ستا دربار ته د میلمنو او دوستانو په څیر را تللای ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کیدل او نه به نوم ورکې ښځیدل.»

«مګر رجبه !» خلیفه ورته وویل -« صلیبیانو خو د روم په بحیره کی په اسلامي لښکر یرغل کړی و ؟»

« صلاح الدین داسې حالات را پیدا کړي و چې صلیبیان دخپلې دفاع په خاطر مجبور شول په حملې کې لمړیتوب وکړي .» --رجب ورته وویل -«صلاح الدین ایوبي ته مالومه وه چې د صلیبیانو له اړخه حمله کیدونکې ده ځکه چې دحملې له پاره حالات همغې راپیدا کړي و په دې خاطر هغه د حملې د مخنیوي او دفاع له پاره ځان له مخکې چمتو کړی و ، دا انسان خو فرېښتنه نه ده چې په غیبو به پوهیده ، هغه داسې یو چال و چلاوه ، چې دهغې په لوبیدو سره په زرګونو کوچنیان یتیمان شول اوپه زرګونو ښځې کونډې کړل شوې ، دهغې په دغه ظالمانه کار باندې تاسې هغه ته زما تر مخه شاباسې ورکړ او ستاینه ئې مو وکړه، بیا هغه هغه سوډاني فوځ چې ستاسې وفادار و د جنګي تمریناتو په بهانه د شپې له خوا بهر وویست او په تیاره کې ئې پرې د خپل فوځ له اړخه عملیات پیل کړل او دا ئې خپره کړه چې د ناجي فوځ بغاوت اوپاڅون کړی و. دهغه په دې کار هم تا دهغه ستاینه وکړه او شاباسې دې ورکړ. تاسې دومره نرم زړه او مخلص یاست چې تاسې دهغه چال او دوکه درک نه کړای شوه.»

په دې وخت کې "أمّ عراره» چې دعربو د ښایست یوه نمونه وه د خلیفه العاضد سره « په ډیره معصومانه توګه » د فحش داسې حرکات پیل کړل چې په العاضد ئې دشرابو نشه نوره هم ورزیاته کړه. دهغه ذهني خرنګوالي او څنګه والي دهغې نجلۍ په لاسو کې و – درجب خبرو او دلیلونو دهغه په زړه باندې پوره اغیز کړی و ، خو دهغه په زړه کې یواځې او یواځې "أمّ عراره» وه ، هغه د رجب خبرې هسې په ضمني توګه اوریدلې ، رجب په صلاح الدین ایوبي باندې ډیر شرمناکه وار وکړ. هغه و ویلې « صلاح الدین ایوبي په یوي بلې دوکې او غولونې باندې لاس پورې کړی ، هغه اوس هره ځوانه او ښایسته نجلۍ چې ووینې د لاسو ئې نیسې او ابرو ئې تویوي، او بیا د یو څو ورځو عیش او عشرت وروسته ئې په دې خاطر له منځه وړي چې دا جاسوسه ده.د عیسایانو پر خلاف په ولس کې د کرکې دپیداکیدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کې دا مشهوره کړي چې صلیبیان خپلې نجونې مصر ته د ځارکښنې له پاره را استوي، ددې نه علاوه هغوی زمونږ ولس ته بدکاره او فاحشې ښځې هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګول اخلاق پرې خراب کړي ، زه د همدې هیواد اوسیدونکې یم. څومره قحبه ځایونه چې دلته شته د ټولو ښځینه لوبغاړې مصري او سوډاني ښځې دي، که چېرې کومه عیسائي ښځه په کې هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلکه یو بدکاره ښځه ده.»

«ماته دحرم سراې درې ځلورو نجونو وویلې چې صلاح الدین ایوبي هغوی خپل کورته ورغوښتې وی او هلته ئې د هغوی عزت توي کړی دی.» "أمّ عراره» ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه د قهره تک سور شو او وئي ویل --«زما د حرم سراي نجوني ؟ تا ماته دا خبره ولي مخکي نه کوله ؟»

«په دې خاطر چي ته رنځور ئي ، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره ښه اغیز نه لري ،» اُمّ عراره ورته وویل --« اوس هم دا خبره زما دخولي څخه بي ارادې را ووتله ، ما دا سې انتظام کړې دې چي اوس هیڅ نجلۍ د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلای»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په دُرّو به ئې ووهم» خلیفه ورته وویلې -« زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډېرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وویلې ،--« په اوسني وخت کې خلک د صلاح الدین ایوبي ملاترې دې ، هسې نه چي په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅیږي.»

«نو ایا زه خپل دا توهین او سپکاوي و زغمم؟» خلیفه ورته وویل.

« نه ! درونده خلیفه !» رجب ورته وویل « که چیرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدین ایوبي د اسې له منځه یوسم لکه څنګه چي هغه د مصر پخواني فوځ له منځه یوړ او د هغې سالاران ئې یو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.

«حشیشین به دا پلان مخته بوځي» رجب ورته وویل « خو هغوی ډېرې زیاتې پیسې غواړي»

«څومره پیسې چي هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خلیفه ورته وویل « ته خپل پلان مخته یوسه»

*****(۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله ، د قاهرې دمرکزي جومات خطیب ته « عیسی الهکاري فقیه» ویلې و چي په خطبې کې دې د خلیفه نوم نه اخلي. دا خطیب د ترک د نسل څخه و چي په تاریخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امیر العالم په نامه ئې شهرت موندلې و ، دهغه وخت داسې لیکل شوی ثبوت هم تر لاسه شوی چي دهغې له مخې خطیب امیر العالم پخپله هم څو څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده ښوولې وه ، او دا د همدې د هڅو پایلې وې چي د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو . یو بل روایت دا هم دې چي صلاح الدین ایوبي ته پخپله همدې امیر العالم سلا ورکړې وه چي ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړې. خو د پیښنو لیکونکې ددې ټول کار تاج د عیسی الهکاري فقیه په سر ږدي. خو شونې ده چي ددې پلان په هکله عیسی الهکاري فقیه او امیرالعالم دواړو کار کړې وي خو د صلاح الدین ایوبي د وېناو څخه چي کوم شواهد تر لاسه کیږي نو دا ډاګیزه کوي چي دا زړه ور قدم صلاح الدین ایوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هیڅ شک نه شته چي په هغه وخت کې ریښتوني مسلمانانو شتون درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطيب امير العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خليفه نوم وانه خست ، صلاح الدين ايوبي هم د لمانځه په منځنيو صفونو کې ناست و ، علي بن سفيان ترې لرې په يوه بل صف کې ځاې نيولې و ، د سلطان ايوبي نور باوري ملګري او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و تر څو د هغوی عکس العمل په خپلو سترګو ووينې. د علي بن سفيان د شبکې د غړو ډير شمير هم دلته په لمانځه کې موجود ول، د خليفه نوم د خطبې څخه لرې کول يو دروند کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډير دروند جرم ګڼل کيده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه څوک په جومات کې نه و نو هغه يوائې او يوائې خليفه العاضد و.

دلمانځه وروسته سلطان ايوبي پورته شو ، خطيب ته ورغې ، دهغه سره ئې په لاس روغبړ وکړ او دهغه چينه ئې ماچ کړه او ورته ئې وويل « الله ج دې ستا مل او ملاتړې وي ،» خطيب امير العالم په ځواب کې ورته وويل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځاې جوړ کړ» دبيرته تللو په وخت کې سلطان ايوبي د څو قدمه اخستلو وروسته بيرته و دريد ، او د خطيب لور ته ولاړ او ورته ئې وويل « که چېرې ته خليفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځاې زما لورې ته راشه ، زه به له تاسره يو ځاې ولاړ شم.»

«که چېرې امير ئې سپين سترګی و نه ګڼي» اميرالعالم ورته وويل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پرخلاف عمل کول او د حق وينا که چېرې جرم وي نو بيا خو د هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هيڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خليفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما دخليفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خداې ج په حکم له خطبې لرې کړې دې. زه تاته ددې کار مبارکې وايم.»

له مابنامه وروسته صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ، بهاؤالدين شدّاد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره را ټول شوی وو. د جاسوسي شبکې زيات شمير غړې د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځيدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل چې د هيڅ ځاېه داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ويلي وي چې نن په خطبې کې د خليفه نوم نه دې اخستل شوې. دعلي بن سفيان خپلو وګړو په يو څو ځاېو کې دا خبره ياده کړې وه چې نن خطيب دجمعې په خطبې کې د خليفه نوم نه دې اخستې ،او دا خوئې ډير بد کار وکړ. دهغوی په دې خبرو ډير خلک حيران پاته کيدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خليفه نوم هم اخستل شوې او که نه. دهغوی له ډلې څخه ئې يو څو کسانو په ډيره بې پروائې سره وويل چې څه فرق کوي ، خليفه خو خداې يا پيغمبر نه دې ! ددې راپورنو له مخې سلطان ايوبي ته داډ ورپه برخه شو چې دخلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ويرول کيده هغه په هيڅ ځاې کې هم را څرګند نه شول.

سلطان صلاح الدين ايوبي په همدې وخت کې د سلطان نورالدين زنګي په نوم يو پيغام وليکه ، په دې پيغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې دخطبې څخه د خليفه نوم لرې کړې دې. دخلکو له اړخه هم ډير ښه عکس العمل را څرګند شوی دې. په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ايسته کړه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مضمون هغه يو اوږود پيغام و ليکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لورى ته واستوه ،ترڅو دا پيغام نور الدين زنګي ته ور ورسوي. ددې وروسته هغه علي بن سفيان ته وويلې چې د خليفه په ماڼۍ کې دخپلې شبکې غړي متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزښت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي. سلطان ايوبي رجب لا د پخوا څخه پيژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خليفه نازولې نائب سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفيان ته وويلې چې « د رجب سره يو کس د سيورې په حيث و ټاکه»

په دې شپه د خليفه د عيش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ايوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه. هغه غوښتل د حشيشينو د مشر حسن بن صباح سره ووينې ، خليفه د هرې ورځې په څير د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د "أمّ عراره» په طلسماتي ښايست او دهغې په نازو ادأ کې ورک و. هغه ته چا دا نه و ويلې چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوى دې. هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدين ايوبي د وژلو پلان تر لاس لاندې دې ، "أمّ عراره» هم د هغې د سمدستي بيده کولو په خاطر هغه ته بې دريغه شراب ورکړې و او تر څنګ ئې خوب راوړونکى سفوف هم پرې څښلې و. ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې د استعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته. هغه ئې ويده کړ ،دخونې قنديلونه ئې مړه کړل او د خليفه دخونې څخه ووتله، هغه دخپلې هغې ځانګړې خونې په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله.

څنګه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ،نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ويستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د يوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور و تړله ، يو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خونې څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د ماڼۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو، هغوى د شپې په تياره کې په زينو وروښتل او دچت څخه ئې يوه رسۍ را وځړوله او هغه کس چې نجلۍ ئې په اوږو اچولې وه د نجلۍ سره يوځاې لاندې را ښکته شو. دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تيارو کې ورک شول.

لږ څه لرې څلور اسونه تيار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنګ ناست و ، هغوى خپل ملګري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې يوه يوه نجلۍ په شا اړولې او ګړندې ګړندې را روان دې. هغوى آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په اسونو سپاره شول، يوه سپور نجلۍ خپلې مخې ته واچوله ، دهغوى د ډلې څخه يوه وويل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را ويښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل.

«دا د سلطان ايوبي کار دې ؟»

«د مصر د امير پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولاې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولې نه شي !»

دخلافت په ماڼۍ کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدين ايوبي "أمّ عراره» تښتولې ده. رجب هم بيرته راستون شوې و ، د محل او ماڼۍ کونج کونج ئې لټولې و، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې را غلې وو ، پخپله قومندانان هم د سپاهيانو په څير لړځيده ، د يوې نجلۍ تښتول معمولي خبره نه وه ، او نجلۍ هم داسې چې خليفه د جنت دپيغلو څخه شميرله ، دمحل د شا له لورې يوه رسۍ را ځوړنده وه ، په ځمکه هم دپښو نښې نښانې موجودې وې چې د لږ څه تګ وروسته د انسانانو دپښو نښې ورکيدې او بيا د آسونو د پښو نښې تر سترګو کيدې، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کيده چې نجلۍ ئې دهمدې رسۍ په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلۍ په خپله خوښه او رضا د چا سره تښتيدلې وي ، خو خليفه دا شک شونې نه ګاڼه هغه ويل چې "أمّ عراره»په هغه باندې ځان ځارولو ته تياره وه.

«دا د صلاح الدين ايوبي کار دې» رجب العاضد ته وويلې ، « د خلافت په ماڼۍ کې دهر يوه په خوله همدا خبره ده ، چې د هغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولای .»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ،ځکه کله چې هغه ته د "أمّ عراره» د ورکيدو خبر ور ورسيد نو هغه په ټول محل کې وګرځيد او دهر چا څخه ئې د نجلۍ په هکله و پوښتل او هر چا ته ئې وويل چې «دا د سلطان ايوبي کار دې» ، د خلافت د ماڼۍ د لوړ پوړو چارواکو څخه نيولې تر ښکته ملازمينو پورې ، ټولو همدا خبرې بيا بيا کولې ، رجب بيا همدا خبره د خليفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د يوې لحظې د فکر کولو اړتيا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحيح هم دې او که نه. بلکه دا اوازه دهغه په غوږونو کې لا دمخه ور اچول شوې وه او ورته ويل شوې و چې سلطان ايوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي. هغه ته "أمّ عراره» ويلې و چې سلطان ايوبي د حرم څلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړې دي ، خليفه په همدې وخت کې خپل ځانګړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وويل چې د مصر د امير په لور ولاړ شي او هغه ته ووايي چې په پټه دې نجلۍ بيرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم.

په هغه وخت کې چې خليفه قاصد ته دا پيغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کيلو متره لرې درې اوښ سپاره د قاهرې په لور په پوره دبدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ کشتې ډله وه ، څرنګه چې په دې وخت کې د مصر سياسي او امنيتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخريب کارانو فعاليتونه ددې پر ځاې چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زياتيدل. سلطان ايوبي ته په ډيره ښه توګه دا ډاګيزه وه چې په هيواد کې د غدارۍ او بغاوت سکروټې تازه کيږي ،همدا راز دهغه سوډاني فوځ ګوابښ چې هغه له منځه وړې و لا پوره له منځه نه و تللې و. ددې فوځ قومندانان ، مسؤلين او سپاهيانو پوره تجربه لرونکې وګړي و ، او هغوی هر وخت د هيواد د سلامتۍ له پاره ګوابښ پيدا کولې شو. تر ټولو ستره خطره دا وه چې د سلطان ايوبي مخالفينو د صليبيانو سره دوستانه اړيکې کلک کړې و ، دهغوی جاسوسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ئې پناه ورکړې وه ، او دهغوی له پاره ئې د تخريبي کارونو د کولو له پاره لاره برابره وله ، دهمدې خطرونو د په نظر کې نيولو په اساس د دارالحکومت څخه لرې لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې خورې شوې وې. د هغوی ګشتي ډلې به شپه او ورځ او هر وخت په غرونو ، غونډيو او دښتو کې پر ګشت را وتلی تر څو د راتلونکو خطرونو د پيښيدو تر مخه مرکز ته خبر ورکړای شي.

دغه دری اوښ سپاره هم د همدې ګشتي ساتونکې ډلې څخه و چې په خپلې ور سپارل شوې سيمه کې ئې دخپلو دندو د ترسره کولو وروسته بيرته را ستانه شوی و. مخته د خاورو او تيږو غريزه پراخه سيمه پرته وه، هغوی په يوې وادي(ناو) کې تيريدل چې دېوې ښځې اواز ئې واوريده ، تر څنګ ئې د نارينه و اوازونه هم اوريدل کيده ، ددې څخه دا ډاګيزه کيده چې په کومه ښځې يا نجلۍ باندې ظلم او تيرې کيږي ، يو اوښ سپور را کوز شو او په هغه غونډۍ وختو چې د بل اړخ څخه ئې ناری او سوری را تللې ، هغه په پټه و کتل چې ځلور آسونه ولاړ دي او ځلور کسان ورسره دي، دوی ځلور واړه سوډاني حبشيان دي ...ددوی سره يوه ډيره ښکلې نجلۍ هم ولاړه ده ، يو حبشي هغه په خپلو متو کې را نغښتې او دخپلو ملګرو تر مخ ئې درولې ، هغه په خپلې سينې لاس ايښې او وائې چې « ته ډيره پاکه نجلۍ ئې ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې د اچولو په اساس مونږ مه ځوروه ، د دېوتا قهر به مونږ يا خو وسوځوي او يا به مو تيرې کړي»

«زه مسلمانه يم» -نجلۍ چيغې کړې ، ستاسې په دېوتاګانو باندې لعنت وايم ،ما پريږدی او که نه زه به تاسې ټول د خليفه د سپيو تر مخ د ټوټو ټوټو غوښو په څير ور واچوم.»

«ته اوس دخليفه ملکيت نه ئې» يو حبشي ورته وويل « اوس نو ته دهغه دېوتاګانو ملکيت ئې چې په لاسو کې ئې د اسمان د بريښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمريانو ځواک شتون لري ، هغه يواځې ته خوښه کړې ئې ، اوس نو هر څوک چې دهغوی څخه ستا د بيلتون هڅه وکړي نو هغه به د دښتې شګې په خپل ځان کې وسوځوي او ايرې به ئې کړي.»

يو حبشي بل ته وويل ،« ما تا ته ويلي و چې دلته مه ځنډيږئ ، خو تاسو ارام کول غوښتل ، هغه وتړۍ او خپلې لار ته دوام ورکړئ تر څو د ماښامه تر مخه خپل ځای ته ورسيږو .»

«ايا زمونږ آسونه ستړي شوی نه و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ايا مونږ ټوله شپه ويښه تيره نه کړه ؟»

بل وويل « هغه بيرته و تړئ او روان شئ ، »

هغه نجلۍ کلکه کړه ،خو يو ناڅاپه دهغه په ملا کې يو غشې ور ننوت ، هغه نجلۍ سسته کړه ، نجلۍ هغه ته ټيله ورکړه او د تيښتې هڅه ئې وکړه نو يوه بل حبشي هغه را ټينګه کړه او د خپله ځانه سره ئې را ښکوده، او د آسونو پورې ولاړ، په دې وخت کې يو بل غشې را غې چې د يوه بل سرې په غاړه کې و ننښت ، هغه سرې و غورځيد او په ترپيدو شو خو هغه چا چې نجلۍ ئې نيولې وه د خپل آس قبضه ئې کلکه کړه او نجلۍ ئې له ځانه سره په آس سپره او آس ئې د ښکته په لور و ځغلاوه چې ډير نژدې و ، يو بل حبشي هم پاته و چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د ښکته په لور منډې کړې... دا غشي هغه اوښ سپور ویشتلي و چې په غونډۍ راختلې و ، وروسته چې هغه کوم بیان ورکړ په هغې کې هغه ویلي و چې هغه د دېوتاګانو له نامه څخه و ویریده ،خوکله چې نجلۍ وویلې چې هغه مسلمانه ده او په دېوتاګانو باندې لعنت استوي نو ددې ایمان هم را بیداره شو ، او کله چې نجلۍ د خلیفه نوم واخست نو هغه و پو هیده چې دا دحرم سراې کومه پیغله ګوتې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاګه کوله چې هغه معمولي څوک نه ده ، هغه تښتول کیدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه . ساتونکې ته دا څرګنده وه چې د لږو ورځو وروسته د سوډانیانو میله جوړیږي او په هغې کې نجونې پیرل او پلورل کیږي.

سلطان ایوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د ښځو د حیا او عزت ساتندویان به وي ، که چېرې د یوې ښځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د یوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده . دې ساتونکې دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته اینبې وې او پریکړه ئې کړې وه چې دا نجلۍ باید خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ویشتلو سره دوه حبشیان له منځه یوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشیانو د نیولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو او په خپل اوښ سپور شو او خپلو ملګرو ته ئې وویل چې ددې انسان پلورنکو تعقیب اړین دي ، هغوی درې واړو خپل اوښان و ځغلول خو هغوی د غونډۍ څخه د راتاویدو ستر چکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوښ د آس تعاقب نه شي کولای ، په هغوی درې واړو کې غشي او لیندۍ یواځې د همدې یوه سره وې. دنورو دواړو سره توري او برچې وې.

دوی هغه ځای ته ور ورسیدل چېرې چې ئې نجلۍ او حبشیان کتلي وو . هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترګو کیدل ، هغه سوډاني حبشیانو نجلۍ له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملګرو آسونه ئې هم . اوښ سپرو د هغوی په تعقیب پسې خپل اوښان ور ځغلول خو هغه سیمه د غونډیو او لوړو ژورو سیمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکیده ، تر یوه ځایه پورې هغوی د آسونو دپښو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو. اوښ سپرو هغه دواړه لاشونه په اوښانو بار کړل ، اوبیرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهیدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کیدای شول ، دهغوی راوړل دومره اړین نه و خو نجلۍ دخلیفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې دلاشونو له ځانه سره را وړل اړین وګڼل،تر څو دا ډاګیزه کړي چې تښتونکي څوک دي ؟

*****(۴۴)

صلاح الدین ایوبي اندېښمن و او د غُصّې په حال کې اوښت را اوښت ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و . دوی دهغه دوستان هم و ، ټولو سرونه ښکته اچولی ناست وو ، سلطان ایوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هیڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غُصّه به ئې پخپله تیروله ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پریکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم ازمیښت شوی و چېرې چې جابرو او تیري کونکو جنګجویانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محاصره کې هم جنګيدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهيانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ،او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی ، دسپاهيانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهيانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کيږدي او هغوی ته به د اذيت لرونکې مړينې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدين ايوبي به نه يواځې خپله حوصله ټينګه ساتله بلکه په خپلو سپاهيانو کې به ئې هم د جنګ او قهرمانۍ نوي روح ور پوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ايوبي پر خپل ځان قابو نه شو موندلای ، دهغه پرمخ د غُصّې نښې هم وې ، او ويره هم همدا علت و چې ټول چُپه خوله ناست و.

نن دلمرې ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتيا نه کوي» هغه وويل.

«ايا دا شونې نه ده چې ته د خليفه دا پيغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وويل.

« زه په همدې هڅو کې مشغول يم» سلطان ايوبي ورته وويل ، « خوکله چې د هغه الزام څرنګوالي چې پر مائې کړې او ويلي ئې دي چې ما د حرم يوه نجلۍ را تښتولې ده ، وينم ، نو پرته له دې چې وواېم «استغفرالله - الله ماته ښښنه وکړې ، هغه زما په سپکاوي کې هيڅ کمې نه دې کړې ، پيغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دي ، هغه به زه ورغوښتې واې او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې واې»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سينه سړه کړه» بهاؤالدين شدّاد ورته وويلې.

« زه دې فکر وړې يم چې ايا رښتيا هم د حرم سراې څخه کومه نجلۍ تښتول شوی ده او که نه ؟» سلطان ايوبي وويل --« ما ته درواغ برېښي ، هغه ته به دا څرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ويستلې دي او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دي چې په اصطلاح ما دحرم کومه نجلۍ تښتولې ده ، هغه په دې ترتيب دبدلې د اخستلو هڅه کړې ،» سلطان ايوبي "عيسي الهکاري فقيه» ته مخ واړاوه او ورته ئې وويل « د مصر د ټولو جوماتونو په نوم يوه حکم نامه و ليکه چې په راتلونکې کې به په هيڅ يو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خليفه نوم امامان نه اخلي »

«ته هلته ورشه او د هغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وويل « هغه ته په ډاګيزه توګه ووايه چې خليفه دقوم او ولس د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو دهغه حکم نه چليږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرايطو کې چې ددښمن د يرغل ګواښ شتون ولري او هيواد د بهراو دننه دواړو لورو د ګواښ سره مخ وي ، زه ان تر دې ځايه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانيانو حبشو پر ځاې دې مصري وګړی هلته وګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه ددې د پايلو څخه خبر يم ، مونږ ته به مقابله کول اړينه وي. خو مونږ بايد په الله ج باندې تکيه ولرو.»

«ما تل پر خپل خداې باندې تکيه او توکل کړې دې » سلطان ايوبي ورته وويل « ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندي و ساتي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور و کتل ، هغه وویل چې د سارا دګشتې ډلې قومندان د خپلو درې ملګرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانیانو لاشونه هم له ځانه سره را وړی دې .»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترګه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ایوبي د خپلو سلاکارانو سره په یوه ډېر مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چي ته وویل « هغوی دننه را ولیږه »، سلطان ایوبي خپل دروازه چي ته ویلي و چي کله هم کوم څوک دهغه سره د لیدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چېرې د شپې د هغه د راپورته کولو اړتیا وي نو هغه بې له ځنډه د خوبه را بیدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او یا کومه لیدنه پرته له کوم عذره ځنډنې کړي.

قومندان دننه راغې ، دهغه مخ په دوړو سپیره شوې او ستومانه مالومیده ، سلطان ایوبي هغه کیناوه او دروازه چي ته ئې وویل چې دهغوی له پاره دخوراک څښاک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وویلې چې دهغه ګشتې ډلې څلور سوډاني حبشیانو څخه د یوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړي وې دوه ئې په غشو ویشتلي او وژلې ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولې ئې ده ، قومندان ورته وویلې چې د ساتونکو د ډلې د وینا په اساس نجلۍ د کوچیانو او یا بلې عامې کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډېرې شتمنې کورنۍ مالومیده ، او هغې دا ویلې چې هغه د خلیفه په ملکیت کې ده.

«داسې مالومیږي» سلطان ایوبي وویل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دې» هغه بیرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول د هغې پسې را و خوځیدل.

بیرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، یو لاش پړمخه پروت و ، تر څنګ ئې درې سپاهیان ولاړ وو ، هغوی د مصر امیر ته چې دهغوی اعلی قومندان هم و او د لمرې ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توګه سلام وکړ او شاته شول ،سلطان ایوبي نه یوازې د هغوی د سلام ځواب ووایه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبړ هم وکړ او ورته ئې وویل « زما مؤمنو !دا ښکار مو چېرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډۍ د سر څخه د غشو په ویشتلو دوه کسه را پرځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پیښې په هکله تفصیلي مالومات ورکړل ،

ایا دا شونې ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ(معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالومیږي خو همداسې » علي بن سفیان ورته وویل « د هغوی خنجرونه و ګورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ایوبي ته ور وښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پیښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفیان د لاشونو پلټنه وکړه ،د هغوی په تن سوډاني قبایلي لباس وو ، د کالیو دننه د هغوی ملابندونه وو چې یو یو خنجر ئې په کې پټ اینښودې و. دا د خلیفه دساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانګړې خنجرونه وو. د هغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لږیدلې وه ، علي بن سفیان وویل « که چېرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ،نو بیا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندویان مالومیږی ، دا هم شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې دهغوی را تبنتول شوې نجلۍ هم همغه ده چې د خليفه د حرم څخه را تبنتول شوې ده او را تبنتونکي ئې هماغه د خليفه د ساتونکو د ډلې وګړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خليفه ته ئې له ځانه سره يوسئ .»سلطان ايوبي وويل « تر هر څه د مخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتيا سره د خليفه د ساتونکو څخه دي .» علي بن سفيان وويل او دهغې ځاېه څخه ولاړ.

ډير وخت لا نه و تير شوې چې د علي بن سفيان سره يو ځاې دخلافت د ماڼۍ يو قومندان راغې ، هغه ته ئې دواړه لاشونه ورونښوول ، هغه سمدستي دواړه و پيژندل اووئې ويلې چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وګړي دي. دوی د تيرو درې ورځو را هيسې په رخصتيو وو ، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دې ؟» سلطان ايوبي ترې وپوښتل ،

« هو ! دوه نور هم دي»

«ايا هغوی هم ددوی سره يو ځاې په رخصتيو تللې و ؟»

«يو ځاې تللې و» قومندان ځواب ورکړ او يوه داسې خبره ئې ډاګيزه کړه چې ټول ئې هک پک او حيران کړل.

هغه وويلې « دوی د سوډان دداسې يوې قبيلې سره اړوند دي چې په وينه تويولو کې شهرت لري ، ددوی تر منځ د فرعونيانو د وخت يو شمير رواجونه اوس هم شتون لري ، دا قبيله هر درې کاله وروسته يو جشن جوړوي ، دا داسې يوه ميله وي چې درې شپې او درې ورځې دوام کوي ، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کيږی. ميلې ته هغه خلک هم ورځي چې ددې قبيلې سره هيڅ ډول اړيکې نلري ، هغوی يوائې د خپلې عياشۍ له پاره هلته ورځي ، په دې ميله کې د نجونو د پيرلو اوپلورلو ځانګړې مارکيټ جوړيږي ، ددې ميلې څخه نژدې يوه مياشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لونړۍ چې ځوانې او پيغلې شوی وي هوښيار او سخته څارنه ئې کوي ، هغوی خپلې لونړۍ بيرون وتلو ته نه پريږدې ، ان تر دې چې په دې ورځو کې کوچيان هم ددې ځاې څخه لرې لرې ځاېو ته ځي. خلک نجونې را تبنتوي او دلته ئې په ميله کې پلوري ، دغه څلور واړه سوډانيان هم د همدې ميلې په خاطر په رخصتۍ باندې و. ميله درې ورځې وروسته پيليږي.»

«ايا ددې په اړوند دا ويلاې شې چې د خليفه د حرم نجلۍ به هم همدوی را تبنتولې وي ؟ علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«زه په ډاډمنه توګه څه نه شم ويلاې» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ويل « خو دا ويلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبيلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تبنتولو هڅې کوي او دا دومره وينه تويونکې دي چې که چيرې د کومې نجلۍ وارث د ميلې ځاې ته ورشي او دخپلې نجلۍ د خلاصون او يا بيرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دريغ نه کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو په اخستونکو کې دمصر امیران ، وزیران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې میلې کې موقتي قحبه ځاېونه هم پرانستل کیږي او هلته د جوارۍ ، شرابو او د ښځو خوښونکي خپله شتمني شیندي. ددې جشن اخرۍ شپه ډیره د رازونو نه ډکه شپه وي ، په کوم ځانګړي ځاې کې ځوانه او ښایسته نجلۍ قرباني کوي ،دا هیچا ته هم نه مالومیږي چې نجلۍ چیرې او په کوم ځاې کې او په څه ډول قرباني کیږي. دا کار د هغوی یو مذهبي لاربنود چې حبشیان ئې خداې ګڼي ، تر سره کوي. دهغه سره ډیر کم شمیر کسان او ځلور پنځه نجونې وي ، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوی سر او وینه ورښوول کیږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبیلې خلک د لیونیو په څیر شراب څښي او نڅاوی کوي.

***** (۴۵)

خلیفه ساتونکې ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولې و ،خو اوس لمر هم پریوتو ته ور نژدې کیده ،قومندانانو او نورو چارواکو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بیا بیا را ته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کیداې ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړې وي هغه دې خپل ځان و ښیي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شئ ، که چیرې نجلۍ په خپله بیرون تللې واې نو ستاسې د ډلې څخه به یو چا ضرور کتلې وه ،..... دې ټولو اخطارونو هیڅ اغیز و نکړ ، ټولو ویل چې هغوی بې ګناه دي.

خلیفه رجب ارام ته نه پریښوده ، هغه رجب ته ویلې و چې « زه د نجلۍ په هکله اندېښمن نه یم ، خو په دې اندېښمن یم چې څوک چې ددومره سختې پهرې څخه یوه ژوندۍ نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبیا ما هم وژلې شي. زه دې ثبوت ته اړتیا لرم چې نجلۍ رښتیا هم صلاح الدین ایوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدین ایوبي پر سرور تپلې و ، خو خلیفه ورته ویل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړې و ، مګر اوس دهغه په ځان راغلې وه، هغه یو ځل بیا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غُصّې څخه سور را خوټیدلې و ، هغه هغه پخواني اخطارونه یوځل بیا هغوی ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې « دمصر امیر تشریف راوړې»

په لوئې دروازې د سلطان ایوبي آس ورننوت ، دهغه تر مخه د هغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره وریسې تلل ، د هغه ښې لورې او کیڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه. دساتونکو وروسته دسلطان ایوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو ، په دې ډله کې علي بن سفیان هم و ، رجب خلیفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدین ایوبي راغلې دې ، ټولو و کتل چې سلطان ایوبي دملګرې ډلې وروسته یوه دځلور پېښو ګاډۍ هم را روانه ده چې دوه آسونو را کشوله ، په دې ګاډۍ دوه لاشونه پراته و ، غشي لا تر اوسه دهغوی په لاشونو کې همغسې ننبتي و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوښ سپاره هم ملګري و چې دا حبشیان ئې وژلې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه بیرون را ووت ، سلطان ایوبي او دهغې تول سواره ملګري د خپلو آسونو څخه را ښکته شول ، سلطان ایوبي خلیفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته ښکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې ښکل کړل ،

«ماته ستا پیغام رارسیدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بیرته راولم ،» سلطان ایوبي ورته وویل « خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بې ګناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ویل اړین ګڼم ، چې صلاح الدین ایوبي ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه دهغه خلافت نمایندګي کوي چې ته هم د همغې له اړخه را لیږل شوې ئې.»

خلیفه د صلاح الدین ایوبي په فکر باندې و پو هید. دهغه د فاطمي خلافت ضمیر د ګناهونو د بار لاندې کړیکې وهلې ، هغه د سلطان ایوبي د هیبت ناکه او جلالي شخصیت تر مخ د را څرګندېدو وړ نه و . هغه د سلطان ایوبي په اوږه لاس کیښود او وئې ویل « زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډیر دوست ګڼم ،صلاح الدینه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حیث دلته شتون لرم ،»سلطان ایوبي ورته وویل « زه باید اوس دخپل ځان پاکوالې ثابت کړم او دا وښایم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم. اللهؑزما سره بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه را ولیږل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولاې خو دهغوی چپوالې او دهغوی په وجودونو کې ورننوتي غشي په دې ګواهي وائي چې صلاح الدین ایوبي ددې جرم ، چې د خلافت په ماڼۍ کې تر سره شوې ،مجرم نه دې. تر هغې چې زه خپل ځان بې ګناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ.

خلیفه هم خجالت نیولې د هغې پسې روان شو ، لرځه اخوا دځلور ځلور نیم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ایوبي دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی تر مخ ئې کیښوول ، او په لوړ اواز ئې وویل « اته اته سپاهیان مخته راشئ او دا لاشونه وګورئ او وواياست چې دا څوک دي ؟»

لمړې قومندانان او نور چاپیرو ساتونکي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حیران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ویل « دوی زمونږ د ډلې سپاهیان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وویل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي. په همدې تر تیب اته اته کسان راتلل او ویل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملګرو دي.

«صلاح الدینه !» خلیفه ورته وویل « ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واورم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدین هغه ګشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وویل ، چې خپل د سترګو لیدلې حال بیان کړي ، هغوی خلیفه ته ټوله پیښه په تفصیل سره بیان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ایوبي خلیفه ته وویل « نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشیانو میلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خليفه نور ددريدو ورٍ نه و -هغه سلطان ايوبي ته وويل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ايوبي دننه خونې ته د تللو څخه ډډه کوله او وئې ويل ، زه به هغه نجلۍ ژوندۍ يا مړه را پيدا کوم او بيا به ستا خونې ته حاضرې درکوم. خو اوس همدومره وايم چې د حرم سراې دداسې يوې نجلۍ تښتول چې په تحفه کې راوستل شوې وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوې نجلۍ وه ، ماته د يوې ذرې په اندازه هم اهميت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډيرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي.»

«زه په دې اندېښمن نه يم چې يوه نجلۍ چا تښتولې ده ،»خليفه ورته وويل « اصل اندېښنه داده چې که چېرې په همدې توګه د نجونو د تښتولو کار دوام وکړي نو په هيواد کې به د قانون حيثيت څه وي ؟»

«او زه په دې اندېښمن يم چې ټول اسلامي سلطنت لګيادې تښتول کيږي ،» سلطان ايوبي ورته وويل « ته ډيره اندېښنه مه کوه ، زما د څارکښې شبکه به د هغې نجلۍ د را پيدا کيدو پوره پوره هڅې وکړي.»

«خليفه سلطان ايوبي له لاسه و نيوه او لږ څه اخوا ئې يوړ او ورته ئې وويل «صلاح الدينه ! زه د ډيره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لرېوالې کوې ، زه د نجم الدين ايوب (د سلطان صلاح الدين ايوبي پلار)ډير درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته. او ماته نن وويل شو چې د مرکزي جومات امام امير العالم دا ګستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دې. ماته رجب ويلې دي چې زه د ګستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پوښتم چې هغه خو به ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خليفه نوم د خطبې څخه ايسته کړې دي ، » سلطان ايوبي ورته وويل « يوائې ستا نوم نه بلکه د هرهغه خليفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، د خطبې څخه لرې کړل شوې دې.»

«ايا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په خاطر ورکړل شوې دې ؟» خليفه ترې و پوښتل.« زه شکمن يم چې دلته عباسي خلافت بيا راوړل کيږي.»

«حضور ډير زوږ شوی دې ، »سلطان ايوبي ورته وويل « قران شراب څښل په دې خاطر حرام کړي دي چې د هغې په واسطه دماغ بې کاره کيږي ،»... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وويل « ما پريکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه را ځي ، او د رجب پرځاې به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،»

«خو زه غواړم چې رجب همدلته اوسي.» خليفه ورته وويل.

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه و نه کړي » سلطان ايوبي ورته وويل او د علي بن سفيان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې پنځه واړو هم د همغه قبيلې سره اړيکې درلودل ، علي بن سفيان ورته وويل « ما دهغوى ټولو شخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبيلې اړوند ځوک شتون ولري نو بيرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف ځخه بيرون را ووتل ، ما ته ددوى په اړوند ددوى قومندان وويل چې دوى هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوى دخپل ځان سره بوځم. د نجلۍ په تښتولو کې ددوى لاس هم شونې دې.»

صلاح الدين ايوبي رجب را وباله او ورته ئې وويل « سبا به دلته بل يو قومندان را ځي ،ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم» د رجب د مخ رنګ بل منګه شو .

*****(۴۲)

کله ئې چې "اُمّ عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتيدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطره نوره نه تر سترګو کيده ،نو هغوى خپل آسونه و درول ، نجلۍ يو ځل بيا د خپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پيل کړل ، حبشيانو هغې ته وويل چې دهغې لاس وپښې وهل بيکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شګزار ځخه ژوندۍ نه شې و تلې ، هغوى ورته دا هم وويل چې هغوى به هيڅکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوى داسې کوم بد نيت درلوداى نو هغوى به له دې سره د وحشي حبشيانو په څير سلوک کړی و . "اُمّ عراره» حيرانه وه چې دې وګړو تر اوسه پورې هغې ته په بدو سترګو کتلي هم نه دي ، هغوى ته دا احساس هم نه کيده چې دومره ستره ښايسته نجلۍ دهغوى په لاسو کې ده ، دهغوى د ډلې ځخه هغه يو کس چې ووژل شو دهغې تر مخه په زنګونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذيت کې نه اچوي ، "اُمّ عراره»د هغوى ځخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي،نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوى هغه د اسمان ددېوتا ملکه جوړول غواړي ، او همملته ئې دېوتا ته ور وړي.

هغوى يوځل بيا د نجلۍ په سترګو باندې توره پټۍ و تړله ، اوپه آس ئې سپره کړه. هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پريښودې ، هغه پو هيده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او "اُمّ عراره» په يوه آس باندې د يوه حبشي تر مخ ناسته او ځنګيدله ، په يوځاى کې لږ ځه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه يوځل بيا د خپل منزل په لور روان شول. ډير وروسته د يخنۍ دزياتيدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوې ده ،آسونه و دريدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و. د ويرې او هيبت له لاسه ئې دماغ کار پرې اينبې و. هغې د اسونو د دريدو سره سم ددرې ځلورو نارينه و او ځلور پنځه ښځو اوازونه واوريدل ، هغه د هغوى پر ژبه نه پوهيده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې. خو ددوى خلکو لهجه عربي نه وه.

لاتر اوسه ئې د هغې د سترګو ځخه پټۍ نه وې پرانستې خودهغې ژبه هم داسې مالوميده چې ولاړه ده. هغه چا پورته کړه او په يوه نرم شي ئې کينوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې تر تيب دهغې نوې سفر پيل شو. ددې سره سم د ډول نرم او ملايم اواز هم په غرېدو شو ، تر ځنګ ئې ښځو هم سندرې ويل پيل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی د سندرو په معنا باندې هغه نه پوهیدله خو په دې سندرو کې د جادو اغیزو ، دا داسې اغیز و چې د "اُمّ عراره» ویره ئې نوره هم ورزیاته کړه ، خو د دې ویرې سره داسې ننبې هم را پیدا شوې چې په کې خمار ، نشه او مستي را پیدا کیده ، د شپې یخنۍ په دې خمار اومستۍ کې نور هم لذت را پیدا کاوه ، "اُمّ عراره» که غوښتلې نو کولاې شول چې ددې پالکې څخه ټوپ کړې او و تښتیږی او دا خلک ئې ووژني ، خو هغه داسې جرأت و نه کړ ، هغې دا محسوسوله چې هغه د انسانانو په لاسو کې نه ده بلکه بل کوم داسې ځواک دې چې دې ئې په قبضه کې نیولې ده ، هغې اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولاې.

هغې احساس کړې و چې دپالکې پورته کونکي خلک په زینو باندې پورته خیژي ، هغوی همداسې پورته ختل ، نژدې دېرش زینې پورته ولاړل او بیا ئې بیرته هوار تلل پیل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودریدل ، پالکې ئې پر ځمکه کیښود ، د "اُمّ عراره»د سترګو څخه ئې پټۍ پرانستې خو چا دهغې په سترګو لاسونه کیښول ، لږه شیبه وروسته د هغې لاسونو ګوتې ازادې شوی اونجلۍ هرې لورې ته رڼاوې و کتلې ، سوکه سوکه د هغې د سترګو څخه هغه لاسونه پورته شول ، ویې کتل چې هغه په داسې یوه ماڼۍ کې ده چې د زرګونو کلو پخوانۍ مالومیږي ، دایروي شکله ستنې ئې پورته لوړی شوې وې، یو پراخه سالون و چې فرش ئې په رڼاګانو کې له ورایه ځلیده ، ددېوالونو سره ډنډې لګیدلې وې او د ډنډو په سر باندې د مشالونو شعلې بلیدې ، دننه فضا داسې خوشبویه وه ، چې دهغې بوي د دې له پاره یو نوي څیز و . د دېلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندرې هرې لورې ته اوریدل کیدې ، دې دېلارونو او سندرو په دې سالون کې داسې انګازې را پیدا کړې وې چې د هغې له پاره ئې دخوب کتل ګرځولې و.

هغې مخته وکتل ، هلته یوه چوتره وه چې نژدې اته یا لس زینې ئې درلودې ، د چوترې د پاسه د تیږې څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاریده ، د سر لاندې کوچنۍ غاړه هم تر سترګو کیدله ، ددې بُت څهره د یوه اوږود انسان څخه هم اوږده، پلنه او سوره وره وه ، خوله ئې پرانستې وه ، دومره ستره چې که یو انسان لږ څه ښکته شي نو په کې دننه ورننوتلې شي ، دهغې په خوله کې سپین غاښونه هم ایښول شوی و، داسې بریښیده لکه چې په وازه خوله خندا کوي ، دهغې ددواړو غوږونو څخه ډنډې را وتلې وې چې په سرونو کې ئې مشالونه روښانه شوی و ، دهغې سترګې چې اوږودوالې ئې نژدې یو ګز و په ناڅاپې توګه را و ځلیدې، او روښنائې ترې را په خپریدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دېلارونو په ساز کې جوش را پیدا شو . د تیږلوړې بُت خوله هم رو ښانه شوه ، دهغې څخه دوه کسان چې اوږدې اوږدې چپنې ئې اغوستې را ووتل ، هلته درې زینې وې ، ددې خلکو رنګونه تور او په سرونو باندې ئې د مرغانو اوږدې اوږدې او رنګ په رنګ بڼکې تړلې وې ، د بُت دخولې څخه د راوتلو وروسته یو ښي لورې ته او بل کیڼ لورې ته ودریدل.

ددې پسې سمدستي وروسته د تیږې د خولې څخه یو بل سړې هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بیرون راغې، هغه لږ څه عمرتیرې ښکاریده ، هغه سور رنګې چپنه په ځان کړې وه او پر سر ئې تاج درلود. یو مصنوعې مار د هغې په کیڼې اوږې باندې او بل دهغې په ښۍ اوږې باندې کینول شوی وو. ددې مارانو رنګ تک تور و. "اُمّ عراره» دویرې څخه لکه د بُت په څیر ولاړه پاته وه. دا سړې چې ددې قبیلې مذهبې لارښود یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروهڼ و د چوترې د زينو څخه را کيوت ، هغه سوکه سوکه "اُمّ عراره» ته را نژدې شو او دواړه ګونډې ئې په فرش باندې و لګولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نيول او ښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربې ژبه وويل ،« ته هغه د ښه قسمت خاونده ئې ، چې زما دېوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې . مونږ تا ته مبارکي وايو .»

"اُمّ عراره» را بيداره شوه ، هغه په ژړغوني اواز سره وويل «زه دېوتا ميوتا نه منم ، که چېرې تاسې دېوتاګان منئ نو زه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته را وستلې يم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروهڼ ورته وويلې ،« خوکله چې پر هغه د هغه مقدس ځاي راز را څرګند شي نو بيا وائې چې زه ددې ځابه تلل نه غواړم . زه پوهيږم چې ته د مسلمانانو د خليفه معشوقه ئې . خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنيا خليفه ګان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلې ئې ، جنت ته .»

هغه د خپلې چپنې څخه يو ګُل را وويست ، او د "اُمّ عراره» د پوزې سره ئې يو ځاي کړ . "اُمّ عراره» د حرم سراې شهزادګۍ وه ، او هغې داسې عطر بوي کړې و چې ددې په څير د شهزادګيو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بويولاي . خو ددې ګُل بوي دهغې له پاره څه بل منګه و ، دا بوي دهغې روح ته ورکيوت . دهغې د فکرونو دنيا بدله شوه ، د سترګو د ليد زاوئې ئې بدلې شوې ، پروهڼ ورته وويلې ،« دا د دېوتا تحفه ده » او هغه هغه ګُل دهغې د پوزې څخه لرې کړ .

"اُمّ عراره» سوکه سوکه خپل لاس مخته کاوه او د پروهڼ ګُل نيونکي لاس ئې را نيوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دګُل د بوي کولو وروسته ئې په خمار اواز سره وويلې « دا خومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوې ؟»

«ايا تا دا تحفه و منله ؟» پروهڼ ترې و پو ښتل ، دهغه په شونډو باندې نرۍ شانته مُسکا وه .

«هو !» "اُمّ عراره» ورته ځواب ورکړ « مادا تحفه قبوله کړې ده » هغې دا ګُل يو ځل بيا پوزې ته نژدې کړ او بوي ئې کړ ، سترګې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوي چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي .

«دېوتا هم ته قبوله کړې ئې ،» پروهڼ ځواب ورکړ او ترې وئې وپو ښتل « ته تر اوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را يادولو هڅه چې کوي ، سر ئې و ښنده او وئې ويلې «زه همدلته وم ،نه زه په يوه بل ځاي کې وم..... ما ته نه دي په ياد چې زه چېرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

« هيڅا نه » "اُمّ عراره» ځواب ورکړ ، « زه پخپله دلته راغلې يم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته په‌آس سپره دلته نه‌وې راغلې ؟»

«نه !» نجلۍ ځواب ورکړ « زه په‌هوا کې الوتونکې راغلې یم.»

«ایا په‌لاره کې ځنګلونه ، دښتې ، غرونه او .... نه‌و ؟»

«نه ، هیڅ نه‌و » نجلۍ د کوچنیانو په خیر په شوخۍ سره ځواب ورکړ ،« هرې لورې ته شنه چمنونه او ګلونه و.»

«ایا ستا په سترګو چا کومه پټۍ تړلې وه ؟»

«پټۍ ؟.... نه هیڅکه !» نجلۍ ځواب ورکړ ، « زما سترګې پرانستې وې او ما رنګ په رنګ مرغان کتل ، خواږه خواږه مرغان.»

پروهت په لوړ اواز سره څه وویل–په‌دې وخت کې د "اُمّ عراره»د شا له خوا څلور نجونې راغلې ، هغوی ترې کالې وویستل، او د مور څخه د پیدایښت دوخت په خیر ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ویل « دېوتا به‌ما په همداسې حال کې خوښه کړي ؟» پروهت ورته وویل «نه ! تاته مونږ د دېوتا دخوښې کالي دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندې یو لوی څادر خپور کړ، او دهغې جسم ئې د سر نه تر پښو پورې په‌کې پټ کړ. ددې څادر په‌څنډو باندې د رنګ لرونکې رسیو ټوټې تړلې وې ، څادر ئې را مخته کړ او د رسیو ټوټې ئې سره را و تړلې ،اوس نو د څادر څخه یوه ښکلې چوغه جوړه شوې وه . د "اُمّ عراره» ویښتان د وریښمو په‌خیر نرم او تور والي ته مایل و ، یوې نجلۍ د هغې ویښتان ګُمنځ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره د هغې ښایست نور هم زیادښت وموند.

پروهت هغه‌ته په مُسکا سره وکتل او بیرته وګرځید او د تیږې د هیبت ناکه څېرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "اُمّ عراره» لاسونه و نیول او د پروهت شا شا ته روانې شوی ، "اُمّ عراره»د شهزادګیو په‌خیر روانه وه، هغې هیڅ لورې ته نه کتل ، او نه ئې خپل چاپیریال وکوت ، دهغې په‌تګ کې یو بل شان و ، د پروهت شاته ، او لاسونه‌ئې د نجونو په‌لاسو کې په زینې باندې ورختله ، پروهت د تیږې د غره په‌خیر د څېرې په خوله کې ورننوت ، "اُمّ عراره» هم درې زینې پورته ولاړه او د پرو هت په‌خیر د تیږې په خوله کې ور ښکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تیږې دخولې مخ ته‌و دریدې ، اوس نو د "اُمّ عراره» لاس پروهت نیولې و ، د تیږې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په‌کې نیغ په‌ولاړه روان ول، کله چې تر حلقه پورې ورسیدل نو هلته بیا نورې زینې وې ، د زینو څخه په ښکته کیدو سره یو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندېلونه روښانه شوی و، په دې خونه کې هم یو ځانګړې مهک و خو دا خونه دومره ستر ه نه وه او نه ئې چت اوچتوالې درلود. دهغې دېوالونه او چت د ونو په پاڼو پوښل شوی و، په‌فرش باندې نرمه ګیاه او د ګیاه دپاسه د ګُلانو پاڼې خپرې ورې پرتې وې. د خونې په‌یوې څنډې کې ډېره ښکلې صراحې او پیالې ایښول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې ، پروهڼ د صراحي څخه دوه پيالي ډکې کړې ، يوه ئې پخپله واخسته او بله ئې "أمّ عراره" ته ورکړه دواړو خپلې پيالي دخپلو شونډو سره يوځاې کړې او د سترګو په رپ کې ئې خالي کړې.

«دبوتا به کله راځي ؟» "أمّ عراره» و پوښتل.

«تا تر اوسه پورې هغه نه دې پيژندلې ؟» پروهڼ ورته وويلي « ستا تر مخ څوک ولاړ دې ؟»

"أمّ عراره»د هغه په پښو کې کيناستله او ورته ئې وويلې « هو ! ما پيژندلې دې ،ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته و کتلي ، تا زه قبوله کړې يم ،؟»

«هو !» پروهڼ ورته وويلي « دنن ورځې څخه ته زما ناوې ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلې، زما پلار ماته ويلې و چې پروهڼ نجونو ته ګُل بويوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلۍ بيا په ځان نه پو هيږي چې هغه څه شې و؟د کومه ځايه څخه راغلې وه ؟ او څه ډول راوستل شوې وه؟ ددې ګُل د بوي کولو وروسته هغه د پروهڼ وينځه ګرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شې هم ډير ښه او پاک تر سترګو کيږي. پروهڼ درې ورځې هغه هملته په تاخانه کې له ځانه سره ساتي.»

دا ښرګندوني د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفيان ته کولې چې هغه دخليفه د ساتونکي ډلې څخه را ويستلې و. دا پنځه واړه ه دهمغې قبيلې خلک و چې څلورو ئي "أمّ عراره» تښتولې وه ، علي بن سفيان هغوى د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وويل « چې څنګه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وګړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلي نو په دې اساس به تاسي ته ډاګيزه وي چې نجلۍ څه ډول تښتول شوې ده. هغوى پنځه واړو وويل چې د نجلۍ د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفيان ورته دا لالچ ورکړچې که چيرې هغوى رښتيا ووائې نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي. خو بيا هم هغوى په دې هکله د خپلې بې خبرۍ ښرګندونه کوله ، دا قبيله دخپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوى د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسيره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفيان د هغو لار و څخه د ګټو د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيرې ئې هم ويلي کولاې شوى.

هغوى پنځه واړه ئې جدا جدا کړل او هغه ځايونو ته ئې و ليږل چيرې چې د چا «اه» او«واه » چا نه شوه اوريدلاې ، که د پرلپسې اذيت او وهلو ټکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کيده هم ،نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سوډانيان ډير سخت ځانه مالوميدل، هغوى به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفيان به ټوله شپه ويښ پاته کيده ، اخر ئې هغوى په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې دهغوى له پاره اخرې لاره انګيرل کيده. د اذيت دغې طريقې کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار په مهال یو عمر تیري حبشي علي بن سفیان ته وویل « زه په ټولو هر څه باندي پو هیږم ، خو د دېوتا له ویرېئې نشم ویلای ، ځکه ویریږم چې دېوتا به ما پهډیر ناکاره مرګ ووژني.»

«ایا ددي څخه زیات بل ناکاره مرګ کیدای شي چي زه مو پرې وژنم ؟»علي بن سفیان ورته وویل ،« که چېرې ستاسې دېوتا رینبتوني وي نو هغه به تاسې ددې شکنجې او زورونې څخه ازاد کړي واست ؟ که د مړینې څخه ویریږئ نو مرګ دلته هم شتون لري ، ته خبره کوه زما په لاسو کې داسې یو دېوتا دې چې هغه به تا ستا له دېوتا څخه وژغوري ،»

دا سوډاني حبشي څو څو ځله بې هوشه شوی و ، هغه ته خو دېوتا نه ، بلکه مرګ په څرګنده توګه تر سترګو کیده. علي بن سفیان د هغه ژبه را پرانسته ، هغه ئې د اذیت څخه خلاص کړ او خوراک څښاک ئې ورکړ ، او د ارام لپاره ئې ورته ځاي ورکړ. هغه اقرار وکړ چې "أمّ عراره» دهغې د قبیلې څلورو کسه تښتولې ده. هغه څلور واړه په رخصتۍ تللي و ، خو هغوی د تښتولو شپه او وخت مونږ ته ښوولي و ، دغه پنځه واړه حبشیان چې اوس د علي بن سفیان په بند کې و په هغه شپه پهره درلوده ، د تښتونکو څخه دوه باید دننه راغلي وی ، هغوی ته د لویې دروازې څخه د راننوتلو له پاره لاره هواره شوی وه. او دهغوی سره د بیرته تښتیدو او تښتولو هر ډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وویل چې هغوی به هغه نجلۍ د دېوتا په قربان ځاي کې قربانوي ، ددوی قبیله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلۍ ددوی د خپلې قبیلې څخه نه وي ، دهغې له پاره شرط دادې چې هغه به دقبیلې بهر څوک وي ، سپین رنګه به وي ، د لوړې کچې د کورنۍ څخه به وي ، او دومره ښایسته به وي چې خلک ئې په کتلو حیران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر درې کاله وروسته ستاسې قبیله د بهر څخه یو ښکلې نجلۍ را تښتوي او قربان ځاي ته ئې راوړي » علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب ورکړ ، « درې کاله وروسته یواځې میله جوړیږي ، د نجلۍ قرباني د هر پنځه میلو یا هرو پنځلس کالو وروسته صورت نیسي ، خو مشهوره داسې ده چې په هر درې کالو کې یو ځل یوه نجلۍ قرباني کیږي».

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځاي په ګوته کړ چېرې چې دا قرباني صورت نیسي ، هغه پروهت د هغه دېوتا ځوي ګڼه. په هغه ځاي کې چې میله جوړیده دهغه ځاېه څخه دوه دونیم میله لرې یوه غرنیزه سیمه وه چې په ځنګلونو کې پټه شوی وه. دا سیمه دومره پراخه او عریضه نه وه. ددې سیمې په اړوند دا مشهوره شوی وه چې دلته دېوتا اوسیږی او دهغې د خدمت له پاره پیریان او ښاپیریاني شتون لري ، خلکو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې کې د جزیرې په څیر څه سیمه غرنیزه او شینخولې وه. چې په خپل ذات کې د قدرت د عجایباتو څخه ګڼل کیده ، او عامو خلکو ګمان کاوه چې دا به د دېوتاو د اوسیدلو ځاي وي. په دې سیمه کې د فرعونیانو د وخت کنډرې لا تر اوسه پاته وي ، تر څنګ ئې یو جهیل(د اوبو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile)یا سترې څمځارې په کې اوسیدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبيلې کوم وګړي به چې دروند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهت په لاسو کې ورکاوه ، پروهت به هغه ژوندې همدې جهيل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)يا سترو ځمڅارو به نواله کاوه . پروهت په همدې کنډوالو کې اوسيده ، هلته د يوې سترې تيږې سر او خوله چا تراشلې وه ، چې په دې تيږه کې ددوی د ګروهې په مطابق دننه دېوتا اوسيدل ، ددېوتاو د خوښې او خوشحالۍ په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کې يو ځل د قبيلې څخه بهر يوه ښکلې نجلۍ دلته را وستله ،او پروهت ته به ئې ور حواله کوله ، پروهت به نجلۍ ته يو ګُل بوي کاوه، د ګُل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هيرول چې هغه څوک وه ، له کومه ځايه راغلي او چا راوستې ده؟ په دې ګُل کې به ئې کوم نشه ايز څيز ورګډاوه ، چې دهغې له مخې به هغې پروهت خپل دېوتا او خپل ميړه ګاڼه ، هغې ته به د هغه ځاې ګنده او مردار شيان هم ډير ښه او ښکلې تر سترګو کيد .

د نجلۍ قرباني به هم په همدې کنډرو کې کيدله ، پرو هت به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخانې کې ساتله ، په دې ځاې کې نور څلور کسه نارينه او څلورکسه ښکلې نجونې هم اوسيدلې . ددوی څخه اخوا بل چاته ددننه د ورننوتلو اجازه نه وه . کله به ئې چې نجلۍ د قربانۍ ځاې ته بوتلله ، نو هغې ته به دا احساس هم نه کيده چې دهغې څټ به پرې کيږي . هغه به په فخر او خوشحالۍ سره مرګ مانه ، دهغې وجود به هلته په جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا سترو ځمڅارو ته ور اچول کيده ، او وينبتان به ئې پرې کول او د قبيلې هر کورنۍ ته به ئې د سوغات(خوردې) په توګه ورليږل ، دا وينبتان به مقدس ګڼل کيدل، د نجلۍ سر به ئې د وچېدو په خاطر په يوه غار کې اينبوده ، او کله به ئې چې غوښه له منځه ولاړه او يواځې کوپړۍ به ئې پاته شوه نو هغه به ئې په همدې غار کې اينبوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغې په ژوند کې چاته نه ورښول کيده .

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به يو ځل بيا د نجلۍ قرباني ورکول کيږي.» دغې حبشي وويل ،«مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کې ورګډ شوی و . څرنګه چې مونږه نه ويريدونکی او وحشي ګڼل کيدو په دې خاطر ئې مونږ د خليفه د ساتونکې ډلې غړي غوره کړو . دوه مياشتې کيدې چې مونږ دغه نجلۍ کتلې وه ، داسې ښايسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه تر سترګو شوې ، مونږ ټولو پريکړه وکړه چې دا نجلۍ به له دې ځايه تښتوو ،او د قربانۍ له پاره به ئې وړاندې کوو. زمونږ يو ملګری چې پرون ووژل شو خپلې قبيلې ته تللې و او خپلو مشرانو ته ئې ددې نجلۍ په هکله ويلې و ، او ورته ئې ويلې و چې دا ځل به مونږ د قربانۍ له پاره نجلۍ را وړو ، په دې خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

*****(۴۸)

کله چې دا قصه صلاح الدين ايوبي واوريده نو ډير زيات حيران پاته او په فکر کې ډوب شو، علي بن سفيان دهغه دحکم منتظرو ، سلطان ايوبي نقشه و کتله او وئې ويل « که چېرې ځاې همدا وي نو بيا خو دا زمونږ د احاطې څخه بيرون دي هغه مالومات چې تاسې د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاګه کيږی چې فرعون ډيرې پيړۍ پخوا مړ شوې دي خو دهغه فرعونيت لا تر اوسه په خپل ځاې پاته دي . مونږ ته د مسلمانانو په خير دا اړينه ده چې که چېرې مونږ تر لرې پورې نه شو تللاې نو لږ تر لږه دهغه نژدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډیانو څخه خوکفر او شرک له منځه یوسو ، مالومه نه ده چي تر ننه پوري به دڅومره میندو او پلرونو پاکي او معصومي لوڼي ددي رواج ښکار شوی او ځار شوی وي ، او په دي میلي کي به تر اوسه پوري څومره پاکي او معصومي نجوني پلورل شوي وي مونږ باید د دېوتا ګانو انګیرنه له یوه سره ختمه کړو . دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطي انګیرني په اساس دخلکو معصومي نجوني را تښتوي او د بدکارۍ او عیاشۍ کار تري اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کي دا ډاګیزه شوی ده چي هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځي او نجوني پیري او یا ئې د څو ورځو له پاره په کرایه اخلي .» علي بن سفیان ورته وویل « د کړچار د تباهۍ نه اخوا دا ګواښ هم شتون لري چي د سوډانیانو دلري کړل شوی فوځ عسکر به دي میلي ته په ګڼ شمیر ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځیانو سره یو ځاي زمونږ د فوځ ور ګډېدل او دهغوی سره په دي جشن کي برخه اخستل مناسبه نه بریښي ، دا ډول ګډي تفریحګاني د هیواد له پاره ګټوري نه ثابیتږي.» علي بن سفیان لږ څه په وارخطائي سره وویل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندي کول او خلیفه ته د هغي ورسپارل په دي خاطر هم اړین دي چي هغه ته دا مالومه شي چي هغه د تښتوني الزام چي هغه پر تا باندي لګولي و څومره بي بنسټه او درواغ و .»

«علي ! زه دهغي څه پرواه نه لرم .»سلطان ایوبي ورته وویل « زه دخپل ځان په لور نه وینم ، ما چي څوک هر څومره سپک ګڼي بیا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختګ له یاده و نه باسم ، زما ذات هیڅ نه دي ، او ته هم دا په یاد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واړه وه .او د سلطنت د ټینګښت اود خپل ولس د سوکالۍ په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام دعظمت امین خلیفه و خو د وخت په تیریدو سره خلیفه په خپل ذات کي ډوب شو او د خپل نفس ښکار و ګرځید ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډیره ستره کمزوري ګرځیدلي ده . صلیبیان زمونږ همدا کمزورتیا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چېري ته غواړي خپلي دندي په بریالیتوب سره تر سره کړي نو بیا دخپل ذات ، شخصیت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ،.... هغه الزام چي خلیفه پر ما لګولي دي ، هغه ما په ډیره ستونزمنه توګه وزغمه ، ما کولي شو چي د هغي ځواب په هماغه وخت کي ورکړم، خو زما ځواب به هم دومره اغیزمن نه و ، او بیا به زه دخلیفه سره په شخصي سیاسي لوبه کي را ننښتي وم ، ماته همدا خطره تر سترګو کیدله ، چي په اسلامي ملت به داسي یو وخت راځي چي د خپلو حکمرانانو ، د ذاتي سیاسي لوبو ، خپل نفس پالني ، په نورو باندي د خپل ستر والي د ښوولو او د ځواک په هوس کي به له منځه ځي.»

«دبي ادبۍ ببننه غواړم درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ، « که چېري ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډیر کم دي ، بله ورځ میله پیلیږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فوځ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې میله کې هیڅ فوځي ته دګډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ایوبي خپل یو سالار راو غوښت او ورته ئې وویل «د حکم سرغړونکي ته به د هغې د رتبې او مرتبې څخه د لرې کولو تر څنګ د عوامو تر مخ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کیږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پیل شو. سلطان ایوبي لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ویلي و چې زمونږ موخې دادي چې دا طلسم مات کړو، دا د فرعونیت اخري ځاې مالومیږي.... اول هغه لورې ته د فوځ لیږل تر بحث لاندې راغلل، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولویدل چې دا کار به د هغې قبیلې خلک دخپل ځان پرخلاف فوځي برید وګڼي، که جګړه وشي نو زیات شمیر بې ګناه خلک به، د کوچنیانو او ښځو په ګډون، په کې و مري، دا وړاندېز هم وشو چې همدا حبشي د لاربنود په څیر له ځانه سره واخلي او هلته، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کیږي، ناڅاپي یرغل کونکی ډلې و استوي، سلطان ایوبي هلته د عسکرو سره د هغه حبشي لیږل اړین و نه ګڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شوني و. تر دې بحثه پورې د سلطان ایوبي په حکم د ناڅاپي حمله کونکواو د شپې د برید کونکو یوه ځواکمنه ډله تیاره کړل شوي وه. دا د ځان ځارونکو سرتیرو مجاهدینو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوی و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر ګانه، هغوی چې اوس د کومې دندې د ترسره کولو له پاره استول کیدل نو دهغې څخه ددوی بیرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاریدل.

دنائب سالار الناصر اوعلي بن سفیان د سلاګانو له مخې دا پریکړه و شوه چې یواځې دولس ګوریلایان(غلچکی برید کونکي) به دغره په هغه ځاې کې ور ننوځي چې پروهت په کې اوسیږی، او دنجلۍ د قربانۍ ځاې هم دې.

دحبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په میله کې ډیره ګڼه ګونه ئې، ځکه چې هغه د میلې اخري شپه وي، دقبیلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلۍ قربانیږي، داسې مالومیده چې هغه په دې نه پوهیده چې د قربانۍ ځاې چېرې دې، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پریکړه و شوه چې پنځه سوه عسکر به د میلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال، په هغه شپه په میله کې شتون ولري، دهغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او لیندۍ وي، په هغه وخت کې د دې وسایلو په ګرځولو او درلودلو بندیز نه و. د ګوریلا ئې ډلې په ذهنونو کې ئې په ښه توګه دهغه ځاې نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وویل شو چې مخامخ او نیغ په نیغه به برید نه کوي، بلکه د ګوریلاو په څیر به په غرنۍ سیمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځاې ته په رسیدو سره به هغه وخت برید کوي چې نجلۍ دقربانۍ ځاې ته ورو وړي، ددې د مخه د یرغل زیان به داوي چې نجلۍ به هملته په تاخانه کې له منځه یوړل شي او یا به بل چېرې پټه کړل شي.

دا ډاګیزه شوی وه چې قرباني په نیمائي شپه کې، کله چې سپوږمۍ مکمله شي، تر سره کیږي، پنځه سوه نور سپاهیان د قربانۍ د ځاې تر څنګ د غرونو په چار چاپیر کې ځاې په ځاې کیدل، او د ګوریلایانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحتمالي ناکامۍ په صورت کې او یا د هغوی د دندو په تر سره کولو کې د ستونزو د راپيداکيدو په وخت کې دوی ته لار ښوونه شوې وه چې هغوی دې د نښې په توګه يو اوربلونکې غشې هوا ته و توغوي ، ددې غشې د رڼا په کتلو سره به دا پنځه سوه کسان خپل برید پیلوي.

په دې وخت کې دولس کسه سرتیري و ټاکل شول ، او د نور الدین زنګي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدین ایوبي د مرستې په خاطر را استولې و پنځه سوه ذهين او زړه ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له عربو څخه راغلي و ، دوی لا تر اوسه پورې د مصر او سوډان د سياسي لوبو او عقايدو تر اغيز لاندې نه وراغلي ، دوی يوازې پر اسلام پو هيدل او همدا ددوی عقيده او ګروهه وه. هغوی به د هرې هغه عقيدې پر خلاف را پورته کيدل چې غير اسلامي به ورته ښکاريده ، هغوی ته ويل شوی و چې هغوی د يوې باطلې عقيدې پر خلاف جنګ ته روان دي ، او شونې ده چې دوی ته د خپلې شميرې څخه د زياتو مخالفينو سره د مقابلې کول ورپه غاړه شي ، جنګ او جګړه هم ويني تويونکې وي او دا هم شونې ده چې دهغوی تر مخ څوک دمقاومت توان هم و نه لري ، او ټول کار د جنګ او جګړې کولو پرته تر سره شي. هغوی ته د ټول پلان په هکله خبر ورکړل شو. او دهغوی په ذهنونو کې غريزه سيمه ، د هغې سيمې دغرونو لوړوالې ، چې دومره زيات نه بريښيده ، او په هغې کې دننه د قربان ځاې په هکله ټول مالومات ورکړل شول، هغه دولس سر تيرومجاهدينو ته هم همدا انګيرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو، په غرونو ختل ، په شګلوړه دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوښ په څير زغمل.. دهغوی له پاره ستونزمن نه و.

لا تراوسه د قربانۍ شپې ته شپږ ورځې پاته وې ، درې شپې او درې ورځې سرتيرو اوپنځه سوه فوځيانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه ورځ ئې سر تيري په اوښانو سپاره و استول ، هغه ځاې د اوښانو په عادي سفر يوه ورځ او نيمه شپه لرې پروت و ، اوښ چلونکو ته حکم شوې و چې سر تيري د غريزې سيمې څخه لرې چيرې ښکته کړي او دوی بيرته را ستانه شي ، همدا راز ئې پنځه سوه نور عسکر د نندارچيانو په بڼه کې، ددوه دوه او څلورو څلورو په ټوليو کې په آسونو او اوښانو سپاره واستول ، هغوی ته ويل شوی و چې خپل ځناور به له ځانه سره ساتي ، دهغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه بڼه کې روان شوی و.

*****(۴۹)

دميلې اخري شپه وه –

سپوږمۍ دخپل سترو الي په اخري پړاو کې وه ،د صحرافضا د شيشې په څير شفافه وه ، په ميلې کې د انسانانو د هجوم او ګڼې ګوڼې شميره شونې نه وه ، په څو ځايو کې نيمې لوڅې نجونې نڅيدلې او په ځينو نورو ځايو کې د سندرغاړو اوهغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې. خو تر ټولو زيات خلک د هغې چوترې ترخوا را ټول شوی و چيرې چې نجونې ليلامېدلې. يوه يوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تيروله ، پيرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، ويښتان او ټول وجود د سرنه تر پښو پورې له نظره تيراوه ،او بيا به ئې پرې بولې پيل کولې ، هلته جوارې هم روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه اود شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته يو اځني شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس. د هر څه ازادي وه د لرې لرې ځايو څخه د راغليو خلکو خيمې په شاوخوا کې ښخې شوې وې ، نندارچيان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو ، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لږ څه لرې د غرونو په غيږ کې يوه ښايسته او ښکلې پيغله د حلاليدو تياري نيسي ، او هلته يو انسان له ځانه دېوتا جوړ کړې ، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د دېوتاګانو پايتخت دې. هلته پيريان او دېوان پهره ورکوي ،او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولاې.

هغوی ته دا هم نه و مالوم ،چې دهغوی تر منځ د الله ج پنځه سوه مجاهدين ورننوتي دي. او نور دولس کسه سرتيري مجاهدين د دېوتاګانو په چاپيريال کې ور داخل شوی دي ،.. د صلاح الدين ايوبي دولسو کسو سرتيرو ته ورښول شوی و چې په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځايه څخه پيل کيږي خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ور ننوتلاي ، ځکه هلته دهغوی ساتونکي ولاړ ول، هغوی بايد د يوې ډېر ستونزمنې لارې څخه هلته ور ننوځي ، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاو خوا کې هيڅ انسان شتون نه لرې، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علی بن سفيان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړې و ، ځکه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سيمې اوږودوالي او پلنوالي د يوه ميل څخه هم لږ و ، څرنګه چې هغوی روزل شوی سر تيري و نو هغوی خواره واره اوپه احتياط سره مخته تلل ، يوه سر تيري ته په ناڅاپي توګه د يوې ونې تر څنګ خوځنده سيوري تر سترګو شو . سرتيري په پټه پټه او په خويدو سره د هغې پسې ولاړ ، ورنژدې شو او ناڅاپي بريد ئې پرې وکړ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متو کې ئې را ونغاړه او خنجر ئې ورته د زړه په سر کيښود او ترې وئې پو ښتل چې ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي.؟

هغه حبشي و او سر تيري په عربي ژبه خبرې کولې چې حبشي پرې نه پو هيده ، په همدې وخت کې يو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې کيښود هغه ترې په اشارو سره و پوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چې داسې ترې څرګنديده چې دلته ساتونکي شتون لري ، سر تيرو ددې حبشي شارګ ور پرې کړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل ، د هغوی تر مخه يو ځنګل را غې، ددې نه لږ اخوا غرونه و . خو ځنګلونو او غرونو تياره جوړه کړې وه ، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لرېوالی سره پورته و ختل.

هلته دننه په هغه سيمه کې چې نجلۍ ئې پروهتې ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې رواني وی ، د تيږې د څهرې تر مخه يوه قالينه غوړيدلې وه ، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره ايښول شوی وه ، توري ته نژدې يو لوي لوښې هم پروت و ، په قالينه باندې ګُلونه خواره شوی و، چې تر څنګ ئې اور لمبې وهلې ، دڅوترې څلورو خواو ته قنديلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چې څلور نجونې ئې په رڼا کې ګرځيدې. د هغوی لباس يو اځې دوه دوه پاڼې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و. ددوی سره يوځاې څلور حبشيان هم تر سترګو کيدل چې د سر نه تر پښو پورې په سپينو څادرونو کې را نغښتي ول، "اُمّ عراره» په تاخانه کې د پروهتې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغوله وه. پروهتې دهغې د ويښتانو سره لوبې کولې ، او هغې په مخمور اواز ويلې « زه د انګوک مور يم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړيږې ، زما وينه پر هغوی و څښئ ، او زما اوږده اوږده طلاې ويښتان دهغوی په کورونو کې کيږدئ ، ته ولې زما څخه لرې کيږې ، ماته را نژدې شه ، » خو پروهتې دهغې په جسم باندې د تيلو په څير کوم شې مښوده.

په غالب ګمان چې انګوک دهغې قبيلې نوم و ، او يوه عربې نجلۍ د نشو په مستيو کې ددې قبيلې مور او د پروهتې ښځه ګرځيدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تياره شوی وه. او پروهتې هم اخرې رسومات پر ځاې کول.

دولس سر تيرې د شپې د چېنجيو په څير په سينو باندې پورته په غرونو ور ختل، کيوتل او پرځيدل. دا ډيره ستونزمنه سيمه وه ، دسيمې ډير بوټې اغزې لرونکې و ، سپوږمې هم سر ته را پورته شوی وه ، چې د ونو په مينځ کې ئې هم د روښنائې ځرکونه را پيدا کړې و ، د رڼا په همدې لړو ځرکونو کې هغوی ته يو بل حبشې هم تر سترګو شو چې په يوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نيولې و ، دا هم د دبوتاګانو د پايتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه وړل اړين و ، هغه په يوداسې ځاې ولاړ و چې د شا له خوا پرې بريد شونې نه و ، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه بريښيدل ، يو سرتيرې هلته د بوټو په يوه ګڼه کې پټ کيناست او بل د هغې تر مخه يوه تيږه ور واچوله ، د تيږې په خويدو سره اواز را پيدا شو ، حبشې سمدستې متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنګه چې هغه په بوټو کې د پټ شوی سر تيرې مخ ته راغې نو د هغې څټ د ځواکمنو متو په منځ کې را تاو کړل شو. او يو خنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتيري تر څه وخته پورې هملته پاته شول او بيا ئې په احتياط سره مخته قدم کيښود.

"اُمّ عراره» د قربانۍ له پاره تياره شوی وه ، پروهتې د اخرې ځل له پاره هغه د خپلې سينې سره يو ځاې کړه ، او هغه ئې له لاسه و نيوله او د زينو په لورئې روانه کړله ، بهر منتظرو نجونو او نارينه و ته د تيږې د بُت دخولې څخه رڼاګانې تر سترګو شوې ، نو هغوی د بُت د خولې تر مخه په سجدې پريوتې، پروهتې په خپله ژبه يو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو ، "اُمّ عراره» دهغې سره يو ځاې وه. هغه ئې هغې ښايسته کړل شوی قالينې ته يوړه ، نر او ښځې دهغې په چار چاپير کې و دريدې ، "اُمّ عراره» په عربې ژبه وويل « زه د انګوک د لوڼو اوزامنو له پاره خپل څټ پريکول غواړم ، زه د هغوی د ګناهونو کفاره ورکول غواړم ، زما څټ پرې کړئ ، زما سر د انګوک دبوتا په قدمونو کې کيږدئ ، دبوتا به زما په دې سر د مصر او سوډان دپادشاهيو تاج کيږدې.» څلور واړه نجونې او نارينه يو ځل بيا په سجده پريوتل ، پروهت "اُمّ عراره» په قالين په دواړو زنګونو باندې کينوله ، د هغې سر ئې مخته ټيټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پترۍ د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

يو سرتيرې چې تر ټولو دمخه و ، ودريد ، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سر تيرې ته هم د دريدو وويل، دغره د لوړوالې څخه هغوی ته چوتره او د تيږې سر تر سترګو کيدل ،... وئې کتل چې په چوتره يوه نجلۍ په دوه زنګونو باندې کينول شوې ده ، او سرئې مخته ټيټ کړل شوی دې ، سپينې سپوږمۍ ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشالونو او د قندېلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه. په دواړو زنګونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنګ دا ډاګيزه کوله چې دا د حبشي قبيلې نجلۍ نه ده ، سرتيري لږ څه لرې هم و اوپه لوړه هم. دهغه ځای د غشي د خطا کيدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه ددېوال په څير ځاې و چې ښکته کيدل تر ې شوني نه ښکاريدل.

هغوی و پوهيدل چې نجلۍ قربانيږي ، او دهغې د په ځنګ کولو له پاره دومره لږ وخت دې چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوځي نو دهغې په څنګ کول شونی نه دي ،هغوی د غره د سر څخه لاندې وکتل نو جهيل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترګو شو ، هغوی ته ويل شوی و چې په دې جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا سترې ځمځاری اوسيږي.

وئې کتل چې ښې لوري ته د غره لمن شته ، خو هغه هم ددېوال شکل درلود ، هلته بوټې او ونې وی ، هغوی يو دبل لاس و نيوه او د هغې ځای څخه را ښکته شول دهغوی د ډلې څخه اخري سر تيري په ناڅاپي توګه مخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته يو حبشي تر سترګو شو. چې په يوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نيولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تياره نيولې وه ،خو په سر تيرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لګيدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخري سرتيري په ليندۍ کې يو غشي کيښود د شپې په چپتيا کې د غشي د توغيدو اواز اوريدل کيده خو غشي د حبشي په شارګ باندې و لګيد او هغه دهغې ځای په سرګونډالو لاندې راپريوت، سرتيري دغره د لمن څخه را ښکته کيدل خو د لويدلو خطر ئې هره ګړۍ زياتيده.

*****(۵۰)

پروهت د توري منځ د "اُمّ عراره» په ځټ جوړ کړ او او توره ئې پورته کړه ، نارينه و او ښځو د سجدې څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنګونو شول او يوه ډيره د سوزه ډکه سندره ئې په ټيټ اوزا پيل کړه ، دا يوه انګازه شانته وه چې ددې دنيا سره ئې هيڅ ډول اړيکې نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادي کې يو داسې طلسم خپور شوې و چې بيرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د دېوتاګانو ځاې ځيګې دي...

پروهت توره پورته کړه ، اوس نو د يوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، څنګه چې توره لاندې را ښکته کيده د پروهت په تشې کې يو غشي ور ښخ شو. لا تراوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و راښکته شوې چې درې نور غشي يو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و رښخ شول ، نجونو چيغې کړې ، نارينه و چاته اوازونه پيل کړل ، په دې وخت کې د غشو يو بله دوره پيل شوه، چې دوه نارينه ئې دپښو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "اُمّ عراره»د خپل چاپيريال څخه او هم د خلکو د وژلو او وينو تويولو څخه بې خبره ټيټ سرې ناسته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتیري په ډیره ګړندۍ توګه مخته راغلل ، په چوتر ي را وختل او یوه ئې "أمّ عراره» را پورته کړه ،هغه تر اوسه پورې په نشې کې ډوبه وه ، یو سرتیري خپله کورتۍ را وویستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لا دهغه ځایه تللي نه وه چې دولس دپارلس حبشیان برچې او ډال په لاس هلته را ورسیدل ، سرتیري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشي او لیندۍ وي ، هغوی غشي وویشتل ، پاته سر تیري یوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشیان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې برید وکړ. یو غشي ویشتونکې د لیندۍ څخه رڼاکونکې غشي و توغاوه ، کله چې غشي پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوی وه ، ددریدو سره سم زیاته شوه اوغشي بیرته د ځمکې لورې ته را ستون شو.

دمیلې جوش وخروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و. د نندارچیانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بیل شول او دهغې غرنۍ سیمې په لور ئې کتل چې یو شعله ورته په کې تر سترګو شوې وه ، هغوی په خپلو اوښانو او اسونو باندې سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمړۍ هغوی سوکه سوکه را تلل ،تر څو چاته شک پیدا نه شي. خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوښانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچیان دمیلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هیڅ ددې ګمان هم و نه شو چې د هغوی په دبوتاګانو باندې کوم اسماني افت را نازل شوې دې.

سرتیرومجاهدینو ددې خطرې له مخې اوربلونکې غشي هوا ته توغولې و چې د حبشیانو شمیره به زیاته وي خو کله چې فوځ هلته ورسید یواځې ددولس دپارلس حبشیانو مړي او د مجاهدینو دوو کسو شهیدانو جسدونه هلته پراته و. هغوی په برچو باندې شهیدا ن شوی و ، قومندانانو دهغه ځاې څخه کتنه وکړه ، د تیږې په خوله کې ورننوتل ، او تاخانې ته ورسیدل ، هغه شیان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل،هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې یو ګُل هم و چې د تږتې څخه جوړ شوی و. د احکامو په مطابق فوځ باید همله په غرونو کې پټ پاته شوی واې ، سر تیرو "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول.

سهار راوخوت:

د میلې جم وجوش پاې ته رسیدلې و ، ډیر نندارچیان دزیاتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو د تللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور د تللو تکل کاوه ، په صحرا کې د تلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و. د میلې د ځاې سره نژدې چې کوم کلې و دهغې ځاې خلکو په ډیره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د وینبتانو انتظار کاوه ، ددې قبیلې خلک چې د لرې لرې کلیو اوسیدونکې و دغرنیزې سیمې څخه لرې ولاړ وو او د دبوتاګانو د ځاې په لور ئې سترګې نښلولې وی. دهغوی زړو او سپین سرو به هغوی ته ویلې چې اوس به پروهت راشي او ددبوتاګانو دخوشحالۍ پیغام به راوړي ،او دهغوی تر منځ به وینبتان وویشي ، خو تر اوسه پورې هیڅوک نه و راغلې ، ددبوتاګانو د اوسیدو په ځاې باندې چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرګنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځاې په ځاې شوی او اوس به دهغه ځایه ددبوتاګانو پیغام نه راځي..... ورځ په تیریدو شوه ،د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبيلې کومو ځوانانو چې د قربانۍ کومې خبرې اوريدلې وې ، هغوی ته شک پيدا شو چې دا ټول درواغ دي ، ورځ تيره شوه ، لمر د همدې غرونو تر شا پريوت ، په چا کې دومره جرأت نه و چې هلته تللای وای او کتلای وائې چې پروهټ ولې را نه غې.

*****(۵۱)

« طبيب را وبولئ !» سلطان ايوبي وويل ، « په انجلۍ د نشې اغيز دي»

"أمّ عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ويل ئې « زه د انګوک مور يم ،ته څوک ئې ؟ ته خو دبوتا نه ئې ، زما ميړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او دبوتا ته ئې ورکړئ ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ » هغه همدا خبره په پرلپسې توګه کوله ، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنګيده.

طبيب د راتلو سره سم د هغه حالت درک کړ ، او څه دوای ئې ورکړه ، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترګې ورغلې، هغه ئې څملوله ، او په خوارړه خوب ويده شوه ، سلطان ايوبي ته د پيښې تفصيلي مالومات ورکړل شول ، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غريزه سيمه کې څه پيښ شول او څه تر لاسه شول ، هغه خپلو نائب سالارانو هر يو الناصر او بهاؤالدين شدّاد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي ، د اړتيا وړ سامانونه هم له ځانه سره يوسي او هغه بُت له منځه يوسي ، خو هغه ځای بايد دفوځ په محاصره کې اوسي ،د حملې اويرغل په وخت کې مقابله وکړئ ، که چيرې هغه خلک تسليم شي او د جګړې نه لاس واخلي نو هغوی ته هغه ځای ور وښئې او په مينه او محبت سره ئې پوه کړئ چې دا (دبوتاګان) يوائې يو فريب او دوکه وه.

شدّاد په خپله (ډايري) ورځپيښې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئې ليکلې ده، دا پيښه داسې بيان کړې چې «هغه د پنځه سوه سورو سره هلته ور ورسيد ، د هغوی لاربښود د هغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته ميشت شوی و. په سلګونو حبشي سوډانيان هلته لرې لرې ولاړ ول، دهغوی څخه ځينې په اسونو او اوښانو سپاره وو ، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه ، غشې ، ليندئ او توري هم را خستې وی ، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوی مخونه دبهر په لورې او دهغوی په ليندېو کې غشې ورکړل شوی و ، هغوی چې غشې او ليندۍ نه درلودې هغوی په برچو مسلح شوی و، د وينې تويونکې جګړې خطر شتون درلود . زه د الناصر سره دننه ولاړم ، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته وويل چې دا دفرعونيانو يادګار دې. هلته دحبشيانو لاشونه خواره واره پراته و ، په هر ځای کې و ګرځيدو را وګرځيدو ، هلته د غرونو تر منځ يوه کنډر وه ، چې د فرعون د وختونو يو ښکلې مانۍ مالوميده ، دهغه په دېوالونو دهغه وخت ليکل انځور شوی و چې الفاظ ئې د انځورونو په څير ښکل شوی و، هيڅ شک نه پاته کيده چې دا دې د فرعون ځای ځيرې نه وي ،..... هلته د دېوار په څير د غره په لمنه کې يو جهيل(د اوبو ډنډ) و ، دجهيل(د اوبود ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile)يا سترې څمڅارې خوځيدلې ، دجهيل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او دغره په منځ کې ور ننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و، دا ډير ويرونکې ځای و ، زمونږ په کتلو سره ډير (Crocodile)يا سترې څمڅارې د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې سترګې و نيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سپاهيانو ته وويل ، د حبشيانو لاشونه په دې جهيل کې ور واچوئ ، دوی ورېې دي ، هغوی لاشونه را ښکودلو سره را وړل ، اوپه جهيل(د اوبو ډنډ) کې ئي ور واچول ، د (Crocodile)يا سترو ځمخارو د شميرې اندازه نه کېدله ، هغه د يوه پوره فوځ په څير وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئي لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشيدل، د پروهټ لاش ئي هم راوړ، هغه نور انسانان (Crocodile)يا سترو ځمخارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهيل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ،... دوه سپاهيانو ځلور سوډاني نجونې راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوڅې لغړې وې ، يوائې د ملا سره ئې يوه پانړه شاته او يوه مخته تړلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهيانو ته مو وويل چې هغوی ته څه ور واغوندې او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کاليو کې را ونغاړل شول نو ومو کتل چې هغوی ښه ښکلې وی، ژړلې ئې ،ويريدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځاې ټول حال احوال په خپله ژبه تيرکړ چې ډېر شرمناکه و ، مسلمان بايد په ښځو باندې دغه ډول تيرې و نه زغمي ، ښځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمانه ، اسلا م هغه ته لور ويلې دي ، دهغو ځلور و نجونو احوال دا ډاګيزه کوله چې هغوی فرعون په خدايي منلې و ، او دهغوی قبيلې انسان ته خدای وايه.

دا ډېر ښکلې ځاې و ، ټوله دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو يو چينه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهيل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و ، ښکلې او دنګې ونې په کې ولاړې وې چې يخ سيورې ئې درلود. د فرعونيانو څخه ئې دکوم يوه دا ځاې خوښ شوې و ،او ځانته ئې ترې د تفريح کولو ځاې جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تيږلوړه بُت جوړ کړې و. هغه خپل ځانته تاخانه دعيش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنګ ښوده ، لمر دهغه ځاېه څخه بل ځاې ته تللې و ، د فرعونيانو ستوري مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پيدا شوی و. بلاخره د حق کليمه را پورته شوه ،او مصريانو د (لا اله الله) کليمه وا وريدله ، او د الله په وړاندې روڼ مخي شول ، خو هيڅوک په دې نه پو هيدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندې پاته دې ، الحمدلله مونږ د ستر ذات په کومک هدايت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بيخه وويست او دا شګلوړه او غريزه سيمه مو د باطل څخه پاکه کړه.»

***** (۵۲)

«دا ځاې مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تيږې دغه هيبت لرونکې بُت ټوټې ټوټې کړ. چوتره ئي هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تيږو څخه ډکه شوه ، بيرون په سلګونو حبشيان حيران او په ويره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دېوتاګانو باندې څه وشول؟ ، اوس نو ټول را وغوښتل شو او دننه يوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هيڅ نه و، ځلور واړه نجونې هغوی ته ور وسپارل شوې ، دهغوی ځلورو واړو پلرونو او ورونو هملته شتون درلود ، هغوی هر يوه خپله خپله لور له ځانه سره يوځاې کړه ، هغوی ته دا وويل شول چې دلته يو بدکاره انسان اوسيده هغه مو (Crocodile)يا سترو ځمخارو ته ورحواله کړ. هغه په سلګونو راټول شوی منتظر حبشيان ټول کينول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصيحت وکړل شو، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بيا هم چپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کیده چې دهغوی په سترګو کې وینې را بهیږي ، هغوی ته د ا ټکې د اخطار په څیر واورول شول ،«چې که چېرې تاسې رېښتني خدای لیدل غواړئ ، نومونږ به ئې درته و ښایو ، خو که چېرې تاسې همدا ځای چېرې چې تاسې ناست یاست د خپلو درواغجنو خدایانو کور ګڼئ نو مونږ به دا غرونه هم ریزه ریزه او د شګو په ډېری بدل کړو ، بیا به تاسې ووینئ چې کوم خدای ریښتوني دي»

هلته په قاهره کې "اُمّ عراره» په هوش راغلې وه ، هغې هم خپله قصه بیان کړې وه ، هغې به کله ویل چې هغې کوم خوب کتلې دي خو هغې ته ټولې خبرې په یاد راغلې وی ، هغې وویل چې پروهت به هغه شپه او ورځ بې ابرو کوله ، او څو څو ځله به ئې هغه ګُل دهغې پوزې ته بوي کاوه ، "اُمّ عراره» ته وویل شول چې که چېرې سرتیري مجاهدېن په وخت نه وائې در رسیدلي نو ستا څټ به هغه پرې کړې و ، سر به دې په غار کې او وجود به دې د (Crocodile)یا سترو ثمڅارو په خیټه کې پروت وه ، دغه نازکه او ښکلې نجلۍ د ویرې و لړزیده ، د سترګو ئې اوښکې را رواني شوی ، هغې د سلطان ایوبي لاس ښکل کړ او ورته ئې وویل «ماته الله ج د ګناهونو سزا راکړې ده ، زه پر خپلو ګناهونو اعتراف کول غواړم ، د خداې په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغې ذهنې حالت ډیر خراب بریښیده.

هغې د شام د یوه شتمن تاجر نوم واخست اووئې ویل چې دهغه لور ده ، دا یو مسلمان تاجر و ،هغه د شام د امراو سره دوستانه اړیکې درلودل ، په هغه وخت کې به امیر د یوه یوه ښار یا دېوي یوي ټوټې ځمکې حکمران و چې دمرکزي امارت تابع به و ،او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و، دا امراء د لسمې پیړۍ را هیسې په پوره عیاشې کې ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئې د دوستۍ اړیکې ټینګول ، دهغوی سره به ئې ګډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئې هم د همغوي په لاسو اخست، دهغوی حرم سرایونه به د ښکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو میلې به په کې لګیدلې.

"اُمّ عراره»د همداسې یوه تاجر لور وه چې دخپل پلار سره به د دولس دپارلس کالو په عمر دامراو مانیو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتلله ، پلار ئې کتله چې لور ئې ډیره ښکلې ده په دې خاطر ئې هغه د کوچنیوالې څخه د امراو په محفلونو کې د عادې کولو په خاطر راوړه ، "اُمّ عراره» وائې چې د څوارلس کالو په عمر وه چې د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلې څخه دوو ئې هغې ته ډیرې قیمتي تحفې ورکړې اوپه دې ترتیب هغه د ګناهونو په نړۍ کې ور ډوبه کړل شوه.

په شپاړس کلنۍ کې هغه د پلار د اجازی پرته د یوه امیر معشوقه و ګرځیده ، خو په خپل کور کې به اوسیدله، هغه په شتمنیو کې را پورته شوې وه ، د شرم و حیا نوم ئې هم نه پیژانده ، دوه درې کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئې ددوه نورو امراو سره هم جنسي اړیکې پیدا کړل ، هغې په ښکلا ، غوړه مالۍ ، او نارینه په دوو ګوتو د ګډولو په امورو کې نوم و ګاټه. د تیرو شپږو کالو راهیسې هغې ته یو بل ډول روزنه هم ورکول کیده ، دا د درې امراءو د سازش پایلې وی چې پلار ئې هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شریک و . مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امراؤ پخپله د خپلواکه حاکمانو دجوړیدو خوبونه کتل ، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شونې نه و .

"اُمّ عراره» ئې د نورالدین زنګي او خلافت تر منځ د فساد دپیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه ، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایې نجونې هم وریو ځاې کړې وي ،او په دې ترتیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی و کتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دې ،نو "اُمّ عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفې په توګه و استوله ، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه ، چې دخلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره دښمني را و ټوکوي ، او پخوانې سوډانې فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دې العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاځون ته و هڅوي ، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوی وه ، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاځون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږي اوکه شوني وه نو دصلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پرخلاف بغاوت ته و هڅوي او د سوډانیانو ملګري دې ئې کړي ، که خلیفه نور څه و نه شو کولاې ، نوخپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووائې چې دهغه ساتونکي باغیان شوی دي. لنډه داچې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تیښتې ته مجبور کړي اوخپل پاته عمر په نوم ورکۍ کې تیر کړي.

"اُمّ عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلما ن په کور کې پیدا شوی ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د ریښو او جرړو د ویستلو روزنه ورکړې ، د اسلامي سلطنت امراؤ دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباه کولو هڅې پیل کړي دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست ،او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه ، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و ، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځاې کړي و ، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځاې سوډانیان ور ننویستل ، کله چې "اُمّ عراره» خلیفه ته را وستل شوه ، لا تر اوسه ئې دوه دونیمې میاشتې نه وي تیرې شوې ، چې د خلافت په ماڼۍ ئې پوره ولکه و مونده ،او دخلیفه د حرم سراې ملکه و ګرځیده ، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي ، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دي.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه ،چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلی و او دهغه پر خلاف ئې پاځون پیل کړې و ، او دا هم اتفاقي خبره ده چې "اُمّ عراره» همغې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تښتولې وه چې د سلطان ایوبي پر خلاف ئي جګړه کول غوښتل ، او دا خو یو ډیر ښه اتفاق و چې سلطان ایوبي د رجب څخه د ساتونکو د ډلې قومنداني اخستې وه ، او هلته ئي دخپلې خوښې یو قومندان ټاکلې و. خو دې ټولو اتفاقاتو دحالاتو څپې د سلطان ایوبي پرخلاف را ګرمې کړې او پخپله سلطان ایوبي ته ئي خطر را پیدا کړ. سلطان "أمّ عراره»په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانیو کړنو ډیره زیاته پښیمانتیا ښوله ، او د خپلو ګناهونو کفاره ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته یو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئي درست کړ ، سلطان ایوبي په پوره ډاډ سره په دې فکر پیل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورګډ شوی دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدین شدّاد د فرعونیانو اخرې نښې له منځه یوړې او بیرته د فوځ سره یوځای را ستانه شول.

***** (۵۳)

اته ورځې وروسته:

د شپې اخري برخه وه ،د سلطان ایوبي په را ویښیدو کې لږ څه وخت و ، خو هغه ملازم را ویښ کړ او ورته ئي وویل چې الناصر ، علي بن سفیان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د لیدنې خونې ته ورغې ، ددې مسؤلینو سره د هغو دلګیو قومندان هم و چې د ښاره ئې بیرون ګشت کاوه ، سلطان ایوبي ته وویل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لرې کړل شوی فوځ وګړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبیلې وګړي هم ، چې د عقیدې نښې نښانې ئي له منځه وړل شوې وې د مصر په پولو کې را ننوتی او په یوه ځای کې ئي پړاو اچولې دي ، دې قومندان د هوښیار تیا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوښ سپاره هلته ور استولي و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخې څه دي، دې اوښ سپرو خپل ځانونه مسافرین ور پیژندلي و ،هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهرې باندې د برید او یرغل په خاطر و روان دي ، اوښ سپرو د لښکر دمشرانو سره یو ځای شول او د صلاح الدین ایوبي پر خلاف ئې خبرې پیل کړې او ورته ئي ډاډ ورکړ چې دوی به زیات شمیر خلک په دې لښکر کې د شاملیدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا دېخوا نورو ځایو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بله ورځ ئې د هغه ځایه کوچ کاوه.

سلطان ایوبي لمړې دا حکم وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې یواځې پنځوس کسان او یو قومندان پریږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلې ته راوړئ ، که چیرې خلیفه احتجاج وکړي نو ورته وواياست چې دا زما حکم دې ، سلطان ایوبي علي بن سفیان ته وویل چې دخپلې شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډانې ژبه و پو هیږي د سوډانې باغیانو په لباس کې ددې قومندان سره سمدستي هلته ور ولیږئ ، قومندان ته ئي وویل چې دا سل کسان دهغو دوو اوښ سپرو سره یوځای د سوډانیانو په لښکر کې ورګډ کړئ ،دا دوه اوښ سپاره به هغوی ته ووائي چې هغوی د وعدې سره سم دادې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدایات دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی به د لښکر د مخته کیدو په هکله مالومات را رسوي ، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت ددې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویلې چې ګړندي اس سواره او دکوچنیو منجنیقونو دلګې تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له ښاره لرې په کوم ځای کې له منځه وړو » الناصر ورته وویلې.

«نه !» سلطان ایوبي ورته وویل ،« الناصره ! په یاد ساته چې که ددښمن شمیره ستاسې د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ ،تر څو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي ، دښمن د اړخونو څخه ، د شا څخه ... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي ،او د ترپ او خرپ د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. تر څنګ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندې کړئ، څناور ئې له منځه یوسئ ، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ ،د هغوی ډلې سره وویشئ ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ ، هغوی ښې او کیڼ لورې ته په خپریدو مجبور کړئ ، که چېرې مخامخ ټکر اخستل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده ، د هر څه دمخه د اوبو په ځایو باندې ولکه پیدا کړئ ، د لمر ګرمي اود هوا ځپې د دښمن پر خلاف کړئ ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوښې ډګر ته راشي ، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به ددې لښکر د ا غوښتنه پوره کیدو ته پرینږدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسیږی. او یا دې زما فوځ دهغوی سره مخامخ جګړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل « ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د ګډون له پاره ور استوې ، هغوی ته وو ایه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکي دي په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توګه زیات شمیر هدایات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود . هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځای ور په ګوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر ددښمن تر څنګ جوړ کړي تر څو جګړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه ادآ کړل ، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي دفوځي او جنګي تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

***** (۵۴)

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته ، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و.او د بل بغاوت اوپاڅون له پاره ئې کار پیل کړې و ، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستي و .

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپي توګه راغي ، علت ئې دا و چې سلطان ایوبي د یوې سوډاني قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځي برید کړې و ، اودهغوی د دبوتاګانو ځای ئې له منځه وړې و. دا څه معمولي کار نه و ، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه ددې اقدام څخه پوره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه ،او د سوډاني فوځ لري کړل شوی ټول باغي قومندانان ئې یو له بله سره را یوځاي کړل ، هغوی ټولو یوځل په خوزښت پیل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبیلې مذهبي جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئې وویلي چې د هغوی مذهب ریښتوني دې او که چېرې هغوی د سلطان ایوبي پر خلاف پا څون وکړي نو دهغوی دپوتا به د خپل توهین د بدلې د اخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر را ټول کړ او په قاهره ئې د یرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا دېخوا خلکو او قبیلو ته دا خبر ورسید ، هغوی هم په دې لښکر کې شامليدو ته تیاریدل.

کله چې ددوه اونۍ سپرو سره یوځاي هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورګډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلي و، او په یوه ځاي کې ئې پړاو اچولی و، سلطان ایوبي دشپې شپې هلته دومرنژدې ورغي چې ددې لښکر د نقل وحرکت په هکله ژر خبرېداي شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وویلي چې سلطان ایوبي تر څو ورځو پورې د فلسطین په لور خوځیږي ، د لښکر مشران ډیر خوښ شول هغوی دا پړاو دوه ورځې نور هم اوږود کړ. بله شپه سلطان ایوبي ته ددې لښکر په هکله لمړي خبر راورسید.

په وریسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنیقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوي و، هر منجنیق یوه آس کشاوه ، نیمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بیده و مجاهدینو دهغوی د خوراک په ذخیرې باندې د اور ګولې ورو توغولې او وروسته وریسې اور بلونکې غشي ورو توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پیدا شوه ، منجنیقونه ئې سمدستې بیرته را ولیږل ، دغه پنځوس کسه مجاهدین په څلورو ډلو وویشل شول ، دوی خپل آسونه ور وځغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برچو او نیزو په واسطه له منځه یوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځایو ته ورسول ، لښکریانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې دهغوی د خوراک ذخیره سوځیدله نو په هغه ځاي کې آسونه او اوښان هم و تریدل او وتښتیدل، په همدې وخت کې د سلطان ایوبي سواره یوځل بیا را پیدا شول او غشي ویشتل ئې پیل کړل، او بیرته ولاړل ، هغوی بیرته بیا را ونه ګرځیدل.

په بله ورځ خبر را ورسید چې د سوډانیانو لږ تر لږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې ، د آسونو او اوښانو د تریدو او د ګوریلا مجاهدینو د حملو په واسطه له منځه تللي دي ، دهغوی د خوراک ټوله ذخیره سوځیدلې وه ، او د غشو ذخیرې ئې هم له منځه تللي وي ، باغي لښکر دهغې ځایه کوچ وکړ او دشپې په یوه داسې ځاي کې ئې پړاو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاورینې غونډۍ پرتې وې . په دې ځاي کې هغوی ته د شپینې عملیاتو خطر نه و، دهغوی صحرائي ګشتي ډلو هم تر لرې لرې ځایو پورې تګ را تګ کاوه ، خو د مجاهدینو لخوا یو ځل بیا پرې برید و شو . دا برید هم د تیرې شپې د برید په څیر و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې دهغوی دوه ګشتي ډلې د سلطان ایوبي د مجاهدینو تر ولکې لاندې راغلي او له منځه تللي وې ، غشي ویشتونکو د خاورینو غونډیو څخه اور بلونکي غشي ویشتل او بیرته پټیدل ، دا شپینې عملیات ان د سهار د رڼا د را پیدا کیدو پورې روان و. په دې عملیاتو کې هم سوډاني باغیانو او ددښمن لښکرو ته د تیرې شپې څخه زیات زیان ور اوښتې و.

ماښام علي بن سفیان سلطان ایوبي ته د خپلې شبکې د غړو دا راپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توګه راوړاندې کیږي چې دشپینې عملیاتو د ډلو په هکله مالومات پیدا او دهغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ایوبي سره نژدې یو شمیر فوځیان و ، هغوی د شپې له اړخه یرغل و نکړ ، هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه‌وه چې دښمن راښیدار شوې ، په‌بله‌ورځ هغه‌ څلورسوه فوځیان‌د سوډاني لښکر کیڼ اړخ ته‌نژدې نیم میل لرې ور ولیږل ، او څلور سوه نور ئې د هغوی ښي اړخ ته. هغوی ته‌ ئې دا هدایت ورکړ چې هغوی دې مخته ځي ، دواړه ډلې د سوډانیانود لښکر د اړخونو څخه تیری شوې نو سوډانیانو د دې خطر له‌مخې خپل اړخونه و غوځول چې‌دا ډلې به‌د اړخونو څخه‌او یا دشا له‌خوا پر دوی یرغل‌وکړي ، دسلطان‌ایوبي‌د هدایت په‌مطابق دهغوی قومندانانو خپلې‌ډلې دهغوی څخه لرې نورې هم لرې کړې ، سوډانیان په‌دوکه کې و لویدل ، هغوی خپل‌لښکر ښي او کیڼ اړخ دواړو لورو ته و غوځولې. ناڅاپه د سلطان ایوبي پنځه‌سوه سپاره د غونډیو د پټو ځایو څخه را ووتل او د سوډانیانو په‌منځ باندې‌ئې برید وکړ. دلته‌د هغوی اعلي قومندان هم‌موجود و. د آس سپرو مجاهدینو دا حمله ډیره‌ګرندۍ ، تیزه او سخته وه ، په‌ټول لښکر کې شورو غوغا ګډه شوه ،د اړخونو څخه‌هم پیاده عسکرو غشي توغول پیل کړل ، اوپه‌دې ترتیب نژدې دپارلس سوه مجاهدینو د دښمن شپږ زره فوځ د تیښتې او ماتې سره مخامخ کړ، داسې‌ماتې چې‌صحرا د مړو د لاشونو څخه‌ډکه شوه ، او یو زیات شمیر سوډانیان بندیان هم‌شول او څه‌په‌تیښته بریالي شول ، ویل کیږي چې‌د تښتیدونکو شمیره لږه وه.

دا د سوډانیانو دویم بغاوت اوپاڅون و ، چې‌سلطان‌ایوبي‌د همغوي‌په وینو کې ورډوب کړ. اوس‌نو سلطان ایوبي د ډپلوماسۍ څخه‌کار وانخست ، هغه‌د جنګي بندیانو څخه‌مالومات ترلاسه‌کړل ، دهغوی‌ټول هغه قومندانان‌او حاکمان چې‌په بغاوت‌کې‌ئې‌ګډون درلود په‌بندي‌خانو کې‌واچول، د تخریب‌کونکو نښې ئې هم را پیدا کړې ، هغوی‌ته‌ئې‌د مرګ سزا ورکړه ،د رجب‌په‌ څیر سالاران ئې په عمري‌بندیخانه کې‌ورواچول ، سلطا ن ایوبي په‌دې‌ډیر حیران و چې‌یو شمیر داسې حکام هم‌په‌دې‌سازش کې‌شریک‌ول چې سلطان هغوی ځانته وفاداره ګڼل، هغه خپلو باورې ملګرو اوسالارانو ته‌وویل چې دمصر ددفاع اودسلطنت د ټینګښت له‌پاره په‌سوډان‌باندې یرغل او دهغې هیواد ولکه‌کول ډیر اړین‌دي.

هغه‌خلیفه‌العاضد څخه‌د هغه‌ساتونکې‌ډله بیرته را وسته‌اوهغه‌ئې له‌کاره ګوښه‌کړ. او اعلان ئې‌وکړ چې اوس به‌مصر د عباسي‌خلافت تر کنترول لاندې وي ، او دا هم‌چې‌دخلافت مرکز به‌بغداد وي ، سلطان‌ایوبي "اُمّ‌عراره»د اته ساتونکو سره‌یوځای‌ نورالدین زنګي ته‌د ورحواله‌کولو په‌لور ورواستوله.

***** (۵۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان به یوائې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صلیبیانو په څیر بې حیائې را پیداشي،او دهغوی تهذیب او تمدن به د صلیبیانو په رنګ کې و رنګول شي(سلطان ایوبي)

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه:(۲)

سلطان صلاح الدین ایوبي په خپلې خونې کې ګرځیده او د «اه» نه په ډک فریاد سره ئې وویل « قوم او ولس یو کیدای شي او یو کیږي هم ،مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس یووالي له منځه وړي او یاخو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قایدین دي چې غواړي ددې یووالي په له منځه تللو سره امیران ، وزیران او یا حاکمان و ګرځي. تا وکتل ! علي ! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هیڅ ډول شکایت نه شته ، غداري او وران کاري یوائې لوړې پوړې چارواکي کوي ، دغه لوړ پوړي او شتمن خلک زما سره شخصې دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځاي کې ناست یم چې هغوی ئې خوبونه کتل.»

د سلطان ایوبي خبري علي بن سفیان او بهاؤالدین شداد دواړو اوریدلې، دوی دواړه هملته دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړي اونۍ یو ماښام و ، د جون او جولاې په میاشتو کې صلاح الدین ایوبي د سوډانیانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانیانو یو پاڅون دخپلو غوره جنګې تاکتیکونو سره مات او دهغوی ستر لښکرئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکې کوم قومندان ، عسکر او یا کوم قاید ته سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه ورکړې ، د ډیپلوماسۍ څخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتیب د هغه جنګي تاکتیک او ډیپلوماسۍ دواړو ډیر ښه اغیز پیدا کړې و. اوس چې سوډانیانو یو ځل بیا سر راپورته کړې و نو سلطان ایوبي د تل له پاره ددې سر د ټیټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمړي د جګړې په ډګر کې د سوډانیانو د لاشونو انبارونه جوړ کړل او بیا ئې چې څوک هم نیول نو هغو ته ئې د هغو د رتبې او مقام د په نظر کې نیولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډیر ئې د جلادانو په لاسو کې ورکړ ل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا ګانې واورولې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او پائې د هیواده وویستل او د سوډان په لور ئې و شړل.

«نن دوه میاشتې تیرې شوی دي» سلطان ایوبي وویل «ما لا تر اوسه د سلطنت دپرمخ بیولو او د قوم د سوکالۍ په لورهیڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کیږي او زه د ډیر فکر او غور وروسته هغوی ته د مرګ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځیږي لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس ګڼ شمیر مسلمانان ووژل شول»

«درونده امیره !بهاؤالدین شداد ورته وویلې «که یو کافر او یو مسلمان د یو ډول جرم مرتکب شي نو ډیره سزا باید مسلمان ته ورکړل شي ،ځکه چې هغه ته د الله ج ددین رڼا وررسیدلې ده خو بیا ئې هم ګناه ته لاس ور اچولې دي ،کافر خو په عقل هم ړوند وي او په مذهب هم.ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې د ه ، هغوی غداران و، د اسلامي سلطنت باغیان و او د اسلام نوم ئې د خاورو سره دخاورې کولو له پاره دکفارو سره یووالي او اتحاد کړې و.»

« شداده ! زه په دې غمجن یم» سلطان ایوبي ورته وویل «چې زه مصر ته د حکمرا ن په څیر نه وم راغلې ، که چیرې ماد حکومت کولو شوق درلوداې نو د مصر اوسني روان حالات زما ددې غوښتنې د پوره کولو له پاره تیار و. هغوی چې یواځې د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بیا د سازشي ذهن حاکمان خوښوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصي کار کونکو کې شیطان صفته وګړي ټاکي ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادګانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وایم چې له ماڅخه دا مقام واخلئ ، خو له ماسره به وعده کوئ چې زما په لار کې به هیڅ ډول خنډونه نه را پیدا کوئ ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلې یم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پریږدئ ، نورالدین زنګي د زرګونو وګړو په ځان ځارنې سره او دمجاهدینو په سرو وینو د نیل ددریاب څخه په تیریدو سره د مصر او شام یو والي و ساته ، زه د دې یو او متحد سلطنت پراخیدل غواړم، سوډان په مصر کې راګډول غواړم ، او فلسطین د صلیبیانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صلیبیان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسیدو سره په ګونډو کړم.زما دا فتوحات او سوبې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دي بلکه د الله ج د حکمرانۍ د تر لاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل ګرځیدلې دي ، داسې کونج نه شته چې د هغې څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ددې ټولو پلانونو تر شا صليبيان دي » علي بن سفيان ورته وويل « زه حيران يم چې هغوی په څه ډول ناروا لارو خپلې پيغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي ، په داسې حال کې چې د هغو نجونو ښايست او ژبه پخپله يو طلسم او جادو دی»

« دژبې وار د توري څخه ډير سخت او ډير ژور وي »سلطان ايوبي ورته وويل « هغه عقل چې ستاسې کمزورتيا احساسولې شي علي ! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز او په داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تيکي کې ننه باسې او د دښمن په قدمونو کې به ئې کيږدې ، دصليبيانو سره دوه ډوله وسله ده ، الفاظ او حيواني جذبه ، هغوی په انساني جذبې د غالبيدو په خاطر خپلې ځوانې او ښايسته نجونې استعمالوي ، ان تر دې چې هغوی د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ويستلې دې»

«درونده اميره ! دا يواځې حکام نه دي» علي بن سفيان ورته وويل « د مصر په عامو وګړو کې ئې هم بدکاري او فساد عام کړې دې ، دا دصليبيانو کمال دي ، دشتمنو مسلمانو وګړو په کورونو کې هم بې حيائې او فحاشي پيل شوی ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ايوبي ورته وويل « زه د صليبيانو د ټول لښکر مقابله کولې شم او کړې مې هم ده ، خو زه ويريږم چې دصليبيانو دا يرغل به تم نه شم کړاي ، او کله چې زما سترګې را تلونکې ته ويني نو زما وجود و لړزيږي ، ځکه مسلمان يواځې په نوم مسلمان پاته دي ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائې را پيدا کيږی ، او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې رنګول شوي وي. زه د مسلمانانو په کمزورتياو پو هيږم ، مسلمان خپل دښمن نه پيژني ،او دهغوی په خپور کړل شوی جال کې پخپله ورننبلي. ما ته د صليبيانو کمزورتياوې هم معلومې دي ، که څه هم هغوی د مسلمانانو پر خلاف يو لاس شوی دي، خو دهغوی زړونه يو له بله جدا دي ، فرانسويان او جرمنيان يو دبل پرخلاف دي ، انګليسان او ايټالويان يو بل نه خوښوي ، خو هغوی مسلمانان د يوه ګډ دښمن په څير پيژني او پر خلاف ئې يو لاس شوی دي ، پخپله د هغوی تر منځ ستری ستري دښمنئ شتون لري ، دهغوی پادشاه آګستس دوه مخې پادشاه دې ، او پاته نور ئې هم همداسې درواخله ، خو هغوی مسلمان حکمرانان د ښځو د ښايست او د زرو او جواهراتو په ورښولو سره ړانده کړي دي ، که چېرې مسلمان حکمرانان يو لاسي شي نو صليبيان به په څو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي ،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډير شول ، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صليبيانو او سوډانيانو سره زمونږ پر خلاف سودا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرګ سزا ورکړل شوه» سلطان ايوبي ورته وويل « د عمارة اليمني شاعری زما پر زړه هم ډير زيات اغيز کړې و ، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروټو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې »

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارة اليمني دهغه وخت ډير مشهور شاعر و، په هغه وخت کې اودهغې وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پيرانو او پيغمبرانو په څير درجه او مرتبه ورکوله.شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو يو نوي روح ور پو کاوه ، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوی وه. هغه چې په ولس کې ځانته کوم ځاې پيدا کړې و د هغه ،هغه داسې استعمالول پيل کړل چې له يوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنګ به ئې د فاطمي خلافت دعظمت اوسټروالي ويره دخلکو په زړنو کې کينوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چې بلاخره ئې د همغې ملاتړ له مخې د سلطان ايوبي پرخلاف په زهرو خپرولو هم پيل وکړ. دهغه اخرى اشعار داو چې «اى د فاطمی خلافت سره د مينې په خاطر زما ملامتونکو ! پر ما لعنت وکړئ، زه تاسې پخپل ځان د لعنت ورکنم ،...د فاطمي ماڼيو په ورانو ويجاړو اوښکې توی کړئ ، په هغې کې اوسيدونکو ته زما پيغام يوسئ چې هغه زخم چې ماته ستاسې په خاطر را رسيدلي هغه هيڅکله هم دجوړيدو وړ نه دي.»

دهغه په کور په ناڅاپي توګه يرغل وروړل شوی و ، هلته ليکلي ثبوت تر لاسه شوی چې هغه يواځې او يواځې د فاطمي خلافت منونکي او دصليبيانو تنخوا خور دي ، صليبيانو هغه ته په همدې خاطر تنخوا ورکوله چې هغه دي دمصريانو په زړونو کې فاطمي خلافت حاکم کړي ،د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او ..... په دې خاطر ورته د مرګ سزا ورکړل شوه.

« د يوه قوم او اولس شاعر چې ددښمن تخوا خور وي نو دهغې قوم مقدر به ذلت او رسوائي وي ،»سلطان ايوبي وويل.

دروازه چې دننه راغی او وئې ويل چې دمعزول خليفه العاضد قاصد راغلې دې ، دسلطان ايوبي د تندي نښې نوري هم ژورې شوی ، او ويې ويل « دخلافت پرته دا بوډا زما څخه نور څه غوښتلي شي ؟» دروازه چې ته ئې وويل « هغه دننه را وليږه »

د العاضد قاصد دننه راغې او وئې ويل « دخليفه سلام درته وړاندې کوم»

«هغه نور خليفه نه دې » سلطان ايوبي ورته وويل « دوه مياشتې وشوی چې هغه له کاره ګوښه شوی او په خپلې ماڼۍ کې بندي دې»»

« ښِنه غواړم درونده اميره !» قاصد وويل «د عادت له مخې مې دخولې څخه ووتل ، العاضد د سلامه وروسته ويلي دي چې[ناروغتيا په بستره باندې پريستلي يم ، پورته کيدل را ته شوني نه دي ، غواړم له تاسره ووينم ، که چيرې محترم امير دلته تشريف راوړي نو پر ما به ئې احسان وي.»]

سلطان ايوبي په ناقرارۍ سره خپل لاس په ورانه وواهه او وئې ويل « هغه ما هلته غواړی ، ځکه چې هغه اوس هم خپل ځان خليفه ګڼي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه د مصر اميره !» قاصد ورته وويلې « د هغې روغتيائي حالت ډير خراب دې د محل طبيب د هغه په هکله خطر احساسوي ، دا د هغه پخوانۍ ناروغتيا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډيرښت مومې او اوس خو د را پورته کيدو ځخه هم وتلې دي.» قاصد لږ څه په وارخطائي سره وويل « هغه دا هم ويلې دي چې ته که يوائې راشې ، درې څلور د راز خبرې دي ، چې د نورو ترمخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووايه چې صلاح الدين ايوبې د راز په ټولو خبرو خبر دې» ايوبي ورته وويل « اوس دې د راز خبرې د الله ج سره کوه ، الله ج دې درته بښنه وکړي»

قاصد ناهيلې ولاړ، سلطان ايوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وويلې چې طبيب را وبولې ، هغه بهاؤالدين شداد اوعلي بن سفيان دواړو ته وويل « هغه زه په ځانته ځان ورغوښتې يم ، ايا په دې کې به د هغه کوم چال نه وي ، ايا زما اندېښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي ، هغه غواړي پرما وار وکړي ، او دا د هغې خپل حق دې.»

« تا ډير ښه وکړل چې ورنه غلې ،» شداد ورته وويل اوعلي بن سفيان ئې هم تائيد وکړ.

طبيب راغې اوسلطان ايوبي ورته وويل « ته العاضد ته ورشه ، زه پوهيږم چې هغه له ډيرې مودې راهيسې ناروغ دې ، داسې بريښې چې د هغه خپل طبيب نور نهيلې شوی دې. ته ولاړ شه هغه ووينه اوعلاج ئې وکړه. دا هم کيداې شې چې هغه ناروغ نه وي ، په هرصورت ماته اطلاع راکړه.»

*****(٥٧)

پخواني خليفه العاضد ته په همدې محل کې، چې د هغه د خلافت مرکز و ، د اوسيدو اجازه ورکړل شوی وه، هغه ددې محل ځخه ځانته يو مثالي جنت جوړ کړې و، د هغه د حرم هره لويشت د ښايسته او ښکلو نجونو ځخه ډکه وه ، د وينځو يو هجوم به تل شتون درلود ، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې تر سره کولې ، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړ ول، خو د سلطان ايوبي انقلاب ددې محل او مانۍ دنيا بدله کړه ، خليفه اوس هغه پخوانې خليفه نه و ، خو په محل کې د عيش اوعشرت ټول وسايل لکه د پخوا په څير پاته و ، د فوځي قومندنانو ساتونکی ډلې ئې له دې ځايه ځخه لرې کړې وی خو د ساتونکو يوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه ، هغوی د العاضد ساتونکي نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و ، ځرنګه چې د خلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه ، العاضد اوس په خپل محل کې تر ځارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتيا ککړ هم. هغه د خلافت ځخه د ګوښه کولو غم ، د عمر زياتوالي اود شرابو او عيش او عشرت ....ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولې و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په څير و ګرځيد ، د هغه د خدمت کولو په خاطر به دوه نيم عمر خوړلې ښځې او يو نارينه تل د هغه په خونه کې موجود و ، العاضد به چې کله سترګې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترګې بیرته پټولې ، دمحل طبیب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځوانې نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا د هغه د محل ښایستو ، دهغوی څخه یوې ئې د خلیفه لاس په خپل لاس کې و نیو او په هغه ور ټینګه شوه او دهغه د روغتیا حال ئې و پو ښته ،او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونیوه او د هغې د روغتیا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو یوې بلې ته په سترګو کې و کتل ، نو یوې ئې وویل ،«ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا نا ارامه کړو » بلې ورته وویل « مونږ هر وخت ددې تر څنګ خونې کې اوسیږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه د خلیفه دخونې څخه بیرون ولاړې.

العاضد زړیږوي کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نیم عمر تیرو ښځو ته ئې وویل ،«دا دواړه نجونې زما د روغتیا د مالومولو له پاره نه وې را غلې ،دوی ددې له پاره راغلې وې چې زه به کله مرم، زه پوهیږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټینګه کړې ده. دا د غوښې خوړونکو کجیرانو په څیر دي ، زما دمړینې انتظار کوي ، د هغوی سترګې زما په مال او دولت باندې ښخې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟.... هیڅوک نشته ، هیڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکي څه شول ؟ چېرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کیښود او اړخ ئې بدل کړ. هغه په ډیر تکلیف کې و.

په همدې وخت کې قاصد راغې او ورته ئې وویل « دمصر امیر د راتلو څخه ډېره کړې ده »

« اوه ! بد نصیبه صلاح الدینه !» العاضد په زړیرویجنه لهجه وویل « زما د مړینې تر مخه خو به یو ځل دلته راغلې وی» ددغه خبر ټکان دهغه تکلیف نور هم ورزیات کړ. هغه په ډیر کمزوري اواز سره وویل « اوس خو به زما وینځې هم زما په را بللو دلته را نشي، د مصر امیر به ولی راځي....ماته د خپلو ګناهونو سزا راکول کیږي. زما د وینې اړیکې هم پرې کړل شوی دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته را ځي ، او هر هغه څه چې په محل کې تر ګوتو کوي اخلي به ئې.»

هغه تر یوه وخته پورې زړیږوي کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې ښځې حیرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوریدلې ، دهغوی سره خلیفه ته دډاډ او تسلۍ ورکولو او دهغه دحوصلې د زیادښت له پاره هیڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ویرې خپل اغیز کړې و او داسې بریښیدې چې هغوی د هغه خدای د قهر او غضب څخه په ویره کې وې چې د پادشاه څخه ګدا او د امیر څخه فقیر جوړوي.

دواړو یو ناڅاپې ددروازې په لورې و کتل ، هلته یو سپین ږیرې سړې ولاړ و ، هغه پښه نیولې دننه را ننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کیښود ،« اسلام علیکم ، زه د مصر د امیر ځانګړې طبیب یم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولې یم .»

«ایا د مصر امیر دومره مروت هم نه درلوده چې را غلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وویل « هغه زما په را بللو هم را نه غې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ویلای» طبیب ورته وویلي ،«هغه زه ستا دعلاج په خاطر را استولي یم ، زه به ددې ویلو جرأت وکړم. چې ددومره ستري پیښې وروسته ، چې هلته ستره جګړه وشوه او په زرګونو انسانان په کې له منځه ولاړل ، د مصر امیر شاید دلته نه وي راغلي ، خو هغه ته ستا د روغتیا په هکله اندېښنه حتماً وه ، که چېرې داسې نه واې نو هغه به زه ستا دعلاج له پاره نه واې را لیږلي ، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکلیف ور رسیږي ، او که نه علاج به دې شونې نه وي»

«زما علاج وشو» العاضد ورته وویل «زما یو پیغام په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته ئې ټکې په ټکې ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوایو څخه بې نیازه شوې یم. طبیبه ! واوره ! سلطان ایوبي ته ووایه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا ددښمنانو په جال کې را نښتې وم ، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدین ، خو زه د خپلو ګناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شاید د یوه ساعت میلمه واوسم ،...صلاح الدین ایوبي ته ووایاست ، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره یو ځاې له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادې چې ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پیدا کړې و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و ، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې ، هغه وینځې هم زما د مړینې منتظر دي چې زما په اشارو به نڅیدلې ، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ما ته دکرکې او نفرت په سترګو ګوري ، .... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلي او خداې له یاده و باسي ، او دا ئې له یاده ووځې چې دهمغه خداې په لور سفر کوي چېرې چې یو انسان د بل انسان د ګناهونو بار نه شي پورته کولې ، هغه بدبختو له ما څخه خداې جوړ کړ خو اوس چې د ربښتوني خداې بلونکې راغلې دې نو ماته هم حقیقت را ښکند شو بدې.....»

« ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړې چې زه په خپلو ګناهونو اعتراف وکړم. اوصلاح الدین ایوبي دداسې خطرو څخه خبرول غواړم ، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته ووایه چې زما د ساتونکې ډلې پخواني قومندان ژوندې دې ، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دې،

هغه د تللو په وخت کې ماته ویلي و چې د فاطمي خلافت د بیرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانیانو اود باوري مصریانو څخه یو فوځ تیاروي او د صلیبیانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي ..... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې هغه دې د ساتونکو د ډلې ځارنه وکړي او بیرون دې ځانته نه وځي ،د شپې له اړخه دې د ډیر احتیاطه کار واخلي ، ځکه چې رجب د فدائیانو سره یو ځاې د هغه د قتل او وژلو پلان تیار کړې دې. هغه ته ووایه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکې غره په څیر دې ، هغوی چې ته ډیر دوستان ګڼې هغوی هم ستا دښمنان دي ، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز یوځاې کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړیدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صلیبیانو روزل شوی ماران شتون لري....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د دفاع په شبکې کې د فيض الفاطمي په نامه يو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پيژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفينو په صف کې ولاړ دي ، هغه د رجب ښې لاس دې ، يواځې د ترکانو ، شاميانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهيانو څخه پرته پر بل چا باندې باور او اعتماد و نه کړې ، يواځې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکې فوځ دي ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم. هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندې بريد وکړ ، ته نه پوهيدې چې ستا ددوو دلګيو قومندانانو ستا د جنګي تاکتيک د ناکامولو له پاره ستا په هداياتو باندې بل منګه عمل کول غوښتل ، خودا ستا د ترک او عربو سپاهيانو او مجاهيدېنو جذبه او احساس و چې هغوی د خپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانيانو باندې د قهر او غضب په څير را نازل شول او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنګ لورې بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به دهغه په ستوني کې دريده اوبيا به ئې پيل کاوه ، يو ځل دوه طبيب هغه دخبرو کولو څخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې څخه منه کاوه ، دهغه پرمخ داسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شيندلې وي ، دواړو ښځو دهغه دمخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چينې په څير پرې را روانې وی. هغه په همدې ترتيب د فوځ او ولسي څو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ايوبي پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې يو تر ټولو زيات خطرناک کس يو فدايې و چې د هغه دنده پټ په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډير ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صليبيانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصيلي مالومات ورکړل او ورته ئې وويل «دوی ته مسلمان مه وايه ، دوی خپل ايمانونه پلورلي دي ،.... صلاح الدين ايوبي ته ووايه چې الله ج دې تا بريالي کړي ، خو دا په ياد ساته چې يو خو هغه خلک دي چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، اوبل هغه خلک دي چې په غوړه مالۍ سره تا ته دخدايه وروسته دويمه درجه درکوي ، دوی دهغو خلکو څخه زيات خطرناکه دي چې په پټه دوکه درکوي .... هغه ته ووايه چې کله چې دښمنان و ځپوي اوبيا په ډاډ سره د حکومت په مقام کيناستې ، نو زما په څير درڅخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي يواځې او يواځې د الله ج له پاره ده ، په همدې مصر کې د فرعونيانو پخوانې ورانې ويجاړې ووينه ،بيا زما انجام ته وګوره ، او خپل ځان دداسې خراب انجام څخه خوندي وساته.....

دهغه ژبه نوره هم درنه شوه ، اوپر مخ ئې د خفګان نښې ورکې او په ځاې ئې د ارامۍ اوسکون نښې را پيدا شوی ، هغه د خبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سر يې يوی لورې ته و غورځيد او د تل له پاره چپ شو. دا پيښه د (۱۱۷۱) زيږديز کال د سپتمبر د مياشتې ده ، طبيب سلطان ايوبي ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خليفه د مړيني خبر لکه د اور په څير خپور شو ، د محل د هيڅ يوه کونج څخه د ژړا غږ خو پريږده چې د چاد پوزی د تريويدو خبر هم را پورته نه شو . يواځې دهغه دوو خدمت کونکو ښځود سترګو څخه اوښکې تللې ،چې تر اخره پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود...

سلطان ايوبي د يوڅو نورو دولتي لوړپوړو چارواکو سره محل ته راغي ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځايونو کې څه فعاليتونه روان دي ، هغه ته شک پيدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې را وغوښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حکم ئې ورته وکړ چې دمحل په ټولو خونو کې و ګرځیږي او ټول نارینه او ښځې د کوټو څخه بیرون را وباسئ او په انګړ کې ئې کینوي ، او حکم یې ووکړ چې هیڅوک بیرون تللو ته پرې نږدئ، هیچاته ، که څه هم ډیره زیاته اړتیا ولري ، هم دتبیلې څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ایوبي په ټول محل باندې د ولکې کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډیره حیرانونکې وه چې وئې کتل چې العاضد چې ځانته ئې پادشاه وایه اویواځې د شرابو او ښځو سره په مستیوکې ئې ژوند تیراوه ، اوس ئې په مړي باندې د ژړا خو پریږده چې د خفګان کولو هم څوک نه شته په داسې حال کې چې ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبیب سلطان ایوبي له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئې د العاضد اخري خبرې ټکې په ټکې بیان کړې ، هغه ورته خپل آند داسې څرګند کړ چې « دهغه د ژوند په اخري ګړیو کې تاته په کار و چې دهغې بلنه دې منلې وي او ورته راغلې وي. سلطان ایوبي هغه ته وویل چې هغه ددې خطر د په نظر کې نیولو په اساس را نه غې چې په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئې داو چې هغه د ایمان پلورونکو څخه کرکه کوله ،خو اوس چې د طبیب په خوله د العاضد پیغام ورته ورسید نو سلطان ایوبي سخت پښیمانه شوې و ، هغه ډیر زیات نا قراره و او وئې ویل « که چیرې زه راغلې وائې نو دهغه دخولې څخه به مې د راز څه نورې خبرې هم را ویستلې واې ، هسې نه چې کوم راز ئې له ځانه سره په سینه کې وړې وي»

بې شمیره تاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې لیکلې دي چې العاضد ډیر زیات عیاش او بې لارې انسان و ، هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړې و خو دهغه زړه د سلطان ایوبي د محبت نه ډک هم و . دوه تاریخپوهانو دا هم لیکلې دي چې که چیرې سلطان ایوبي د العاضد په ورغوښتلو هلته ور غلې واى نو العاضد به هغه ته ډیرې نورې پټې خبرې هم ښوولاې واې.

په هرحال تاریخ دا ثابتوي چې د العاضد په ورغوښتلو کې هیڅ ډول فریب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او دسلطان ایوبي سره د محبت له مخې د خپلو ګناهونو د ښښنې همدا لار خپله کړې وه. تر ډیرې مودې پورې سلطان ایوبي په دې غم کې ځوریده چې د العاضد د ژوند د اخري خبرو څخه بې برخې پاته شوې و . د همغې د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چې خلیفه د یو شمیر وګړو په هکله په ګوته کړي و صحیح ثابت شول.

سلطان ایوبي د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفیان ته ورکړل او حکم ئې ورته وکړ چې د هغوی ټولو څارنه وکړي خو د هغوی څخه هیڅوک هم د ثبوت او ګوهې پرته و نه نیسي ، داسې لارې خپلې کړي چې دهغوی له مخې ملزمان تور لاس و نیول شي ، هسې نه چې د کوم چا سره بې انصافي او تیرې وشي. ددې احکامو په ورکولو سره هغه د خلیفه د مړي دجنازې او ښخولو د مراسو له پاره انتظامات پیل کړل او په همدې ماښام ئې العاضد د مسلمانانو په عامې هدیره کې خاور ته وسپاره. سلطان ایوبي ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډیره زیاته طلا ، جواهرات او نور ډیر قیمتي او ارزښتناکه تحفې تر لاسه شوی ، سلطان ایوبي ددې دومره زیاتو شیانو او قیمتي تحفو په کتلو حیران پاته و. هغه د حرم ټولې ښځې او ځوانې نجونې علي بن سفیان ته ورحواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځایه او د کومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غیرمسلمان او فرنګیاني دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړئ چې هغوی دکومو ځایو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمنې ازادې نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ایوبي د خلیفه العاضد دمحل څخه تر لاسه شوې مال او شتمني هغو روزنیزو ادارو ، دېني مدرسو او شفاخانو باندې وویشله چې نوې نوې په مصر کې پرانستل شوې وې.

*****(۵۸)

العاضد د مړینې دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ویلې و چې هغه په سوډانیانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځایه څخه د سلطان ایوبي پر خلاف فوځ تیار کړي او دا چې هغه به د صلیبیانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفیان شپږ داسې سر تیري و ټاکل چې جنګیدونکې جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډیر ښه پیژانده ،هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم یې ورته وکړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندې ونیسي او که نه هملته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانیده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه دفلسطین په یوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسیده، دا وخت فلسطین د صلیبیانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځای خپل مرکز ګرځولې و ، د همدې ځایه ئې مسلمانان ډیر زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنګ کړې و ، مسلمانان له دې ځایه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تښتیدل، هلته د هیڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صلیبیانو به کله کله د غلو په څیر داړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لو ټلې او بیرته به فلسطین ته راستنیدل ، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ایوبي تر ټولو دمخه په فلسطین کې میشت صلیبیان د تیغه تیرول غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا یو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صلیبیان حاکم و . خو د مسلمانو د امراؤ دا حال و چې هغوی د صلیبیانو سره ددوستۍ اړیکې کلکو ل او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم یو مسلمان عسکري منصبدار و ، خو هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره دصلیبیانو څنګ ته ورغلې و.

صلیبیانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل ګرم کړې و ، رجب دا احساس هم و نکړ چې ووینې چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډیرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صلیبیانو په کوچنۍ والي کې تښتولی او بیائې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلې لونې دکافرو په محفل کې نڅیدونکې کتلې او دهغوی د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو ، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صلیبیانو سره دخبرو اترو له پاره کیناستل ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کې دصليبيانو مشهور پادشاه «ګائي لوزينان »او قومندان« کونارډ » هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا يو څو نور عيسائي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب ويلې و چې سلطان ايوبي د سوډانيانو دقبيلې عبادتځاې له منځه وړې او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئي هلاک کړې دې ، دسلطان ايوبي پر خلاف سوډانيانو بريد وکړ خو د صلاح الدين ايوبي په لاسو د ماتې سره مخ شول ، سلطان ايوبي د خليفه العاضد خلافت هم له منځه يوړ او دهغه پر ځاې ئي عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کې به هيڅ خليفه نه اوسيږي. رجب هغوی ته وويل چې ددې مطلب دادې چې سلطان ايوبي به پخپله د مصر خپله واکه حکمران و ګرځي. رجب د صليبيانو دې غونډې ته وويلې چې هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستې د تر لاسه کولو له پاره راغلې دې او غواړي له دې ځايه سوډان ته ولاړ شي او هلته يو فوځ تيار کړي. هغه په مصر کې د حالاتو د خرابولو او د ګډوډيو د راوستلو له پاره ئي هم د صليبيانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«ز مونږ تر مخه اوس د مسئلې دوه اړخه دي چې بايد پاملرنه ورته وشي» کونارډ وويلې ،« د هغې حبشي قبيلې په مذهبي چارو کې چې صلاح الدين ايوبي په ډيره ظالمانه توګه مداخله کړې ده بايد د انتقام او بدلې د اخستلو له پاره را و پارول شي. ددې تر څنګ څومره مذهبونه او عقيدې چې په سوډان کې شتون لري د هغوی پيروان بايد د صلاح الدين ايوبي پرخلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وويل شي چې دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتځايونه او دهغوی د دېوتا بُت ځايونه هرچېرې چې ويني ورانوي ئي. مخکې له دې چې هغه په بلې کومې عقيدې باندې يرغل وکړي هغه په مصر کې له منځه ولاړ شي. په دې توګه دخلکو مذهبي جذبات را وپارول شي او هغوی په مصر باندې د يرغل له پاره په اسانۍ سره تيار کړل شي»

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدين ايوبي پرخلاف درولې شو » يوه صليبي قومندان وويل ،« که چېرې محترم رجب باندې بده و نه لګيږي نو زه به د همغې د ګټې خبره وکړم ،د مسلمانانو تر منځ دمذهبي ليونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده ، لکه څنګه چې زمونږ يو شمير پادريانو خپل ځانونه د ګرجو حاکمان ګرځولې دي او خپل ځانونه ئې د انسان او خداې تر منځ درولې دي ، بلکل په همدې توګه په اسلام کې هم يوشمير امامانو په جوماتونو ولکه کړې اوخپل ځانونه ئې دخداې نماينده ټاکلي دي ، زمونږ سره شتمني شته ، چې دهغې په ځواک سره مونږ مسلمان ملايان تيارولې او د مصر په جوماتونو کې ئي کښينولې شو. زمونږ تر څنګ داسې عيساې پادريان هم شتون لري چې د اسلام اوقران څخه په ښه توګه خبر دي ، چې مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کې استعمالولې شو.»

دصلاح الدين ايوبي پرخلاف په کوم جومات کې خبرې کولو ته اړتيا نه شته دهمدې ملايانو په ژبه مونږ په عوامو کې داسې توهم پالنه پيدا کولې شو چې دهغوی په زړونو کې د صلاح الدين ايوبي هغه عظمت له منځه ولاړ شي چې هغه په کې پيدا کړې دې.»

«دا پلان خو سمدستي پيلول په کار دي» رجب ورته وويل « سلطان ايوبي په مصر کې مدرسې جوړې کړې دي، په دې مدرسو کې ځوانانو ته دمذهب صحيح لاره ور ښوول کيږي ، په داسې حال کې چې پخوا داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه مدرسې هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ ایښوده ، چې په هغو کې به د خلیفه ډېره زیاته ستاینه کیدله ، خو صلاح الدین د خطبو څخه د خلیفه نوم هم وویست ، که چېرې په عامو وګړو کې د علم او پو هې رڼا زیاته شي او ذهني بیداري په کې را پیدا شي نو بیا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهیږئ چې دحکومت د ټینګښت له پاره خلک باید په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«درونده رجبه !» یو صلیبي قومندان ورته په خندا کې وویل «تا ته دخپل هیواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې څومره کار روان دې ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پیل کړې و په کومې چې صلاح الدین ایوبي زمونږ بحري بیړه په روم کې ډوبه کړه، مونږ په ډاګیزه تخریب کارۍ باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخریبوو ، لږڅه غور وکړه درونده رجبه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځايونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووینه چې څومره شتون لري ؟ ایا په هغوکې ډېر زیات زیاتوالې نه دې راغلې ؟ ایا په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو اوهلکانو ترمنځ د نیوکې وړ معشوقي نه دې پیل شوې ؟کومې عیسوي نجونې چې مونږ هلته ور استولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارینه و ترمنځ د رقابت د پیداکولو او وینې تویولو کارونه نه دې تر سره کړي ؟مونږ په قاهره کې ډېره په زړه پورې جواري پیل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځاې په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډېره ښه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم یو شمیر وګړی ګمارلي دي ، چې مسلمانان د جنګ او جګړې پر خلاف تیاروي ، هغوی د دوست او دښمن انګیرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به تر څو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالي کې ورننوځي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډېر فخر سره مسلمان وائې خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذیب او کلتور به دصلیب اغیز سیپوروي»

«د صلاح الدین ایوبي د څارکښۍ نظام ډېر فعاله دې» رجب ورته وویلې ، « که چېرې دهغې د څارکښۍ د شبکې مسؤل علي بن سفیان ووژل شي نو صلاح الدین ایوبي به ړوند او کوڼ شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هیڅ هم نه شي کولې ،»کونارډ ورته وویلې «ته یو حاکم هم له منځه نه شې وړلاې ، که چېرې ته د عقل له اړخه دومره کمزوري ئې ، نو ته خو به بیا زمونږ وګړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژني ، او زمونږه شتمني به هم بیکاره او له منځه یوسې»

«دا کار به زه پخپله تر سره کړم» رجب ورته وویل «ما د فدائیانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو دصلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هم تیار دي»

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امني را پیدا کولو ته دوام ورکړئ ،»کونارډ ورته وویلې « د هیواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخریبي کارونو ته دوام ورکړو ، دبله اړخه هلته په عربو کې یو څو امراء زمونږ په لاسو کې کیوتي دي ، دهغوی څخه یو شمیر مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزیه را کوي. مونږ کوچنۍ کوچنۍ حملې کوو او دهغوی په لړه لړه ځمکه باندې ولکه کووا و مخته ځو. تاسې د سوډان له اړخه هم همدا لوبه ولوبوئ ، په مسلمانانو کې یواځې همدا دوه وګړي پاته شوی دي چې یو ئې نور الدین زنګي او بل ئې صلاح الدین ایوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبیدو شي ، په دې شرط چې تاسې خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتیا به نه وي چې مصر به همستا وي .»

ددې ډول بنستیزو خبرو اترو وروسته ، تر ډیره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څیړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډیرې ښایسته او چالاکه نجونې او په زرګونو طلائې سکې ورکړل شوې. هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو . دهغوی څخه یوه ته ددې نجونو ور رسول ډیر زیات اړین ول ، ددې دواړو وګړو څخه ئې یو دسلطان ایوبي د جنګې او دفاعي څانګې رئیس فیض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ویل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره وویل شول چې د فیض الفاطمی سره ئې اړیکې شته دي ، هغه پوهیږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ،همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی باید څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډیره ښه توګه ویلاې شوه .

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکې د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل. هغوی دهر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سیمې ته تلل چیرې چې دنجلۍ قرباني ورکول کیده ، او چیرې چې د سلطان ایوبي سرتیرو مجاهدینو ام عراره د حبشیانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلې و، او د فرعون د وختونو مانۍ ئې په خرابو بدلې کړې وې. رجب د سوډانیانود ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کیدلو وروسته تښتیدلې و او په همدې ځاې کې پټ شوې و، او بیا ئې همدا ځاې دخپلو فعالیتونو مرکز ګرځولې و. هغه په خپل شاوخوا کې د حبشیانو همغه قبیله را ټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ایوبي د مجاهدینو په لاسو هلاک شوې و، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځاې د دبوتاګانو ځاې ځیګې ګاڼه ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل، هلته یواځې څلور زاړه حبشیانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه یو د دوی مذهبي مشر و ،او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځاې ناستې ګاڼه ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلې و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنۍ سیمې یو بل کونج ځانته د کورګي په څیر ټاکلې و، هغه د تیښتې وروسته دغه ځاې خپل پټ ځاې ګرځولې و، اوبیا په مصر کې میشت د کوم صلیبي جاسوس په مرسته تر فلسطینه پورې تللې و .

(۲۰)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حبشيانو دا قبيله چې انګوک نوميده ، ډيره په ويره کې وه ، يو خو د هغوی ددېوتا قرباني پوره کړل شوی نه وه. او بل داچې دهغوی مذهبي مشر پروهت ووژل شو. او دريم دا چې دهغوی د دېوتا بُت ، او ځاې له يوې مخې په کنډوالو بدل شوې و. او څلورم مصيبت پرې دا نازل شوې و چې دقبيلې په سلګونو ځوانان د خپلو دېوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اخستلو په خاطر دسلطان ايوبي د مجاهدينو په مقابله کې د ماتې وروسته وژل شوي و. ددې قبيلې په هر کور کې غم او وير ګډ و. دهغوی څخه يو شمير خلکو دا فکر هم کاوه چې شونې ده چې هغه چا چې دهغوی دېوتا له منځه وړې هغه به دهغه نه ستر دېوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځاي ناستي چې کله د خپلې قبيلې دخلکو دا حال وکوت نو لمړی خو ئې دا وويل چې ددېوتا سترې څمڅارى وړې دي د هغوی ګيډې ډکې کړئ ، حبشيانو يو څو وزي د سترو څمڅارود خوراک له پاره پروهت ته ور وليږلې ، يو کس ددې قربانۍ له پاره خپل اوښ هم پروهت ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمڅارو ته په ډنډ کې ور اچول کيدل ، خو د قبيلې څخه ويره لرې نه شوه.

يو شپه نوي پروهت د قبيلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وويل چې هغه تر دېوتا ګانو پورې د وررسيدو لارې پيدا کړې دي ، خو دېوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنګه چې نجلۍ په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبيلې باندې داسې ستر مصيبت راغلې دې ، دېوتاګانو ويلې دي چې اوس به په يوه وخت کې ددوه نجونو قرباني ورکوئ نو مصيبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دېوتاګان به ټوله قبيله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهت دا هم وويل چې نجونې به د انګوک د قبيلې څخه نه وي ، هغوی بايد سپين رنګه وي..... ددې خبرې په ويلو سره د قبيلې زيات شمير زړه ور او جنګجو وګړي را پورته شول او وئې ويل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلمانې او يا فرنګي نجونې د قربانۍ له پاره را تښتوي.

هلته رجب د فلسطين څخه ددرې صليبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره يوځاې دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډير اوږود او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ايوبي دفوځ تښتيدلې سالار او باغي عسکر و. هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دګشتي پهرو انتظام کړې وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په يوي اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوښان و چې اوبه ، خوراک او د صليبيانو لخوا ورکړل شوی ډير سامانونه پرې بار و ،پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دېوتاګانود اوسيدو غرني ځاې ته را ورسيدل، ددې څخه يواځې يوه ورځ د مخه دقبيلې پروهت ويلې و چې ددوه سپن پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړينه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپين پوسته اوډيرې ښايسته نجونې و کتلې ،نو دهغه سترګې د خوښۍ څخه وځليدې ،دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وی ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل، نو رجب ورته وويل چې هغوی ئې د يوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړې دي.

رجب دا نجونې د غرونو تر منځ داسې يوې سيمې ته يوړې چې ډيره شنه او شادابه وه. داسېمه ددرې اړخونو څخه په غرونو کې را ګيره شوی وه. رجب هلته د پخوا څخه خيمې ښخې کړې وی. نجونې بايد په ډيره پټه توګه او د ډيرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واې چې صليبيانو ئې په هکله مالومات ورکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره تولې اسانتیاوې شته وې ، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړې و ، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځاې ته په امن د را رسیدو په خوشحالۍ کې جشن جوړ کړ. صلیبې ساتونکو ته ئې هم ښه ډیر شراب ورکړل ،اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه.

د نیمې شپې وروسته ،کله چې ساتونکې او دهغه خپل هغه نور ملګري چې د پخوا څخه هلته شته و تول په خوارږه خوب بیده شول ، نو رجب یوه نجلۍ له لاسه و نیوله اوخپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلۍ دهغه په نیت و پوهیده ، هغې رجب ته وویل، « زه فاحشه نه یم ، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدې درسره نه شم کولاې.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کشوله خو نجلۍ ترې خپل مټ خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلۍ ترې خپلو نورو ملګرو نجونو ته و تښتیدله ، هغوی دواړه هم بیرون راووتلې ، هغوی هڅه وکړه تر څو رجب و پوهوي ،چې دا نجونې غلطې او فاحشې و نه ګڼي،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل « زه پو هیږم چې تاسې څومره پاکې یاست ، بې حیائې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

« دا دنده مونږ هغه ځاې کې استعمالوو چېرې چې زمونږ د فرض د تر سره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي»نجلې ورته وویلې « مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشی نه کوو .»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي ، بلاخره نجونو ورته وویلې « زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکې دي ، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلي دي ، سبا هغوی بیرته ستنیږي ، که چېرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو ، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چپ پاته شو ، خو دهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې و نه بښي ، هغه شپه تیره شوه ، بله ورځ کله چې رجب دفلسطین څخه راوړې ساتونکې له خپله ځانه رخصت کړل ،...نو هغه ورځ هم تیره شوه ، دماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولې نو په دې وخت کې پروهتې د خپلو څلورو حبشیانو سره راغې او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې « زمونږ دبوتا له مونږه خفه شوې دې هغه ددوه فرنګې یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتې ده ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي ، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته راحواله کړه.»

په رجب باندې سر و څرخید ، او ځواب ئې ورکړ ،«دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي ، مونږ ددوی څخه ډیر ستر کار اخستل غواړو ، او دهمدوی په لاسو غواړو ستاسو د بوتاګانو دښمنان له منځه یوسو .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته دروا غ وائې» پروهت ورته وويلې «تا دا نجونې دلته د تفريح له پاره را وړي دي ، خو مونږ به دهغوی څخه دوه نجونې قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دليلونه وويل خو پروهت هيڅ دليل ته غاړه نه ايښوده ، دهغه په ذهن باندې دبوتا سپوږو ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې بيا بيا لاس راښکوده او وئې ويل «دا دواړه د بوتا له پاره دي ، د انګوک خلاصون ددې نجونو په لاسو کې دی» دائې وويل او ولاړ ، بيا ودريدل او رجب ته ئې وويل. «د نجونو سره يو ځاې ددې ځايه د تيښتې هڅه و نه کړې ، ته بايد پوه شې چې مونږ به ډير ژر تا راپيدا کړو.»

نجونې په سوډاني ژبه نه پو هيدلې ، حبشي پروهت دهغوی په سرونو لاس را ښکود ، خو رجب ئې اندېښمن وکوت ، درجب څخه ئې و پوښتل چې دا حبشي څه ويل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په ځرګنده توګه وويل ، چې هغه دوی دواړه د قربانۍ له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پو ښتنې په ځواب کی هغه ورته وويل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې کړي او د وچېدو له پاره ئې کيږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډ ته ور واچوي تر څو هلته ئې ستري ځمځاری وخوري ، دنجونو رنګونه و تښتيدل ، هغوی رجب ته وويل چې هغه د هغوی د خوندي کولو په خاطر څه فکر کړې دي ، رجب ځواب ورکړ ،« ما هغه ته دهغه د پوهولو په خاطر زيات شمير دليلونه وړاندې کړل خو هغه په يوه هم د پوهيدو هڅه و نه کړه. زه د همدې خلکو په رحم وکرم پورې تړلې يم. زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملګري کړم ، دوی زما په فوځ کې د يو ځاې کيده له پاره تيار دي ، خو په خپله ګروهه دومره پاخه اوکلک دي چې غواړي تر هر څه لمړۍ خپل دبوتاګان خوشحاله کړي ، بيا به زما خبره اوري ،»

د رجب د خبرو او دهغې د لهجې څخه نجونو ته شک را پيدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي کړي ،او يا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي کولو هڅه و نه کړي، ځکه هغوی تيره شپه د رجب د نيت يو څرک هم کتلې و ، د همغه نيت د په نظر کې نيولو په اساس هغوی نا هيلې شوې وې، رجب هغوی ته په رسمي توګه هم ډاډ ورنکړاې شو چې هغوی به خوندي کړاې شي ، نجونې بيرته خيمې ته ستنې شوی اوپه را پيدا شوی حالاتو ئې غور او څيړنه پيل کړه ، او دې پايلو ته ورسيدې چې هغوی دلته نه د رجب د عياشۍ وسيله کيدو ته او نه د حبشيانو پردبوتاګانو د ځانو دقربانولو له پاره راغلې دي ، هغوی نه غواړي هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځايه د تيښتې اراده وکړه. خو تښتيدل او تر فلسطينه پورې په خيريت سره رسيدل څه اسانه کار نه و. خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجونې يوا ځې ښايسته او زړه وړونکې نه وی بلکه د آس دځغلولو او عسکري زده کړو روزنه هم ورکړل شوی وه تر څو د اړتياو په وخت کې خپل ځانونه خوندي کړاې شي ، هغوی پريکړه وکړه چې له دې ځايه به تښتې اوفلسطين ته به ځانونه بيرته رسوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه په خير سره تيره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبيله کيږي ، اودا چې د هغه ځاېه څخه دوتلو لار کومه ده. حبشي پروهڼ د ورځې له اړخه يو ځل بيا راغې او د رجب سره د خبرو کولو وروسته بيرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وويل ؟ هغه ورته وويل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځاېه څخه غواړي يوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پيدا کړم نو هغوی به ما ووژني او سترو ښمځارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تيښتې د پلان په هکله څه و نه ويل ، ځکه هغوی د رجب په نيت باندې شکمنې شوې وې، هغوی ډيرې زياتی ذهينې نجونې وی ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پيل کړې اوداسې خبرې ئې د هغې دخولې څخه را وويستې چې د هغې له مخې هغوی ته دا په ډاګه کيدله چې هغه د هغوی د په ښنګ کولو پر ځاې د حبشيانو خوشحالي غواړي ،تر څو حبشيان دې همله له ځانه سره پټ و ساتي او د سلطان ايوبي پرخلاف ورسره د يوه ځواکمن فوځ په جوړولو کې مرسته وکړي. نجونو ته دا شک هم پيدا شو چې رجب به دداسې يوه قيمت په ورکولو سره دهغوی دخوندي کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړين نه بريښي.

ټوله ورځ په همدې کشمکش کې تيره شوه ، رجب ته هيڅ ډول شک پيدا نه شو چې نجونې به و تښتيږي ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وويل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې ښنې سيمې شتون پخپله د قدرت يو عجوبه ده. راځه او پر مونږ ددې سيمې لږ څه سيل وکړه. رجب هغوی ته د سيمې ښوولو او سيل کولو په خاطر دهغوی په ګرځولو باندې پيل وکړ. مخته هغه ويرونکی جهيل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ويرونکې سترې ښمځاری ناستې وې. د ډنډ اوبه ډيرې بد بويه او خرابې وی ، يوی نجلۍ وويلې چې داسې بريښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چېنه را خوټيږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د يوي نجلې د خولې څخه چېغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې يو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وويل ،« دا هغه سترې ښمځاری دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کيږي» دداسې ويرونکي منظر په کتلو سره د نجونو د تيښتې روحيه نوره هم زياته پخه شوه. هغوی د سيل په بهانه د تيښتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې و کتله چې د اسونو د نعلونو اواز ترې نه را پورته کيده ، دهغوی د سيل او ګرځيدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی تر لاسه کول غوښتل.

د بله اړخه هلته حبشي پروهڼ د خپلې قبيلې په يوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زيرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پيدا شوی دي اوقرباني به د نن څخه ځلور شپې وروسته، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کيږي. هغه ورته وويل چې قرباني به د ددېوتاګانو د اوسيدو په ځاې کې او د عبادت ځاې په کنډرو کې تر سره کيږي. ددې وروسته به دا عبادتځاې مونږ په خپله جوړوو. اوکله چې ددې عبادتځاې جوړښت پاې ته ورسيږی نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دېوتاګانو سپکاوي ئې کړې دې ، دبدلې د اخستلو تياري نيسو.

(۲۱)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې نيمائي شپه تيره شوې وه ، په رجب او دهغه په ملگرو نجونو دخپل ځانگړي فن له مخې دومره زيات شراب څښلي و ، چې د هغوی د بيرته را ويښيدو خطره ئې له منځه وړې وه، هغوی بې هوشه پراته و ، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره را ټول کړي او ترلي و ، په درې اسونو ئې زينونه کيښودي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ور پريښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلي وه ، ددې سيمې په يوه برخه کې څلور کسه حبشيانو شتون درلود خو هغوی هم ويده شوی و ځکه هغوی په دې پوهيدل چې ددې ځاې څخه څوک د تيښتې هڅه نه شي کولې ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لويه لاره کې به ئې له منځه يوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه وړونکې خو ويرونکې بنديخانې څخه وتلي وی ، هغوی د همغې لارې څخه غوښتل فلسطين ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډيرې هوښياري او د ښه عسکري روزنې څخه برخمنې وی خو هغوی په دې نه پو هيدې چې په صحراو کې دومره دوکې اوفريبونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائې سفر له پاره خلک دقافلو په شکل کې روانيږي ، او د خپله ځانه سره د صحرا دهر مصيبت دمقابلې له پاره اړين سامانونه او وسايل را اخلي.

دشپې له اړخه د صحرا هوا يخه وه ،درې واړو نجونو تر يوه ځايه پورې آسونه سوکه سوکه بوړل او بيائې په ځغاسته کړل ،د څه ډيرې لارې د تللو وروسته هغوی يو ځل بيا د آسونو دتگ رفتار راکم کړ اوپاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته بوړل ،کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شگلوړه غونډۍ تر سترگو شوی ددې تر مخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په مخ کې پراته و. دوتلو هيڅ لاره ترې نه تر سترگو کيدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ،او د غونډيو په منځ کې ور ننوتې ، آسونه ئې تندې اخستي و ، دهر آس دپاسه د اوبو يوه يوه کوچنۍ مشکيزه ايښې وه ، چې د يوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړاې شي نو نجونې دخرما دبوټو دځنگل په لټون کې شوی. لمر همداسې سر ته را پورته کيده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړيده ،خو د خرماد بوټو دځنگل کوم نښه نښانه نه تر سترگو کيده.

رجب اودهغه ملگري د لمر د راختلو وروسته هم را ويښ نه شول ،هغوی د بې هوشۍ په خوب ويده شوی و ، پروهڼ دخپلو درې نورو حبشي ملگرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړۍ د نجونو خيمې ته ولاړ ، وئې کتل چې خيمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وويل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و بريد او را پورته شو او د پروهڼ د قايلولو هڅه ئې پيل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضايع نه کړې. هغه ورته ټوله خبره په تفصيل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار بايد واخستل شي. خو پروهڼ دهغه يوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملگري هم را پورته کړي خو حبشيانو هغه و نيو ، پروهڼ ورڅخه و پوښتل « نجونې چيرې دي ؟»

رجب د هماغه ځايه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړاې ، هلته خيمې ته ورغې وئې کتل ، بيا ئې اخوا دېخوا مخ واړاوه ، خو هغه ته نجونې په هيڅ ځاې کې تر سترگو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینونو ته وکتل، ګوري چې دري زینونه غائب دي ، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې دري آسونه هم په تبیله کې نه شته ، رجب پروهڼ ته وویلې « هغوی ستاسې له ویرې تښتیدلې دي ،تاسو زما د ډیر سترکار نجونې له ما څخه په تیښته مجبور کړې .»

« هغو ته به تا د تیښتې ویلې وي» پروهڼ ورته وویلې او خپلو درې واړو حبشیانو ته ئې د رجب په هکله وویلې « دا هلته یوسئ او وئې تړئ ، هغه یوځل بیا د انګوک دېوتا ناراضه کړې دي ، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نیولو پسې ئې ور وځغلوئ ، هغوی لرې نه شي تللای»

درجب د تږلو عذرونو او زاریو سره سره بیا هم حبشیانو هغه له ځانه سره یوړ او له یوې ونې سره ئې داسې وتاړه چې لاسونه ئې تر شا تړل شوی و. دهغه د ویدو ملګرو وسلې ئې را واخستې او بیا ئې هغوی هم سره را ویښ کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چېرې ددې ځایه و خوځیږې نو هلاک به کړل شي .... لږه شیبه وروسته شپږ آس سپاره او اوښ سپاره را حاضر شول او د نجونو د نیولو له پاره واستول شول ، خو د نجونو نیول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه. ځکه چې د تیښتې او تعاقب تر منځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوې تر لاسه وې چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پو هیدل ،او بل دا چې تږل نارینه و ،هر ډول سختئ او ستونزی ئې تیرولاې شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لګیدو شوه او دې هوا د شګو په الوزولو باندې د نجونو د آسونو پښو نښې له منځه وړې وی خو بیا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددرې څلور ساعتونو د تللو وروسته ، هغوی ته د یوې لورې څخه د اسمان پر افق باندې پورته سره شانتې هوا تر سترګو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره وویریدل اویو بل ته ئې وکتل ، اسونه او اوښان ئې بیرته شاته را وګرځول اوپه ځغاسته ئې کړل ، دا د صحرا هغه توپان و چې د شګو سترې سترې غونډۍ ئې د شګو د ذرو په څیر له ځانه سره الوزولې ، که کوم انسان یا ځناور به په هر ځاې کې ولاړ او یا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دریدې او هغه به ئې ژوندې په شګو کې ښخاوه ، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله ، هلته ددې توپان څخه د خوندې پاته کیدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترګو کیدله. هغوی وتښتیدل او غوښتل ئې چې بیرته خپلې غرنۍ سیمې ته ځانونه و رسوي خو هغه هم ډیره لرې پاته شوی وه ...... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسیدلې و ، دهغې ځاې ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چیغې ئې وهلې ، د جهیل (ډنډ) سترې څمځاری هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندي کړل. پروهڼ په یوځاې کې خپلې ګونډې ښخې کړې وې او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړې و اوپه زوره زوره به ئې پر ځمکه بیا بیا وهل ،او په لوړ اواز به ئې ویل « اې د انګوک دېوتا ! خپل قهر و زغمه ، مونږ به ډیر ژر دوه ډیرې ښایسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو .» هغه دا توپان د دېوتا قهر ګاڼه ، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل یو دبل سره مل وې خو دا ډول سخت او توند توپان به کله کله را پیدا کیده ، نجونې هم په همدې توپان کې را ګیر شوې وې، دهغوی له پاره هیڅ پناه ځاې او یا د وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشیانو د خطرې د ځاې څخه ډیرې لرې وتلې وی خو د صحرا په داسې یوې خطرې کې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيرې شوې وې چې د هغوی له پاره مرګونی ثابتيداې شوه ، پر هغوی باندې يو بل مصيبت دا راغي چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ويرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ،په خپل سر خوشې شوی و .دا اسونه تر ډيره ځايه پورې يو ځای يو له بل سره ځغليدل، ددې يوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندې ښخيدو ويره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، اوهغه ځای به بيا د اصلي لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په اسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زياته ګړندی منډه ووهي ، هغوی تندې اخستي و او د نيمې شپې را هيسې په پر لپسې توګه روان او په ځغاسته و.

سترتيا او تندې اسونه بې حاله کړي و ، يو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاړاک را و غورځيد اوپه هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځيدله چې آس دوباره پورته شو خو بيرته را پرېوت او نجلۍ يې دځان لاندې کړه، هغه مړه کيدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل اودېوه بل آس د زين پټۍ را پرانستل شوه او زين په يوه لورې و خويده ،پر هغې سپور هم همغې لورې ته پرېوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې درېيمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو دهغې مرسته ئې و نه شوه کړای ځکه دهغې خپل اس بې واکه شوی و ، هغې دخپلې ملګرې اواز اوريده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږي ، پر هغې هم ويره کيناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بيا هم ښځينه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زين اس و دريد ، خو درېيمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولای ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، اوپه دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، دهغه سپرلۍ خو لا د پخوا څخه له منځه تللې وه .

درېيمه نجلۍ يواځې پاته شوې وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږڅه شاته کړې ، دهغې د ويرې دا حال و چې هغې د آس قيضه پرې ايښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړي و او په ستونې خيرولو سره ئې خدای را باله ، «زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وبښه ، زه ګناهګاره يم ، زما هر وينبته ګناهګار دي ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوی يم ، اې زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس را زده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او را ته ئې وويل چې ورځه او نارينه دخپل جسم او خپل ښايست په واسطه بې لارې کړه. دهغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووايه ، دوکه اوفريب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه، هغوی ماته ويلي و چې دا د صليب فرض دي که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې.»
هغې دليونو په څير چېغې وهلې او دهغې د آس رفتار را کميده ، هغې په زار اوقطار سره ژړل او خپل خدای ته ئې ويل « ستا هر مذهب چې رېښتوني وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه.»

دهغې عقيده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس دهغې پر ذهن باندې ولګه موندلې وه ، د مړينې ويرې دهغې د ياده ويستلي و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تيره شوی په ګناهونو کې ډوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريده ، اوپه زړه کې ئې دا احساس را پاريده چې هغه د نارينه و د استعمال يو شي دې او هغه د هغوی د فريب او دوکې له پاره استعماليږي ، خو اوس سزا يواځې هغې ته ورکول کيږي.

په هغې بې هوشی اغيز کړې و خو دا اغيز ډير ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل ويښتان را ونيول او سرئې راښکته کړ او په لوړ اوازئې وويل ،«زما مرسته وکړه ، ای زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم.» ددې دعاو سره سم هغه ته په ياد شول چې هغه يوه يتيمه نجلۍ وه ، د مرګ تر مخه انسان تل د تيرې شوی زمانې لورې ته ورګرځي ،او دا د انساني فطرت يو قدرتي عکس العمل دې ، دې ځواني نجلۍ هم خپلې ماضې ته دپناه د ور ورلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته يواځې همدومره را ياد شول چې هغه د صليبيانو په لاسو پالل شوې ده اوپه هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه يوه ښکلې دوکه او فريب وګرځيد. هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې ښېنه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه يوځل بيا بې هوشی و نيوله ، دهغې د آس تګ دومره سوکه شوی و چې هغه په ډيره سختۍ سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دريدلې و او نجلۍ خپل هوش هم له لاسه ورکړې و.

*****(۲۲)

سلطان ايوبي دخپل هيواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکې درولې و ، د سوډان سره په ښتې پولې ئې هم د ګشتې پهرې انتظام کړې و د هغوی له ډلې څخه د درې دلګيو قشله دسوډان دعسکرې مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه ميله دننه پرته وه. ددې عسکرې قشلې خيمې داسې ښخې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندې کيدو خورا ډاډمن ځاې ګڼل کيده ، خو دې توپان دهغوی خيمې هم له بيخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوښانو سنبالول هم ستونزمن شوی و. کله چې توپان و دريد نو سپاهيان اونورکارکونکې ټول د خيمو او نورو سامانونو په بيرته جوړولو کې و ښتل ، ددې درې واړو عسکرې قشلو قومندان يو ترک نژادې احمد کمال نوميده ، هغه يو ښايسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کيدو سره يوځاې بيرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په ليدنه کتنه بوخت شو. اوس نو فضا هم د ګرد او خاورو څخه پاکه شوی وه ، يوسپاهي يوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وويل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خو زمونږ د ډلې څخه نه دې ؟»

« مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دې را ګډې کړې» احمدکمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلۍ ښکاري ، ويښتان ئې خواره واره دې ، چې د ورايه تر سترګو کيږی.»

هغه د هماغه سپاهي سره يوځاې هغه لورې ته ورمنډې کړې ، يو آس ټيټ سر ډير سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د ګياه بوې په پوزې شو نو سمدستې د تبيلې په لور رهي شو، په اس باندې يوه نجلۍ داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا دېخوا باندې غوځيدلې وی او نجلۍ پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلۍ ويښتان خواره مخته را پريوتې و ، د احمد کمال تر ورسيدو پورې هغه آس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو اسونو تبيلې ته ستون شوی و او د ګياه په خوړلو ئې پيل کړې و ، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وويستې او دآسه ئې کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئې پورته کړه . سپاهي ته ئې وويل «ژوندۍ ده او فرنګۍ مالوميږي ، دهغې آس ته هم اوبه ورکړئ .» هغه دا نجلۍ خپلې خيمې ته يوړه ، دنجلۍ وېښتان د شګو له لاسه يو له بله سره سليښت شوی و. احمد کمال د هغې په خوله باندې اوبه ور وشيندلې اوبيا ئې په خوله کې د اوبو څاڅکي ور واچول.

نجلۍ خپلې سترګې پرانستې ، څو لمحې ئې احمد کمال ته په حيرانتيا سره کتل ، اوناڅاپه را پورته شوه او کيناستله ،د احمدکمال رنګ ئې تور وکوت او په انګليسي ژبه ئې ترې و پوښتل ،«ايا زه په فلسطين کې يم ؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغې د پوهولو هڅه ئې وکړه چې هغه په دې ژبه نه پوهيږي ، نو نجلۍ په عربي ژبه بيا ترې و پوښتل چې «ته څوک ئې ؟ او زه چېرې يم ؟ »

«زه د اسلامي فوځ يو مامولي قومندان يم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ.«او ته اوس په مصر کې ئې»

د نجلۍ سترګې د اوښکو ډکې شوې او دومره ووېريدله چې تا به ويل چې اوس به بيا بې هوشه کيږي. خو احمد کما ل ورته ووېل « مه ويريږه ، خپل ځان کنترول کړه .» هغه دهغې په سر باندې دشفقت او مهربانۍ لاس را ښکود او ورته ئې وويل «زه پوهيږم چې ته فرنګۍ ئې ، ته زما ميلمنه ئې ، د ويريدو هيڅ علت نه شته .» هغه يو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئې اوبه او خوراک را و غوښتل.

نجلۍ ور تېوپ کړ او داوبو پياله ئې پورته کړه او په ډيره بې صبرۍ سره ئې دهغې په ښنلو پيل وکړ. احمد کمال دهغې د خولې څخه پياله لرې کړه او ورته ئې وويل « سوکه ، لمړي غذا وخوره او بيا اوبه و ښنه .» نجلۍ د غوښې يوه ټوټه راپورته کړه او بيا ئې په خوراک پيل وکړ او اوبه ئې پسې و ښنلې ، نو په مخ کې ئې رڼا را پيدا شوه.

احمد کمال هلته يو تشه خيمه ښخه کړې وه. چې هغه ترې د غسل د ځاي کار اخست ، هلته د اوبو کمښت نه و ، دا خيمه ځاې د خرما د يوه ځنګل سره يوځاې و ، احمد کمال نجلۍ د خوراک څښاک وروسته د غسل خيمې ته ور ننويسته او پرده ئې و تړله، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډيره ويريده ، ځکه چې هغه د خپل دښمن په پناه ځاي کې ننبتې وه ،او هغه ددې دښمن څخه د ښه سلوک هيله نه درلوده ، هغه ته د کوچنيوالي څخه دا په ذهن کې ور کينول شوی و چې مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د ځيرونکو حيواناتو په څير دي. ددې ويرې تر څنګ پر هغې د حبشيانو ، د سترو څمځارو او صحرائي شګلوړه توپان ويره هم پرته وه. دخپلو دوه ملګرو داسې ويرونکې مړينه چې د انسان وېښتان را ولاړوي ، هم ئې په ذهن کې را ځرخيده . هغې د غسل کولو په وخت کې ډيره زياته دا محسوسوله چې هغه د خپل داسې ناپاک وجود د مينځولو هڅه کوي چې ددنيا اوبه ئې نه شي پاکولې ، هغې دغه ټول حالات تر سترګو لاندې و نيول او مجبوراً ئې خپل ځان د حالاتو بهير ته ورحواله کړ. احمد کمال و کتل چې د داسې ښايسته او زړه وړونکې صورت نجلۍ مامولې نجلۍ نه شي کيداې ، دمصر دې برخې ته داسې فرنګۍ نجلۍ څنګه را تلاې شي ؟ هغه د نجلۍ څخه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چې هغه دقافلې څخه وروسته پاته او جدا شوی ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو ، خو احمدکمال دداسې ځواب څخه ډاډمن کيداې نه شو. هغه ترې درې څلور نورې پو ښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپيدو شوی ، احمدکمال ورته وويلې که چېرې تا دا ويلې واې چې ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شايد چې دا دليل دې منل شوی واې ، تاته درواغ ويل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد کمال سره يوځاې و د خيمې پرده پورته کړه اويو کڅوړه او يوه مشکيزه ئې هغه ته ورحواله کړه ،او وبې ويل چې دا شيان د نجلۍ د آس د زين سره تړل شوی و. کله چې احمد کمال غوښتل داکڅوړه پرانځې نو نجلۍ وويريدله او په کڅوړې ئې لاس کيښود ، دهغې د مخ رنګ بدل شو احمد کمال کڅوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وويل چې واخله او پخپله ئې پرانيزه.

داسې مالوميده لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د کوچنيانو په څير کڅوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وويل چې داسې خو نه شي کيداې چې زه تاته ووايم چې ځه او ددې ځايه ولاړه شه ، زه هيڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو يوه داسې نجلۍ چې د ابادبو څخه لرې په يواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نوبيا خو هغه زه يواځې نه شم پريښولاې ، دا زما انساني دنده ده ، ماته خپل ځاې را وښايه، زه به تا د خپلو سپاهيانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځاې دې نه را ښئې ،نو بيا تا د شکمنې نجلۍ په توګه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

دنجلۍ د سترګو اوښکې را رواني شوی هغه چې دکومو مصيبتونو څخه راخلاصه شوې وه نو دهغې ويره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و، هغه کڅوړه د احمد کمال مخې ته ور واچوله، احمد کمال چې پرانستهنو په هغې کې څه خرما او څه نور واړه او غټ شيان پراته و ، او يوه کڅوړه په کې هم وه چې د طلااو سرو زرو سکې او د طلا يو کوچنې زنځير د يوه صليب سره يو ځاې پراته و. احمدکمال ددې څخه همدومره و پو هيده چې نجلۍ عيسوي ده ، هغه ته غالباً چې مالومه نه وه چې هر هغه صليبي چې د مسلمانانو پر خلاف په عيسائې لښکر کې شامليږي نو هغوی په يوه صليب باندې سوګند يادوی او يو کوچنې شانته صليب د تل له پاره له ځانه سره ګرځوي ، خو احمد کمال ورته وويل چې زما د پو ښتنو ځواب په دې کڅوړه کې نه و.

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بيا به زما سره مرسته وکړې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنګه مرسته ؟»

« ما فلسطين ته ورسوه » نجلۍ ترې و غوښتل « او له ما څخه نوره پوښتنه مه کوه »

« تر فلسطينه پورې به دې هم ورسوم او پو ښتنه به هم کوم»

« که چېرې له ما څخه هيڅ شې پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم ،»

« هغه څه دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«آس به تا ته درکړم» نجلۍ ځواب ورکړ.«او تر درې ورځو پورې ما خپله وینځه وګڼه»

احمدکمال پخوا هیڅکله هم په لاسو کې دومره زیات سره زر نه و پورته کړي ، او نه ئې داسې حیرانونکي ښایست او صورت تر سترګو شوی و ، هغه خپلې مخې ته ځلیدونکې طلاو کتل او بیا ئې د نجلۍ د وریښمو په څیر وینښتانو ته وکتل چې د سرو زرو د تارونو په څیر ځلیدل بیا ئې دهغې سترګو ته وکتل ، چې یو طلسماتي څرک په کې و، داسې څرک چې پادشاهان ئې یو د بله سره دښمنان ګرځول ، هغه یوتوانمند ځوان او قومندان و ،اودهغو ټولو دلګیو قومندان و چې په پوله باندې ئې پهره کوله ، دهغه څخه دپوښتنې ګرویزنې هیڅوک نه و ، خوهغه داټولې طلاې سکې اوصلیب په کڅوړه کې ور واچول اوکڅوړه ئې د نجلۍ په لاسو کې ورکړه ،

«ولې ؟» نجلۍ ترې و پو ښتل «ایا دا قیمت ډیر کم دی ؟»

« ډیر کم» احمد کمال ورته وویل «د ایمان قیمت د خدایه پرته بل څوک نه شي ورکولاې» نجلۍ غوښتل څه ووائي خو احمد کمال هغه خبرو ته پرې نښوده ، او ورته ئې وویل «زه خپل فرض او خپل ایمان نه شم پلورلاې، نن ټول مصر زما په ډاډ باندې په ډاډمن خوب ویده دي ، درې میاشتې وشوی چې سوډانیانو په مصر باندې د یرغل کولو هڅې کړې وی ، که چېرې زه دلته نه واې او یا ما دهغوی په لاسو خپل ایمان پلورلې واې نو دا لښکر به قاهرې ته ورننوتې و او ډیره تباهي به ئې کړې وه ، خو ته ماته د هغې لښکر څخه ډیره خطرناکه ښکاریږې ، ایا ته جاسوسه نه ئې ؟»

«نه هیڅکله !»

« ته همدومره ووایه چې ته دې توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړې ئې او یا ته د توپان څخه څنګه خوندي را وتلي ئې ؟» نجلۍ ډیر بې معنا غوندې ځواب ورکړ ،نو احمد کمال ورته وویل «ماته اوس ستا په هکله ددې مالوماتو کومه اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې او د کومه ځاېه راغلې ئې ، زه به سبا سهار تا د قاهرې په لور واستوم ، هلته زمونږ د جاسوسۍ یوه محکمه ده ، هغه پو هیږی او ته پوهیږې. ما به خپله دنده اداء کړې وي»

« که چېرې اجازه وي نو زه اوس ارام کولي شم »نجلۍ ورته وویل و « سهار چې ما د قاهرې په لور استوی نو شاید چې زه ستا د پوښتنو ځواب ووایم»

نجلۍ تیره ټوله شپه بیداره تیره کړې وه او د ورځې ئې هم داسې ویرونکې سفر کړې و چې د څملاستو سره سم بیده شوه. احمدکمال وکتل چې هغه په خوب کې بر بریږې او په نا ارامۍ سره خپل سر اخواد یخوا وهي ، داسې ترې را څرګندېده چې په خوب کې ژاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال خپلو ملګرو ته وويل چې يوه فرنګي نجلۍ مو نيولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملګري دهغه د کړچار سره بلد و. هيڅا هم داسې کوم شک نه شو کولې چې هغه دا نجلۍ د بدنيتۍ په خاطر په خيمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حيران پاته شو چې آس ئې د اعلې نسل څخه دې ، اوکله ئې چې دهغه زين و کوت نو بيا خو شک له منځه ولاړ ، د زين لاندې د مصر د فوځ نښه وه.دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالوميده.

حبشيانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې ايښې و ، هغوی بيرته ژوندې ستانه شوي و، پروهڅ هم پريکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دي ، په دې خاطر دهغوی پسې څوک استول بيکاره دي ، وخت هم ډير تير شوی و خو په رجب باندې افت نازليدونکې و. دهغه څخه حبشيانو همدا يوه پوښتنه بيا بيا کوله ، چې نجونې چيرې دي ؟ اوهغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هيڅ مالومات نه شته ، حبشيانو ورته اذيت ورکول پيل کړي و، د توري په څوکو ئې دهغه وجود زخمي کړې و اوخپلې پوښتنې به ئې ترې بيا بيا تکرارولې ، حبشيانو دهغه ملګري هم د ونو د تنو پورې تړلي و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس اوخپل هيواد سره د غدارۍ سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل.نور نو دهغوی جسمونه سره را وخوړيدل.

نجلۍ د احمد کمال په خيمه کې ويده شوې وه، هغه د لمر د را ختلو تر مخه يوځل راپورته شوې وه ، احمدکمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بيرته په درانه خوب ويده شوه ، دهغې څخه دوه درې قدمه لرې احمد کمال ويده و. شپه تيريدله ، په خيمې کې ډيوه بليده ، ناڅاپه نجلۍ چيغې کړې ، د احمد کمال سترګې و غوړيدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لړزيږي ، ويريدلې ده ، احمد کمال ورنژدې شو ، نجلۍ ډيرژر د هغه سره ځان وريو ځاې کړ اوپه ژړا کې ئې ورته وويلې «دهغوی څخه مې و ساته ، دوی غواړې ما سترو څمځارو ته ورواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي.»

«څوک ؟»

« هغه و حشي حبشيان» نجلۍ په ويريدونکې لهجې سره وويل ، « هغوی دلته راغلې و »

احمدکمال ته د حبشيانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پيدا شو چې شونې وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتلله ، هغه د نجلۍ څخه و پوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې ور واچاوه ،او ورته ئې وويل « ما مه پوښته ، يو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته کتل چې هغه ډيره زياته ويريدلې مالوميده ، هغه ورته تسلې ورکړه ،او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د ورلو له پاره هيڅوک نه راځي. نجلۍ ورته وويل « چې زه نه شوم ويده کيداې ، ته زما سره خبرې نه کوی ، زه يواځې ويښه نه شم کيناستې ، زه ليونۍ کيږم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال ورته وویل « زه به له تاسره وینم پاته شم .» هغه د نجلۍ په سر لاس را ښکود او ورته ئې وویل « تر هغې چې دلته له مونږ سره ئې نو تا ته به د ویریدو احساس هم ونه شي .» هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه ، هغه د نجلۍ څخه د حبشیانو په اړه او یا په همدې را بطه هیڅ خبره و نه پو ښتله، هغې ته ئې د ترکیې او مصر قصې کولې ، نجلۍ د هغې تر څنګ ناسته وه ،د احمد کمال لهجه ډیره خوږه وه ، هغه د نجلۍ ویره لرې کړه او نجلۍ یو ځل بیا ویده شوه.

کله چې د نجلۍ سترګې پرانستل شوی نوسهار راختلې و ، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دې هغې هغه همداسې کوت ، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلۍ د هغې به مخ باندې سترګې و ر و نښلولې ، کله چې احمد کمال د دعا څخه فارغ شو نو نجلۍ تریږو پو ښتل « تا له خدایه څه و غوښتل ؟»

«د بدبو په مقابله کې همت او توان !»احمد کمال ځواب ورکړ.

«تا د خدای څخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتې دي»

«دا دواړه شیان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي.»احمد کمال ځواب ورکړ.« خو زما پر هغوی باندې هیڅ حق نه شته ، شاید چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ایا تا ته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدی په مقابله کې همت او توان درکړي ؟»

« ایا تا و نه کتل ؟» احمدکمال ځواب ورکړ « ستا سرو زرو او ستا ښایست زه دخپلې لارې څخه بې لارې نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخداې له خوا همت او توان دې چې ماته ئې را په برخه کړ.»

« ایا خدای ګناهونه ښښي ؟» نجلۍ تریږو پوښتل.

هو ! زمونږ خدای ګناهونه ښښي .» احمد کمال ځواب ورکړ ، « خو شرط دادې چې بیا به ګنا ه نه کوي .»

نجلۍ سر ټیټ کړ ، کله چې احمد کمال دهغې سلګۍ واوریدې نو دهغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړي ، نجلۍ د احمد کمال لاس و نیوه ، او هغه ئې ځو ځو ځله ښکل کړ خو احمد کمال تریږ خپل لاس را ښکود ، نجلۍ ورته وویلې ،«نن به مونږ جدا کیږو ، ته ما قاهرې ته لیږدوی ، زه به اوس ازاد یم نه ، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووایم چې زه څوک یم او له کومه ځایه را لیږل شوی یم، بیا به زه تا ته ووایم چې اوس زه څوک یم. ؟»

« زمونږ د تللو وخت راغلې» احمد کمال ورته وویل « زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چاته نه شم سپارلې»

« ایا نه غواړې چې واورې زه څوک یم او له کومه ځایه راغلې یم ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پورته شه » احمد کمال ورته وویل « دا اوریدل زما کار نه دي » او هغه د خیمې څخه بیرون را ووت.

(۲۳)*****

لږه شیبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول ، په یوه احمد کمال سپور و او دهغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه ، او دهغوی پسې د ساتونکو څلور اسونه یو د بل تر څنګ روان وو ددې ټولو تر شا په یوه اوښ باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و. تر قاهرې پورې لږو زیات شپږدېرش ساعته سفر و ، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره یو ځاې کړي ، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وویل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره یو ځاې کړه. ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم و نه کړه. د لمر د لویدلو وروسته احمد کمال دېراو له پاره قافله تم کړه.

احمد کمال د شپې یو ځل بیا نجلۍ ته په خپله خیمه کې ځاې ورکړ خو ړنا ئي رونښانه پریښوده ، هغه په خواږه خوب ویده شوی و ، کله ئي چې سترګې خلاصې شوی نو چا ئي په تندې لاس را کشاوه ، هغه نجلۍ د خپل ځان تر خوا و کتله ، د نجلۍ لاس دهغه په تندې باندې و ، احمد کمال په ډېره تیزۍ سره را پورته شو او کیناست ، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوښکې را رواني دي ، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې و نیو او ښکل ئې کړ او د کوچنیانو په څیر په ډکه خوله په ژړا پیل وکړ. احمدکمال ورته کتل ، نجلۍخپلې اوښکې وچې کړې او وئې ویل « زه ستا دښمنه یم، ستاسې هیواد ته د ځارکښۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنګولو او د صلاح الدین ایوبي د وژلو دپلان سره د فلسطین نه دلته راغلې یم، خو اوس زما د زړه څخه دښمني وتلې ده .»

«دا ولې ؟» احمد کمال ترې و پوښتل « ته خو ډېره بې زړه نجلۍ و ختې ، ته دخپل قوم او ولس سره غداري کوې ،تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صلیب باندې ځاریږو !»

«ددې علت واوره » هغې ورته وویلې « ته لمړۍ نارینه ئې چې زما ښایست او زما ځوانې دې د کرکې وړ شې و ګڼلو او هیسته ته دې پرېښود.... او که نه څه خپل او څه پردي ، ټولو زه یوه د لوبو نانځکه ګڼلم ، او ما هم د ژوندان هدف همدا شیان ګڼل چې د نارینه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عیش کول ، زما روزنه هم دهمدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حیائې اوفحاشي وائې شوې وه. خود ا بې حیائې زما له پاره یو هنر دې ، یوه وسله ده ، زه په دې نه پوهیږم چې مذهب څه شې دې ، او یا داچې دخدای احکام څه دي؟ یوائې د صلیب په هکله ماته د کوچنیوالي څخه دا په ذهن کې کینول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښه ده اودا چې دا د عیسایت د عظمت علامه ده ، او دا چې عیسایت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري ، او دا چې مسلمانان د صلیب دښمنان دي که چېرې ژوندي پاته کیدل وي نو دصلیب په قدمونو کې ژوند تیر کړئ ،.... ما دغه څو خبرې د مذهب بنسټیز اصول ګڼل ، ماته د مسلمانانو د جرړو او ریښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله ،....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ايا ته خپل يو سالار (رجب) پيژنې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل ،

«هغه د خليفه د ساتونکې ډلې سالار و » احمدکمال ورته وويل « هغه هم د سوډانيانو په بريد او سازش کې شريک و ،»

«اوس چيرې دې ؟»

مالومه نه ده » احمد کمال ورته وويل « ماته يو اخې دا حکم شوی دی چې رجب د فوځ تنبتيدلې عسکر دې ، هر چيرې چې تر سترګو شي هغه و نيسئ او که و تښتی نو په غشو ئې وولئ او وئې وژنئ ،»

«زه به درته ووايم چې هغه چيرې دې ؟» نجلۍ ورته وويلې « هغه په سوډان کې د حبشيانو سره دې ، هلته يوه ډيره شيرازه ځمکه ده ، هلته حبشيان نجونې د ديوتاګانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دې ، زه پوهيږم چې هغه د فوځ يو تښتيدلې افسر دې ، مونږ درې نجونې دهغه سره يوځای دفلسطين څخه را غلي وو.»

«هغه پاته دوه چيرې دې ؟»

نجلۍ يو سوړ اسويلې وکړ او وئې ويل « هغوی مړې شوی دي ، د همغوې مړينې زه بدله کړې يم ،»

نجلۍ احمد کمال ته يوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وويل چې څه ډول د فلسطين څخه د رجب سره يوځای راغلی وه ، څه ډول حبشيانو دهغوی څخه ددوه نجونو د داخستلو او هغوی د ديوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلای ، بيا څه ډول دهغه ځايه را وتښتيدې اوبيا په لاره کې هغه دوه نوري څه ډول د توپان قرباني شوی اوبيا ئې ورته وويل « ما خپل ځان يو شهزادګۍ ګڼله ، ما دپادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هيڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړينه هم. زه ئې په ګناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقيدم ، هغه ډوبيدل هم ډير دخونده ډک و. خو ماته هغه سترې ځمخارې را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کيدل ، دا سترې ځمخاری اوس د اوبو په څنډه ويدې پرتې وې ، دهغوی د ويرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزيد . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړي و ، دهغې سترو ځمخارو د خوراک له پاره ورغورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله، حبشيان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سر ديرې کولو له پاره راغلي و نو د مرګ د وزرونو پړکار زما تر غوږو کيده ، زما د وجود هر رګ را بيداريده ، زما له وجوده ماته وويل شوه ، د خپل ښايست او زړه وړونکې شکل اوصورت دا حال دې اوس ووينه ،... مونږ خپل سرونه په لاس کې نيولي و او دکوره وتلي و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره يوځای د فلسطين څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خو هغه هم ما ته لاس واچاوه.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ د هغه ځایه را و تښتیدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تښتیدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځاې نه شو موندلاې ، مونږ د توپان او آسونو په رحم وکرم پورې تړلی و. لمړی یوه نجلۍ و غورزیده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بیا دویمه نجلۍ د آس څخه را پریوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوه نیم میلو پورې له ځانه سره کشوله ، دهغې چیغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم د هغې چیغې اورم ، او تر هغې چې ژوندی اوسم دهغې چیغې به زما پر غوږو کې وي ، اوبیا هغه نجلۍ لاش و ګرځید. زما آس هم دهغې سره یوځاې را ځغلیده ، خو زما په واک کې نه و. خو د هغې نجلۍ لاش دهغې د اس سره یوځاې له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس یواځې وم ، ماته خداې دهغه دوه نجونو د له منځه وړلو په واسطه و ښوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوی زما څخه هم ډیرې ښایسته او چالاکه وي ، په هغوی کې د ښایست غرور هم و ، هغوی هم پادشاهان په خپلو ګوتو نڅول، خو په داسې ویریدونکې مرګ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوی د شګو په نوم ورکې قبرونو کې ښخې شوی دي. زه ځانته پاته شوی یم د توپان غرار زما له پاره د مرګ خندا و ګرځیده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، ښي او کیڼ لورې ته ، دبد روحو ، پیریانو او نورو بلاګانو خنداګانې اوریدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلۍ نه یم ، زما دماغ روښانه دې خو زه پوه شوم چې خداې ماته زما د ګناهونو سزا راکوي ، داسې ویرونکی مرګ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم لیدلې وي ، ماته خداې را په یاد شو ، ما خپل خداې په لوړ اواز را وباله ، اوپه ژړا ژړا مې ترې دخپلو ګناهونو ښښنه و غوښته ، اوبیا زه بې هوشه شوم....

« اوکله چې بیداره شوم نو ومی کتل چې زه ستاسو په لاسو کې یم، ستا د تور رنګ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او و مې وویل چې ته به اروپائې ئې او زه به په فلسطین کې یم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پو ښتل ، چې ایا زه په فلسطین کې یم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه دمسلمانانو په ولکه کې یم ، نوزما زړه یو ځل بیا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه ددښمن په ولکه کې راغلې وم، ماته د مسلمانانو په هکله ویل شوي وچې هغوی د ښځو سره د وحشي ځیرونکو په څیر سلوک کوي ، خو تا له ما سره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هیڅ هیله نه وه ، تا زما طلا او زما ښایسته وجود دواړه ټکر کړل او هسې شیان دې وګڼل ، زه دومره ویریدلې وم چې ویل به مې چې هر څوک را ته تر لاسه شي ، خو ماته پناه راکړي او ما د خپلې سینی سره و لګوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و تر لاسه شوی چې ستا کرچار پاک دې ، ما دا هیله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زیان را ورسوی ، ما په خوب کې هم دهغه سترو څمڅارو ، توپان او هغه حبشیانو دهشت او ویره کتله ، زه د ویرې راپورته شوم نو تا زه له سینې سره و لګولم، اود کوچنیانو په څیردې ماته قصې کول پیل کړې او زما ویره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تیره شوه نوما د را ویښیدو سره سم ته د خداې په وړاندې په سجدې کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښې ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هیڅ انسان د طلاو او زما په څیر د ښایسته نجلۍ څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستا په مخ باندې سکون او خوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ،ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تا ته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغیز و شینده ، چې ما ستا په خیر د یوه انسان دوکه کول ډیره ستر ګناه وګڼله ، ما غوښتل تا ته داووایم چې زه به تا ته په خپل اړوند هره خبره ډاګیزه کړم، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذیت راکوې خو تا زما خبره وانه وریده ،ځکه چې تا ته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالومیدل.»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نیول اوورته ئې وویل « ته به اوس هم دا یو فریب او دوکه ګڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تا ته د ګناه په لور بلنه درکړې وه او درته مې ویلې و چې ما خپله وینځه و ګڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تیروم.ما خپله وینځه و ګرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هیڅکله هم تا ته ونه وایم چې تا ماته دوکه راکوې » احمدکمال ورته وویل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولاې ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خیانت نه شم کولاې ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندوکې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پاې ته ورسیږي چې زه تا اړوندې محکمی ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمدکماله ته بیرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وویل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرګ سزا راکوي نو بیا ته زما لاس و نیسه ، اوس مې همدا یوه غوښتنه ده ، زه تا ته دا سې خبره نه کوم چې ما فلسطین ته یوسه ،زه ستا د دندې د اجرا په لار کې خنډ نه پیدا کوم ، خوماته همدومره ووایه، چې ما ستا مینه منلې ده. زه تا ته دا هم نه وایم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه یوه ناپاکه نجلۍ یم ، زما روزونکو زه د تیرې په څیر کړې یم ، زه په دې هم پو هیدم چې انسان څخه تیره نه شي جوړیداې اوهغه به یوه ورځ نه یوه ورځ مجبوریږي چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه یوه ده»

شپه تیریدله اودوی دواړو خبرې کولې، احمد کمال ترې و پوښتل « دوی زمونږ هیوادته ستاسې په څیر نجونو د رالیږلو څخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډیر زیات کارونه ترې اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ،« یو شمیر د مسلمانو امراؤ په حرم سرایو کې دمسلمانې په لباس کې ور ننه باسي اوهلته بیا هغوی دخپلې روزنې په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پیدا کوي ، په هغوی باندې د صلیبیانو دخوښې وګړي ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صلیبیانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل ښایسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرایو له پاره ټاکل کیږي خو یو عیسایي یا یهودي نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې ګرځوي ، تر دې وخته پورې د اسلامي حکومت د امیرانو او وزیرانو او د کلاو دخاوندانو تر نیمائې زیاتې پریکړې زمونږ دقوم په حق کې کیږي ، .....د نجونو یوه بله ډله هم شته ،دا نجونې په اسلامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادي چي د شتمنو کورنيو د نجونو دماغ او کرچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشريفو کورنيو د نجونو اوهلکانو تر منځه معاشقی پيدا کړي ، او زماپه خير نجوني پټ په پټه ستا په خير حاکمانو ته ورځي چي بيا هغوی زمونږ په لاسو کې لوبيږي ، هغو حاکمانو ته د طلائي سکو په شکل کي بدله ور کول کيږي ، هغوی زمونږ په څير د نجونو خوندي ساتنه په همدي توګه کوي تر څو هيڅ ډول شک پري و نه کړل شي ، دا نجوني دلوړپوړو چاروا کو تر منځ غلطي انګيرني او رقابت را پيدا کوي اودصلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي پرخلاف تبليغات کوي. زه ئي هم ددوه نورو نجونو سره يوځاي د رجب تر ځنګ دهمدي کارونو له پاره را استولي وم»

هغي د صليبيانو د پټو رازونو څخه پردي پورته کولي او دمسلمانانو د ايمان پلورلو قصې ئي ورته اورولي او احمدکمال ورته غوږ ايښي و.

(۲۴)*****

په دويمه ورځ د لمر د پريوتو نه ډير دمخه دا قافله قاهري ته ورسيده ، احمد کمال علي بن سفيان ته ورغي او ددي نجلۍ په هکله ئي ټول راپور په تفصيل سره ورکړ. اونجلۍ ئي همغي ته ور وسپارله ، هغه ورته دا هم وويل چي رجب د همغه حبشيانو په لاس کې دي او هغه د هغي ځايه څخه ،چي حبشيان په کي نجوني خپلو د بوتاګانو ته قرباني کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړي ده. احمد کمال دا هم ورته وويل که چيري هغه ته حکم ورکړل شي نو رجب به مړ يا ژوندي راوړي ، علي بن سفيان داسي کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چي دهغي مقصد د تر لاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شويو سپاهيانو شتون درلود. احمدکمال ورته هغه لاره و ښووله ، چي دهغي په واسطه تر رجبه پوري رسيدل اسانه و، هغه ته دا لاره د نجلۍ له خوا د ورښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کي راغلي وه ، علي بن سفيان لا د پخوا څخه يوه ډله سوډان ته استولي وه ، هغه دنجلۍ څخه د تحقيق دمخه څلور کسه تکړه قومندانان را و بلل ، او هغوی ئي احمدکمال ته ور حواله کړل او ورته ئي وويل ، چي د احمدکمال د ورښوول شوی لاري مطابق دي دبر ژر د سوډان په لوري ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دي وکړي ، هغه احمد کمال د بيرته ستيندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سراي ته و استاوه، اونجلۍ ئي د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئي چي د نجلۍ څخه لمړنۍ پوښتنه وکړه نو هغي ورته وويل چي که احمد کمال زما تر مخ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووايم، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلاد په لاسو کي ورکړئ.»

علي بن سفيان احمد کمال را وغوښت او د نجلۍ تر مخه ئي کيناوه ، نجلۍ مسکۍ شوه او په وينا ئي پيل وکړ. هغي هيڅ هم پټ نه کړل ، خو وئي ويل چي که چيري ماته سزا راکوئ نو زما يوه اخري غوښتنه ومنئ، او هغه داچي زه د احمد کمال په لاسو مړينه غواړم .» هغي په تفصيل سره دا خبره وکړه چي هغه اوس ولي د احمد کمال مريده ګرځيدلي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان نجلۍ په بنديخانه کې د اچولو پر ځاې احمد کمال ته ورحواله کړه ، او پخپله د سلطان ايوبي څنګ ته ورغي ، هغې ته نجلۍ ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ دښمن دې ، دا نجونې ټولې د همغې څنګ ته را تللې ،» د سلطان ايوبي سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائي او تاسې بې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دې»

« درونده اميره !تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دې ؟» علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې دفاطميانو او فدائيانو تر منځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداې نه شي.»

سلطان ايوبي په ډير ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړي. د لږ څه ځنډ وروسته ئې وويل ،« علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمی و نيسې ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم د کولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې و نيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دې ، هغه د جنګ او دفاع د څانګې په خير د حساسې اداري حاکم دې. د سلطنت ټول جنګي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر دا سې ثبوت پيدا کول اړين دي چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه.

علي بن سفيان د همدې کارونو پوه و. او خداې ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه او سلطان ايوبي ته ئې وويل « هغه نجلۍ چې د کومو مراحلو څخه تيره شوی او راغلې ده د هغې ويرې د هغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دې ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوی ده ځکه چې هغه وګړي هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او د هغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې د هغې پرته ئې خبرې هم نشواې کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلۍ به استعمال کړم.»

« هڅه وکړه او وګوره » سلطان ايوبي ورته وويل « خو دا په ياد ساته چې زه د څرګندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولاې چې فيض الفاطمي و نيسې ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د دښمن په لاسو کې و لوبيږي.»

علي بن سفيان نجلۍ ته ورغي او هغې ته ئې خپله موخه بيان کړه ، نجلۍ ورته وويلې « که احمد کمال ووائي نو زه به په اور کې هم ور ودانګم ،» احمد کمال ورته وويل « لکه څنګه چې حکم کيږي همغسې وکړه. او ددوی په خبره ځان پوه کړه.»

«ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟» نجلۍ و پوښتل.

ته به په خوندې توګه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شې» علي بن سفيان ورته وويل ،« او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه !» نجلۍ ورته وویل.«دا خو ډیر لږ انعام دي ، ماته زما د غوښتني سره سم انعام راکړئ ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توګه ددې خبرې څخه انکار وکړ. علي بن سفیان هغه بیرون وویست ، احمد کمال ورته وویل «چې بې شکه دا به اسلام و مني خو زه به بیا هم هغه د اسلام دښمنه ګڼم،» خو علي بن سفیان ورته وویل «دهیواد او ولس د سلامتیا په خاطر به ته دا قرباني ورکوی» احمد کمال بلاخره دهغه خبره و منله ، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئې وویل چې «څرنګه چې زه تر اوسه پورې تا بې باوره ګڼم نو په دې خاطر مې له تاسره د واده کولو څخه ډډه کړې ده ، خو که چیرې ته ثابته کړې چې ستا په زړه کې زما د مذهب له پاره دقربانۍ جذبه شته نو بیا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم.»

نجلۍ علي بن سفیان ته وویل «ووایه چې زه اوس څه وکړم ؟ اوزه به دا هم ووینم چې مسلمانان څومره په خپله وعده باندې ولاړ خلک دي ، زما یو شرط به داوي چې احمد کمال به له ماسره یو ځاې وي»

علي بن سفیان دهغه همدا شرط هم و مانه ، او خپل یو کس ئې را وباله او د احمد کمال اونجلۍ له پاره ئې د اوسیدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه و تړله او نجلۍ ته ئې د احمد کمال په شتون کې دهغې دندې ورو ښودلې.

*****(۲۵)

د علي بن سفیان سرتیري په درېیمه ورځ د حبشیانو هغه مقدس ځاې ته ور ورسیدل دکومه ځایه چې دا نجوني را تښتیدلې وی ، او چېرې چې اوس رجب د حبشیانو په قید کې و . دوی شپږ کسان و چې ټول په اوښانو سپاره و ، هغوی خپل کالي بدل نه کړل ، هغوی د مصري فوځ په بڼه کې و دهغوی سره توري ، برچې ، غشي او لیندۍ هم وي ، هغوی ته احمدکمال دنجونو حال بیان کړې و او د همغې په مطابق علي بن سفیان هغوی ته لاره ښوولې وه ، هغوی په دې غرنۍ سیمه کې دننه ورغلل، دې غرونو هلته د یوې ټینګې کلا شکل خپل کړې و. مالومه نه وه چې یوه برچه له کومه راغله او ددوی تر مخ پر ځمکه کې ور ننوتله ، ددې مطلب داو چې تم شئ.تاسې په محاصره کې یاست ، هغوی و دریدل او حبشي پروهت ورته مخته راغي ، چې خپل درې کسه حبش ملګرې ئې له ځانه سره درلودل ، حبشي هغوی ته اخطار ورکړ چې هغوی اوس د حبشیانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندې دي ، که چیرې دوی کوم غلط حرکت وکړ نو ددوی څخه به یو هم ژوندې ولاړ نه شي.

هغوی ټولو خپلې وسلې حبشیانو ته ورکړې او دخپلو اوښانو څخه لاندې را کوز شول ، د هغوی مشر د حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئې وویل « مونږ ستاسې دوستان یو د محبت په خاطر دلته راغلي یو ، او ستاسې محبت به له ځانه سره ورو ،.... ایا تاسې دهغه درې نجونو قرباني کړېده ؟

مونږ د هیڅ نجلۍ قرباني نه ده کړې» پروهت په غضب سره ورته وویل. «تاسې ولې پوښتنه کوئ ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د مصر د فوځ باغیان یو » د ډلي مشر ورته ځواب ورکړ « مونږ ستاسي دهغه فوځ سپاهیان یو چې دمسلمانانو څخه به ستاسو دد یوتاګانو د سپکاوي بدله اخلي ، مونږ ته ستاسو خلکو ویلې و چې هغوی ته ماته په دې خاطر ورکړل شوه چې هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړې ، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ویلي و چې مونږ به درې فرنګې نجونې را تښتوو او دلته به ئې را رسوو ، او د بو ې پر ځاې به درې واړه قرباني کوو. او د دیوتا سترو څمڅارو ته به ئې ور غورځوو ، مونږ د ډیره لرې څخه درې نجونې په یوه بهانه را وتښتولې او هغوی مو رجب ته ورحواله کړې ، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړې وی ، اوس مونږ دد ې په خاطر را غلو چې د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه ؟»

حبشي پروهت په دوکه کې و لوید ، هغه ورته وویل « رجب زمونږ سره ډیره بې ایماني کړې ده ، هغه نجونې له ځانه سره راوړې وی خو دهغه نیت خراب شوی وا و بیرته ئې نجونې ددې ځا یه څخه تیښتې ته مجبورې کړې ، خو مونږ هغه پرې نه ښوده چې و تښتیږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړې ده ، خونجونې زمونږ له لاسو وتلې دي. ایا تاسو یوځل بیا ددوه همداسې نجونو د راوستلو مرسته کولاې شئ ؟ ددیوتا ګانو قهر ورځ په ورځ ډیر زیاتیږي.»

«مونږ به ضرور ددې تیارې وکړو » قاید ورته وویلې، « تر لرو ورځو پورې به مونږ دوه نورې نجونې دلته راوړو ،مونږ تر رجبه پورې یوسئ ، مونږ به د هغه څخه و پوښتو چې نجونې څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره یوړل ، هلته په یو ځاې کې د خاورو څخه جوړ شوی یو لوښې ایښول شوی و چې د همداسې یوه بل لوښې په واسطه پټ کړل شوی و ، پروهت پورتنې لوښې پورته کړ او په هغې لاندې لوښې کې ئې لاس ور ښکته کړ خوکله ئې چې لاس بیرون را وویست نو په لاس کې ئې د رجب سر و ، دهغې مخ او شکل بلکل سلامت و ، سترګې ئې نیم خلاصه وی او خوله ئې بنده و ه. دهغې سر ئې د هغې دجسم څخه غوڅ کړې و دهغه څخه اوبه څڅیدلې ، دا کومه دوائې وه چې حبشیانو په کې د رجب سر ایښودې و ، تر څو خراب نه شي پروهت ورته وویلې « دهغه جسم مو په سترو څمڅارو وخوړ ، او دهغه ملګري مو ژوندي په هغه ډنډ کې سترو څمڅارو ته ور حواله کړل ، ځکه سترې څمڅارې د ډیره وخته را هیسې وږی وی.

« که چیرې تاسې دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئې ټولو ملګرو ته و ښایو» یوه ورته وویل « او هغوی ته به ووایو چې هر هغه څوک چې د انګوک د دیوتاګانو سپکاوی و کړي نو انجام به ئې همداسې وي.»

«تاسې دا سر په دې شرط له دې ځایه وړاې شئ چې سبا د لمر دپریوتو دمخه ئې بیرته دلته راورسوئ.» پروهت ورته وویلې « دا د انګوک د دیوتا ملکیت دې ، که چیرې بیرته ئې را نه وړئ نو بیا به ستاسو سرونه له جسم څخه جدا کړل شي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دربيمه ورځ د رجب سر د سلطان ايوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ايوبي په يوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پيښه ده --- احمد کمال او نجلۍ دهغې خونې په برنډې کې ويده و چې د هغوی د اوسيدو له پاره هغوی ته ورکړل شوې وه، په دې ځاې کې اوس هغوی نژدې شپږ ورځې تيرې کړې وې ، په دې وخت کې به نجلۍ احمد کمال ته ويل چې هغه سمدستي مسلمانيدو ته تياره ده ، او احمد کمال دې ور سره واده وکړي ، مګر احمدکمال يواځې همدا يو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړۍ خپله دنده تر سره کړه » نجلۍ دوه درې ځله ددې اندېښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي ، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دېو لاس لرې کېنولو هڅه کوله ، تر دې وخته پورې د نجلۍ د زړه څخه هغه ويره هم تللې وه ، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولاې شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ويده شوي و ، بيرون يوسپاهي د هغوی په ساتنه ولاړ و ، دنيمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکې د هغه ځاې د شاوخوا ګرځيدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو يو چا دشا له اړخه دهغه ګردن په بازوګانو کې و نيوه ،او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کينښوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسيو باندې کلکې و تړلې ، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه ، يو کس ددېوار سره شا يوځاې کړه او ودريد اوبل دهغه په اوږو باندې و خوت او ددېوال څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله ، هغه پاته درې کسان هم دننه ور ننوتل ، دهغوی څخه يو چې تر ټولو زيات ځواکمن و دنجلۍ په خوله باندې ټوټه کينښوده ، د نجلۍ تر را ويښيدو پورې هغه نجلۍ تر فشار لاندې و نيوه اوبيا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله ، درې نورو کسانو احمد کمال په رسيو کې و تاړه او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله اوپه خپل کټ ئې همغسې تړلې پريښود. هغه ته د دفاع له پاره هيڅ وخت نه و تر لاسه شوی ، بيرون وتلو سره سم هغوی نجلۍ په کمبله کې را ونغاړله ، چې که څوک ئې ووينې نو دا ګمان و نه کړي چې هغوی نجلۍ په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونيانو د وخت وراني ويجاړې کنډرې وې دهغوی په اړه به خلکو ډيرې ويرونکې خبرې کولې ، او ويل به ئې چې په کنډرو کې يو ستر غر دې ددې غره په سوري کولو سره هلته ډيرې زياتې خوني جوړې کړل شوی دي او بيا ددې هر ې خوني لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوي چې دهغې د لارو څخه ښه خبر او د بيرته راوتلو لارې ور ته مالومه وي. د ډيرې مودې را هيسې چا هغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه ، ويل کيده چې هلته دننه د پيريانو او دېوانو ځاې ځيګې دي. او هلته د مارانو شتون خو اړين و ، دمارانو له ويرې به څوک ددې کنډرو دمخې تيريدل هم نه. په هر صورت ددې ځاې په هکله ډير ويرونکې ويرونکې خبرونه خپاره شوي و . خوددې هر څه سره سره بيا هم هغه څلور کسان چې دا نجلۍ يې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ور ننوتل ، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځاېو او تورو تیارو کوڅو څخه د کوم خنډ پرته تیرشول ، مخته د مشالونو روڼاګانې وی دهغوی د قدمونو د شور سره به شوپرکونه الوتل ، او په ځمکه به یو شمیره ځمکني خزنده ګانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې یوې جوړې شوی خوني ته ورننوتل ، هلته یو کس مشال په لاس ولاړو او هغه بیا ددوی تر مخ مخ روان شو . مخته زینې وی چې لاندې کوزیدلې ، هغوی ټول لاندې ښکته شول او په یوه اړخ کې یوې پراخې خونې ته ور داخل شول. هلته په فرش باندې بستره غوړیدلې وه. چې تر څنګ ئې یو ښکلې درۍ هم وه. خونه ښایسته کړل شوی وه، نجلۍ ئې په بستره وا چوله او د هغې د خولې څخه ئې ټوټه لرې کړه، نجلۍ په غصې سره وویل« ولې مو زما سره داسې سلوک وکړ ؟ زه به و مرم خو هیڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

« که چېرې ته مو دهغه ځاېه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» یوه سړې و رته وویل. « زما نوم فیض الفاطمي دې ، ته ما ته راتللې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی ؟ ته څه ډول ځانته و نیول شوی ؟ رجب چېرې دې ؟»

نجلۍ ډاډمنه شوه اووئې ویل « زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډیرو سترو سترو مصیبتونو څخه خوندي کړې یم ، اوس خپل ځای ته را ورسیدلم» هغه فیض الفاطمی ته د رجب ، حبشیانو ، توپان او ددوه نجونو د مړینې او د احمد کمال په لاسوکې د ورتللو ټول داستان په تفصیل سره بیان کړ. فیض الفاطمي هغه ته تسلي ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلۍ ئې دلته راوړې وه د سروزرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې او هغوی ته ئې وویل « تاسې اوس په خپلو ځاېو باندې و درېږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلۍ به دوه درې ورځې همدلته اوسیږي زه به هم دشپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بیرون دهغې لټون پائې ته ورسیږي نو بیا به ئې ددې ځاېه څخه یو سم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځاېو کې کیناستل چې بیرون ترې څارنه کیدای شوه ، د فیض الفاطمي سره دلته یواځې یو کس پاته شو او هغه هم د مصري فوځ قومندان و. فیض الفاطمي په خپلې بریا باندې ډیر خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړینې خفه کړې و . هغه ته تر اوسه پورې د رجب دانجام په هکله مالومات نه و . هغه وویل « د هغه ځاېه د رجب را ویستل اړین دي ، هغه د علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي د وژلو څه انتظام کړې دې خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دې راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائیانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډیر زیات اړین دي ، اوس باید مونږ کومه نوې منصوبه جوړه کړو . زه به د نورو ملګرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووایم. اوس ته ارام وکړه ، زه به بیرته ولاړ شم»

«ایا صلاح الدین ایوبي پر تا باور لري ؟» نجلۍ ترې وپو ښتل.

«ډیر زیات ، دومره زیات چې د خپلو ذاتي خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ، » فیض الفاطمی ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما ته څرګنده شوې ده چې په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدين ايوبي د وفادارو شمېره ډېره ده.» نجلۍ ورته وويل «او دا چې فوځ هم دهغه وفاداره دې.»

«دا صحيح ده ، » هلته ناست يو قومندان ځواب ورکړ « د هغه د ځارکښنې محکمه ډېره هوښياره ده هر چېرې چې څوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه ئې وړي ، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدين ايوبي پر خلاف کار کوي ، د هغوی نومونه به محترم فيض الفاطمي تاته ووائې.

فيض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل او په مسکا سره ئې نجلۍ ته وويل ، « تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي ، يواځې ددوه کسانو تر منځ ټکر پيدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر وکول دي ، او دا کار ته په اسانۍ سره کولای شې ، خو اوس دا ستونزه را پيدا شوې ده ، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولای ، ته به د حجاب لرونکې مسلماني نجونې په څير کار کوې ، او که نه و به نيول شې. شوني ده چې زه تا بيرته فلسطين ته واستوم، او بله کومه نجلۍ را وغواړم چې هيڅوک ئې و نه پيژني ، زما ډله ډېره ذهينه او فعاله ده، دا د سالارانو څخه د ټيټې رتبې د خلکو ډله ده ، دغه څلور کسان چې ته ئې دومره په زړه ورتيا دلته را وړې ئې دهمغې ډلې خلک دي ، مونږ د ايوبي په فوځ کې بې اطميناني خپره کړې ده ، قوم او فوځ يو له بله لرې کول او دهغوی تر منځ يو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړين دي ، په دې وخت کې حالات دادي چې شامي او ترکې عسکر په مصري خلکو کې دخپل ښه سلوک ، کرچار او جنګيدو له مخې ډېر زيات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترګو ګوري ، سوډانيانو ته د ماتې د ورکولو وروسته هغوی ددې ځاې د اوسيدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځاې پيدا کړې دي. مونږ ته اړينه ده چې دفوځ دا د عزت مقام زخمي کړو . سالاران او د فوځ نور حکام بايد رسوا رسوا کړو ، ددې پرته مونږ د صليبيانو او سوډانيانو سره هيڅ مرسته نه شوکولاې، د بيرون يرغل به ناکامه وي ، فوځ به هغوی کاميابيدو ته پرې نه ږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ و دريږي ، که په هغه وخت کې له يوه لورې سوډانيان او له بلې لورې صليبيان په يوه وخت کې يرغل وکړي نو قوم او فوځ به يو شي او د قاهرې څخه به داسې يوه کلا جوړه کړي چې بيا به ئې سوبه شوني نه وي.د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ ځمکه هوارو و ، دخلکو په ذهنونو کې به وهم ، او انديښني ور ځاې کوو ، او د ځوانانو کرچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پيدا کول وي.»

«ماته خو ويل شوي چې دا کار د تيرو دوو کالو را پدېخوا روان دې » نجلۍ ترې و پوښتل.

« څه خاصې برياوې مو په برخه شوي هم دي»فيض الفاطمي ورته وويل « په بدکارۍ کې ډيرښت راغلي ،خو هلته صلاح الدين ايوبي له يوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه ئې په جوماتو نه کې د جمعې د خطبې څخه د خليفه نوم هم لرې کړې دې ، او ځوانانو ته ئې عسکري روزنه ورکول پيل کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لاهمدې ځای ته رسیدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه یوئې راغې او فیض الفاطمی ته ئې وویل « اوس بیرون مه وځه ، ډیر ګړ بړ دی.»

فیض الفاطمي وویرید. دهمغه سرې سره بیرون ولاړ ، په یوه لوړ ځای کې پټ و درید او وئې کتل ، دنیمائې شپې سپوږمۍ ټول چاپیریال روښانه کړې و. هغه وویل ، تاسې لکه چې ډیره بې احتیاطی کړېده ، دوی خو فوځیان مالومیږي ، د هغوی سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته وویننئ ،چې زه د کومې لارې څخه بیرون وتلاې شم.»

« ما کتلي دي ،» هغه سړي ځواب ورکړ ،« داسې تر سترګو کیږی چې مونږ په مکملې محاصرې کې یو ، ته همله ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځای په د وتلو غلطې و نه کړئ ، هلته هیڅوک هم نه شي در رسیدلاې ،»

فیض الفاطمي په همغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله د هغه لوړ ځای په راښکته شو د دننه تللو پر ځای د دېوال سره یو ځای سوکه سوکه بیرون ووت ، هلته بیرون شاوخوا پنځوس پیاده فوځیان وو ، اوشل پنځه ویشت په آسونو سپاره وو. هغوی دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکې هغوی ته ورغې او د یوه فوځي څخه ئې ویو ښتل ، «علي بن سفیان چیرې دي ؟»کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنډه کړه ، دهغې ډلې قومنداني علي بن سفیان په خپله کوله ،دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکي ورته وویل « دننه کومه داسې خطره نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکې د هغو څلورو کسانو څخه یو و چې نجلۍ ئې تښتولې وه،

علي بن سفیان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملګري کړل ، او دهغې ساتونکې سره یو ځای کنډرې ته ور ننوتل. هغوی وکتل چې یو سړې دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لاربنود علي بن سفیان ته وویلې «دا دهغوی سړې دي او ددننه خلکو دخبرولو له پاره هلته ورغې ، تاسو لږ څه ګړندي شئ ،»

هغوی ټولو منډې کړې که چیرې دا خلک د لاربنود پرته وائې نو په هغه کږو وږو کې به بند پاته و اویا به له ویرې بیرته را ستانه شوي واې ، هغوی دخپل لار ښود سره یو ځای په ډیره ګړندې توګه مخته روان و، خو د یوه بله اړخه یوبل سړې په منډه راغې ، دوی دهغې همدومره اواز واورید چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر ژر راشئ ، داسړې ددې لاربنود ملګرې و.

هغه هغې غرنۍ خونې ته ورسید چې زینې ئې لاندې تللې وې ، هلته د لاندې څخه دوی ته اوازونه را تلل « له مونږه سره دوکه شوې ده ، دا دواړه د هغوی سړي دي ،» بیا د تورو د ټکر اوازونه واوریدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې ګواهي ورنکړي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د احمد کمال سره يو ځاې د مشال لرونکو په ملتيا په منډو منډو لاندې ورکيوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وينو سيلاب روان و . نجلۍ په ګېډه باندې دوارړه لاسونه ايښي ناسته وه . دفيض الفاطمى سره چې کوم قومندان و هغه او يو بل کس د فيض الفاطمي او يوه ساتونکي سره په جنګ اخته و . علي بن سفيان فيض الفاطمى ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فيض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډيرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمدکمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نيوله ، دهغه ګېډه خيرلې شوې وه ، احمد کمال د بستري څخه څادر را پورته کړ او د نجلۍ په کېډه کې ئې ور ننويست ، او علي بن سفيان ته ئې وويل «که ماته اجازه وي نو زه به هغه بيرون يوسم ؟» علي بن سفيان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متېو کې را واخسته ، هغه ډيره په تکليف کې وه ، خو بيا ئې هم په خندا کې احمد کمال ته وويل.« ما خپل فرض پوره کړل او ستاسو مجرم مو و نيو.»

فيض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکې څلور کسانو څخه دوه ئې ونيول شول ، پاته دوه کسان او يو قومندان چې د فيض الفاطمي سره ملګري و هغوی د علي بن سفيان کسان و ، دا يوه ډرامه وه چې دفيض الفاطمي د بالفعل نيولو له پاره جوړه شوې وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمي شوله ،دا ډرامه داسې تياره کړل شوې وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې يو بل ته د ورسيدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ويلي و چې هغه ته تر فيض الفاطمي پورې ورتګ و. علي بن سفيان خپل درې ذهينه جاسوسان استعمال کړل چې يو په کې قومندا ن هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وويل ، او ورته ئې وويل چې هغوی دې د فيض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووائي چې ددرېو څخه يوه نجلۍ دلته رارسيدلې ده، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځاېه ئې بيرون ويستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ويل شوي و چې فيض الفاطمي ته د رجب د درواغو پيغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنګ کړئ او خپلې کړنې نورې هم ګړندۍ کړئ.

دې جاسوسانو په دريو ورځو کې دننه دننه فيض الفاطمى پورې ځانونه ور ورسول ، او هغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی د هغه د ځمکې د لاندې ګروپ وګړي دي. فيض الفاطمي ته دا خطره هم وه چې څرنګه چې نجلۍ تر څارنې لاندې ده نو په دې خاطر به د لږ څه تکليف په ورکولو ووائي چې هغه هم دهغوی سره ملګرې دې. فيض الفاطمى ته خپله ساتنه هم اړينه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ. په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملګرې کړ. هغه سرې ته د علي بن سفيان ددوو نورو ورليږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته به ې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د يوه وخته راهيسې خپل پټ مرکز ګرځولې و. کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفيان ته دهغې خبر ورکړل شو.هلته احمد کمال اونجلۍ ته ويل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې هملته په برنډه کې ويده کيږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کيږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه يو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علي بن سفيان دمحکمى يو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې بريد کيږي اوداورته هم مالومه وه چې بريد به څوک کوي او څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به وي ، برید کونکې پخپله هم د هغه ملګری او دعلي بن سفیان دمحکمی غړی و ، که چېرې د فیض الفاطمي د ډلي څوک وي نو بیا خو ئې هغه په خنجر سره هلاکولې شو.

په دې شپه فیض الفاطمی او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پهره دار باندې برید و شو . اونور دد پواله ور واوښتل ، په دې وخت کې احمد کمال وینې پروت و هغه وکتل چې نجلۍ ئې پورته کړه ، خو خپلې سترګې ئې ترلې وي اوپروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چې هغه په رسیو کې تړل شوی و ، نجلۍ ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چې فیض الفاطمی د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړې و ، اوپه هغه کې ئې خپل دوه کسان ور شامل کړې و . هغه ته دا ښکاره کول و چې دا دريښتیاو تښتول دي ، چې په کې هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته . ان تر اخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پیدا نه شو. د تیښتې وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسئ را پرانستې دهغوی لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پیاده اوسواره هم تیار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوی هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کې واخسته.

دوی تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فیض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئې بیرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، اودا مشوره ئې ورته ورکړه چې همغې کمرې ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئې بیرته و لیږه او پخپله همدا سړې بیرون را ووت اوعلي بن سفیان او احمدکمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ور ننوتل ، دا دهغه سړې پوهه او درایت و چې فیض الفاطمي ئې بیرته همغې کمر ې ته ولیږه ځکه که چېرې هغه د کنډرو په نورو ورانو ویجاړو کې ځان وهلې وی نو بیا به ئې نیول دومره اسانه نه و. کنډرې ډیرې پراخه او خورې ورې وی ، او دننه تیاره هم وه ،او دبوچاتعاقب کول ددې خطر را ولاړوه چې هسې نه چې خپل کسان په کې ووژل شي. بلکل په هماغه اخرې وختو کې فیض الفاطمی خبر شو چې قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملګری نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فریب سره دلته راوړې دې. دنجلۍ ښځه دا غلطي وشوه چې د هغې دخولې ښځه داسې الفا ظ راووتل چې دهغې ښځه دا په ډاګه کیدله چې هغه هم په دې دوکې کې شریکه ده.دفیض الفاطمي دوه ملګري چې هغه ته ور ورسیدل ،نود دوکې ښځه پرده پورته شوه ، او جګړه پیل شوه. فیض الفاطمي دنجلۍ په ګیډه کې د توري نوکه ور ننویسته او دهغې ګیډه ئې پرې و څیرله ، هغه نجلۍ په دې خاطر وژله چې دده پر خلاف د شاهدۍ له پاره ژوندۍ پاته نه شي.

فیض الفاطمي او دهغه نور ملګري ئې په بندیخانه کې ور واچول ،علي بن سفیان هغوی په یوائې یوائې ځابو کې کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر و روښوده ، او ورته ئې وویل « دخپل دوست انجام مو ووینئ ، که چېرې تاسې ددې هیله لرئ چې تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو څخه وکاږئ ، تر هغې چې خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کې و ساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ اونه به مو مرګ ته پرېږدم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ حالت ښه نهو ، طبیبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هرډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هیڅ علاج نه کیده ، هغه بیاهم ډاډه وه او داسې مالومیده چې هغې ته د ګیډې ددې خطرناکه زخم هیڅ پرواه نه وي، دهغې یواځې یوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ایوبي هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمدکمال چې خپل سالاراو دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظیم له پاره و درید خو نجلۍ هغه له لاسه و نیوه او له ځانه سره ئې کیناوه ، خو احمد کمال د سلطان ایوبي په شتون کې نه شو کیناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کیناستو اجازه ورکړه ، سلطان ایوبي د نجلۍ په سر د شفقت لاس را ښکود اوپه ډیره مینه ئې دهغې د روغتیا د حال پوښتنه وکړه.

دریمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په یوه ځانګړې لهجې سره و پو ښتل ،« احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟....ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خدای به زما ګناهونه ماته ببنلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نیوه ، خو کلکوالی بیرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمدکمال سمدستی کلیمه وویله، او نجلۍ ئې په خداې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ایوبي د حکم په مطابق هغه ئې دمسلمانانو په هدیره کې خاورو ته وسپارله ،

فیض الفاطمي او دهغې ملګرو یواځې دوه ورځې اذیتونه وګالل ، او د خپلې ډلې ټول وګړی ئې په ګوته ګوته و ښول ، هغوی هم و نیول شول.

مراکشي پیښې لیکونکې «اسد الاسدې» د سلطان ایوبي دوخت د یوه کاتب په حواله لیکلې دې ، کله چې سلطان ایوبي د فیض الفاطمي دمرګ په سزا باندې لاسلیک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل.

*****(۲۸)

د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبیا د فوځ حملې ته اړتیا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسیږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسئ نو په هغوی کې د جنسي جذباتو اور تازه کړئ(صلیبي قومندان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او كله چې عيسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځيد:(۷)

دا د (۱۱۷۱) زيږديز کال پيښه ده:

په قاهره کې يو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې دجُمعې لمونځ وکړي او دومره کوچنې هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځاي ورنکړاي شي. دا د قاهرې په هغه سيمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بيرونۍ سيمه وه، ددې سيمې اوسيدونکي د منځنۍ او يا دهغې څخه د کمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زيات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصيبي وه چې د ښوونې او روزنې څخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتي او زړه وړونکو ويناو څخه ډير ژر اغيزمن کيدل، او هغه به ئې ډيرې ژر منلې. صلاح الدين ايوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځاي څخه ئې نوي فوځ تيار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځاي دکورنيو زيات وګړي ور شامل شوی و، دې کار دوه علتونه درلودل، يو داچې دا د معاش يو اځنۍ ښه ذريعه وه، ځکه سلطان ايوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زياتوالي را وستې و، او تر څنګ ئې عسکرو ته هم زياتي اسانتياوی ورکړل شوې وې. او بله علت ئې داو چې دې خلکو جهاد خپله دينې فريضه ګڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تيار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډير اړين ګڼل کيده. په سرکاري توګه هغوی ته ويل شوي و چې صليبي نړۍ د اسلامي يو هانو اوعالمانود نوم او نښې د ورکولو له پاره هرډول حربې په کار اچوي.

د تيرو شپږو اوو مياشتو را هيسې دا نوم ورکې جومات ډير مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماخستن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکينې امام يو اځې درې ورځې مخته په داسې يوې ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هيڅ حکيم او معالج ئې پيژنه و نه شوه کړاي، هغه به دکيدې د درد او د ګلمو د سوځيدو نه شکايت کاوه، او دهمدې شکايت څخه هغه و مړ. هغه يو عام مولوي و چې يو اځې د جَمعې لمونځ به ئې ورکاوه، د هغه د مړينې نه يوه ورځ وروسته د سره او سپين مخ او سرې ږيرې خاوند يو مولوي را پيدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندې دتر سره کولو وړانديز وکړ. دهغه وړانديز خلکو و مانه، هغه چيرې په کومې چونپړه کې اوسيده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وويلې چې هغه د علم ليواله او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترګو نه ګوري، دهغه اړتياوی يو اځې دادې چې هغه ته يو پراخه او ښه شانته کور تر لاسه شي، تر څو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حيا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته همدلته د جومات تر څنګ يو ځاي خالي کړ چې څو خونې ئې درلودې، خلکو و ليدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته را غې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وې، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترګو کيدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتياو وړ سامانونه ورکړل او همدلته ئې اباد کړل که څه هم خلک دهغه د ظاهري شخصيت د ليدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثخه ډير زيات اغيزمن شوي و ، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مريدان و ګرځول . کله چې ددې جومات ثخه هغه لمړې اذان وکړنو هلته په سيمه کې د اذان په اوريدونکو کې چپتيا شانته را پيدا شوه. دېو پاک ترنم په څير ئې په ځمکه او اسمان کې يوه لړزه را پيدا کړې وه ، دا داسې يو طلسم و چې هغه وګړي ئې هم جومات ته د لمانځه له پاره را ښکل چې په کورو کې به ئې لمونځ ادا ءکاوه او يا خوبه ئې بلکل لمونځ نه کاوه ، په هماغه شپه هغه لمونځکونکو ته خپل لمړی درس ورکړ او هغوی ته ئې وويل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو مياشتو کې هغه ددې سيمي وګړي خپل پيروان کړل ، پخوا په دې جومات کې د جُمعي لمونځ نه اداء کيده ، دغه امام چې په اصل کې يو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پيل کړل ،

د شپږ اوه مياشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډيرو ډيرو ځايو پورې ورسيد. ان تر دې چې د ښاره به هم يوشمير خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډيرو بنستيزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مينه وه. هغه به د جګړي ، جنګ او جدل پر خلاف درس ورکاوه ، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کينولي وه چې انسان خپل تقدير پخپله نه شي جوړولاې ، هر څه چې دې هغه د خدای په لاسو کې دي ، انسان د يوه کمزوري چينجي په څير دې. ددې عالم بيان او درس ډر اغيزناکه وه. هغه به قران په لاس کې را اخيست او خپله هره خبره به ئې د قران په يوه آيت نه يوه آيت باندې ثابتوله. هغه به دصلاح الدين ايوبي هم ډير صفت کاوه ، او زيات وخت به ئې ويل چې دا د مصر دخلکو د خوښی ځاې دي چې ددې هيواد امارت د اسلام د يو سرورکونکي سپيڅلي مجاهد په لاسو کې دې. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبرې کولې ، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بياهم دکوم دليل پرته د سر په سترګو منلې.

يوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پيل کړنو يو سړې را پورته شو او پوښتنه ئې ترې وکړه «درونده عالمه ! اللهؑ دې ستا د علم رڼا ان تر پيريانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترګو کيږي ، زه د خپلو اتو نورور ملګرو سره د ډير لرې ځاې نه دلته راغلې يم ، مونږ ستا د درس اوعلم اوريدلې و ځکه ستا خواته را غلو . که چېرې بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفګان سبب و نه ګرځي نو مونږ ته دجهاد په اړه لږ څه ووايه. مونږ په شک کې يو ځکه خلکو ويلې دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کيږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول « چې مونږ هم دا درس نه دې اوريدلې»

يوه وويل «دا د وخت اواز دې چې زمونږ په غوږونو کې ئې په غلطه توګه ورځاې کړې دې. مونږ غواړو په دې هکله صحيح خبره واورو.»

عالم ورته وويلې --« دا د قران اواز دې چې هيڅوک ئې نه شي بدلولاې ، دا زما دنده ده چې د قران دا صحيح اواز زر کرته تکرار کړم تر څو هر هر غوږ ته ورسيږي ،..... د جهاد ثخه مقصد دا نه دې چې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځمکو د نیولو په خاطر دهغوی ښتونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وینه تویول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران یو آیت ولوست او دهغې تفسیر ئې داسې بیان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله ج فرمان دي چې تاسې به د بدی او ګناه پر خلاف جنګیږی ، او همدې ته جهاد ویل کیږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دي.—ایا تاسې نه دي اوریدلي چې اسلام د توري په زور نه دي راغلي بلکه د میني او محبت په واسطه خپور شوی دي؟ د جهاد مسئله وروسته را پیدا او ومروړل شوه ، دا هغه چا مروړلې ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عیسایان هم د نورو د هیوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راګډولو له پاره جنګ او جګړې مقدس او پاک جنګ ګڼي اومسلمانان هم همدی د وژلو ، چورولو او تباه کولو کار ته جهاد وایي ،دا یواځې د پادشاهیو د جوړولو او د خپل واک د ټینګښت یو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنګوي ئې اوپه دې ترتیب دخپلو پادشاهیو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ایاد مصر امیر صلاح الدین ایوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنګوي مو.» همغه کس چې دجهاد د صحیح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړې یو ځل بیا و پوښتل؟

«نه هیڅکله !» عالم ځواب ورکړ. «په صلاح الدین ایوبي دې د الله ج رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ویلي دي نو هغه د یوه ریښتوني مسلمان په څیر په ډیر ښه نیت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عیسایانو له پاره نفرت اوکرکه کرلې ده اوهغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غور و فکر وکړئ ، چې دعیسایانو او مسلمانانو تر منځ تو پیر څه دي؟ دواړه د یوه ګډ نبي خاوندان دي خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سیدنا عیسي ع د وروروګلوي او میني پیغام راوړې و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پیغام راوړي ، نو بیا دا توري او ذرّې له کومه را پیدا شوی؟ دا شیان د هغو خلکو په لاسو را پیدا شول چې دخداې په دې پاکه خاوره ، چې پرې یواځې دهمغه حکمراني ده ، خپل حکومت اوحکمراني جوړول غواړي اود خدای بندګان خپل غلامان ګرځوي.....زه به د مصر د امیر په دربار کې حاضریږم او د هغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بیان کړم ، د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله، د ناپوهۍ او جهالت پرخلاف ډیر صحیح جهاد پیل کړې دې او تر څنګ ئې د خطبې څخه دخلیفه د نوم په لرې کولو سره ډیر ستر جهاد تر سره کړې دي ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پیل کړې دې خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالي را وستې دي چې هلته دمذهب او ټولنیزو روزنو تر څنګ نظامي روزني هم ورکولې کیږي ، کوچنیانو ته د خداې په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کیږي ، هغوی ته د توري داستعمال او غشي ویشتلو درس هم ورکول کیږي ، نوکله چې تاسې خپلو کوچنیانو ته توره، کمان ، غشي او لیندی په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وایيئ چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په ګوته کوئ او ورته به وایاست چې دا ستاسې دښمن دي ،هغه له منځه یوسئ»

د عالم په اواز کې داسې اغیز و او په دلایلو کې ئې دومره راښکود و چې اوریدونکې ئې د جادو په څیر تر خپلې ولکې لاندې راوړې و.—هغه وویل « خپل کوچنیان ددوزخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه د هغوی سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې ياست چې خپل کوچنيان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته يو نه سې ، هغه دېني عالم او امام به مو ورې چې په لاسو کې ئې د مذهب اوعلم رڼا نيولې وي ، لکه څنکه چې تاسې په دنيا کې دهغه پسې روان ياست نو دقيامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قيامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وينو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو ښو کړچارونو سره يو ځاې دوزخ کې ور اچول کيږي. يوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بيت المال ته ورکوئ او بيت المال د وخت د حاکم ملکيت دې ، په داسې حال کې چې زکات دغريبو او نادارو خلکو حق دې او د وخت حاکم نادار اوغريب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بيت المال ته ځي په هغې دجنګ جګړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کيږي اوبيا پرې انسانا ن وژل کيږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د همغې فرض په اداء کولو ستاسې ځاې دوزخ ګرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بيت المال ته مه ورکوئ.»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ويل «ډيرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهيږې او که پوهيږې هم نو ځوک نه شته چې هغوی ته ئې ورو ښئې، ايا تاسو نه وينئ چې ستاسو تر منځ يو حيواني جذبه شتون لرې؟ ايا تاسې د ښځو له پاره اړتيا نه محسوسوئ؟ اوايا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکارۍ په لور را کاږي ؟... دا جذبه په خپله خدای پيدا کړې ده ،دا د کوم انسان له اړخه را پيدا شوی نه ده.تاسو ددې جذبې تسکين کولای شئ ، په همدې خاطر خداې تاسې ته حکم کړې دې چې په يوه وخت په خپلو کورونو کې ځلور ځلور ښځې ساتلاې شئ ، او که چيرې تاسې غريب ياست او يوه ښځه هم نه شئ کولای ، نو بيا کومې يوې ښځې ته څه ورکړئ او خپله دا حيواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پيدا کړې ده ،پرې تسکين کړئ. ځکه پخپله انسان هم دهمدې جذبې پيدا اينبت دې ، خو د بدۍ څخه ځان و ژغورئ ، يوه يوه ، دوه دوه ، درې درې او ځلور ځلور ښځې په کورنو کې و ساتئ ، دا ښځې او خپلې لونې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وينم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کيږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوښ ځغاسته وروښوول کيږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخميانو ملهم پټۍ کول او دهغوی د خوندي ساتلو درس ورکول کيږي تر څو هغوی د جنګ په ډګر کې د زخميانو څخه ليدنه وکړاې شي او که اړتيا ورته پيدا شي نو په جګړو کې ورګډې کړل شي.... دا يو بدعت دې ، خپلې لونې ددې بدعت نه وساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او ګاونډيانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خداې په کارونو او احکامو کې ګوتې مه وهئ ، دا ډيره ستره ګناه ده.»

*****(٢٨)

کله چې عالم درس پاې ته ورساوه نو اوريدو نکي چې زيات شمير ئې په جومات کې د ځاې د نشتوالي په خاطر بيرون د جومات د ديوالونو تر څنګ ولاړ و را پورته شول اوعالم ته ئې درخصتيدو په خاطر لاسونه ورکړل او بيرته ستانه شول. يو شمير خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د ټيټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصافحه خو هر يوه وکړه. خلک ټول يو يو د هغه ځابه ووتل ، يواځې دوه کسان دعالم ترمخ ناست پاته شول. ددوی څخه يو هغه کس و چې دجهاد په هکله ئې پوښتنه کړې وه ، دې سړې يوه اوږده چوغه اغوستې وه ، يوه کوچنۍ شانته لونگۍ ئې په سر وه او دهغې د پاسه ئې يو گلداره دستمال اچولی و .هغه اوږده توره ږيره او اوږده بريت درلودل ،د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې ځوک ښکاريده ، دهغه په يوه سترگه شين رنگه ټوټه تړلې وه ، چې دې تړلو دهغه يوه سترگه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وويلې چې دهغې يوه سترگه خرابه شوې ده ، د هغه بل کس لباس هم مامولي شانته و . هغه هم اوږده او گڼه ږيره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و . ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد ددرس د زده کولو له پاره راغلي و . هغوی بيرون د جومات د دروازې تر څنگ ولاړ وو. شونې وه چې هغوی به د خپلو ملگرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خندا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترگه پټی ايښي کس ورته وويلې.

«مونږ شايد همستا په لټه کې يو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځاې ځيرې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نيمائې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترگو نه شو ؟»

« نه ! مونږ يواځې ستا لټون کاوه ،» هغه سړي ځواب ورکړ.« ايا مونږ صحيح ځاې ته را غلی يو ؟ ستا درس خو مونږ ته و ښووله چې مونږ يواځې ستا لټون کاوه »

عالم بيرون لورې ته وکتل او په ډيره بې پروائې سره ئې وويل ،« معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کيږي » دپټی خاوند وويل.

«اسمان خو بلکل صاف دې»عالم ورته وويل.

«مونږ به د وريځو غرونو را وړو » په سترگې د شنې پټې خاوند ورته وويل.

عالم و خندل او په راز سره ئې ترې و پوښتل له کومه ځابه راغلي ياست.

« مونږ د يوې مياشتې را هيسې په سکندريه کې يو » هغه سړي ورته ځواب ووايه ،« او ددې تر مخه په (شوبک) کې و »

«مسلمان ياست»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فدائيان» د تړلې سترګې خاوند ورته وويل.« اوس مو مسلمان و ګنه» او د خپل ملګري سره ئې په زوره وخندل. «زه تا ددې فن استاذ ګنم ،» هغه بل سړي هم عالم ته وويل ،« ماته دا ډاډ نه کيده چې دا ته ئې ، ته ناکاميدلې نه شې.»

«او کاميابي هم اسانه کار نه دي » امام ورته وويل « تاسو به صلاح الدين ايوبي نه پيژنئ ، بې شکه چې ما د ټولو خلکو په زړه کې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظرياتو پر خلاف شکوک را پيدا کړي دي ، خو هغه مدرسې چې صلاح الدين ايوبي پرانستی هغه به زمونږ برياوی مونږ ته په اسانۍ سره شوني نه کړي .» هغه ترې وپوښتل «تا ولې زما څخه و پوښتل چې زه د جهاد په هکله درس ورکړم ؟»

«مونږ ته په (شوبک) کې ويل شوي و چې ستا دپيژندګلوی تر ټولو ستره نښه همدا ده .» دتړلې سترګې خاوند ورته وويل .« دغه ټول الفاظ چې تا په درس کې وويل مونږ ته هملته ويل شوي و ، مونږ ته دا هم ويل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبې خبره هم کوی ، تا خپل درس په ډير ذوق سره ياد کړي دي.»

«زما څه نوم دې؟» عالم ترې و پوښتل ؟

« ايا مونږ په ازميښت کې اچوې ؟ او امتحان را څخه اخلې ؟» هغه سړي ځواب ورکړ ،« ايا ستا پر مونږ شک دې ؟ مونږ يو بل ته نوم نه بلکې نښې نښانې وايو »

«تاسو د څه له پاره راغلي ياست ؟» عالم ترې وپوښتل.

«فدائي د څه کار له پاره راځي !» هغه د تړلې سترګې خاوند ځواب ورکړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را ليږلي ياست ؟» عالم ترې و پوښتل.

« د يوې [اوښی] له پاره» هغه سړي ځواب ورکړ ،« له تاسره دوه دي ، مونږ به ئې تا ته نه وائې را ليږلې خو تا ته به دا خبر را رسيدلې وي چې د صلاح الدين يو نائب سالار د سوډانيانو سره د (شوبک) څخه ددرې اوښو سره ليږل شوی و ، دهغوی څخه يوه زمونږ د مقصد له پاره وه ، خو مالومه نه شوه چې پر هغوی څه وشول ، هغوی درې واړه له منځه ولاړې ، درجب کوپړۍ او يوه تر ټولو ښکلې اوښايسته اوښه صلاح الدين ايوبي ته را ورسيدل ، او هغه هم له منځه ولاړه .»

«هو !» عالم د افسوس نه په ډک اواز سره وويل .« مونږ ته ډير ستر زيان را ورسيد.د صلاح الدين ايوبي يو ډير ستر او کارکونکې سالار چې زمونږ په ولکه کې و د جلاد له توري تير شو....ځئ چې دننه ولاړ شو ....دا ځاې خوندي نه دې.»

هغوی دواړه د عالم سره پورته شول ، او بيرون را ووتل ، بيرون شپږ کسان ولاړ و خو ځانونه ئې په تياره کې خواره کړل.

(۲۹)*****

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ور ننوتي و ، صاف اوپاک کور و ،څو خوني ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تيريدو سره هغوی يوې داسې خونې ته ور ورسيدل چې پر ځمکه خو وه خو د ځمکې لاندې مالومیده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا ترې ډاګیزه کیده چې د ډیرې مودې را هيسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په يوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ او هغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او ورپسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډيره ښايسته جوړه کړل شوی وه. ددېوال تر څنګ يو طلائي جوړ شوی صلیب ځلیده ، دهغه يوې لورې ته د سیدنا عیسې (ع) انځور اوبل اړخ ته ئې د بي بي مريمې (ع) انځور ځړول شوی و.«دا زما ګرجا هم ده او پناه ځاي مې هم»

« د خطرې په وخت کې دي څه انتظام کړې دې؟» هغه يوه کس ترې په راز سره و پوښتل. « تا ته په کار نه و چې صلیب او دا انځورنه داسې ښکاره را ځوړند کړې»

«تردې ځايه د چا د راتللو خطره نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وويل: « مسلمانان ډير ساده او احساساتي قوم دي او په احساساتي ويناو او راپارونکو دلايلو باندې ځان ځاروي. جنس د انسان ترټولو لويه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سو که سوکه ئې د بدکارۍ په لاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدي هم را ټوکولې شم او نيکي هم. په لاس کې چې قران و نيسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډيرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوې او دروا غ هم ربښتیا ګڼې، زما تجربه ډيره بريالۍ ده. مونږ ته زمونږ په خير د يوې ډلې پيدا کولو ته اړتيا ده چې په جوماتونو کې کينې اوقران مجيد په لاسو کې و نيسي او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کرچار ووژني ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدين ايوبي هم د ښځو عسکري روزنه پيل کړې ده، زه هغوی ته وايم چې ښځې په کورنو کې بندي وساتئ ، زه غواړم په دې ترتيب ددې قوم نيمائي ابادي بيکاره کړم.»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پيدا کول ډير اړين دي » هغه د سترګې د پټۍ خاوند ملګري ورته وويل: صلاح الدين ايوبي همدا کمال کړې دي چې قوم او فوځ ئې سره يو کړي دي. که هغه همدا اوس اعلان وکړي چې د بيت المقدس سوبې ته روان يو نو دمصر ټوله ابادي به ورسره يو ځاي ولاړه شي.»

« خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي»عالم ورته وويل -« هغه پوه او عالم دي ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه يواځې يو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره ګڼي ، هغه په پوچو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقیقت خبره کوي. دا زمونږ کار دې چې دا قوم د حقیقت او روزنې څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځاي جوش را پيدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمړي غشي باندې له منځه ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ په دوی کې یو اځې جوش پرېږدو ،تاسو واورېدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدین ایوبي ډېر زیاته ستاینه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو » هغه سرې ځواب ورکړ ،« هغه دواړه اوښی را وښایه ، اودا راته ووایه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلای شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه !» عالم ځواب ورکړ «دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی تر منځ هیڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د همغه پټو الفاظو په واسطه یو بل سره پیژندلي و ، عالم د خوني څخه را ووت ،کله چې بیرته را ستون شو نو ورسره دوه ډیرې ښایسته او ښکلې نجونې هم ملګرې وی ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ویلې و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ،هغه به دوی د سر نه تر پښو پورې په بورکو کې پټې را وستلې ، خو اوس ددې دواړو سرېو تر مخ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سرېو ته ور وپیژندلې ، او د الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وویست ، یوی نجلۍ ګیلاسونه راوړل او شراب ئې په ګیلاسونو کې واچول ،هغوی دواړو سرېو شرابو ته لاس هم یو نه وړ. «لمړۍ د کار خبره وکړه» هغه د سترګې د پټې خاوند ورته وویلې.

« مونږ باید دوه کسه ووژنو ؟» هغه بل ورته وویل «صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان ، خو مونږ مجبور یو ،ځکه مونږ هغه دواړه نه دي کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښایاست. ایا تا هغوی لیدلي دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تیاره کې هم پیژندلي شم.» عالم ورته وویل.«کوم کار چې ما پیل کړې دي دهغه له پاره دا اړینه ده چې دواړه په ښه توګه و پیژنم ، علي بن سفیان خو دومره ذهین او چالاکه دي چې دلته د خپل جاسوس د را لیږلو پر ځای پخپله هم را تلائ شي خو که هغه کالې او بڼه بدله هم کړي او بیا زما مخې ته راشي نو بیا به ئې هم زه و پیژنم.»

« او دصلاح الدین ایوبي په هکله څه فکر کوی؟»په سترګې د پټې خاوند ورته وویلې.

« هغه هم ډیر ښه پیژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترګې دپټې خاوند خپل لاسونه تر زنې لاندې کړل ، ږیره ئې پرې و نیوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږیره او اوږده بریت د هغه د مخ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنۍ شانته ږیره را ښکاره شوه چې په ډیر ښه ترتیب سره جوړه شوی وه ، بریت ئې هم تراشلي و . دا اوږده ږیره او بریت دواړه مصنوعي اینښول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نیولي و ، هغه د خپلې سترګې څخه پټۍ لرې کړه او ایسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځای کې و هملته د بُت په څیر پاته شو ، دهغه سترګې پراخې شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حیرانې دریانې ودریدې ، کله یوه سرې ته وینې چې خپل ځان ئې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او کله خپل عالم ته چې رنګ ئې د مړي د لاش په څير ګرځيدلې و . دعالم دخولې څخه د سختې ويرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدين ايوبي ؟»

«هو دوسته ! » هغه ته ئي ځواب ورکړ .« زه صلاح الدين ايوبي يم ، ستا شهرت مې اوريدلې و او ستا د درس اوريدو ته راغلې وم .»صلاح الدين ايوبي دخپل ملګري ږيره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وويل « دابه هم پيژنې ؟»

«ډير ښه ئي پيژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وويل « علي بن سفيان !»

دعلي بن سفيان په زنه يو څو ويښتان و ، عالم او نجونې يو نا څاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وويستې خو کله چې بيرته را وګرځيدل نو دهغوی توري ټيټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان هم دخپلو چُوغو څخه همدا ډول توري را ويستلې وي، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله و نه شواې کولاې، پر هغوی باندې توري کېښول شوی ، علي بن سفيان بيرون را ووت ، او د سترګو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بيرون ولاړ و دهمدې ډول تورو سره يوځاې د کړکۍ له لارې را ننوتل.

په بله ورځ ددې مسجد تر مخه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې يوڅو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بيا بيا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سيدنا عيسې او بي بي مريم انځورونه په کې را ځړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلونه هم ور وښول شول هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصليت ور ښکاره کاوه او دجهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئي خلکو ته درس ورکاوه.

*****(۷۰)

دسلطان ايوبي په لار ښونه علي بن سفيان په ټول هيواد کې د جاسوسانو يو جال و غړاوه ،ځکه دا ثابته شوی وه چې په هيواد کې او په ځانګړې توګه قاهره کې صليبيانوزيات شمير جاسوسان او تخريب کاران را ليږلې او ځاې په ځاې کړې ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروګرام چې صليبيانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پيل کړې و هغه سلطان ايوبي ته ډير زيات د انديښنې وړ و . کله چې هغه ته علي بن سفيان دا خبر ورکړ چې د يوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامې افکارو او عقايد د رنګ او مفهوم دبدلولو هڅه کوي نو سلطان ايوبي سمدستې دا حکم ورکړ چې دا عالم و نيسئ ، هغه ويلي و « علي ! د مذهبونو په نوم ډلې ټپلې جوړيدل پيل شوي دي ، دا امام به هم د کومې ډلې څخه وي او دا هم کيداې شي چې هغه د قران خپل تفسير بيان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم يم عالم نه يم. خو که چېرې ته پوهيږی چې هغه کوم تخريب کار دې نو د نيولو تر مخه ئې په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړه.د امام درجه زما څخه ډيره پورته ده.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په خپله دې مسجد ته د درس د اوريدو له پاره نه و ورغلې ځکه هغه شکمن و چې که دا امام په ريښيتا هم ددښمن له اړخه راليږل شوی تخريب کارو ي نوو به ئې پيژني ، هغه دخپلې شبکې ډير پوه او ذهين وګړي هلته وراستولي و. هغوی لس دولس ځله هلته درس کې ګډون کړی و . او هغه درس چې هغوی اوريده نو هغه به ئې ټکي په ټکي علي بن سفيان ته اوراوه ، اخر يوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ . او هغه تأويل ئې وړاندې کړ چې وروسته بيا صلاح الدين ايوبي پخپله هم واوريد . کله چې دهغې د شبکې غړو دا درس علي بن سفيان ته واوراوه نوبيا په دې کې هيڅ ډول شک نه پاته کيده چې هغه جاسوس دې. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل او دا سلا ئې ورکړه چې که چېرې دا وګړې د صليبيانو جاسوس او تخريب کار نه وي هم نيول ئې اړين دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسې خبرې کوي چې يوا ځې دښمنان ئې وړاندې کولاې شي او يا هغوی چې خپل ذهن ئې له لاسه ورکړې وي.

سلطان ايوبي دا راپور په ډير غور سره واوريده او وئې ويل چې په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پريکړه و کړه چې هغه به دعلي بن سفيان سره يوځاې په مختلفې بڼې او د بڼې په بدلون سره ددې امام درس ته ورځي او اوري به ئې ، او همتله به پريکړه کوي چې دهغه اصليت او نيت څه دي ! د جهاد سره يوځاې د حيواني احساساتو يادول دسلطان ايوبي ويښتان ودرول ، هغه د علي بن سفيان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئې داسې کالې تيار کړل چې د پيژندګلوی څخه ووت او په همغو کې جومات ته ورغلل.

علي بن سفيان دڅارکښنې د امورو ماهر و او هغه سلطان ايوبي ته د خپلې يوي بلې بريا په هکله هم ويلي و او هغه دا چې که څه هم هغه صليبي نجلۍ چې فيض الفاطمي ئې تورلاسې نيولې و او د احمد کمال ترنامه لاندې د يوه قومندان په خاطر د مسلمانيدو او د هغه سره د واده کولو هيله ئې درلوده وفات شوه ، خوهغې داسې پټ الفاظ او اشارې هغه ته ښوولې و ې چې صليبي جاسوسانو د يوه بل د پيژندلو له پاره استعمالولې ، دهغې په همدې وربښوول شوو اشارو باندې څو مسلمانان چې دصليبيانو له پاره ئې د زرو ، جواهراتو او ښايسته نجونو د ترلاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نيول شوي و. هغوی هم علی بن سفيان ته په بندي ځايو کې ددې خبرو تصدېق کړې و چې همدا اشارې او الفا ظ استعمال شوي هم دي ، اشارې داوی چې جاسوسان چې د لمړي ځل له پاره له يوه بل سره ويني ،او يو د بل داډ ځانته ترلاسه کوي نو دهغوی څخه يو د آسمان په لور سر پورته کوي او وايي به چې « مالومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډيره بې پروائې سره کوي لکه چا ته چې په ناڅاپې توکه موسم په ياد راغلې وي. بل به ووائې « باران به وريږي » نو هغه ته ځواب ورکول کيږي چې « اسمان صاف دې »نو هغه بل به ووائې چې « مونږ به وريځې را وړو » او په قهقه خندا باندې به خاندي ، ددې ډول خندا اړتيا په دې خاطر وه چې که چېرې دا خبرې بل څوک واوري او يا هغه بل سړې ددوی د ډلې څخه نه وي چې دا درک کړي چې دا خو هسې يو ټوکه وه. علي بن سفيان ته ويل شوی چې دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون موندلاې شي چې کله دا را څرګنده شي ، بله خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې علي ته مالومه شوې وه، هغه دا چې جاسوسان یو بل ته خپل نوم نه ښئي، دهغوی مرکز د فلسطین یو ښار (شوبک) و. دا د صلیبیانو د څارکښۍ مرکز و.

دهمدې څرګندونو په پایلو کې سلطان ایوبي او علي بن سفیان دخپلو ځانوښه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه ، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه ، بیا هغوی دهغه سره یواځې پاته شول او دغې پټو ښو ښانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بیا بیان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردیو خلکو تر مخ خپل ځان بربنډ کړي ، هغه په هغه پټو الفاظو کې را ونښت ، ځکه دا مکالمه هر یوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لوړپوړو وګړو مکالمه ده. دهغوی څخه را ښکته هیڅ جاسوس په دې پټو الفاظو نه پوهیږي ، ددې مکالمې نه وروسته د قهقه خندا په ځانګړې توګه د یادولو وړ وه ځکه دهغې پرته یو بل ته خپل راز نه شو ویلاي. سلطان ایوبي قهقه خندا وکړه ، هغه د خپله ځانه سره شپږ سر تیري هم وړي و چې د اړتیا په وخت کې ئې مرسته وکولاي شي.

علي بن سفیان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ور واچولې ، او د هر څه دمخه هغه سیمې ته د پلټنې له پاره ولاړتر څو پیدا کړي چې دې وګړي په دې جومات څنګه ولکه و موندله ، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړۍ کې اوسیده ، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځاې مختلفو خلکو چې کوم بیانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاګیزه شوه چې دا شخص د خپلو دوو ښځو سره یو ځاې دلته راغلې و، لمړې د یوه سړې په کور کې میلمه شو ، خوکله چې خلکو و کتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه ، دلته په دې جومات کې د ډیرې مودې را هیسې یو امام اوسیده ،او دې به هم هلته دلمانځه له پاره و رته ،دا شخص دهغه امام مرید و ګرځید ، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په ګیډه او کلمو کې درد پیدا شو، د هغه دا درد دومره په توندۍ سره ډیرښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بیا جومات ته د راتلو څخه ووت ، حکیمان او طبیبان دهغه کور ته ورغلل اوهر ډول دوائیانې ئې ورکړې خو په هماغه دریمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغیز پیدا کړ چې خلک دهغه منونکې شول او هغه ته ئې د هغه د اړتیاو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفیان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وویل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفیان وپوهیده چې هغه امام ته دې سړې زهر ورکړې دې ، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پیدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زیات شمیر وسلې چې په مختلفو ځایو کې ئې پټې کړې وې ، تر لاسه شوی. دهغه له کوره د زهرو یو بوتل هم وموندل شو .دوی هغه زهر یوه سپي ته ور واچول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقراره وه او په دریمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفیان خپلې پلټنې د سلطان ایوبي تر مخ کیښولې ،نو سلطان ورته وویلې چې « درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وویروئ ، خو زه به هغوی جلاد ته ورحواله نه کړم ، او په بند کې به ئې هم تر ډیره و نه ساتم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«بیا به نو ته څه پرې وکړې؟»علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بیرته واستوم .»علي بن سفیان په ډیره حیرانتیا سره د سلطان ایوبي خولې ته کتل ، سلطان ایوبي ورته وویل «زه غواړم یوه جواري وکړم ، علي ! اوس زما نه څه مه پوښته ، زه فکر کوم چې دا لوبه و لوبوم او که نه .» هغه د لږې وقفې وروسته وویل : سبا د ماسپښین د ډوډۍ وروسته نائب سالاران ، سلاکاران ، او د لوړپوړو چارواکو دهرې ځانګې څخه یو یو کس زما ځای ته له ځانه سره راوړه ،خو ستا شتون ډیر زیات اړین دې»

*****(۷۱)

علي بن سفیان په دې شپه د لمرې ځل له پاره ددې عالم څخه پوښتنې ګرویزنې کړې وی ،خو هغه ډیر سخت انسان وخوت ، هغه وویل « علي بن سفیانه ! زما خبره په غور او دقت سره واوره ، مونږ دواړه د یوه ډګر سپاهیان یو. که چیرې ته زما په هیواد کې کله و نیول شې نو ته به یوه شې چې خپل هیواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی .؟ ته زما څخه هم همداسې هیله و لره ، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي ؟ که چیرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووایم چې ته ئې له ما څخه پوښتې ، نو بیا به هم تاسې ما و نه بښې ، زه به په همدې تاخانې کې مرم ،دا که د جلاد په لاسو وي او یا د کوم سخت اذیت لمخې ، نو بیا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم ؟»

« زه هیله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې .» علي بن سفیان ورته وویل « ایا ته دهغه دوو نجونو د عزت د خوندې ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې ؟»

« څه ډول عزت ؟» هغه ځواب ورکړ. « دهغوی سره یواځې ښایست او ناز و نخرې پاته دي او یا هغه استاذي ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تیرې هم ویلې کولې شي. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شې شته نه دي. هغوی ته همدا ورزده کول کیږی چې دخپل عزت نه لاس په سر شئ ، مونږ خپل ځان او عزت ډیر لږې غورځوو اوبیا راځو ، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ ، هغوی زما تر مخه ذلیله کړئ ، بیا به هم زه تاسې ته څه و نه وایم ،او نجونې به هم تاسې ته څه و نه وائې.»

« مونږ جاسوسو نجونو ته د مرګ سزا ورکوو خو هغوی ذلیله کوو نه ،»علي بن سفیان ورته وویلې ، « زمونږ مذهب ښځو ته داذیت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

« زما دوسته !» جاسوس ورته وویلې « که ته د مینې حربه استعمال کړې او که د اذیت حربه ، خو زمونږ څخه یوبه هم خپل هغه ملګري ، چې ستاسې دسلطنت دجرړو په پرې کولو لګیا دي ، تاسې ته په نښه نه کړو .تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ویلاې شم چې دا زما او ستا شخصې جنګ نه دې ، دا د صلیب او ستوري اوسپوږمۍ تر منځ جنګ دې. زه د هغه مامولې جاسوسانو له ډلې څخه نه یم ، چې دهغه ځای خبرونه دلته وړې راوړي ، او ستاسې د راتلونکو پروګرامونو په هکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات تر لاسه کوي. په دې ځانګه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم ، زه عالم یم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې دمذهب کړې ده . د قران او انجیل زورتیا ته مې ځان رسولې دې ، زه اقرار کوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې ځکه په دې کې کوم پیچ وتاو او ښکته پورته نه شته.او د مقبولیت علت ئې هم همدا دې ، خو زه تاته دا هم ویل غواړم چې ستاسې دښمنانو ستاسې د مذهب اصلیت له منځه وړې دې ،تر څو دهغې مقبولیت له منځه ولاړ شي. یهودیانو دمسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسټه روایات ورګډ کړي دي ، اسلام د توهماتو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زیات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې ، ما د لمر او سپوږمې د کسوف و خسوف په وخت کې کتلي چې مسلمانانو نذراني ورکولي او سجدې ئې کولې ، او په دې ډول نور ډیر بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شویدي......

«مونږ د ډیرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظریاتو د اصل په اړولو کې مشغول یو ، ځکه مونږ پو هیږو چې به نړۍ کې یواځې دوه مذهبه پاته کیږي ، یو عیسایت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځې شخړو کې را ښتي وي تر څو چې ددواړو څخه یو له منځه ولاړ نشي. هیڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللې ، او نه کوم مذهب دتبلیغ په واسطه له منځه تللای شي ، ددې همدا یوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وایم چې په دې کارونو کې زه یواځې نه یم ، پوره یو ډلې ستاسې په نظریاتو باندې یرغل کړې دې.»

علي بن سفیان د هغه تر مخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بیړۍ اوپه لاسو کې ځولنې ور اچولې وې ، دهغه اراده خو داوه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څیر د اذیت د داسې مراحلو څخه تیر کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي ، خو هغه د قیدخانې یو ملازم را وباله ، او دهغه بیړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې ،هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې ، هغه ورته وویل «زما دې سلوک ته د شک په سترګه مه ګوره ، مونږ د عالمانو درنښت کوو ، که هغه دهر مذهب څخه وي ، زه به له تا څخه هیڅ هم و نه پوښتم ، هر څه دې چې خوښه وي او ویل ئې غواړې وئې ویه .»

« اوزه ستا قدر کوم علي !» جاسوس عالم ورته وویلې، « ما ستا ډیره ستاینه اوریدلې ده ، په تاکې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صلیبي پادشاه غواړی تا ووژني ، ددې مطلب دادې چې ته دصلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي سره یو شان قیمت لرې.... زه تاته وایم چې ما دخپل علم په واسطه دا تر لاسه کړې دي چې د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبیا د فوځ حملې ته اړتیا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسیږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسئ نو په هغوی کې د جنسي احساساتو اور تازه کړئ، که ډاډ دې نه راځې نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووینئ ، ستاسې رسول ص ویلې دي چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهی جرړه ده. ستاسې قوم تر کومه ځایه په دې وینا باندې عمل کړې دې. د رسول ص ترژوندانه پورې یهودیانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ښايسته‌و نجونو په‌واسطه ستاسې قوم په غلطو لارو روان کړ. نن ستاسې قوم د نفس غلام ګرځيدلې دې ، ستاسې ښځه د هرېوه لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هرڅه دمخه خپل حرم سراې د ښځو او نجونو ښځه ډکوي ، هر مسلمان ، که څه هم غريب وي خو څلور ښځې له ځانه سره ساتل غواړي، يهودېانو د مولويانو په لباسو کې ستاسو په‌آند کې جنسيت وراچولې دې که چېرې مسلمان دخپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسې نو زه دا په ډاډمنه توګه ويلاې شم چې نن به ددنيا د څلور ځخه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادې چې د څلورو ځخه درې برخې مسلمانان يواځې په نوم مسلمانان دې ، اوستاسې سلطنت ورځ په‌ورځ را غونډيږي او رژيږي ، ته‌نه‌پوهيږې چې دا دهمغې حملې بايلې دې چې زما په‌خير عالمانو ستاسو په‌مذهب ، تهذيب او تمدن باندې کړې ده.

« زما دوسته ، دا حملې به‌رواني وي ، زه وړاند وينه کولاې شم چې يوه ورځ به اسلام په‌دې دنيا کې نه‌وي ، او که‌وي هم ، نو د يوې له منځه تللي او خرابې نظرئې په شکل کې به‌وي. پيروان به ئې په جنسي لذتونو کې مست وي ، هرڅوک صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي نه شي کيدلاې ، هغوی به نن سبا لکه د نورو په خير له دې نړۍ ځخه سترګې پټوي ، خو دهغوی وروسته چې څوک را ځي هغه به مونږ په‌نفس پالنې کې ککړو ، ما به ووژنې خو زما مهم نه‌شئ وژلاې ، د انسانانو د وژلو په‌واسطه مقاصد له منځه نه‌ځي ، زماپر ځاې به بل څوک را شي ، مونږ اسلام يا ختموو او يا ئې خپل غلام ګرځوو ....که ته غواړې ما جلاد ته‌ورحواله کوې نو کولې مې شې ، زه‌نور څه‌درته نه‌وايم.»

علي بن سفيان د هغه ځخه نور هيڅ هم و نه پوښتل ، هغه شايد دخپلې دندې په‌فکر کې وه چې څومره سخته او څومره نازکه ده ،دغه صليبي تخريب کار چې څه وويل ټول رېښتيا و . هغه کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباهيو جراثيم را خواره شوی دې ،د عربو امران او وزيران په مکمله توګه ددغه جراثيمو په واسطه تباه شوی دې ، صلاح الدين ايوبي د جنګ په‌ډګر کې صليبيانو ته ماتې ورکړه او د اسلامي سلطنت دپراخولو په خوبونو کې ډوب دې خو صليبيانو دداسې اړخ ځخه يرغل راوستې چې دهغه مخه نيول د سلطان ايوبي د وس نه‌وتلې خبره ده .... علي بن سفيان دا عالم جاسوس په خونه‌کې بند کړ او دهغو خونو ترمخ و دريد چې نجونې په‌کې قيد وي ، هغه‌يوه خونه پرانسته او دننه‌ورننوت ، نجلۍ په‌فرش ناسته وه، دده په کتلو سره را پورته‌شوه، علي هغې ته‌وکتل ، او د څه‌ويلو پرته ترې بيرون ووت.

*****(۷۲)

بله‌ورځ د غرمي د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظاميې ټول مهم مسؤلين په هغه خونه کې سره راټول شوي و چيرې چې صلاح الدين ايوبي هغوی ته احکامات ورکول اولارښووني ئې ورته کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوی وه چې يو جاسوس ددوه نجونو سره نيول شوی دې. هغوی په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ايوبي راغي او ټول ئې داسې ژور له سترګو تيرکړل لکه‌څوک چې د چا تالاشي اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زما درنو ملګرو !» هغه وویل « تاسې به اوریدلي وي چې مونږ په یوه جومات کې یو صلیبي نیولې دې چې هلته ئې د هغه ځاې د اوسیدونکو خلکو امامت کاوه ، » هغه په تفصیل سره وویل چې هغه په څه ډول او څنګه و نیول شو او بیا ئې ټولې هغه خبرې واورلې چې هغه جاسوس علي بن سفیان ته په بندي خانې کې کړې وی. علي بن سفیان دا ټولې خبرې سلطان اویوبي ته رسولې وی.

صلاح الدین ایوبي وویل « ما تاسې د لته د نصیحت داوریدلو له پاره نه یاست را بللي ، چې در ته وواېم چې د جاسوسانو او تخریب کارانو څخه ځانونه په څنګ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه واېم چې د اسلام ددښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي ، زه یواځې دا ویل غواړم چې د کفارو سره دوستي کونکې ته به دا ځاې دوزخ وګرځول شي ، زه اوس هیڅ غدار ته د مرګ سزا نه ورکوم ، مرګ دخلاصون لار ده ، ما اوس د یوه غدار له پاره دا سزا ټاکلې ده چې دهغه په غاړه کې به رسۍ اچوو اویوه تخته دهغه مخته او یوه شاته نښلوو او هره ورځ ئې په بازارونو کې ګرځوو او په چوکونو کې ئې درووو چې په تختیو به لیکل شوې وي« زه غدار یم » ، هغه به هره ورځ سهار اومابنام په همداسې ځاېو کې درول کیږي تر څو هغه د لوږې او تندې له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بیرون و غورځول شي. دهغه خپلوانو ته به ددې اجازه نه وي چې د هغه جنازه وکړي او یا ئې خاورو ته و سپاري.....

«خو زما خوږو دوستانو ! زمونږ ددې کار څخه دښمن ته کوم زیان نه رسیږي ، هغوی به یو بل غدار را پیدا کوي. تر هغې چې د هغوی سره د ښځو د بی حیائې او زر و جواهرات په زیاته پیمانه شتون ولري او زمونږ سره د ایمان کمښت وي نو هغوی به زمونږ په منځ کې غداران اخلي ، ایا دا ستاسې دغیرت له پاره چېلنج نه دې؟ چې ستاسې دښمن ستاسې په جومات کې ناست وي ستاسې قران په لاسو کې اخلي او ستاسې د رسول ؐ فرمان مسخ کوي ؟ په دې اړخ هم غور وکړئ چې هغه نجونې چې صلیبیان د څارکښۍ او زمونږ د ولس د کرچار د خرابولو له پاره را لیږي نو دهغوی له ډلې څخه ډیری ئې د مسلمانانو لوڼې دي ، دا هغه نجونې دي چې کفارو دمسلمانانو دقافلو څخه تښتولي دي او بیا ئې ورته د بدکارۍ د شرمناکه روزنې ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره را لیږلې دي ، فلسطین د کفارو په ولکه کې دې ، هلته چې په مسلمانانو کوم تیرې او ظلم کیږي ، هغه په لنډه توګه دادې چې صلیبیان دهغوی کورونه لوټوي ، که چېرې هغوی شکایت وکړي نو په بندیخانو کې ئې اچوي ، د هغوی تنکي بچېان د هغوی څخه اخلي او پټوي ئې ، په دې کوچنیانو کې چې کوم یو ئې ډیر ښایسته او په زړه پورې وي دهغوی د ذهنونو څخه د قومیت او مذهب فکر باسي ، او هغوی ته دبې حیائې درس او روزنه ورکوي تر څو پرې د نارینه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوی د مسلمانانو سیمو ته د څارکښۍ او تخریب کارۍ له پاره استوي ، په دې ډلو کې دهغوی خپلې نجونې هم وي . چې په کې د حیا ، حجاب اوعصمت هیڅ ارزښت نه وي ، هغوی د مسلمانانو لوڼې هم د فحاشت او بدکارۍ له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهیسې چې هغوی په فلسطین ولکه کړې ده او تر ټولو ستر انقلاب ئې چې هلته راوستې هغه دادې چې هغوی په مسلمانانو باندې د ژوند ساحه را تنګه کړې ده ، هغوی ئې په عامه توګه ووژل ،دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونه ئې تالا کړل ،د هغوی د جوماتونو څخه ئې ګرجی،دعیساییانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل ، دمسلمانانو نجونې ئې و تښتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولی ، هغوی چې ډیرې ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کارۍ او بدکارۍ له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې ، اوهم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی دمسلمانو کورنیو دکوچنیانو په غاړو کې صلیب را ځوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تښتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدا ن کړل ، په لویو لارو ئې زمونږ د لوڼو او خویندوعزت واخست.

زما د کلیمې ورنو ! دا لړۍ پای ته نه ده رسیدلې ، اوس هم روانه ده ، دصلیبیانو موخې دادي چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. اومسلمانې نجونې عیسائي نسل و زیږوي ، پرمونږ تولو الله ج لعنت وائي، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کاږو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي . ددې نه ستره ګناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار ګرځیدلي دي.... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریځ باید غوره کړو ، ستاسې تر منځ تجربه لرونکې فوځیان هم شته او دانتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلې قومندان پورته شو او وئې ویل «د مصر امیره !مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي ، دا خو د الله ج حکم دې چې که ستاسې په ګاونډ کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیرې کیږي او دهغې ځای مسلمانان د الله ج د مرستې له پاره چغې وهي نو دا پر مونږ فرض ګرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیری څخه نجات ورکړو ، مونږ ته په کار دي چې په فلسطین باندې فوځي برید وکړو.»

د نائب سالارۍ د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځي برید تر مخه د هغه مسلمانو امراو او حاکمانو پر خلاف فوځي برید کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور ټینګوي ، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري ، د فیض الفاطمی د مرتبې سړې هم غدار کیدای شي نو بیا خو په ورو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلمانې لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویږي ، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکارۍ له پاره تیارکړي ، او پخپله پر مونږ د هغوی سره بدکاري کوي. درونده امیره !که زه ډیر جذباتي شوی نه وم نو زه دوړاندېز کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي ،ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنۍ قبله اوس د بدکارۍ مرکز ګرځولې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل کس را پورته شو خو سلطان ایوبي هغه د لاس په اشارې سره بیرته کینوه ، او وئې ویل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې ځخه چې څوک ماته نژدې اوسیږي هغوی په دې خبر دي چې زما لمړی هدف فلسطین دې. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطین برید کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو ځخه ډیره موده تیریږي چې ایمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې یم لکه زه چې په کوم دلدل کې را نښتې اوسم. لږځه په دې تیرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته به ډاګه به شي چې تاسو همدلته د صلیبي تخریب کارانو په خلاف په جګړه کې را نښتې یاست ، زمونږ پر خلاف د سوډانیانو را پارول هم زمونږ دخلکو ځخه و ، د سوډاني حبشیانو له لورې په مصر باندې د یرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانان و او دهمدې قومي خزانې ځخه ئې ، چې د ولس پیسې په کې دې او د الله ج په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخوا ګانې اخستلې ، ما په دې هیله دا دوه کاله تیرکړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکې او دهغوی ملاتړ کونکې او ایمان پلورونکې له منځه یوسم او په فلسطین باندې په ډاډمنه توګه برید وکولای شم. خو زه دې پایلو ته ورسیدم چې د تخریب کارۍ دا لړۍ له منځه تلونکې نه ده ، مونږ باید هغه چینه بنده کړو چې د اسلام دښمني خړوبه وي او نوي نوي را ټوکوي ، مونږ په خپله صلیبانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په لیکو کې غداران را پیدا کړي......

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللي یاست چې زه اوس پر فلسطین په برید کولو کې ډیر ځنډ نه شم کولې ، د فوځ جنګی تمرینات او روزنه زیاته کړئ ، مجاهدېنو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو اوشامي عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصریانو او وفاداره سوډانیانو کې جذبه نوره کلکولو ته اړتیا ده ، دهغوی په زړنو کې ددښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شونې دې چې په هغوی کې غیرت را پیدا کړئ ، اوهغوی ته وواياست چې دا همستاسې لوڼې او خویندې دي چې د صلیب ښکار ګرځیدلې دي ،... دلته چې د انتظامی امورو کوم وګړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤلیت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووائې چې خلکو ته د جهاد اهمیت اوفرضیت و ښئی، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزني له پاره فکر را پیدا کړي ، هر هغه امام یا خطیب چې اسلامي نظریات په غلطه توګه دخلکو تر مخ ږدي ، سمدستي ئې له امامته ګوښه کړئ ، که چیرې کړچار صحیح وي نو هیڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پریږدئ ، پرانستې ئې مه پریږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډیر ژر در ورسیږي. الله ج دې ستاسې حامي او ناصر وي.»

*****(۷۳)

اوه ورځې تیرې شوې-

جاسوس عالم او دغه دوه نجوني سلطان ایوبي ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ایوبي ورته وویل چې دوی په هغه بله خونه کې کینوئ، دهغوی په پښو کې بیړی او په لاسونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځيرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کینول هغه د سلطان ایوبي دځانګړې خونې سره نښتې وه ، ددې دواړو خونو ترمنځ یوه دروازه وه ، ددروازی یوه دړه پرانستې وه ، سلطان ایوبي په خپله خونه کې ګرځیده ،او په دې ګرځیدو ګرځیدو کې وویل ،« ماپه (کرک) باندې د سمدستي برید پرکړه کړې ده »

(کرک) په فلسطین کې دیوې کلا په څیر سیمه وه، هلته مشهوره سیمه (شوبک) نومیده ، دا هم یوه ډیره مستحکمه کلا وه ، (شوبک) د صلیبیانو مرکز و ، صلیبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډیر وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټولیدل ، دا د صلیبیانو د ځارکښۍ مرکز هم و ، او په همدې ځانګه کې به خلکو ته روزنه ورکول کیده . دسلطان ایوبي په فوځ کې او د هغه په انتظامیه کې دا په ډاډ سره ویل کیده چې سلطان ایوبي به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې برید کوي . ځکه همغه ځای د ډیر اهمیت وړ ښکاریده ، او دا ویل کیده چې که چېرې دا ټینګه کلا ووهل شي نو بیا د صلیبیانو دملا تیر له منځه ځي . خو سلطان ایوبي به ویل چې زه لمړۍ په (کرک) برید کوم ، داځای د (شوبک) نه وروسته ددویم اهمیت وړ ځای ګڼل کیده ، یو نائب سالار ورته وویل « درونده امیره ! ستا حکم د سر په سترګو ، خو زما ناقصه رایه داده چې لمړۍ په (شوبک) باندې باید برید وکړل شي . ددښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړین دي . که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست ،نو بیا خو د (کرک) ولکه کول ګران کار نه دي . او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضایع کړو نو بیا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي»

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و ، دروازه هم نیمائې پرانستې وه ، دسلطان ایوبي د خونې خبرې دلته ډیرې پاکې اوریدل کیدې ، دعالم جاسوس غوږونه و دریدل ، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو ،په همدې وخت کې سلطان ایوبي ویل « زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم ، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکار دي ، زه غواړم په هغې ځای کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم ، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) دبرید حکم کوم ، زمونږ د جاسوسانو په مطابق ددې سیمې دفاع دومره ټینګه ده چې مونږ باید هغه ځای تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره و ساتو . زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډیر ځواک ضایع نه شي ، مونږ ته تر ټولو لمړۍ هلته یوه نظامي هډه او عسکري تمځای ته اړتیا ده ، او د لوژیستکې موادو د رارسیدلو داسې ځای چې دهغې ځایه مونږ ته سمدستي مرسته را ورسیږي .

عالم جاسوس د دروازې تر څنګ ناست و او خبرې ئې اوریدلې . دواړه نجونې ئې هم تر څنګ ناستې وي ، علي بن سفیان هم ددې راز په اوریدو څه توجه ونه کړه ، شونې وه چې سلطان ایوبي او علي بن سفیان په دې خاطر احتیاط نه وي کړې چې جاسوسان بیرته (شوبک) ته تللای نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکومیږي او یا به ئې جلاد سرونه پرې کوي ،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وویل « کاش زمونږ څخه کوم یو ددې ځای څخه وتلې شواې،اودصلاح الدین ایوبي ددې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ور رسولې واې ، دا څومره ارزښتناکه راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسيږي نو د مسلمانانو فوځ به(کرک) ته د ورسيدو دمخه په لارو کې د جنګ جګړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د(کرک) څخه ډېر لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ بايد دا هر څه په پوره راز سره عملي کړو »سلطان ايوبي په خونه کې د ګرځيدو په وخت کې وويل « که چېرې صليبيانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسيږي نوبيا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسيدلای ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده څکه زمونږ فوځ د صليبيانو د فوځ څخه ډېر کم دي. دصليبيانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډېرې ښې دي ، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنيز واسکټونه لري او په ځان زره هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتيک په واسطه زمونږ غشي ويشتونکي بيکاره شوي دي ، زه غواړم چې صليبيان په بې خبرۍ کې را ګير کړم تر څو هغوی ته په پراخه ډګر کې دجګړې کولو موقع په لاس ور نشي ، که چېرې هغوی په پراخه ډګر کې و جنګيږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د مواد و د را رسيدو لارې پر مونږ و تړي ، او پايلې به ئې ماتې او په شا تګ نه اخوا نور څه نه وي. زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډيو څخه تيريږي ، دا ډېره ستره او پراخه سيمه ده ، خو ماته يوائې دا خطر تر سترګو کيږي چې که چېرې صليبيان په لاره کې راشي او وجنګيږي نو بيا بايد مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

« ددې علاج دادې چې فوځ په درې څلورو برخو باندې وويشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزښت ونه شي.» علي بن سفيان ورته وويل « په لاره کې چې هر چېرې کوم ا جنبي انسان يا قافله تر سترګو شي هغوی له ځانه سره وساتې او (کرک) ته تر رسيدو پورې ئې له ځانه سره ملګري کړئ، د څارکښې پر خلاف همداسې اقدام مناسب ګڼل کيږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ايوبي د خولې څخه دومره مهمې او ارزښتناکه مالوماتي خبرې اوريدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صليبيانو د مهمو شخصيتونو او قومندانانو تر منځ يو کانفرنس جوړ شوی و ، هغوی اندېښمن و دهغوی تر منځ د حاتم الاکبر په نامه يو مصري مسلمان هم ناست و ، هغه ته دا خبرونه په تفصيل سره اورول شوي و چې خليفه العاضد د ګوښه کيدو نه وروسته مړ شوی دي. اومصر اوس د بغداد دخليفه تر نيغې ولکې لاندې اداره کيږي. دصليبيانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توګه له منځه تللې دي ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه وړې وی هغوی هم له منځه تللي دي ، اودصليبيانو يو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فيض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دې ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې ددوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په همغه وخت کې د نجونو سره يوځاې و نيول شو چې خپله دنده ئې په برياليتوب سره تر سره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ددې خبرې ثبو ت دې چې د سلطان ايوبي د څارکښۍ نظام ډېر هوښيار او فعاله دې»کونارډ ورته وويلې ،«کونارډ د صليبيانو يو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وويلې: دهغه ځاېه دهغو نجونو ازادول خو شوني نه دي ، ډيرې ښې او دکار نجونې زمونږ له لاسو ضايع کيږي.»

« دصليب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړيو .» د صليبيانو يو بل پادشاه او فوځي قومندان «گی اف لوزينان» وويل ،« مونږ به هم مړه کيږو ، زمونږ کوم کسان چې نيول شوی دي هغوی له ياده وباسئ اودهغوی پر ځاې نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجونې مو له کومه را وړې وی ؟» هغه وپوښتل « او درې نورې انجونې څوک وی چې درجب سره ووژل شوی ؟»

« په هغوی کې دوه عيساياني وی» دهغوی د جاسوسی شبکې مشر ځواب ورکړ.«دواړه ايتالوياني وی ، او درې مسلماني وی ، هغوی په کوچنی والي کې را تښتول شوي وې، ډيرې ښکلي وی او د ځوانۍ تر وخته پورې هغوی ته په ياد نه و چې هغوی مسلماني وی ، هغوی ته د کوچنيوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوی وه، په دې اساس داشک پرې نه شي کيداې چې هغوی مسلماني وی او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلماني هم وی ؟» کونارډ وويل او د حاتم الاکبر په لوري ئې په اشارې کولو سره وويل « زمونږ گران دوست حاتم هم مسلمان دي ، ايا هغه ته دخپل مذهب خيال نه شته ؟» هغه د شرابو گيلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وويلې « حاتم پوهيږي چې صلاح الدين ايوبي غواړي مصر د غلامۍ په زنځيرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پيل کړې. مونږ ته په کار دي چې مصردهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدين ايوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر دصليبيانو دلاس په شرابو کې مست دهغوی دهرې خبرې د تائيد له پاره سر خوراو. هغه وويل:

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هيڅوک هلته و نه نيول شي.

« که چيرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندې عمليات نه کولې نو تر اوسه پورې به صلاح الدين ايوبي پر مونږ خپل فوځي يرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» يو صليبي قومندان وويل. « دا زمونږ بريا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو »

«ايا دهغه او دهغه د څارکښۍ دشبکې د مشر علي بن سفيان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شي کيداې ؟»کونارډ وپوښتل.

«ځو ځو ځله شوی دې» د څارکښۍ د شبکې مشر ئې وويل « خو بريا مو نه ده په برخه شوی ، د ناکامۍ لامل ئې دادې چې دواړه د تيرې په څير انسانان دي ، نه شراب څښي او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کيداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو. خو اوس د کاميابېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلي زیاتې دي ځکه د ایوبي په ساتونکوکې څلورکسان د فدائیانو دي ،ما هغوی په ډیره چالاکۍ سره هلته ورننویستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پیدا شي نو یا خو به دواړه او یا به ئې یو له منځه یوسي»

« ایا دلته هم د ایوبي له لوري را استول شوي جاسوسان شتون لري ؟» (لوزینان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به ! »د څارکښۍ د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ.« دهغي وخته راهیسي چې مونږ په مصرکې اوبیا په شام کې تخریب کاري پیل کړې ده نو صلاح الدین ایوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلي څخه ئې دوه مونږ نیولي دي ،هغوی په اذیت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل دریمګړي نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ویلې.»

«دهغوی بریاوي ترکومه حده پورې دي ؟»

« تر ډیره حده پورې»یو بل ځواب ورکړ. « هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخیرو ته اچول شوی و اوپه کې تر نیمائې زیاتې ذخیرې او یولس آسونه و سوځیدل هغه ټول د ایوبي د تخریب کارۍ اوجاسوسي نظام د کړونو پایلې دي ، زه تاسې ته دا هم ویلاې شم چې زمونږ د جنګې څرنګوالي او څومره والي څخه صلاح الدین ایوبي ته پوره پوره مالومات ر سیږي ، دهغوی جاسوسان د ستاینې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي اوپه پوره ریښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډیره پورې په همدې موضوع خبرې اترې روانې وې چې په مصر او شام کې دا تخریبي کارونه نور څه ډول زیات او تباه کونکې کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته دصلاح الدین ایوبي د حکومت کمزورې اړخونه او قوي اړخونه ورښول ، اخر پریکړه و شوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه درې نجونې ورکول شي.

په دې وخت کې سلطان ایوبي خپلو دوو نائبینو او علي بن سفیان ته د خپلو راتلونکو پروګرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ویل چې هغه په (کرک) باندې د یرغل له پاره تیارې نیسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د برید ورځ یاده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروګرام هم ورکړې و. دا ټول پروګرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملګرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ایوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوریده ، جاسوس عالم یوځل بیا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې یو ډیر مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، یوی نجلۍ ورته وویلې« زه به هڅه وکړم چې صلاح الدین ایوبي ما خوښه کړي ، که چیرې د ډیر لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره بوائې و ساتي ، نوزه به ترې دخلاصون لاره پیدا کړم . زه هیله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړاې شم»

« مالومه نه ده چې هغه مونږ د څه له پاره دلته رابللي یو ؟» جاسوس عالم وویل «تاسو دواړه په یاد ولرئ چې که چیرې هغه تاسو بوائې بوائې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه څخه حیوان جوړ کړئ ، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې هغه شراب و څښي نو بيا تاسو پخپله پو هيږئ چې پر هغه څومره و څښې چې هغه بې هوشه کړي ، نو بيا دهغې وروسته د تيښتې په لارو چارو تاسو پخپله ښه پو هيږئ، بيا تاسو په دې هم پوهيږئ چې دتيښتې وروسته چېرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دې.»

«زه پوهيږم » يوې نجلۍ ورته ويلي « مهدي ابادان»

«هو !» عالم ورته وويل « که چېرې تاسې تر مهدي پورې و رسيږئ نو بيا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې و رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تيښتې له پاره خو هيڅ لار نه تر سترګو کيږي. تاسو خو د ايوبي جنګي منصوبه او پلان واوريد ، د فوځ د کوچ تاريخ په ياد ساتئ ، لاره هم درڅخه هيره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هيڅ ډول خوزښت نه کوي ، يرغل به (کرک) باندې کيږي ، زه هيله من يم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ تر څو زمونږ فوځ د ايوبي د فوځ لارې بندې کړي او ايوبي پخپله هم د همداسې حال څخه په ويره کې دې. (شوبک) ته په وررسيدو سره دا په ځانګړې توګه ياده کړئ چې ايوبي په همواره ځمکه جګړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شميره لږه ده.»

د سلطان ايوبي د خوني څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پاې ته رسيدلې وي ، اونائبين بيرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستې دهغه ځايه څخه بيرته هغه ځاي ته چې دوی په کې کينول شوی وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنګونو کې داسې کينښول چې تا به ويلې چې هيڅ ئې نه دي اوريدلي او نه د خپل چاپيريال څخه خبر دي چې څه تيريږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خو بيا هم هغوی هغه لورې ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چائې په اوږه باندې لاس کينښود او ورته ئې وويل « پورته شه –او زما سره را ځه» دا علي بن سفيان و ، علي نجونې هم له ځانه سره يوړې او هغوی ټول ئې د سلطان ايوبي کمرې ته ورننويستل.

« زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاينه کوم» سلطان ايوبي جاسوس عالم ته وويل او حکم ئې وکړ « ددوی زنځيرونه خلاص کړئ ،...تاسې درې واړه کښينئ» علي بن سفيان بيرون را ووت ، سلطان ايوبي دغه عالم ته وويل « ته دا علم په کوم شيطاني کار کې استعمالوی ، ددې په ځاي چې ته دلته راشی او دخپل مذهب له پاره تبليغ وکړې نوما به د زړه له کومې ستا درنښت کړې و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوی ، ايا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځاي کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورګډ کړې؟ ايا ستا په زړه کې د مقدس صليب ، د سيدنا عيسي ع او د پيغلې مريم ع ته همدا درنښت دي چې د درواغو او دابليسيت په څير ستره ګناه کوئ او هغه هم خپل عبادت ګنئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرايضو کې شامل دي » عالم ورته وويل « هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صليب په خاطر کړي دي.»

« ته وائې چې ما د انجيل او قران ژوره مطالعه کړې ده » سلطان ايوبي ترې وپوښتل ، ايا دهغو دواړو څخه په يوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوی ده چې دا ډول نوی پيغلې شوی نجونې د بدکارۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو رواني کړئ. پردېو نارينه و ته ئې ور واستوئ اوخپل مقصد پرې تر لاسه کړئ ؟ ايا انجيل تاسې ته داويلي دي چې دصليب په خاطر د خپل قوم دلونو عصمت اوپاکي نورو نارينه و ته ور حواله کړئ ؟ ايا تاسې کومه مسلمانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلي چې خپل عصمت ئې نورو ته ور حواله کړې وي»

«زه خو اسلام د عيسايت دښمن ګڼم .» جاسوس عالم ورته وويل –« ماته چې هر زهر تر لاسه کيږي د اسلام په رګونو کې به ئې ورځاې کړم»

« ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د يوڅو مسلمانانو کړچار خراب کړې» سلطان ايوبي ورته وويل .« خو تاسې ددې لارې اسلام ته زيان نه شئ ور رسولې» هغه نجونو ته مخ واړاو ه او ورته ئې وويل «تاسې د چا دکورنيو لوڼې ياست ؟ تاسو ته دا مالومه ده ؟ که خپل اصليت پيژنئ نو ماته ئې ووايا ست.» دواړه چپ ناستې وې سلطان ايوبي وويل ، « تاسې خپل پاکوالې له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کور ډيرې درنې ښځې ګرځيداې شئ ،؟»

« زه غواړ م د احترام وړ ښځه و ګرځم » يوې ورته وويل. « ايا ته ما قبلوې؟ اوکه نه نو ماته يو باعزته خاوند پيدا کړه ، زه اسلام منم او د ګناهونو څخه توبه باسم »

سلطان ايوبي وخندل او د لږ څه فکر کولو وروسته ئې وويل « زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وينو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې ددواړو ځواني اوښايست په قيد خانې کې له منځه ولاړ شي..... واوره نجلۍ !که چېرې ته رښتيا هم د ګناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هيواد ته ليږم ،خو هغه هيواد ستا نه دې ، هغه هم زمونږه دې ، زه به يوه ورځ نه يوه ورځ خپل هيواد ستاسې د پادشاهانو څخه بيرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه ښځه و ګرځه،... زه تاسې درې واړه پريږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه ننويستي وي ، په همدې وخت کې علي بن سفيان د اهنګر سره يو ځاې خوني ته را ننوت. ددرې واړو زنځيرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وويل « علي ! ما دوی پرې ايښې دي .» د علي بن سفيان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډيره وخته پورې د سلطان ايوبي خولې ته کتل، سلطان ورته وويل « دوی ته درې اوښان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره وليږه . داسې آس سپاره چې ډير ذهينه او وړ کسان وي تر څو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبيرته را ستانه شي ، د لارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، اوهمدا نن ئې و ليږه .» هغه عالم ته وويل « هلته په ور رسيدو سره دا غلطه انګيرنه خپره نه کړې چې صلاح الدين ايوبي جاسوسانو ته ښښنه کوي ، زه هغوی د داني په څير ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم.تاسې په دې خاطر پريږدم چې ته عالم ئې ،تاته فرصت درکول کيږي چې د علم روښانه اړخ ووينه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

*****(۷۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر لا تر اوسه پورې نه و پريوتې ، چې هغوی ئې په اوښانو سپاره کړل او د ځلورو ساتونکو سره يوځاې ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانګړې ډول ټاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. يودا چې په لاره کې دغلو خطر و ، اوبل داچې هغوی دصليبي قومندانانو تر مخ ورتلل ، هغوی ښه ځوانان و او د هغوی سورلي هم د ښه او غوره نسل د آسونو څخه ا خستل شوی وه. خو ټول حيران و چې سلطان ايوبي دا فياضي ولې وکړه. د هغه شيوه ددښمن ښځل نه و ، کله چې علي بن سفيان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وويل « علي ! ما تاته ويلي و چې زه يوه جواري کوم، که چېرې ما بيلوده نو يواځې همدومره زيان به را ورسيږي چې ما به پخوا پورته کړې وي اوهغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلي وي ، ددې څخه زيات بل کوم زيان ترې نه تر ستر ګو کيږي .» خو کله چې علي بن سفيان ددې جوارۍ کولو له پاره وضاحت وغوښت نو سلطان ايوبي ورته وويل چې په خپل وخت به ئې درته ووايم»

هلته نور ټول ډير خفه و خو يواځې پريښول شوی کسان د خوشحالۍ نه په کاليو کې نه ځايدل. خوشحالي يواځې په خوشې کيدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره څخه لرې وتلي و، دهغوی اوښان څنګ په څنګ تلل ، دوه ساتونکي مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ويلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهيږي ، دغه ځلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهيدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانګړې توګه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وويل ،« د يسوع مسيح خداې معجزه و ښوله ،ددې نه دا په ډاګه کيږي چې هغه زمونږ سره مينه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دريښتوني مذهب نښه ده ، دصلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان په څير پوه خلک خداې له عقله داسې رانده کړل چې ډير زيات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ،مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وراندې کوو ، او زمونږ فوځ به ايوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې يوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسيدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هيله لرم چې زمونږ قومندانان به جنګ تر حملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې ور خيژي ، مصر به د فوځ څخه خالي وي او دا سوبه به ډيره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجر به لرونکې هم» يوې نجلۍ ورته وويلې ،« مګر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته يوخطر تر ستر ګو کيږي..... خطره دا ځلور ساتونکي دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بيرته ستانه شي. صلاح الدين ايوبي زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځاې دې خلکو ته ورحواله کړي يو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بيا به مو له منځه يوسي.»

« اومونږ بې وسلې يو » عالم ورته په داسې لهجې سره وويل لکه دهغه له زړه څخه چې هغه څو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وويل « تا چې څه وويل هغه درست ثابتيداې شي ، هيڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښنې او بيا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په څير ښايسته نجونې خو بلکل پرېږدې نه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ ته د شپې له اړخه بيدار پاته کيدلو ته اړتيا ده .» هغې بلې نجلۍ وويل ، که چېرې دوی د شپې له اړخه ويده شي نو دوی بايد د همدوی په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږ څه همت او جرأت ته اړتيا ده.»

« مونږ به دا همت کوو » عالم ورته وويل « دا کارکه همدا نن شپه تر سره کړو نو ښه به وي ، تر سهاره به مونږ تر ډيره لرې ځايه پورې ورسيږو .»

دوه ساتونکي مخته او دوه وريسي په خپلو خبرو کې مصروف روان دي ، دهغوی د تللو څخه دا را په ډاګه کيدله ، لکه هغوی ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډيرې ښايسته نجونې دهغوی په ولکه کې دي ، لمر پريوتو ته ورنژدې و ، يوه عالم ته وويل چې اوس مونږ تم کيږو نه ، د شپې اوله برخه سفر کوو ،.... هغوی تلل او د صحرا شپه نوره تياره کيدله ، عالم او نجونو خپل اوښان را نژدې کړل تر څو د ساتونکو د وژلو پلان جوړ کړي ، ډيره لرې يوه شادابه او شنه سيمه مخ ته راغله ، ساتونکي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوی دخوراک څښاک له پاره جاسوسانو ته سامانونه ورکړل اوبيائې د ويده کيدو چمتوالې ونيو ، جاسوس وکتل چې درې ساتونکي ويده شوي دي ، اويو ګرځيده را ګرځيده ، ساتونکي څه ټکار وا وريد او هملته ئې ورمنډه کړه اوهغه ځاې يې په ښه توګه تر سترګو تير کړ او بيرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تير شوي و ، هغه خپل يو بل ملګرې را پورته کړ او په خپله دهغه په ځاې ويده شو. هغه چې را ويښ شوی و هغه د پړاو په چاپيريال کې ګرځيده راګرځيده ، کله به د ځناورو په لور ورته او هغه به ئې کتل او کله به ئې ويده انسانان له نظره تيرول ، عالم نجونو ته وويل ،« مونږ نه شو بريالي کيداې ، دا کمبخته همداسې په پهره ولاړ دي، هر څه چې کيږي ، کيږي به ، ويدې شئ» او هغوی ټول ويده شول.

شپه تيره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تياره غونې و، چې ساتونکو هغوی را پورته کړل او دروانيدو حکم ئې ورته وکړ. لږه شيبه وروسته هغوی يوځل بيا په هماغه ډول سفر پيل کړ چې تيره ورځ ئې درلوده ، درې اوښان څنګ په څنګ ، دوه ساتونکي مخته او دوه شاته ، هغوی يو ځل بيا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوی داسې کومه خبره هم ونه کړه چې داسې شک ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلک بداخلاقه او يا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډيو کې ور ننوتله ، دخاورو او شګو غرونه د منحنی شکله دېوالونو په څير ولاړ و . په هغو کې لارې وی او د غرونو سيورې پرې را پروت و . نجونې وويريدې ، ويره د هغوی په مخونو باندې څرګندېده ، دهغوی له آنده دا ځاې د جرم ، وژنې او ...له پاره مناسب ځاې و. خو ساتونکو دهغوی په لور سترګې هم نه ور اړولې.

« هغوی ته ووايه چې زمونږ سره خبرې وکړي» يوې نجلۍ عالم ته وويل.« د هغوی چپوالې او بې پروائې ما ويروي ، هغوی ته ووايه چې که مونږ وژنې نو سمدستې دې مو ووژني ، مونږ د دې زيات دمرګ انتظار نه شو کولې .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم چپه خوله‌و. هغه د نجونو سره هیڅ ډول مرسته‌نه‌شواې کولې، دوی درې‌واړه دهغو ساتونکو په‌رحم‌و کرم پورې تړلي و...... لمر سر ته راوخوت، نو دوی د هغو غونډیو په‌یوه‌داسې ځاې کې تم‌شول چېرې چې د شګو غرونه‌و او دې غرونو دا ځاې لږ سیوري کړې‌و. په‌همدې سیوري کې دوی لږ څه دمه وکړه، د خوراک په‌وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل، «تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ ؟»

« هغه خبرې چې زمونږ په‌دندو کې شاملې نه‌دې ، مونږ ئې نه‌کوو » د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ. «که چېرې تاسې کومه‌خاصه‌خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ایا تاسې ته‌دا مالومه‌ده چې مونږ څوک یو؟» عالم‌ورنه وپوښتل.

«تاسې درې واړه جاسوسان یاست» ساتونکي ځواب ورکړ. «دا نجونې بدکاره دې دا دهغو د استعمال له پاره دې چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ .تاسې ته مالومه‌ده چې د مصر امیر صلاح‌الدین ایوبي ، الله ج دې دهغې په‌نیکو ارادو کې خیروبرکت وا چوي ، تاسې ولې وبښلئ ؟ مونږ ته‌حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ور سوو او بیرته راستانه‌شو، تاسې له‌مونږه سره امانت یاست ،.تا ولې زما څخه‌دا پوښتنه وکړه؟»

« زړه مې غوښتل له‌تاسې سره خبرې وکړم» عالم‌ځواب ورکړ ،«دومره اوږود سفر د بې‌پروائې او پردېتوب سره کول ډیر ستونزمن تمامیږي ، زمونږه سره په‌دې سفر کې خبرې کوئ اومخته ځئ ،»

«مونږ د سفر ملګري یو ،» ساتونکي ورته‌وویل ، « خو زمونږ لارې جدا دي ، دوه ورځې وروسته‌به‌مونږ یو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په‌خبرو باندې ځان کوڼ کړ لکه‌هیڅ ئې چې نه وي اوریدلي او لرې په‌کتلو شو لکه څه شې چې ویني. هغه د صحرا څخه نبه خبرو ،د صحرا د خطرونو څخه‌نبه‌خبر و ، دهغه سترګې د حیرانتیا څخه او یا د ویرې څخه نورې بوتې راوتلې ، ساتونکي هغه‌لورې ته ، چې عالم ورته‌کتل ، هم وکتل د ساتونکي سترګې هم را ووتې ، هلته لږ څه‌وړاندې په‌دوه سوه‌ګزه فاصله‌کې دوه په‌اوښانو سپاره هلته‌د غونډۍ په‌سرولاړ وو. د سپرو په‌سرونو او مخونو باندې پګړۍ را تاوی شوې‌وې ، د اوښانو پښې‌نه تر سترګو کیدلې ، هغوی د غونډۍ د څوکې شاته و. دې سپرو په‌پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې‌نیولې‌وه، د هغوی انداز او لباس ښوول چې‌دوی څوک دي.

« پوهیږې چې دا څوک دي ؟ د ساتونکو قومندان د عالم‌نه‌وپو ښتل.

«صحرایي غله ،» عالم ځواب ورکړ ،«خودا مالومه‌نه‌ده چې ټول ټال به‌څو کسان‌وي.

« و به‌ګورو » ساتونکي ورته‌وویل ، هغه‌خپل یوبل‌ملګري ته‌وویل«زماسره را ځه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړه په آسونو سواره شول او د غلو په لور وروخوځيدل ، دهغوی سره د تورو ترڅنګ برچې هم وی ، اوښ سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوښان ئي ښکته کړل او له سترګو ورک شول . دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم په نژدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو ته وويل ، « زه فکر کوم ستا اندېښنه صحيح ثابتيږي ، دا غله نه دي دا دصلاح الدين ايوبي له اړخه را ليږل شوی وګړي مالوميږي ، اوکه نه دا ساتونکي به په دومره زړه ورتيا سره دهغوی پسې نه تللاې ، ايوبي غواړي تاسې دواړه ډيرې ذليله او رسوا کړي ، ماته خو مرګ ليکلې دې ، خو تاسې ته به ډيره ويرونکې سزا درکول شي.»

« ددې مطلب دادې چې مونږ ازادې نه يو .» يوې نجلې و پوښتل ،« مونږ تر اوسه پورې بنديانې يو ،»

« همداسې مالوميږې » هغې بلې نجلۍ وويل .

هغه دواړه ساتونکي بيرته راستانه شول ، دهغوی ملګرې او جاسوسان ترې راټول شول . د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نوميده هغوی ته وويل « دا صحرائې غله دې ، مونږ هغوی سره وکتل اوبيرته راستانه شو ، دهغوی شميره نه مالوميږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترګې نيولې وی وائې چې د سهار راهيسې زمونږ ترشا را روان دې ، هغوی ماته وويل چې تاسې د فوځ کسان ياست او مسلمانان ياست ، خودا نجونې مسلمانې نه دې دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ ، مونږ تاسې ته نوره ستونزه نه پيدا کوو ، ما هغوی ته وويلې چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وې ، زمونږ سره امانت دې ، زمونږ په ژوند ئې تاسې ته نه شو درسپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضايع نه کړو ، ما هغوی ته وويلې چې ترهرڅه د مخه به زمونږ ځانونه ضايع کيږي بيا نجونې له ځانه سره وړی شئ .» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې « ايا تاسې کومه وسله استعمالولې شئ؟»

« دې نجونو ته د هرډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده » عالم ورته وويل « له تاسې سره برچې دې ، توري هم شته او غشي او ليندۍ هم ، ددې څخه يو يو وسله مونږ ته را کړئ ،»

«اوس نه » (حدېد) ورته وويل « زه د وخته مخکې تاسې ته وسله نه شم درکولې ، که چېرې د غلو سره ټکر را مخته شو نو بيا به ئې درکړم ،..... مونږ بايد ددې سيمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغوسره د آسونو او اوښانو جګړه و نښته نودا سيمه مناسبه نه ده ، د آسونو د جګړې له پاره دا ډير خراب ځاې دې.»

دوی سمدستي ددې ځاېه څخه روان شول ، ساتونکو ليندۍ په خپلو لاسو کې و نيولې ، او دغشو خلطې ئې را پرانستې ، (حدېد) د ټولو ترمخ و ، ملګرې ئې ورته وويل ،« حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نه ده ، هغوی زمونږ دښمنان دې ، کيداې شي چې د غلو سره يوځاې شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو ته ويل « ددې خلکو نيت مونږ ته صحيح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې د راکولو نه ډه ډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دې ، دوی به تاسې دواړه هغوی ته ور وسپاري او ما به ووژني.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوارړو يو په بل باندې باور نه درلود، اوپه دوارړو باندې د غلو ويره سپره وه، (حدېد) هغه ساتونکو ته ويلي و چې که کوم نقاب پوش درته ترسترګو شي نوماته د وينا پرته پرې غشي وتوغوئ، دهغوی سره به تکړ خامخا کيږی، خو کتل په کار دي چې چېرې به کيږي او څه وخت به کيږي،.... هغوی په ډېره ګړندی توګه مخته روان و، آسونو او اوښانو ته اوبه او ګياه ورکول کيده، په دې خاطر پرې د ډيرې سترتيا اغيز نه ليدل کيده، دغونډيو داسپمه تر ډېره پوري غځيدلې وه، په څو ځايو کې دا قافله د غونډيو په منځ کې هم را تلله، (حدېد) په دې ويريده چې غله د غونډيو دلوړو څخه غشي را ونه وروي، هغه د آسونو دغلولو حکم وکړ، اوجاسوسانو ته ئې وويل چې هغوی دې هم خپل اوښان د آسونو د رفتار سره يوځای کړي او دغونډيو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سيمې څخه ووتل، هيڅ غل تر سترګو نه شو. لمر په پريوتو شو، يو ځل دوه اوښان ددوی په لور د راتللو په حال کې تر سترګو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په يوه ځای کې اوبه مخته راغلې، دوی خپلو څناورو ته اوبه ورکړې، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول، لمر همداسې ښکته روان و ان تر دې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تياره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ويل « دا ځای د جنګ له پاره موذون دي، څکه چې شاوخوا کوم ځنډ نه تر سترګو کيږي.» هغه د آسونو څخه زينونه پرانه نستل، تر څو د اړتيا په وخت کې آسونه چمتو وي، اوښان ئې کينول، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجوني دساتونکو تر منځ ويده کړې، او ورته ئې وويل چې هوښيارې اوسئ ساتونکو ته ئې وويل چې هغوی دې خپلې ليندی تيارې وساتي، ويده کيږي دې نه، څملاستي دې وي، هغه ډاډمن و چې دشپې له اړخه به غله بريد کوي.

(۷۵)*****

شپه نيمائې تيره شوی وه، صحرا ډېره د سکون او اطمئنان نه ډکه او چپ چاپ وه، خو د نيمې شپې نه وروسته يو نا ځاپه د هغوی تر مخه تور سيوري د بوتانو په څير راښکاره شول او بيا دې سيورو منډې او ځغاستې پيل کړې. د اوښانو د قدمونو ټپ ټوپ اوريدل کيده، او ځمکه لړځيدله، د اوښانو شميره دلسو څخه ډېره مالوميده چې يو يو سپورئې درلود، هغوی غوښتل ساتونکي او ورسره بنديان په هسې اخوا دېخوا منډو تررو باندې و ويروي، ددوه درې ځلې تاو را تاوکيدو نه وروسته د غلو دډلې يوه وويل « نجوني مونږ ته را وسپارئ، نو مونږ به ستاسې څخه د نور څه د اخستلو پرته بيرته ستانه شو »

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته يو غشي ورو توغوه، د غشي په لړيدو يو سخت اواز را غې، هغه بل ساتونکي هم په ملاسته ملاسته يو غشي د غلو په لور ور ويشت، دوه اوښانو برېرې وهل پيل کړل او بې واکه شول. (حدېد) نجونو ته وويل « تښتئ مه، زمونږ سره و اوسئ»

د اوښ سپرو څخه ئې کوم يوه وويلې « ور ولويږئ پرې، هيڅ يو هم ژوندې پرې نه ږدئ، او نجوني ترې پورته کړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بیا هم تر لرې لرې پورې د سترګو لید رسیږي. اوښ سپاره د اوښانو څخه را کوز شول او د تورو او برچو جنګ و نښت ، ددوارو ډلو تر منځ جګړې د صحرا زړه چاوه ، هیڅ یو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و ، (حدېد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ایساري کړې وې چې د ساتونکو شاوی د نجونو په لور او مخ ئې ددښمن سره په جګړه کې و ، نجونو څو ځله وویل چې مونږ ته څه راکړئ ، (حدېد) ورته وویل « زما توره زما د تیکي څخه راوباسه ،» هغه پخپله په برچې سره په جګړه بوخت و ، یوې نجلي د هغې د تیکي څخه توره راوویستله ، او ددوارو ساتونکو له منځه ووتله ، خو (حدېد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کیږه مه ، د غلو زیات فشار په نجونو باندې و ، خو د جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کیده .

دا جګړه تر ډیره وخته پورې روانه و ه ، خلکو په خپریدو پیل وکړ ، ساتونکو یو بل ته اوازونه کول ، او بیا دهغوی اوازونه خپ شول ،د جګړې شور او زوګ هم له منځه ولاړ ، (حدېد) خپلو ملګرو ته و رغږ کړ خو هیچا ځواب ورنکړ ، هغه د یوی نجلۍ اواز واورید ، هغه ورته چېغې وهلی ، دهغې د اواز سره سم د یوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو ، (حدېد) و پو هید چې کوم غل نجلۍ د اوښ پر ځاې دساتونکي په آس باندې اچولې او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تر یوه آس ئې ځان ور ورساوه ، په هغه زین همغسې تړلې و ، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ ، هغه د تښتونکو د آس دپښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه ، خو دبلې نجلۍ په هکله هغه ته جوته نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده ، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه ، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر مخ خنډ شي ، آس په هوا کې الوت ، مخکنې آس هم د ښه نسل څخه و یوائخې توپیر دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و .

نژدې د یوه میل په فاصله (حدېد) ته د هغه لمړي آس سیورې تر سترګو شو ، هغه ورپسې همغسې ګړندې روان و اوفاصله رو رو کمیده ، (حدېد) و کتل چې دهغه پسې هم یو اس را روان دې ، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او یا کوم غل. هغه شاته و کتل ، وروسته آس را نژدې شوی و ، (حدېد) ترې وپوښتل «څوک ئې ؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو . هغه خپل تګ ته دوام ورکړ ، او دخپل اس د نور ګړندې کیدو هڅه ئې وکړه ، مخته آس نیغ روان و ، داسې مالومیده چې دهغې واګې د نجلۍ په لاس کې راغلې وی ،ځکه (حدېد) کتل چې اس کله ښې لورې ته او کله کیڼ لورې ته کږیږي او رفتار ئې هم را کمیږي ،..... هغه ور ورسید ، برچه ورسره وه ، هغه په مخکنې سپور د برچې وار وکړ ، خو اس یوې لورې ته شو سپور په څنګ شو خو برچه په اس ولګیده ، (حدېد) اس ودراوه او را و ګرځید ، مخکې سپور هم د خپل آس د را ګرځولو هڅه وکړه ، خو نجلۍ چې دهغه تر مخ ناسته وه د اس واګې اخوا دېخوا کولې او د اس مخ ئې را ګرځیدو ته نه پریښوده ، (حدېد) نجلۍ ته ور غږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه ،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال و ګرځاوه ، (حدېد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدېد) د خپل آسه را کوز شو ، (حدېد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وویل « نجلۍ نشې وړلاې» یوه غل نجلۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولکه کې واخستله اوبل د(حدېد) سره جنګ پيل کړ ، د نجلۍ سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلۍ پرې نبوده ، اوپر (حدېد) باندې ور پريوت ، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ او ورته ئې وويل « ته په آس کينه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلۍ هملته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره ميړانې سره ددواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بيا بيا وويل ، « ددې نجلۍ له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ، » او (حدېد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه « اول به زما ځان ځي اوبيا به نجلۍ له ځانه سره يوسئ ، » او هغه څو ځله نجلۍ ته وويلي « ته دلته ولې ولاړه ئې ، تښته، ددې ځايه تښته.» اخر نجلۍ ورته وويلي « هيڅکله به تا پرې نه ږدم» (حدېد) زخمي شو اويو ځل ئې بيا نجلۍ ته وويلي « زه زخمي شوی يم ،زما دمرګ نه دمخه ددې ځايه ځان وکاږه ، »

يو غل د نجلۍ په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت تر لاسه شو او په يو برچه ئې دهغې تشی سوري کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلۍ يو غل لويدونکې وکوت ،منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننويستله ، هغه نيغ شو خو د (حدېد) برچې هغه نيغېدو ته پرې نښود او د هغه په سينه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د درېدو وړ نه و . نجلۍ هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وويل « ته خو به نبه ئې ؟ ما پرېږده ، په آس کينه او سمدستې د (شوبک) په لور روانه شه ، الله ج به تا په خيريت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دې ، خپلو ملګرو ته ورشه ، داسې بريښې چې هلته به هيڅ يو ژوندې نه وي پاته.»

«په کومو کومو ځايو زخمي شوی ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل.

«نجلۍ ! ما خپل مرګ ته پرېږده .» (حدېد) ورته وويلي « ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائي غل) دکوم ځايه راپيدا شي»

د نجلۍ غلط فهمې او شکوک اوس بلکل له منځه تللې و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وکړې دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پريښولو ، څخه په څرګنده ډه ډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زين سره ئې تړلې د اوبو بتک را پرانسته ، اود(حدېد) پر خوله ئې ورکيښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بيرته د اس د زين سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بيا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځايو کې خوړلې دي ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځايونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالبو څخه ټوټې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و تړلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوی وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراوه او تر آسه پورې ئې يوړ، په ډېره ستونزمنه توګه ئې په اس کينوه ، په خپله په يوه بل آس کيناسته ، نو (حدېد) ورته وويل « زه په اس باندې ځانته نشم کيناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلۍ د عقل اوپوهې څخه کار واخيست ، چې د آسونو پريښول ئې مناسب و نه ګڼل ، دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نورو آسونو واګې ئې هم د يوه اس په زين پورې و ښلولې اوپخپله د(حدېد) پسې سپره شوه. هغې د(حدېد) ملا د خپلې سينې سره يوځاې کړه ، او دهغه سرئې پر خپلې اوږې باندې کېښود .

« د (شوبک) لور را ښوولې شي ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

(حدېد) د اسمان په لورو کتل ستورې ئې و ليدل ، او يوې لورې ته ئې اشاره وکړه او وئې ويل.« په هغې لورې ولاړه شه ، » بيا هغه ورته وويل «زه کيداې شي ژوندې پاته نه شم ، زما وينه روانه ده ، په هر ځاې کې چې زما روح ووځي ، نو هملته مې خاورو ته وسپاره ، او که چېرې تا زما په نيت باندې کوم شک درلود نو هغه له زړه و کاږه او ماته ښښنه وکړه. ما په راسپارل شوې امانت کې خيانت نه دې کړې. خداې دې تا ژوندۍ او سلامته تر خپله ځايه ورسوې.»

آس روان و او شپه نوره په تيريدو وه.

*****(۷۲)

سهار راوخوت او(حدېد) همغسې د نيمې بې هوشۍ په حال کې و ، هڅه ئې کوله خپل ځان په هوش کې راوړي ، وينه ئې دريدلې وه ، خو د ډيرې زياتې وينې د بهيدو په اساس ئې وجود تک ژيړ او مړژواندې ګرځيدلې و ، نجلۍ هغه دخرماو په يوکوچني ځنګل کې را ښکته کړ ، اوبه ئې ورکړې او د آسونو سره د خوراک ځښاک څه شيان تړل شوې و هغه ئې را پرانستل او (حدېد) ته ئې لږڅه غذا هم ورکړه ، د خوراک وروسته دهغه ذهن لږڅه را ژوندې شانته شو. هغه ته دا فکر پيدا شو چې لمړۍ دا د هغو نجونو ساتونکې و خو اوس دهغې بندې دې. نجلۍ هغه څملاوه.

«(شوبک) لرې نه دې شايد د يوې ورځې مزل نور هم وي ، ته يو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه ، ژر به ورسيږې ، زما که وجود ښه و بيرته ستنيږم» حدېد ورته وويل.

« ته بيرته ژندې نه شې تللاې» نجلۍ ورته وويلې ، که چېرې د همدې ځايه بيرته ستنيږې نو ما هم له ځانه سره يوسه ، تا زه ځانته نه يم پرې ايښې ، نوزه به تا څنګه ځانته پريږدم ،»

« زه نارينه يم » (حدېد) ورته وويلې ،« زما زړه دا نه مني چې يوه نجلې دې زما ساتنه وکړي ، ددې نه غوره داده چې زه و مرم.»

« زه د هغو مامولې نجونو څخه نه يم چې په کورو کې لوست او زده کړه کوي ، » نجلۍ ورته وويلې ،« او هغه چې د نارينه د ساتنې پرته يو قدم هم نه شي اېښولاې ، ما يو فوځې نارينه وګڼه ، توپير يواځې په دې کې دې چې زما وسله ، زما ښايست ، زما ځواني او زما غوږه ژبه ده. زه هم ستا په څير ستونزې ګاللې شم ، زه تر (شوبکه) پورې پيدل هم رسيدلاې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا د احساساتو قدر کوم .» (حدېد) ورته وویل « دي غلو مونږ دواړه خومره یو له بله سره را نژدې کړي یو ، خومونږ یو دبل دښمنان یو ، تاسې هڅه کوئ زمونږ دهیواد بنسټونه له منځه یوسئ ، خو یوه ورځ به زه ستا په هیواد باندې د برید له پاره راځم»

« خو اوس زما دوستي قبوله کړه » نجلۍ ورته وویلې « ددښمنۍ خبرې هغه وخت کوه چې رو غیتائې حالت دې ښه شي او بیرته خپل هیواد ته ستون شې .» هغې د(حدېد) د ورمیږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدېد) پورته کیداې شو . هغه پورته شو او تر اسه پورې ولاړ، نجلۍ دهغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کیښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلۍ هم په هماغې آس باندې سپریدل غوښتل ،خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او منه ئې کړه او ورته ئې وویل « اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم .»

« خو ددې سره سره به بیا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کینم .» نجلۍ ورته وویلې « او تا به د خپل ځان سره یوځاې کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره بیا هم هغه نجلۍ په هماغه اس سپره شوه ، او کله چې ئې خپل یو لاس دهغه په سینې باندې کیښود ، نو (حدېد) پرې ښنوده او ورته ئې وویل « ما پریږده چې په خپل توان سره کینم.» خو نجلۍ هغه په زوره ځانته راکش کړ، او دهغه سر ئې په خپله اوږه باندې کیښود ، او د(حدېد) ښخه ئې و پوښتل ، « زه پو هیږم چې ته ما یوه بدکاره نجلۍ ګڼې اوزما ښخه لرې والي کوې»

« نه هیڅکله ، »(حدېد) ورته وویل « زه تا یواځې نجلۍ ګڼم او د خپله ځانه دې دلرې کیدو هڅه کوم ، که چېرې ستا سره د نژدېکیدو هیله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډیرې بې وسۍ په حال کې زما سره قید و وې ، ما کولې شول تا خپله وینځه و ګرځوم ، خوما په خپل ځان باندې د شیطان غلبه پرې نښوله ، اوس راته داسې احساسیږي چې زه په خپل امانت کې خیانت کوم ، زما په وجود کې د ګناه احساس را پیدا کیږي.»

«ته خو تیره نه ئې ؟» نجلۍ ور ښخه وپوښتل. « زه خو چې هر نارینه کتلې یم ، نو په وږو سترګو سره ئې را ته کتلي دي ، ما خو همدومره قیمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ایمان اخستې و .»

« څومره قیمت ؟» (حدېد) ترې و پوښتل.

«یواځې همدومره چې هغوی مې تر خپله څنګه کینول ،اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې اینښودي و .»

« دهغوی سره بلکل ایمان وه نه ، » (حدېد) ورته وویل.

« هر څه چې ورسره و .» نجلۍ ورته وویلې ، « هغه مې دهغوی ښخه واخستل ، او دهغې پر ځاې مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غداري ورواچوله .»

« هغوی څوک و ؟» (حدېد) ورښخه و پوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«اوس ئې درته نه شم ويلای» نجلۍ ځواب ورکړ ، «لکه څنګه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توګه ماته هم خپله دنده ارزښت لري»

(حدېد) چپ پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرۍ شانته بوي احساساوه ، دنجلۍ وينښتان هم د هغه په مخ را لويدلي و . په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډير لرې د هغه سترګې خلاصې شوی لمر هم تر سره راغلې و ، هغه وويل «آس تيز کړه ، زه هيله لرم چې مونږ به د لمر د لويدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسيږو» نجلۍ خپل آس نور هم تيز کړ او صحرا په ګړندۍ توګه دهغوی تر شا پاته کيدله .

*****(۷۷)

لمر پريوتې و او د(شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صليبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو تر منځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و اوويلې ئې چې «زه دا په ډاډ سره نه شم ويلای چې د هغو دواړو نجونو برخليک څه ډول شو ، ما دهغوی د خوندي کولو خو پريږده چې د هغوی د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې د هغوی څخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې بايد را رسولې واې ،ډير ارزښت درلوده . لکه څنګه چې ما تاسو ته ويلي دي چې غلو داړه وا چوله نو ما دوخته په ګټې اخستلو سره ځان يوی لورې ته کړ او تر يوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، يو خو زما ازادول يوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره ويني تويونکی جګړې څخه سلامت را ووتم. هيڅوک هم زما پسې را نه غي.

زه فکر کوم چې هغوی غله او داړه ماران نه و ،د سلطان ايوبي را ليږل شوي وګړي و ،زه دا نه شم ويلای چې هغه مونږ دري واړو ته ولې پخپله سزا را نکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا يوه ډرامه وه . نجوني به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هر ډول اذيتونه به ګالي ، »

« ايا مونږ د هغوی د ازادولو کومه لار نه شو پيدا کولې و؟»يوصليبي حاکم وويلې ،« دا ځان ځارنه خو به ورکول کيږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طريقه ډيره کاميابه ښکاري ، او دهمدې لړۍ ساتل په کار دي ، نورې نجونې تياري کړئ ،.... ټول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووايه چې تا له ځانه سره راوړي دي.

جاسوس عالم هغو ته ويلي و چې هغه څنګه او څه ډول د قاهرې له يوه جوماته و نيول شو . په قيدخانې کې دهغه سره او د هغه ملګرو نجونوسره هغوی څه ډول سلوک وکړ . اوڅه ډول دسلطان ايوبي له اړخه د هيلو پر خلاف ازاد کړل شو . هغه دا هم وويل چې داراز دوی دسلطان ايوبي څخه څه ډول تر لاسه کړې دي . هغه د وخت او تاريخ په يادولو سره وويل ،«صلاح الدين ايوبي به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې يرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ويلي چې لمړۍ بايد (شوبک) و نيول شي ځکه چې دا ډيره ټينګه کلا ده ، خوصلاح الدين ايوبي به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي ، هغه (کرک) کمزوري ګانه او لمړۍ ئې ددې ځاې د نیولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځاې دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز و ګرځوي، اوبیا به د همدې ځاېه د رارسیدلو مرستو او وسایلووروسته په (شوبک) باندې برید کوي ، هغه په ځانګړي توګه دا وویل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبرۍ کې تر یرغل لاندې راوړي ، ددې علت هغه دا وایه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته ، هغه په ځرګندو ټکو کې وویل ، چې که چیرې صلیبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بیا به ورته د ماتې څخه نور څه په مخ کې نه وي هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ویره ښووله ،» جاسوس عالم ټولې هغه خبرې وکړې چې هغه دسلطان ایوبي له خولې اوریدلې وی.

ددومره قیمتي او ارزښتناکه راز په اوریدلو سره ، نجوني د ټولو هیرې شوی ، او په همدې مسئله ئې بحث او خیرنه پیل کړه ، هغوی دې پایلو ته رسیدل چې سلطان ایوبي په غیر مامولي توګه یو تکړه او ذهین جنګجو دي ، هغه چې په (کرک) د برید کولو کوم پلان جوړ کړې دي ،د هغې څخه دهغه دجنګي پوهې ځرګندونه کیږي ، په لاره کې دهغه د جنګ د نه کولوپریکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دي.ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د یسوع او مسیح د خداې ځانګړی فضل دي چې مونږ ته دهغه ددې پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. اوکه نه هغه د (کرک) د نیولو وروسته د (شوبک) په څیر مضبوط مرکز ته ستر خطر پیدا کولې شو...... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ایوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل وحرکت او د دفاع په پلان جوړولو پیل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مخته کړې:

--د صلیبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځاې به همدا د (شوبک) کلاوي ، دسامانونو د رارسیدو ځاې به هم همدا وي اوهمدلته به ذخیرې جوړیږي او جنګ به دهمدې (شوبک) څخه کنترولوو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو ، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوئ ،

--ایوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سیمه کې تم کړل شي ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره زیات شمیر فوځ هلته ور واستوئ ، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوښ سپاره تر ټولو زیات وي. هڅه وکړئ چې د ایوبي فوځ په محاصره کې را ګیر کړئ ، د اوبو په چینو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ ،»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو. هر یو خوشحاله و ځکه دا لمړۍ ځل و چې دسلطان ایوبي کوم جنګي راز دوخته مخکې دوی ته مالوم شوی و اوکه نه هغه به تل صلیبیان تش لاسونه را ګیرول ، خو په دې به د حیرانتیا ځرګندوني هم کیدلې ، چې دسلطان ایوبي په څیر د یو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کیداې شي چې دا جاسوسان ، چې د پرینښولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پریکړه کړې وه ، په یوې بلې خوني کې کینوي اوبیا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واوري، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو یو کار دا هم وکړ چې د فرانسې فوځ چې له دې ځاېه څخه ډیر لرې پروت و دا پیغام ور ولیږه ، چې دفلانکۍ ورځ نه تر مخه هغې ځاې ته ځان ور ورسوئ چې د نور الدین زنګي له اړخه را لیږل شوی کومک سلطان ایوبي ته را و نه رسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې يو صليبي افسر را ننوت ، او د انټليجنس د مشر په غوږو کې يو څه وويل. هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه يوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس اوس را ورسيده ، اطلاع راغلې چې دهغې سره يو مسلمان ساتونکې هم دې. جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمرې څخه ووت ، او وريسې نور خلک هم. نجلۍ (حديد) همملته په برنډه کې څملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه، د آس دې اوږده او ستومانه کونکې سفر د (حديد) زخمونه راپرانستي و، دهغه وينه چې سهار بنده شوې وه ، يوځل بيا روانه شوه ،او بې هوشي پرې را غله ، صليبي قومندانانو د (حديد) په لور هيڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ويل شوي و چې دغلو حمله يو ډرامه وه ، هغوی نجلۍ د لاسو و نيوله ،او خوني ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ. هغه ډيره ارزښتناکه نجلۍ وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروګرام شاته کړ تر څو چې د (حديد) ملهم پټی نه وي شوي ،

د انټليجنس مشر [هرمن] جرمنې و ، هغه نجلۍ لږ څه اخوا يوړه او ورته ئې وويل« ته غواړې د مار د بچي ملهم پټی وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندي را ورسيدې ، او که نه دې څيرونکو به ته د هغو نورو وحشيانو په لاسو کې ورکړې وی چې د غلو په بڼه کې تاسې پسې راغلې و.»

«دا درواغ دي » نجلۍ ورته په سخته ژبه وويلې ،« اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خو دې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل اوزه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پيښه بيان کړه ، او دا ئې هم ورته وويل چې دې انسان ماته بيا بيا ويل چې ماهمدلته پريږده چې ومرم اوته خپلې پښې وکاږه ، »

دصليبيانو په زړنوکې دمسلمانانو پرخلاف دومره نفرت اوکرکه وه چې ددې دومره افسرانو څخه ئې يو هم و نه ويل چې دهغه زخمي ملهم پټی وکړئ ، ان د جاسو س عالم پورې هيڅا ورته توجه ونه کړه. نجلۍ دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخر يو چا وويل چې زخمي دننه خوني ته يوسئ اوسمدستي ئې ملهم پټی وکړئ ، هغه ئې خوني ته بوت اونجلۍ دخپلو افسرانو سره روانه شوه. هغې ته ئې وويل چې ووايې چې څه ډول ژوندۍ پاته شوې ده. هغې دپيښې ټول تفصيل بيان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک اوشراب راغلل ،خو هغې وويل « که چيرې زخمی ته مو خوراک ښناک ورکړې وي نو بيائې زه هم خورم ، زه به هغه يوځل ووينم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه.

« (لوزينا) و دريږه ! » هرمن په پوره دبدبې سره پرې ورغږ کړ،« ته يوځل بيا د صليب د احکاماتو خلاف ورځې کوې ، لمړۍ مو درته د را ننوتلو وويل ، نو تا د زخمي تر پورته کيدو پورې ډډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپين سترګۍ سره بيرون وځې ، دا ټول د صليبي فوځ ستر چارواکي دي ، اودلته دوه صليبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهيږې چې ددې حکم د نه منلو سزا څه شې دې ؟.... لس کاله قيد. اوکله چې بيا ته دحکم نه منل ددښمن د يوه مامولي مامور له پاره کوې نو بيا تاته دمرګ سزا هم درکول کيداې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ایا صلیبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولې چې یوه تجربه لرونکي جاسوسه ئې ، دخپل ځا ن په قیمت خوندي کړې ده ؟ نجلۍ ورته وویلې « زه پوهیږم چې هغه زما ددښمن د فوځ منصبدار دې ، خوزه به هغه ته هغه وخت دښمن ووایم چې کله هغه خپل فوځ ته بیرته ستون شي.»

«دښمن په هر حال کې او په هر ځای کې دښمن وي» یو صلیبي قومندان پرې چیغې کړې او وئې ویل « ثومره مسلمانان مونږ په فلسطین کې ژوندي پرې ایښې دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه یوړ ؟ په دې خاطر نه چې هغوی زمونږ دښمنان دي بلکه په دې خاطر چې هغوی زمونږ د مذهب دښمنان دي ، په دنیا به دصلیب حکمراني وي ، یو زخمی مسلمان زمونږ له پاره هیڅ حیثیت نه لري. کښینه !»

نجلۍ کیناسته اوسترګې ئې د اوښکو ډکې شوی.

*****(۷۸)

بل سهار د (شوبک) په سیمه کې څه بل ډول خوزښتونه روان وو ، دا عسکري ډوله خوزښتونه و . د (شوبک) دسیمې وګړي د دې خوزښتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کې مشغول و ، دکلا څخه فوځیانو په وتلو پیل کړې و ، سامانونه هم له یوه ځایه بل ته وړل کیدل ، د بهر څخه د راغلي فوځ دخیمو د ښخولو له پاره سملاسي ځایونه خالي کیدل ، د لوژیستکي موادو د راټولولو له پاره د اوښانو لیکې جوړې شوې وې، په دې عسکري مرکز کې منډې ترړې رواني وی ، دا ټول چمتو والي د صلاح الدین ایوبي د شونې حملې د مخنیوي له پاره کیده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پیل شوي و چې تیره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و . هر یو فوځي افسر په دې منډو ترړو کې مصروف و او تر څنګ یو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و.

یواځې یوه نجلۍ وه چې ددې ټولو منډو ترړو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلۍ وه چې زخمي (حدید) ئې له ځانه سره را وستې و . دهغې افسر هرمن هغه د (لوزینا) په نامه یادوله ، هغه ته د شپې له اړخه د کانفرانس د خونې څخه نژدې نیمه شپه فراغت په برخه شو . هغې د څارکښې د ځانګړي شبکې سره اړیکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتیا وه ، دهغې څخه د قاهرې د هغه وګړو په هکله را پورونه اخستل و چې نوموړي به هلته ور تلله ، د نیمي شپې وروسته د خوب او د آس د سپرلۍ د ستړتیا څخه هغه نوره په ځان نه پوهیدله ، د کانفرانس نه وروسته یوه افسر هغې ته وویلې و ،« هغه مو ډاکټر ته وسپاره ،ته دهغه په هکله ډیره اندیښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چې داسې احساسات ئې بری ته نه پریږدې .» او دهغې د خپلې ځانګي ستر افسر هرمن هغې ته ویلې و ،« که چیرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (ګې آف لوزینان) په خیر پادشاهان هیڅوک نه ښیي ، هغوی به ته په قید کې ور اچولې وی ، اوس ستا د ساتونکې غم مو خوړلې دې او تا ته دا حکم کیږي چې پس له دې به ته دهغه سره نه وینې.»

«ولې ؟»(لوزینا) ترې په حیرانتیا او نهیلۍ سره و پوښتل.« ایا زه به دهغه ممنویت هم و نه شم کړای ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه هيڅکله !» هرمن ورته وويلې « ځکه چې هغه د دښمن فوځي دې ، اوته دخپلې شبکې مسئوليت درک کولاې شې ، مونږ تا ته دهغه سره د بيا ليدلو کتلو اجازه نه شو درکولاې ، اوهمدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده ، زه دا وينم چې ستا دهغه سره احساساتي اړيکې ټينګ شوی دي او تا ته ددښمن سره داسې احساساتي اړيکې ټينګول نه دې په کار.»

« ماته همدومره ډاډ راکړئ ، چې دهغې علاج به کيږي» (لوزينا) ورته وويل « اوهغه به سم سلامت بيرته واستول شي.»

«(لوزينا) !» هرمن په قهرېدلي اواز سره وويل « زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره ، ته د ډير خطرناک او حساسه دندې د اجراء ځخه بيرته را ستنه شوی يې. سفر دې هم د خطرونو نه ډک و ، تا ته د ارام له پاره لس ورځې رخصت درکول کيږي. مکمل ارام به کوی»

دا خبرې د شپې شوې وې، هغه خپلې خوني ته ولاړه ، د جاسوسو نجونو د اوسيدو ځاې د مرکزي دفتر نه ډير لرې په بل ځاې کې و، دهغې په څير دستري درجې جاسوسې ته به ئې د اوسيدو ډيرې ښې اسانتياوي برابرولې ،په ډيرو ښو او ښايسته خونو کې به ئې د شهزادګيو په څير ساتلې.او هرډول عياشي ورته ميسره وه. دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هيوادونو ته استولې ، هلته به ئې د ګيريدو په وخت کې هر ډول ذلت ، سپکاوی او ستونزې ګاللې ، مرګ او يا مرګوني سزا ئې مقدر و. ددې دندې غوښتنه داوه چې نجونو ته د نړۍ هره اسانتيا ، برابره کړل شي. (لوزينا) خپلې خونې ته د رسيدو سره سم ويده شوی وه ، بله ورځ د هغې جسم د ستړتيا له لاسه ماتيده ، هغې نه غوښتل را پورته شي ، خو هغه راپورته شوه ، سهار ناشته ئې وکړه او بيرون ووتله ، دهغې د څنګ سره اوسيدونکې نجونې راغلې هغوی غوښتل دهغې څخه د قاهرې خبرې واورې ، خو هغې ورته په ډيره لنډه توګه يو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه.

*****(۷۹)

هغه ډيره لږه تللې وه چې ورسره ئې يوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه يوځاې شوه او ترې وئې پوښتل ،« لوزي چيرې ځې ؟ تو خو ډيره اندېښمنه ئې ، دا د ستړتيا اغيز دې ، او که بله کومه ځانګړې پيښه در پيښه شوی ده ؟ ايا رخصتي نه ده درکړل شوی ؟»

« رخصتي راکړل شوی ده » هغې ځواب ورکړ ،« يوه ځانګړې پيښه شوی ده چې زه ئې ډيره اندېښمنه کړې يم.» هغه د خپلې ملګرې سره د يوې ونې د سيورې لاندې کيناسته او ټول هر څه چې ورپيښ شوي و ورته ئې بيان کړل ، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړي و هغه ئې هم ورته بيا ن کړل اوورته ئې وويل چې « زه غواړم د(حديد) سره ووينم ، زه ويريږم چې دهغه به علاج نه وي شوی ،او د ښاره به ئې بيرون ويستلې وي او يا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«تاته خو ویل شوي چي ته ئې د هغه سره د لیدلو کتلو څخه منه کړې ئې ،» ملګرې ئې ورته مشوره ورکړه چي «دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا ګیر کړي نو بیا پو هیږې چي سزا به ئې څه وي ؟»

« دهغه وګړې له پاره زه د مرګ سزا اخستلو ته هم چمتو یم.» (لوزینا) ورته وویل.« ماتا ته وویل چي هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو ګواښ نه و ، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم وای نو یو څو ورځې به ئې خرابه کړې وای او بیا به ئې کوم امیر کبیر باندې پلورلې وای،خو (حدېد) زما ددې انجام څخه ښه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر ګواښ سره مخ کړ. غلو هغه ته ویلي و چي نجوني مونږ ته راکړه او تاسو دخپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهیده چي زه پاکه نجلۍ نه یم ، خو هغه زه امانت و ګڼلم.»

« ته دهغه له پاره احساساتي او جذباتي شوی ئې» ملګرې ئې ورته وویل.

«هو » (لوزینا) ځواب ورکړ. ما دهرمن تر مخه خپل جذبات ښکاره نه شو کړای خواوس خپل زړه ستا تر مخه ږدم ، ته هم زما ملګرې ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شي دي ؟ مونږ یوه ښکلې توره او خواږه زهر یو . زمونږ وجود دنارینه و د تفریح اوفریب له پاره استعمالیږي ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هیڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالی احساساوه ، خو ددې سړې جسم چي ما د خپل جسم سره یوځای کړ نو زما په وجود کي هغه ټول احساسات ، چي ما فکر کاوه په ما کي نشته ، را وپاریدل . زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د یو چا محبوبه ګرځیدلې یم ، کیدای شي دا د همغې اغیزوي ، چي ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د یوي حکمرانې شهزادګۍ په څیر ګاڼه.....

« ماته ئې دومره لارې او طریقې ښوولې دي چي دهغې په واسطه ډیر ستر اوظالم حکمرانان هم په خپلو دوو ګوتو نڅولې شم ، خو غلو زه یوه پلورونکې څیز و ګڼلم ، زه ئې دومره را ښکته کړم ، چېرې چي زما په څیر نجوني هره شپه پلورل کیږي اویا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کیږي او هغوی ئې د حرم سرا یو وینځې جوړوي. دغه سړې چي نوم ئې (حدېد) دي زه ددې سطحې نه را پورته کړم. ددې د مخه هم زه دهغه په قید کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې وړ و نه ګڼلم چي ما دخپلې ساعت تیرۍ اله و ګرځوي ، اوهغه داسې کولې هم شول هغه زه له سترګو غورځولې وم ، اوبیا کله چي هغه زما دعزت دخوندې ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نو زه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غیږ کې راونیو او دخپلې سینې سره مې یوځای کړ. اوبیرته هغې سطحې ته را غلم د کومې څخه چي زه غورځول شوی وم. ما ته د صلاح الدین ایوبي خبرې هم را په یاد شوی ، هغه ماته ویلي و چي ته ولې دکوم عزتمنده سړې سره واده نه کوی ؟ ما په خپل زړه کې ویلې و چي د ا مسلمان څومره بې عقله دي ، خو زه اوس احساسوم چي زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وایم چي زه اوس جاسوسي نه کوم ، هغه سبق ئې چي زما په مغزو کي د کوچنیوالي څخه اچولې دي ، هغه د صحرا ویریدونکې شپې ، د غلو ویرې او د (حدېد) د جسم حرارت او دهغې د وینی بوي زما څخه لرې کړې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«که چېرې تا دومره اوږدې خبرې هم نه واې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوې؟» دهغې سهیلۍ ورته وویلې ،« خو ددې حقیقت نه دې خبرول اړین ګڼم ، هغه به ددې ځاېه ځې او ته به ورسره نه شې تللاې، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وي نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شې کتلې ، که چېرې و نیول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه یوسې.»

« ته زما سره مرسته وکړه ،«(لوزینا) ورځخه غوښتنه وکړه ،«دا را ته ډاګیزه کړه چې هغه چېرې دې ، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه ، نو زما زړه ته به ارام را پیدا شي.»

« هو کې !» سهیلۍ ئې ورته وویل.زه دا کار کولې شم ، ته بیرته خپلې خونې ته ولاړه شه ،»

هغه خپلې خونې ته بیرته ولاړه اوسهیلۍ ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

*****(۸۰)

په قاهره کې هم د فوځې خوزښتونو نښې را برسیره کیدې ، فوځ ته جنګې تمرینات ورکول کیدل ، یو څو دلګې ئې جدا کړې و. هغوی ته ئې د شپینې غلچکې عملیاتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شمیرې سره د دښمن په زیاتو فوځونو باندې بریدونه کول ، او د [ترپ او د خرپ] تمرینات ئې ورکول. دا تمرینات په دې ترتیب سره روان و چې دشپې له اړخه به هم فوځې دلګې د عسکرې تم ځاېو څخه بیرون استول کیده. سلطان ایوبې په خپله ددې تمریناتو سره زیاته علاقه درلوده ، هغه به هره څلورمه او پنځمه ورځ اعلی قومندانانو ته او ان تر دلګیو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشو او انځورونو په مرسته ، جنګې لوبې ښوولې ، هغه ددې روزنې بنسټیز اصول دا ډول کیښول چې:

- دکم شمیر په واسطه زیات شمیر دښمن ته زیان رسول ، او د وسلې څخه زیات د عقل اوفکر استمالول ،
- د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل ، مخامخ برید نه کول ، د لس دولس کسانو دغلچکې عملیاتو په واسطه دښمن ته زیا ت زیان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا یا ښار تر اوږدې محاصرې لاندې د نیولو لارې چارې او یا د کلا ګانو په دېوالونو کې ئې د نقب(سورې) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د ټولو اوښانو ، کچرو او آسونو څخه لیدنه کړې وه ، کمزورې او یا عمر خوړلې ځناور یې ورځخه جدا کړې و، د برید وخت او ورځ ټاکل شوی وه ، هغه منصوبه چې سلطان ایوبې د فلسطین د سوبې له پاره جوړه کړې وه ، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کامیابۍ سره دداخلیدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې دتم ځاېو په هکله هم فکر کیده.

ددوارو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې یو بل به د تل له پاره له منځه وړې او نابوده وي به ئې. د صلیبیانو د چمتوالې دایره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه ، هغوی په دغه پراخه دایره کې د سلطان ایوبې له پاره داسې ځنډۍ برابروله ، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان ورکيده ، دهغوی چمتوالي د سلطان ايوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته وررسيدلي و.

ددې پراخه تياريو په منځ کې هلته په (شوبک) کې يوه بله لوبه هم روانه وه ، خو دې لوبې د جنګ سره هيڅ ډول اړيکی نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړيکي تړل شوي و. (لوزينا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حديد) له پاره ناقراره وه، او سهيلې ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حديد) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهيانو په روغتون کې تر سترګو کيداي شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزينا) په ګډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ور په برخه و. خو ددې سره سره بيا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزينا) سره چې کوم زخمي را غلي و هغه اوس چېرې دي؟ نو هغې ته به همدا يو ځواب ورکول کيده « ما خو هغه نه دې کتلې » ، په دريېمه ورځ يو افسر ورته په غوږو کې وويل چې دهغې لږ څه علاج کړل شوی دې او دهغې وروسته د مسلمانانو پنډغالي ته ليږدول شوی دې،

کله چې سهيلې دا خبر (لوزينا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي را غله ،« د مسلمانانو پنډ غالي !؟» دا يو ويرونکې ځاې و، په هغه ځاې کې د پخوانيو جنګونو مسلمان بنديان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صليبيانو د کوم جرم پرته په اشغالي سيمو کې نيولي و.

دا مسلمانان به ډير وخت د هغه قافلو څخه نيول کيدل چې صليبيانو به لوټولې ، دا پنډغالي بنديخانه نه وه، او نه د جنګي بنديانو پنډ غالي و، دا يو بيګار پنډغالي و ، چې دا سې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصيبه بنديانو کوم ريکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حيوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتيا پيښيده ددوی څخه به ئې د اړتيا وړ وګړي هلته وروړل اوکار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په خيموکې اوسيدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کيده چې ناروغتيا به ئې مامولي وه ، که چېرې ناروغتيا به زياتيدله ، نو بيا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ، دا دبدنصيبه مسلمانانو يوه ډله وه ، چې يواځې ددې جرم سزا ئې تيروله چې مسلمانان دي ، سلطان ايوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پنډغالي په هکله خبر ورکړې و ،

(حديد) ئې هم همدې پنډغالي ته ور ليږلې و ، او د (لوزينا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه وينې، هرمن ته شک پيدا شوی و چې دا يوه جذباتي تړون دې خو(لوزينا) دهغه حکم نه و منلې ، کله چې هغې واوريدل چې (حديد) د مسلمانانو په پنډغالي کې دي ،نو هغې خپلې سهيلې ته وويلې چې هغه به (حديد) ازادوي ، سهيلې دهغې د احساساتي حال په کتلو سره دمرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې دېوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وويل چې هغه يو زخمي راوړي چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هيچاته هم نه وائي. ډاکټر ترې د دې علت و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښته ، نو(لوزينا) ورته وويلي «هغه يو غريب شانته مسلمان دې چې زما دکورنۍ ډير خدمت ئي کړې دې.
هغه چېرې په کومه جګړه کې زخمي شويدې ، دهغه په جيب کې څه نه شته نو په دې خاطر ئي ډاکټر علاج نه
کوي ، څرنګه چې دلته ټول ډاکتران عيسايان دي نو په دې خاطر دمسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل
علت ئې دادې چې که چېرې د ښار ښاروال ته داخبره ورورسيږي چې ددې مسلمانانو تر منځ جنګ جګړه
شوی ده نو بيا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پنډغالي ته ئې ليږي ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې
دخدمت بدله ورکول غواړم ،چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه دشپې له اړخه راوړم ووايه چې ستا
به څومره اجرت کيږي. زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم.

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزينا) هغه ته دا ونه ويل چې هغه څوک ده ، همدا
ئې ورته وويل چې هغه د يوې عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ دښايست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت
غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزينا) ددې ډګر او فن ماهره وه ، هغه د نارينه و په سترګو پو هيدله ،
هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکټر د موم په څير ويلي شو، (لوزينا) دسرو زرو څلور سکې دهغه مخته
کيښودې ، اوکله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونيوه نو وئې ويل ، چې ستا څخه زياته بله قيمتي
سکه نه شته ، نو(لوزينا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وويل« ته چې څومره قيمت غواړې درکوم ئې ، خو
زما کار اول وکړه.»

ډا کټر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د رازه ډکه مالوميږي ، خو د (لوزينا) په کتلو سره ئې د ا خطره
قبوله کړه ، او وئې ويل « راوړه ئې ، همدا نن شپه ، يا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئې ، که زه ويده
شوی وم را ويښ مې کړه ،» هغه په يوه لاس کې د طلا سکې اوپه بل لاس کې ئې د (لوزينا) لاس و نيوه.

*****(۸۱)

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زياته اوخطرناکه مرحله د (حديد) د پنډغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او
داچې هغه څه ډول د پنډغالي څخه را وويستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئې داو
چې په هغو بدنصيبه بنديانو کې د تيښتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوی د
مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پريوتو نه وروسته به ئې بيرته را وړل ، ددوی ټوله شميره يو نيم زر کسان
برابريدل ، د(لوزينا) ملګرې د پنډغالي په اړوند څه مالومات تر لاسه کړي و ، چې په هغې کې يو دا هم و چې
زخمي اوناروغ بنديان يو عادي کلينيک ته هره ورځ ور استوي ، چې يواځې يو کس ساتونکې ورسره وي ،
په بله ورځ (لوزينا) د خپلې سهيلۍ سره هغه ځاې ته ورغله چې ناروغ بنديان ئې را وړل ، هغوی ډير
انتظار و نه کړ، د پنځه ويشت دېرش ناروغانو يوه ډله ئې چې ډير سوکه سوکه راتلل ،دهغوی ساتونکې په
لاس کې کوتک نيولې و او د حيواناتو په څير ئې پرې چغې وهلې او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو
ئې وهل او ټيله کول به ئې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوارہ نجونې مخته ورغلې هغوی خپل ځانونه داسې و نيول لکه څوک چې سيل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تيريدله نو هغوی هر يوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزينا) ټکان وخوړ ، (حدېد) هغه ته په غضبناکه سترګو کتل ، هغه چغې نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائې تللې وه چې (لوزينا) د زخمې کيدو تر مخه کتلې وه ، د (حدېد) اوږې را پريوتې وي ، او کالي ئې په وينه ککړ ، وينه ئې وچه شوی وه. د (لوزينا) په سترګو کې اوښکې را غلې ، خو د (حدېد) په سترګو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واړاوه ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو(لوزينا) و د هغې ملګرې د ساتونکې سره داسې خبرې پيل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و . هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وويل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بنديانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلينيک کې نور ناروغان هم وو ، ډير هجوم مالوميده ، بنديان ئې يوې لورې ته کينول ، (لوزينا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملګرې ئې ساتونکې په خبرو کړ .(حدېد) د يوال ته تکيه وکړه او کيناست ، دهغه د روغتيا حالت ښه نه و ، (لوزينا) د سترګو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو(لوزينا) ورته په کلاره وويلې « ماته حکم شوی چې له تاسره هيڅکله هم و نه وينم ، کينه ، مونږ به دا نه څرګندوو چې مونږ خبرې کوو.

« زه پر تا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وايم » (حدېد) ورته په کمزوري مګر غضبناکه اواز سره وويل، « ما ته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندې کړې ، هغه زما دنده وه ، ايا تاسې د يوه دندې د اجراکونکې سره همدا ډول سلوک کوئ ؟»

« چې شه حدېده !(لوزينا) ورته په غبرګوني اواز وويل « داخبرې به بيا کيږي ،ماته ووايه چې ته دشپې په کوم ځای کې ويده کيږې ، نن شپه به تا له هغه ځايه راباسم .»

(حدېد) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزينا) هغه ته د اوښکو په تويولو په ډير سخته توګه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه اوفريب نه ورکوي ، (حدېد) ورته وويل چې په هغه ځاې کې چې هغه ويده کيږي دهغه ځايه راوتل ګران کار نه دې ، خو چې را ووځي نو هغه به ځي چيرې ؟... هغوی ډير ژر د تيښتې پلان جوړ کړ.

*****(۸۲)

د مسلمانانو پنځه غالی په داسې درانه خوب بيده و لکه دمړو هديره . ساتونکې هم ويده شوی و. ددې ځايه تر اوسه پورې څوک تښتيدلې هم نه و. اوکه تښتيدلې هم وائې نو چيرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاګيزه وه چې که چيرې کوم يو و تښتې هم ،نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمړۍ برخه پاې ته رسيدلې وه ،چې دېوی پخوانۍ شکيدلې خيمې څخه يو کس دګيډې په خويدو سره بيرون را ووت ، او تر هغه ځايه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترګې پرې نه لګيدې ، مخکې هغه ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تياره کې هم د کجورو ونې په سترګو شوی ، مخته ورته يو سيورې د سرنه تر پښو پورې پټ تر سترګو شو ، خويدونکې راپورته شو او دکجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه (حدېد) و او (لوزينا) دهغه انتظار کاوه.

« تيز تلاې شې؟» (لوزينا) ترې و پوښتل.

«هڅه به وکړم» (حدېد) ځواب ورکړ.

دپنډغالي څخه پوره لرې تللي و مخته پراخه نا اباده سيمه پرته وه ، ستونزه داوه چې (حدېد) تللاې نه شو. (لوزينا) ورته لاس ورکاوه تر څو ګړندي ګامونه واخستلاې شي هغه ته ئې په لاره کې وويل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي. هغې د (حدېد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې اوبيا د ډاکټر کور هم راورسيد ، دري څلور ځلي ټک ټک نه وروسته ډاکټر بيرون راووت ، او (حدېد) ئې سمدستي دننه يوړ . د (حدېد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ويل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کيږي. ددې خبرې په اوريدو سره د(لوزينا) مخته يو ستونزه را غله ، او هغه داوه چې ددومره ورځو له پاره به (حدېد) په کوم ځاې کې پټوي ، بيګار پنډغالي ته ئې هم بيرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاوه. ډاکټر دهغه علاج پيل کړې و ، نو ورته ئې وويل چې دې ته د ډيرې قوي او ښه غذا اړتيا ده.

(لوزينا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وويل چې په کوم ځاې کې چې دې اوسي نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کيږي ،ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره ګټه ور دي هغه ورکړه ، ته چې له ماڅخه څومره اجرت غواړې همغومره درکوم.

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډير زيات و ، (لوزينا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وويلې ،« ته پر ما ډير خطرناکه کار تر سره کوې ، زه پو هيږم چې دا شخص مو دمسلمانانو د پنډغالي څخه راوړې دي. اودا د مصر د فوځ سپاهي دې ، ته له دې سره څه اړيکې لرې ؟ ته چې ماته زماد غوښتلو سره سم اجرت راکوې نو ستا دا راز به هم زما له کوره بيرون نه وځي.

« ماته منظور ده » (لوزينا) ورته وويلې ، اوډاکتره دا هم واوره چې که داراز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شې.

ډاکټر (حدېد) په يوه خالي کوټه کې څملاوه ، اوهغه ته ئې وويل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسې ، هغه ورته شيدې او ميوه راوړه ، او(لوزينا) ئې يوې بلې کمرې ته يوړه ،.... بله ورځ (لوزينا) او دهغې سهيلۍ د پنډغالي جاسوسې وکړه ، کلينيک ته ولاړې ، ناروغ قيدېان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصې فن له مخې ئې دا ډاګيزه کړه چې د(حدېد) په ورکيدو سره په پنډغالي کې کوم بدلون نه دې راغلې اونه کومه هنګامه پيدا شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې تيريدې ، او څرنګه چې ډاکټر دخپلې خوښې قيمت اخسته نو په دېخاطر هغه (حدېد) هملته له ځانه سره پټ ساتلې و، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله، (لوزينا) به هر ماښام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کيناستله او ډيروخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تيراوه ، په همدې جريان کې شل ورځې تيرې شوې ، د (حدېد) زخمونه هم را ټول شوي و ،روغتيائي حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزينا) ډاکټر ته وويل. چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځايه څخه باسي.

بله ورځ هغې خپله سهيلۍ بيا استعمال کړه ، د يوې کمې رتبې افسر چې تل به دهغې دسهيلۍ ترشا د تنګولو له پاره د هغې پسې ته ، په يوه چل را ګير کړ. افسر ئې په يوه کوټه کې بند کړ او (لوزينا) ترې عسکري کالي و کمبل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپير لوي خاورين دېوال و اوځلور دروازې ئې درلودې ، چې دشپې له مخې به تړل کيدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا دروائې پرانستې وې ، ځکه چې دسلطان ايوبي د راتلونکي يرغل له پاره د فوځيانو اودهغوی له پاره د سامانونو تګ را تګ روان و .

دلمر دپريوتو تر مخه ،د کلا د لوی دروازې په لور يو صليبي افسر په اس سپور روان و د هغه په ملا باندې را ځوړنده توره دمسلمانانو په څير کړه نه وه بلکه نيغه ځوړنده وه ، او لاستې ئې د صليب په شکل و ، هغه له هره اړخه صليبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوښانو يوه بار کړل شوی قافله بيرون روانه وه ، داسې ښکاريده چې د آس سپور افسر ددې کاروان سره يوځاې روان دې ، هغه دروازې ته ورسيد ، نو دصليبي جاسوسي شبکې مشر هرمن ددروازې څخه داخليده ، هغه بيرون له کومه ځايه را ستون شوی و. هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خندا ځوا ب په خندا ورنکړ. هرمن چې څو قدمه مخته راغې نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزينا) ورته تر سترګو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډيره تيزۍ سره د خپلې کمرې په لور ولاړه،

د علي بن سفيان په څير هرمن هم په څارکښۍ کې پوره ماهر و ، هغه سمدستې خپل آس ددروازې په لور واړاوه ، او ور وئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړي ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بيرون چې ووت هر من وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تير شوی و دومره لرې تللې دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بيکاره و . هغه آس سپور د دروازې څخه د وتلو وروسته سمدستې خپل آس په ځغاسته کړې و ، اس ئې هم ډير تيز تلونکې و، اوپه دې ترتيب (لوزينا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه.

*****(۸۲)

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وګرځاوه او بيرته دننه ولاړ ،ترهر څه لمړې د مسلمانانو پنډغالي ته ولاړ، او دهغې ځاې د ساتونکي څخه ئې د (حدېد) دننبو ننبانو ويلو وروسته وپوښتل چې هغه چېرې دې ، خو په هغه خيمه کې چې (حدېد) ساتل کيده د هغې ملګرو وويل چې يو سهار هغه ددې ځايه غايب شوی ، مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وګڼله چې شايد هغه ئې اخوا دېخوا چېرې وړې وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چې دصليبي فوځ په بڼه کې يې ددروازې څخه وتلې وکوت ، هغه د نورې زياتې پلټنې له پاره د (لوزينا) کمرې ته ولاړ ، هغې خپل سر په لاسو کې نيولې وه اوژړل ئې.

«ايا هغه تا و تښتاوه ؟»هرمن تري په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل « که درواغ دې وويل نو په پلټنه کې به ئې درباندې ثابت کړم چې هغه ته تا دتيښتې ټولې لارې چارې برابرې کړې دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغو د ويلو اړتيا » (لوزينا) ورته وويل « زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډېره نښايسته دوکه او فريب دې ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر درېښتيا په ويلو ځان مرګ ته ورکړ.» دهغې په اوازکې پرکالې وه چې هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښې ئې په لړزيدو شوی ، ورسره نژدې يو ګيلاس پروت و چې يو څو څاڅکې اوبه ئې درلودې هغه ګيلاس پورته کړاو د هرمن په لور ئې په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئې ويل « ما خپل ځانته د مرګ سزا ورکړې ده ، ددې ګيلاس دغه څو څاڅکې اوبه ددې ګواهي وايې چې ما خپل ناپاک جسم ته د مرګ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چې د خپل قوم سره مې غداري کړې وي او د قوم او ولس دښمن مې د قيده خلاص کړې او د تيښتې لارې چارې مې ورته برابرې کړې دي. بلکه زما جرم داو چې زه هغه انسانانو ته ددوکې د ورکولو له پاره تللې وم، چې دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دي. دهغوی څخه هغه ثلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه يانه ، خوهغوی زما د عزت دخوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه. او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئې دهغو غلو د خولې څخه را وويستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو. زه رېښتيا وايم او مړه کيږم، دا به ډېر ډاډمن مرګ وي».

هغه لويدلو ته نژدې وه نو هرمن ئې د لاسه ګيلاس واخست اوهغه ئې و نيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئې ځان وويست او لرې ترې و دريده ، په ژړغوني اواز ئې وويل چې « ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلې دې. دغې زهرو په دې کې رېښتاوی ور ننويستې دي ، تاسې ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،.... هو هغه ته ما دتيښتې زمينه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځې پټ ساتلې و . هغه ته ما د فرينډس درويشي را پته کړې او وراغوستې مې وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللاې مګر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولاې ، په دې خاطر ما زهر و څښل ، که چېرې تا زه نيولې هم نه وې نوما زهر څښلې و ،»-- هغه په پالنګ باندې پريوته ، هرمن ته د هغه اخرې خبره تر غوږو شوه « په رېښتيا ويلو سره په مرګ کې خومره سکون دې » هغې خپله اخري ساه داسې واخسته لکه د سکون ډکه «اه».

کله ئې چې هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چې « ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئې د مړينې خبر ورکړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغې کورنۍ همدا مونږ و ،» هرمن ځواب ورکړ ،« هغه په لس يولس کلنۍ کې د کومې قافلې څخه را تښتول شوې وه »

د صلاح الدين ايوبي د فوځ د کوچ دريمه ورځ وه ، صليبيانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زيات شمير فوځونه استولي و . د پلان په مطابق حمله په (کرک) کيدونکې وه نو په دې اساس صليبيانو د (شوبک) څخه هم زيات شمير فوځونه کرک ته ور استولي و ، هغوی د خپلو فوځونو يو برخه د شام په لور هم استولي وه ، تر څو چې د نور الدين زنګي د مرستندويه فوځونو د راتګ مخنيوي وکړي ، د همدې فوځ يوه برخه هغوی په لار کې د سلطان ايوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ور واستولې وه . دکوچ په وخت کې سلطان ايوبي خپل فوځ په درې برخو ويشلې و ، او درې واړه برخې ئې يو له بله څخه لرې لرې ساتلې وې ، کله چې هغه هغې ځاې ته ورسيد چېرې چې د صليبيانو سره ټکر کيدل و ، نو هغه ددرې واړو برخو قومندانان او د هغوی نائبين خپلې خيمې ته راو بلل.

«مونږ اوس هغه ځاې ته راغلي يو چې زه بايد تاسې ته راز را څرګند کړم ،» سلطان ايوبي ورته وويل ،« تاسو به حيران شوی ياست چې زه تاسې ته دا ويل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې يم ، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي ياست ، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم ، زمونږ منزل (شوبک) دې ، يوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې يوئې عالم او دوه نورې ئې نجونې وی ولې ازاد کړل ، او هغوی ته مې ولې ساتونکي ورکړل ،ددې پوښتنې ځواب واورئ ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کينول ، منځنۍ دروازه مې پرانستې پريښوله ، او علي بن سفيان او دوه نورو نائبيونو ته مې په لوړ اواز وويل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکي تاريخ باندې په(کرک) حمله کوم ، زه پوهيدم چې جاسوسان ئې اوري ، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله ، چې زه د صليبيانو سره په پراخه ډګر کې د جنګ څخه ويريږم....

همدا ډول خبرې مې د هغوی په غوږونو کې ور واچولې او ازاد مې کړل ، او ساتونکي مې ورکړل تر څو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسيد چې په لاره کې يوه پيښه و شوه ، غلو يوه نجلۍ او درې ساتونکي وژلې دي، څلورم ساتونکي پرون شپه د (شوبک) څخه بيرته را ستون شوی دي ، هلته چې زمونږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسيدلي او همغه زما پلان ته بريا ورکړې ده ، صليبيانو خپل فوځ زما د خوښې په مطابق ويشلې دې ، اوس ستاسې د فوځ د ښي لورې برخه د صليبيانو د ډير ستر فوځ ښي لورې د فوځ څخه څلور ميله لرې دې»

هغه د ښي لورې د برخې قومندان ته وويل « نن به دلمر د پريوتو نه وروسته ، خپل اس سواره دوه ميله مخامخ مخته يوسې ، بيا به کيڼ لورې ته شې او څلور ميله به مخامخ ولاړ شې بيا به ښي لورې ته دوه ميله نور هم ولاړ شې ، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په ستر ګو شې ، بريد کول ستا کار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا به ډېره ګړندۍ حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه يې يوسئ او بيرته را ووځئ ، اوهماغه ځايو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځايه چې تللي وئ ، دويمه برخه به د ماښام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه ميله لرې به بيا کېنې لوري ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژيستکي موادو قافلې تر سترګو شي ،ددې تر څنګ به تاسې ددښمن تر شا ياست. دورځې له اړخه به دښمن د ښي لورې ډلې تر يرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتئ ، دورځې ډير وروسته راځئ ، دشپې له اړخه به بيا بريد کوئ ، خو دريږئ به نه. که صليبيان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا بريد کوي او دښمن به راټوليدو ته نه پريږدئ ، دغه دريمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوې ده دښمن په صحرا کې سرګردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکې او د څښاک مواد مه پريږدئ چې ور ورسيږي ، او کله چې د اوبود چينو څخه لرې شول سمدستي په هغو چينو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنګ له پاره به تم کيږئ نه ، د سرتيرو ډلې به تل د هغوی په حيواناتو باندې اور ورو ي.

د ا د (۱۱۷۱) زيږديز کال اخري ورځ وه چې د(کرک) د اوسيدونکو د اوږود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په خير مهمه کلا د سلطان ايوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زيات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او يو شميرئې په دښتو کې د سلطان ايوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره ميشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسيدونکو سره هيڅ کومک نه شو کولاې ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، دصليبيانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جګړه نه کوي ، هغوی د غلچکې او کمانډو عملياتو په واسطه هغوی وار خطا کړې دي ، دهغوی دخوراکې موادو قافلې له منځه تللې وی ،په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صليبيانو دې فوځ د جنګ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللای نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صليبيانو د کلا او د ښار ددېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډيره کلکه مقابله وکړه خو دسلطان ايوبي نقب ويستونکو ډلو دېوالونه مات کړل ، دا محاصره يوه نيمه مياشت روانه وه ، اخر سلطان ايوبي (شوبک) ته ور ننوت ، تر ټولو لمړۍ هغه د بيګارانو پنډ غالي ته ورغې چبرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، دصليبيانو صحرائې فوځ په ډيره بې نظمۍ سره د(کرک) پورې را ورسيد چبرې چې ډيرې فوځيان بيکاره ناست و اود سلطان ايوبي د ورتللو انتظارئې کاوه.

*****(۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلي چې داسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسې ، جرمني ، ایټالیې او ....دکوموکومو ځایو څخه دلته راغلي و»(عماد هاشم)

او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه:(٨)

د (١١٧٢) زیږدیز کال دویمه میاشت په تیریدو وه ، د (شوبک) کلا دمجاهدینو په ولکه کې راغلې وه خو په ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړودوړ روان و. عیسایانو دخپلو کورنیو سره یوځای دهغه ښاره د تیښتې هڅې کولې ، څه خو لا پخوا تښتیدلي و. هغوی ویریدل چې لکه څنګه چې هغوی د خپلې واکمنۍ په وخت کې د (شوبک) په اوسیدونکو مسلمانانو ظلم او تیري کړې و نو په همدې توګه به اوس مسلمانان هم د هغوی د ژوند ساحه را تنګه کړي. هغوی د دې انتقامي عمل څخه دومره په ویره کې و چې کله چې هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تیښته ، دصلاح الدین ایوبي د غشي ویشتونکو په لاسو مړه او وسله غورځونکي کتل نو یواځې خپل کوچنیان به ئې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهیانو هغوی تللو ته نه پریښودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړې و چې د ښار اوسیدونکي بلې لورې تللو ته مه پریږدئ ، هماغه و چې سپاهیانو به تښتیدونکي عیسویان د شګلوړه لرې لرې لارو ، د غونډیو او نورو سیمو څخه نیول او بیرته به ئې ښار ته را وستل.

دا خلک په حقیقت کې د خپلو حکمرانانو د ګناه د سزا څخه په تیښته کې و ، هغوی ددې ځاې اوسیدونکي مسلمانان د چینجیو په څیر سپک او بې ارزښته ګڼل و او د « مسلمانانو پنډ غالې یا بیګار کیمپ » ددې ستر ثبوت و. سلطان ایوبي ته ددې پنډغالې په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پنډ غالي ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قید اوبند په اذیتونو اخته پراته و. عیسایانو دغه دوه زره کسان ژوندي لاشونه ګڼلي و. دهغوی څخه به ئې د حیواناتو په څیر کار اخسته ، د دې بندیانو تر منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې ئې راوړې و او همدلته ئې عمر تیرکړې و او اوس اذیتونو زړښت ته رسولي و. هغوی دا له یاده ویستلي و چې دوی ریښتیا هم انسانان دي ، په دې ځاې کې د پخوانیو جنګونو بندیان هم و ، خو د هغو بدنصیبو شمیره په کې زیاته وه چې صلیبیانو د قافلو او یا د ښاره څخه نیولي او پنډغالي ته ئې را وړې و. که هغه به ستر تاجر و او یا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نیوه دهغه شتمني به ئې ترې اخسته او یا به ئې لونې ترې اخستې او هغوی به ئې همدې ځاې ته را رسول. په دوی کې د ښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او دصلیب دښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسیدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او څه به ئې کوله چې غږ ئې بیرون و نه وځي...... هغوی به یو مامولي شانته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیسائې ته هم ټیټیدل او سلام به ئې ورته کاوه ، هغوی به خپلې مسلماني لونه په پردې کې ساتلې ، او نه به ئې پری ښولې چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول.

کله چې سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوښکې ئې د سترګو رواني شوی او وئې ویل « زه ددې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم ،» هغه د هغوی د غذائې او روغتیائې حالت د ښه کولو له پاره سمدلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدې ځای کې وساتئ اوبستري اونور اړوندې اسانتیاوې ورته برابرې کړئ ، دسلطان ایوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړی د شاوخوا حالات سم کړې. بیرون لا تراوسه پورې جنګ روان و ، خو دا د ازاد او میداني جنګ په څیر جګړه نه وه. حال دا و چې د صلیبیانو هغه فوځ چې د سلطان ایوبې د فوځ د ځپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او یا په لاره کې د سلطان ایوبې د فوځونو د محاصرې له پاره ئې سنګرونه نیولې و ، هغه خورر ور شوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوې و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندې غلچکې عملیات کول او هغوی ئې د ډیر بد او خراب حالت سره مخ کړې و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چې په ځینو ځایو کې دهغوی چریکان محاصره شوې او ډیر زیان ورته رسیدلې دې ، دا خطره هم وه چې هغه فوځیان چې د(کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې دځپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي.

ددې حالاتو سره دمقابلې له پاره دسلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تراوسه پورې په پوره توګه نه و ځپل شوې ، دګوښه شوي فاطمي خلافت ملاتړې په مختلفو سازشونو کې مصروف و ،همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وی ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړې اوهغوی یو دبل سره دسلطان ایوبي پر خلاف را یوځای کړې ، تر ټولو لویه خطره داوه چې هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئې د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړې و او د پردېو سره یو ځای په سازشونو کې را ګیرو ، هغوی د حشیشین د مسلکې قاتلینو مرسته هم تر لاسه کړې وه ،او دسلطان ایوبي د وژلو پلان ئې تر لاس لاندې نیولې و .

سلطان ایوبي څو ځله ویلي و ، چې دا د صلیبیانو خومره ستره بریا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غدارۍ کولو په اساس د مرګ سزا ورکړې وه ، ایمان پلورنکې وو. خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئې ویله ، څومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پیژندلې.

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندې وه ، او هغه د کلا په دیوالونو دځپلو فوځي سلاکارانو سره ګرځیده ، ددې ښار مسلمانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولې او د[الله اکبر] شعارونه ئې ورکول ،خود بله اړخه په اوښانو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه دوست بهاؤالدین شدّاد په خپلو لیکنو کې لیکي چې «دصلاح الدین ایوبي په مخ او تندي د سوبې اوبریا څه نښې نه لیدل کیدې ، د (شوبک) د مسلمانانو یوه ډله چې دخوشحالۍ څخه په نڅاو کې و دهغه دېوال تر څنګ و دریدله ، چېرې چې مونږ ولاړ و ، نو صلاح الدین ایوبي هغوی ته کتل ، د هغه په لیدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زیاته شوه ، خو د ایوبي په شونډو باندې مسکا هم را پیدا نه شوه ، ان تر دې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالۍ کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته یوائې کتل ، د ډلې څخه یوه په لوړ اواز وویل «صلاح الدین دنجم الدین ایوب ځویه ! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پیغمبر راغلې ئې.» دا دعربي نژاده و ، او عربو به یوبل د پلار په نوم پیژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډیرو صلاح الدین ایوبي ته بن ایوب یا بن نجم وایه ، پخپله سلطان ایوبي دکرد د نژاده و .....

«د نخیدونکو څخه کوم یوه نعره پورته کړه ،-- دکرد ځویه ! مونږ ستا پیغمبرۍ ته سجده کوو ، صلاح الدین ایوبي یو ټکان وخوړ ، په سخته لهجه ئې وویلې ، دوی ته ووایه چې ما نه ګنهګاروي ، زه د پیغمرانو غلام یم ، د سجدې کولو وړ یوائې یو اللهؐ دې.» ما د سلطان یو ساتونکي ته وویل ، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووایه چې داسې نعرې دې نه وهي ، دمصر امیر پرې ناخوښه کیږي ، ساتونکي ورغي نو ایوبي هغه تم کړ او ورته ئې وویل چې « په کلاره ورته ووایه ، دهغوی زړونه مه خفه کوه ، پریږده چې نڅاوی وکړې او سندرې ووائي ، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند دهغې خلکو د خوشحالیو له پاره وقف دې....

هغه نور څه نه شو ویلې ځکه د هغه اواز دژړا ډک و، دا د احساساتو غلبه وه ، مخ ئې واړاوه ، غوښتل ئې خپلې اوښکې له مونږ څخه پټې کړي ، لږ وروسته هغه زمونږ لورې ته وکتل ، او وئې ویل «مونږ اوس اوس د فلسطین دهلیز ته را رسیدلي یو، زمونږ منزل ډیر لرې دي ، مونږ ته دشمال په لورې تر هغه ځایه تګ ته اړتیا ده چېرې چې د روم د بحیرې ساحل دلمرپریواته لورې ته ورګرځي ، مونږ ته دعربو د ځمکو څخه د اخرې صلیبي د ویستلو او د روم په بحیره کې د هغوی د ورډوبولو کار را په غاړه دې.

سلطان ایوبي هملته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هیڅ غیر مسلمان دې په دې خاطر د ښاره نه تښتي چې مسلمانان به ئې په تنګ کړي ، هر چاته چې دکوم مسلمان ښاري او یا عسکر څخه څه ستونزه ورسیږي نو هغوی دې دکلا د دروازې سره خپل شکایت درج کړي ، دهغې به پوښتنه و شي. هغه وویل چې مونږ دهیچا له پاره هم ستونزې او مصیبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مینې پیغام مو راوړي دي ، که چا هم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره یا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي ، په یاد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غیر مسلمان ، یو هم خوندي نه شي پاته کیداې. ددې تر څنګ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صلیبي جاسوس او یا عسکر پټ شوی وي او یا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسلیم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسلطان ايوبي فوځ د(شوبک) کلا ته د يوه دېوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صليبيانو د ځارکښۍ د شبکې مرکز و. ددې جاسانو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډېر مالومات ورکړل شوي و او لارښوونه ئې هم ورته کړې وه ، خو صليبيان دومره ناپوهه نه و ، هغوى د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و ، او ټول اسنادئې ترې له ځانه سره وړي و ، دهغوى د جاسوسي شبکې مشر (هرمن) او دهغوى نور چارواکي دهغه ځايه تښتيدلي و ، هلته يواځې اته نجونې نيول شوې وې چې علي بن سفيان ته ورسپارل شوې وې، هغه د هغوى څخه مالومات تر لاسه کول ، هغو نجونو ويلي و چې لږو ډېر شل نجونې له دې ځايه څخه وتلې دي. هغوى ټولې په خپله تښتيدلې دي ، دهغوى سره کوم نارينه نه و ، نارينه جاسوسان هم وتلي و ، دهغو اتو نجونو څخه يوى دخپلې ملګرې نجلۍ لوزينا په اړوند وويل ، چې هغې يو مسلمان فوځي(حديد) ته ددې کلا څخه د تيښتې لار برابره کړې وه او بيا ئې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن دټينګښت او نوروامورراتو دښه کولو له پاره فعاليتونه ښه په ځوګ سره روان و. صليبيانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د يرغل او هغه د سلطان ايوبي څخه د بيرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صليبيان دبلې حملې له پاره دومره ژر ، چې هغوى ئې هيله کوله ، نه شواې چمتو کيداې. دهغوى تر مخه لمړۍ پوښتنه داوه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډېر پوخ خبر راوړى و چې سلطان ايوبي پر (کرک) يرغل کوي ، دهغه فوځونه د(کرک) په لور را روان هم و ، د هغوى دقاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ايوبي فوځ به په(کرک) يرغل کوي او قومنده به ئې هم دهمغه په غاړه وي ، خو په نيمائي لاره کې دهغه د فوځونو لورى ولې بدل شو؟او داسې چال ئې و لوباوه ، چې هغه صليبي فوځ چې دمسلمانانو دمخنيوي له پاره هلته مخته ورغلي و د غلچکي عملياتو لاندې راغې او سلطان ا يوبي د (کرک) څخه ډېر لرې په(شوبک) باندې يرغل وکړ.

دا پوښتنه په يوه کانفرانس کې راپورته شوه ، چې په کې د صليبيانو ستر چارواکي او حکمرانان شريک ول، دهغوى د ځارکښۍ د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ايوبي په قاهره کې دنيولو وروسته ازاد کړې و دملزمانو په څير په دې کانفرنس کې ناست و ، جاسوس عالم د (شوبک) د سوبې دمخه په تيښته بريالي شوى و ، هغه ته دکانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوې وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطې اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله ، او دهغوى د سوبې او بريا سبب وګرځيد. هغه عالم يوځل بيا بيان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول تر لاسه شوى وه چې سلطان ايوبي په (کرک) باندې يرغل کونکې دې ، هغه داهم وويل چې که چېرې دهغه په خبر کې کوم شک واې نو اړوندې اداري بايد پر هغې باندې عمل نه واې کړې. دهغه ددې بيان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د ځارکښۍ د شبکې د ماهر په څير ځنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دې.

« زه په دې هکله ډېر څه ويل غواړم»(هرمن) وويل «زه دا په ډاډ سره ويلاې شم چې زه د ځارکښۍ د شبکې ماهر يم ، خو ډېر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د ځارکښۍ کولو محنت له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځول شوی دي ، دهغې پایلې دا شوی چې زما مهارت د فوځ دمرکزي قومندې یا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دي ، په دې کانفرانس کې دري پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندې اعلی قومندان هم شته ، او دا چې مونږ اوس دداسې سترې ماتې سره مخ شوی یو چې په کې د (شوبک) په څیر ډیره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ،او تر څنګ ئې په میلومیلو خپره سیمه هم مسلمانانو ولکه کړې ده ، دیوه کاله زیات لوژیستکې وسایل ددښمن په لاس کې پریوتي دي ، او د (شوبک) ټوله ابادي دمسلمانانو غلاما ن ګرځیدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامې او احمقانه حرکتونه ستاسې تر مخ کیږدم او زه تاسې ټولو ته په ډیر احترام او درنښت سره دا یادول غواړم چې مونږ په صلیب باندې لاس ایښودې او دا مو ویلي چې دصلیب وقار اوعزت څخه به ځان ځاروو ، نو که چیرې ستاسې د کوم یوه ذاتي وقار ته کوم زیان رسیږي نو هغه دې دخپل وقار اوعزت په ځاې دصلیب وقار او عزت تر مخ کیږدي»

(هرمن) د ستر حیثیت خاوند ګڼل کیده ، او دومره ځواک ئې درلوده چې کونارډ ، ګې اف لوزینان ، او د شاه اګستس په څیر خپل سرو پادشاهانو هم دهغې دخبرې د رد کولو جرأت نه شوکولي ، د څارکښې ټول نظام دهغه په لاسوکې و ، په هغوی کې وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) ددې جرأت اوهمت درلود چې که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه یوسي نو وړاې شي. هغه ته اجازه ورکړل شوه چې هغه خپله شننه وړاندې کړي.

« زه په دې خبرې د پوهیدو توان نه لرم ، چې ددښمن دراز د مالومولو له پاره یواځې په نجونو باندې ولې دومره زیاته تکیه کیږي؟.» هغه وپوښتل.

« په دې خاطر چې ښځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده.» یوه حکمران وویل ، « دانسان د کرچار دخرابولو ښه وسیله ښځه ده ، ایا ته ددې څخه انکار کولي شې چې دعربو زیات شمیر مسلمان امراء ، وزراء ... مونږ دهمدې ښځو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي ؟»

« خو تاسې دا فکر نه دې کړي چې په دې وخت کې د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کې دي ،» (هرمن) ورته وویلې ، دهغوی خلیفه خپل حکم نه شي پیاده کولاې ، په عسکري امورو کې دهغې هیڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کې د سلطان ایوبي حیثیت د هغې ځاې د والي په څیر دي خو هغه د هغې ځاې خلیفه هم ګڼبه کړ ، هلته نورالدین زنګي دي چې د یو سالار او وزیر رتبه لري خو په جنګې امورو کې هغه دبغداد دخلیفه څخه د اجازې اخستلو ته هیڅ اړتیا نه لري ، په دې اساس دا په نظر کې و ساتئ ، چې تاسې به یو څو امیران ، وزیران او د کلاو مسؤلین په خپلو لاسو کې اخستي وي خو دهغوی حیثیت د یو څو غدارانو په څیر دي هغوی تاسې ته دخپل هیواد یو انچ هم نه شي درکولاې ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځیان دي. نورالدین زنګي اوصلاح الدین ایوبي دواړو خپلو فوځونو ته داسې روزنه ورکړې ده چې تاسې نه شئ کولاې د داسې نجونو په واسطه دهغوی دفوځ کرچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پورې کړي دي ، دهغې فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دي ، په اسلام کې دهر یوه له پاره شراب حرام دي ، ددې بندیز

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيز دادي چې مسلمان فوځي وي او که غير فوځي هغوی تل په خپل هوش او فکر کې وي ، که چېرې صلاح الدين ايوبي دشرابو عادي واې ، نو نن به مصر زمونږه و ، او صلاح الدين ايوبي به د (شوبک) د کلا فاتح نه ګڼل کيده ، بلکه په دې کلا کې به زمونږ سره بندي واې.

« (هرمن) ! » يو قومندان ورته په سخته توګه وويلي « خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوريدلو له پاره وخت نه شته .»

« زه همدا ويل غواړم» (هرمن) ورته وويل « چې د ځارکښنې له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تيرو دوو کالو کې مونږ ډيرې ارزښتناکه نجونې مصر ته واستولې خو هغوی زياتې د مسلمانو فوځيانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم ياد ساتئ ، چې ښځه ذات ډيره ژر احساساتي کيږي ، که تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بيا هم هغوی د نارينه و په څير د تيږي په شان نه کلکيږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ،خطره په هر حال خطره وي او په زړه او دماغ اغيز کوي په ځينوختونو کې حالات ډير زيات خرابيږي او په داسې حالاتو کې مسلمان فوځيان زمونږ نجونې د تفريح او ساعت تيريو په ځای په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ،نجونې د جذباتو ښکار مغلوبيږي. همدا اوس اوس زمونږ يوي نجلۍ د صلاح الدين ايوبي يوه قومندان د غلو ښکار خوندې کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلۍ هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پندغالي کې واچاوه ، مګر نجلۍ هغه ته زمونږ د يوه افسر کالي ور واغوستل او دکلا ښکار ئې وويست ، هغه ته ئې آس هم ورکړ ،ما هغه نجلۍ و نيوله ، خو هغې زهر وخوړل او ځان ئې وواژه، هغې د سزا د ويرې ځان نه و وژلي ، هغې محسوس کړې وه چې هغه ګناهګاره ده ، اوخپل جسم ئې د دوکې له پاره استعمال کړې دې ، دا احساس دومره سخت و چې هغه ئې زهرو خوړلو ته مجبوره کړه.

« دنجونو پر خلاف يو بل دليل هم وړاندې کول غواړم ، زمونږ سره چې څومره جاسوسې نجونې دي دهغوی زياته شميره دهغو نجونو ده چې په کوچني والي کې د مسلمانانو د قافلو ښکار او يا د مسلمانانو د کورونو ښکار را تښتول شوي دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځوانې شوی او خپل اصليت ترې هير شو ، هغوی ته دا ياد هم پاته نه شو چې هغوی د مسلمانانو لوڼي دي ، خو مونږ يواځې د هغوی نوم بدل کړ، دهغوی مذهب او کرچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وينه مو بدله نه شوه کړاې ، زه په انساني نفسياتو باندې پوهيږم ، او دا زما تجربه ده ، چې دمسلمانانو نفسيات د نورو مذهبونو د انسانانو ښکار توپير لري، دا نجونې چې کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نوداسې ورته مالوميږي چې هغوی ته يو ناڅاپه را په يادېږي چې دهغوی په رګونو کې هم دمسلمان پلار وينه ده ، د مسلمان د وينې ښکار د هغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې ووائې چې پس له دې کومه نجلۍ د ځارکښنې له پاره مه ليږئ .» يوه قومندان ورڅخه و پوښتل.
« کومه داسې نجلۍ مه استوئ چې دکوم مسلمان په کور کې پيدا شوې وي» (هرمن) ځواب ورکړ . « که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې څخه وکاږئ نو دا به د صليب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرايو ته نجونې استوئ ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې را ګیرولې شئ ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلای شي ، ځکه چې هغوی د جنګ ميدان نه دې ليدلې ، دهغوی توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوی ، دهغوی فوځ مونږ پيژني ، يواځې فوځ دي چې دښمن پيژندلې شي ، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه را نښلي .»

دصليبيانو پادشاه اګستس ډيرزيات شيطان فطرته انسان و ، هغه د اسلام سره دښمني عبادت ګانه ، هغه وويل «(هرمن) ! ستا آند ډير را نغښتې دي ، ته يواځې صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګی ګوري ، خو مونږ اسلام وينو ، مونږ بايد ددې مذهب بيخ را وکاږو ، دهغوی کړچار اوآندونو کې شکوک او شبهات راپيدا کړو ، په مسلمانانو کې داسې تهذيب رواج کړئ چې په کې جذابيت وي ، دا اړينه نه ده چې مونږ خپلې ټولې موخې په خپل ژوند کې تر لاسه کړو ، مونږ به دا کار خپل راتلونکي نسل ته ور وسپارو ، څه بريا به هغوی تر لاسه کړي او دا کار به بيا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ور ولويږي....

بيا به داسې يو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي ، که چېرې اسلام ژوندي هم پاته وي نو بيا به دا مذهب بل کوم صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي په خير بچيان نه زيږوي ، زه په ډاډ سره ويلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذيب کې رنګ شوي وي، (هرمن) ! د نن څخه سل کاله وروسته په نظر کې و نيسه ، بري او ناکامي وختي پيښيږي دي ، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو ، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ور کړه ، د فاطميانو او حبشي سوډانيانو تر منځ يووالې راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشيشينو څخه کار واخله.

*****(۸۴)

غونډه روانه وه چې يو صليبي افسر را ننوت ، سترې ستومانه او په خاورو ککړ و ، داد هغه فوځ قومندان و چې دښتې ته دمقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و ، هغه ډير اندېښمند و ، هغه وويل « د فوځ حالت ښه نه دي زه ددې وړاندېز سره راغلې يم چې د(کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور يوځاې کړئ او په (شوبک) باندې يرغل يوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنګ ته راشي. اوس د جګړې حال داده چې زمونږ فوځي دلګې د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تګ کوي دمسلمانانو چريکي ډلې د لږشميره وګړو په واسطه غلچکي شپيني بريدونه کوي اوبيا شاته ته تښتي ، او دورځې له اړخه دهغوی يو څو کسان غشي ويشتونکي يو څو غشي را توغوي او بيرته ور ککيږي ، هغوی ډير وخت اوښان او آسونه په نښه کوي ، او هر ځناور چې په غشي لګيږي نو هغه بيا د کنترول وځي ، مونږ دلږ څه تم کيدو وروسته خپلې خورې ورې ډلې بيرته سره راټولې کړلې ، او د ځوابي يرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جګړه نه کوي ، زمونږ يو شمير دلګې په دې خاطر له منځه ولاړ ل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانوهغوی دخپلې خوښې ډگر ته را ښکودل ،اوس په سپاهیانو کې د جگړې کولو جذبه مړژواندې شوی ده ، او ددې جذبې د بیرته را پیداکیدو له پاره دې ته اړتیا ده چې یوه قوي ځوابي حمله پیل کړل شي.

په همدې موضوع باندې بحث او څیړنه پیل شوه ، دصلیبیانو له پاره دا ستونزې پیدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډیره برخه ، چې هغوی ډیر ښه فوځ گڼه، د(کرک) څخه لرې په شگلوړه ځمکه کې خوره وره پرته وه.د سلطان ایوبي چال بریالي شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکرې ډلو دهغه دغه چال په ډیره ښه توگه پلي کړې و ، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوړو ته به ئې ځانونه رسول او غونډیزو سیمو کې به ئې غلچکي بریدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تیزه چلیده نو دهمغې تیزې هوا له څپو سره به ئې سمه حمله کوله، ددې څخه دا گټه تر لاسه کیده ، چې دهوا اودآسونو دپښو څخه الوزول شوی شگې به د صلیبي عسکرو په سترگو کې ننوتلې او ړندول به ئې. دسلطان ایوبي سره زیات شمیر وگړې نه و .

تاریخپوهان لیکي چې که صلیبیانو یرغل کړې واې نو دسلطان ایوبي سره دومره وگړې نه و چې (شوبک) ئې ساتلاې واې ، هغه د جنگي فهم اوفراست څخه کار واخست ، اوپه صلیبیانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قایمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته دصلیبیانو یو زیات شمیر فوځ هسې بیکاره پروت و ، هغه ئې له دې ویرې له هغه ځایه نه شو را ویستلاې چې سلطان زنگي به سلطان ایوبي ته د هغې لارې مرسته ورسوي.

صلیبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوړینې کړې و ، خو په (شوبک) کې ایوبي دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صلیبیان یرغل راوړې نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عیسایانو په ښه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولې و ، ترڅو د صلیبیانو د راتلونکو عزایمو او منصوبو څخه ورته اطلاعات را ورسوي، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډیر ژر را رسیدل. هغه د (شوبک) او دهغې د چاپیره سیمو څخه په فوځ کې دخدمت له پاره دخلکو د را نیولو کار پیل کړ. او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو را یوځاې شوو له پاره هملته په کلا کې روزنه ورکول پیل کړل شي. هغوی ته دصلیبیانو زیات شمیر اوښان او آسونه هم تر لاسه شوی و.

بیروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې ددښمن ځناور د وژلو په ځاې ژوندي و نیسئ ، او کلا ته ئې را ولیږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپني غلچکي عملیاتو او خوځنده جنگ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړاندیز رد کړل شو چې د جاسوسۍ له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پریښول اوهغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظریاتي یرغل له پاره وگړې را پیدا کړي. ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارینه جاسوسان پاته شوي ؟ اوایا هغه نجونې د هغه ځایه څخه را ویستلاې شو ؟ (هرمن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته وویل چې یو څو نجونې دمسلمانانو په قید کې ورغلي اوځه نورې را وتلې دي او یو شمیر ورکې دي ، د نارینه جاسوسانو په هکله هغه وویل چې یو څوئې په قید کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي.
هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان یو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ،... یو صلیبي حکمران وویل چې هغه نجونې چې هلته قید دي دهغوی را ویستل اسانه نه ښکاري خو دا هم شوني ده چې یو شمیر نجونو هلته د عیسایانو په کورونو کې پناه اخستي وي هغوی باید دهغه ځاېه څخه را وویستل شي.

د لږ څه بحث او خیړنې وروسته دا پریکړه وشوه چې داسې یوه ډله تیاره کړئ چې دسلطان ایوبي د غلچکي ډلې په څیر هر ډول لوبې ته تیار وي ، ددې ډلې هر یو کس باید ذهینه او هوښیار وي په عربي یا مصري ژبه و پوهیږي ، دا ډله دداسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) دعیسایانو د ظلم او تیرې له لاسه را تښتیدلي دي ، هغوی ته داکار وسپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځاېه ئې را وکاږي. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وګڼل شي چې په شوبک کې ... مناسب وي چې د هغوی دغوښتنې په اساس د زندانو څخه را ویستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمینو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنې د ترلاسه کولو وروسته بیا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خیال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهیان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسیدلي وي او دهغې ځاې دکوڅو او لارو سره ښه بلدتیا و لري ،..... اوس دلته دا ستونزه را پیدا شوه چې مجرم وګڼل ددې سیمي په ژبه نه پو هیږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پیدا کړه چې ډیر داسې وګړي ور واستوئ چې دهغې ځاې په ژبه باندې پوهیږي.

زیات شمیر تاریخپوهانو د(شوبک) سوبې ته مختلف رنګونه ورکړي دي، په دوی کې سپین ګویه تاریخپوهان لکه د(ویلیم اف ټآئر) په څیر عیسایانو هم ، په صلیبیانو باندې سختې نیوکې کړې دي ، هغوی لیکي چې دهغوی حکمرانانو د ښایسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سیمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخریب کارۍ او ځارکښۍ له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار لید تر سترګو کیږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به دمسلمانانو څو کسه غیر فوځي چارواکي تر خپل اغیز لاندې را وستي وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې دمسلمانانو یو قوم هم شته او یو فوځ هم ، د یوه قوم او دهغې د فوځ د عقیدې وژل دومره اسانه کار نه دې ،اوبیا په هغه وخت کې چې صلیبیانو دمسلمانانو قافلې لوټولې ، د هغوی کوچنیان ئې تښتول ، په نیول شوو سیمو کې ئې په پراخه پیمانه د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامې وژنې ئې وکړې او مسلمانان ئې په بیګار پنډغالي کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

دمسلمان قوم اوفوځ جذبه له منځه وړل نا شوني ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونو کې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په لیکو کې د یو څو کسه غدارانو د پیدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شې وړل کیدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاريخپوهانو ليکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د يرغل اړتيا وه ، او صلاح الدين ايوبي د جنګي اړخه کمزورۍ و نو صليبيانو د(شوبک) څخه د يو څو جاسوسو نجونو د ويستلو په فکر کې ډوب و اوددې کار له پاره ئې دسرتيرو د ډلې د چمتوکولو حکم کړې و . هغوی ليکي چې دصلاح الدين ايوبي د جنګي فراست ستاينه بايد وکړل شي چې هغه په صليبيانو باندې رعب او ويره اچولې وه ،د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ،اوصليبيانو هم د ا اغيز منلې و، هغوی هيڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ايوبي خپل فوځ دلګي دلګي او ډله ډله خور وور پروت دې اودا هم ويل کيږي چې سلطان ايوبي ددې حال څخه غمګين هم و، دهغه خاص سلاکار ، شدّاد ، چې دهغه د اندېښنې کومه يادونه کړې نو هغه همدا کيداې شي چې دهغې فوځي دلګې د صليبيانو د تعقب پسې خواره شوي و او دهغوی مرکزيت له منځه تللې و . دا هم سمه ده چې دهغې دلګې د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنګيدل ،دا سې نمونې هم ليدل شوی دي چې يو شمير مسلمان فوځي دلګې د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ،د خوراک څښاک څخه بې برخې شوي خو هغوی بيا هم په هر حال کې چې وو، جنګيدل.

دا دجذباتو او احساساتو جنګ و چې صليبي سپاهيان ترې بې برخې و، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شا تګ په حال کې کتل ،نو په هغوی کې به هم د جنګ جګړې روحيه له منځه تلله، که چېرې صليبيانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې واې نو د ايوبي خورورو لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په وړو وړو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنګی امورو باندې کيږي.

دلته يوه بله يادوونه اړينه ده او هغه داچې د هغه وخت د صليبي پيښو ليکونکو په حواله دوه دري غيرمسلمانه تاريخپوهانو دا ډول غلط بياني هم کړيده ، چې سلطان صلاح الدين ايوبي (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توګه تر محاصرې لاندې نيولې و اوبيرته ناکامه را وګرځيد ، هغوی ددې علت دا بيان کړې دې چې د صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي تر منځ غلط فهمي را پيدا شوی وه ، زنګي ته دهغه سلاکارانو ويلي و چې صلاح الدين ايوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي اوځان د فلسطين حکمران جوړوي ، هغه به دفلسطين د سوبې وروسته زنګي هم له کاره ګوښه کړي ، دامؤرخين ليکي چې نور الدين زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ايوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنګی امور په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغي نو سلطان ايوبي ته چاوويل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولي چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د تر لاسه کولو له پاره ئې را ستولې دې . ددې خبرې په اوريدلو سره سلطان ايوبي خفه شو او د(شوبک) محاصره ئې ختمه او بيرته ئې مصر ته کوچ وکړ.

عيسائي تاريخپوهانو د زنګي او ايوبي تر منځ دغه فرضي ټکر ډير پورته پورته کړېدې خو په هغوی کې دهغو تاريخپوهانو شميره ډيره ده چې دائې ثابته کړې ده چې سلطان ايوبي د يوې نيمې مياشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ور ننوتې و. خو دا مالومات هم تر لاسه شوي دي چې صليبي تخريب کاراونو دنورالدين زنګي او سلطان ايوبي تر منځ د اختلاف د پيداکولو هڅې کولې خو بريالي نه شول. ددې ثبو ت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادي چې دسلطان ایوبي پلار نجم الدین ایوب تر ډېرې اورېدې او ستومانه کونکې لارې (شوبک) ته ورسید ، هغه ته دا شک پیدا شوی و چې هسې نه چې د هغه ځوي داسې بې عقلي و کړي اویا داسې څه پېښ نه شي چې تخریب کاران دهغه غوږونه د زنګي پرخلاف ډک کړي.

بهاؤالدین شدّاد په خپلو لیکنو کې زیاتوي چې «صلاح الدین ایوبي دخپل پلار په کتلو ډېر حیران شو دهغه لاسونه ئې ښکل کړل او داسې وپوهیده چې پلار ئې ورته ددې ستړې سوبې د مبارکۍ په خاطر راغلې دې. خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبرې داسې پیل کړې « ایا نورالدین زنګي جاهل او ناپوهه دې چې زما د ورک او غریب د ځوی په خیر یو وګړې ئې د مصر حکمران کړ ؟ ایا زه به دا اورم چې ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدین زنګي دښمن ګرځیدلې دې ؟..... ولاړ شه او د نورالدین زنګي څخه ښښنه و غواړه ،.....

کله چې خبره را برسیره شوه نو مالومه شوه چې د سلطان ایوبي ذهن پاک دې او هغه د سلطان نورالدین زنګي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدین ایوب ډاډمن شو او څرګنده ئې کړه چې دا دصلیبیانو تخریبکاري او شیطانت دې. سلطان ایوبي خپل باوري قاصد او سلاکار (فقیه عیسی الهکاري) دخپل دروند پلار سره یو ځای رخصت کړ، او الهکاري ته ئې د نور الدین زنګي په نوم یو پیغام ور ولیږه ، او ورسره ئې د (شوبک) څه تحفې هم ور ولیږلې ، هغه ورته ولیکل « ترټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چې زه ئې ستا په قدمونو کې ږدم ، او ددې وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دې پیغام کې سلطان ایوبي دا ډاګیزه کړې وه چې دصلیبیانو د تخریب کاریو څخه باید بیداره و اوسي ، او دا هم له یاده و نه باسي چې یو شمیر مسلمانان امراء هم په دې ډول تخریبیو او سازشونو کې د صلیبیانو لاس ورکلکوي. په دې پیغام کې سلطان ایوبي د هغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنګوالې لیکلې و ،او تر څنګ ئې څه انقلابي وړاندېزونه هم کړې و . هغه زنګي ته لیکلې و چې په اوسنیو حالاتو کې دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دې او د جنګ په ډګر کې زمونږ پر خلاف پوره فعاله دې ،د ځمکې لاندې فعالیتونو کې هغوی زمونږ پر خلاف ډېرې غلطې انګیرنې پیداکوي ، زه دې نتیجې ته رسیدلې یم چې زمونږ غیر فوځي قیادت نه یوازې دا چې ناکامه دې بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر ګرځیدلې دې. مونږ د کوره لرې په بې رحمه صحراو کې ددښمن پر خلاف جنګیږو ، زمونږ مجاهدین جنګیږي او شهیدانیږي ، هغوی په لوږه او تنده جنګیږی ، او کفن هم ورته میسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندې مښل کیږي د صحرایې ګیدړو او مرغانو دخوراک غوړه مړی ګرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چې څومره ځان ځارنی هغوی کوي هغومره بل هیڅوک نه شي کولاې ، خو زمونږ د غیر فوځي حکامو او مشرانو یو څاڅکی وینه هم نه توئیږي ، هغوی د جنګ د ډګر څخه ډېر لرې په خوندي ځایو کې ناست دې همدا علت دې چې هغوی د عیش اوعشرت عادي ګرځیدلې دې ،او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپایي شرابو په واسطه خپل مریدان ګرځولي دي. مونږ د دین او ایما ن د سر لوړۍ له پاره وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږو ، او هغوی د ایمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کیږي او خپل عیش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ایوبي لیکلي و ، چې ځرنګه چې اوس زه د فلسطین دهلیز ته رارسیدلي یم او ما عزم کړي چې دفلسطین د سوبې پرته به بیرته نه ستنیږم دا اړین ګڼم چې تاسې (نورالدین زنګي) د غیر فوځي قیادت څارنه وکړئ ، دعلماؤ امیر ته وواياست چې هغوی دې په جوماتونو او ټولو ټولونیزو ځایو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت یواځې او یواځې یو خلیفه لري اوهغه د بغدا خلافت دې ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دې ، خو په خطبې کې او په هیڅ جومات کې به دخلیفه نوم نه اخستل کیږي. ستر نوم یواځې د الله ج دې او دهغه درسول ص . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکې کې کله هم خلیفه یا کوم بل حاکم په کومې لوري یا د یو ځه د کتلو له پاره را وځی نو دهغې د ساتونکو د ډلې نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبور نه کړي چې په لاره کې ورته ټیټ شي او هغه ته سلام وکړي.....سلطان ایوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شیعه او سني تفرقه ورځ په ورځ زیاتیږي ، دفاطمي خلافت د ګوښه کیدو ځخه وروسته په دې اختلاف کې ډیرښت راغلي دې ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنیانو سره دې خو هیڅ سني حاکم او یاکارکونکې ته دا حق نه شته چې شیعه خپل غلامان وګڼي ، په حکومت او فوځ کې شیعه ګانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ.

په همدې تر تیب ځه نور انقلابي وړاندېزونه هم وو، چې سلطان ایوبي نور الدین زنګي ته واستول . تاریخپوهان په دې خبره کې سره یو دي چې نورالدین زنګي پر دې وړاندېزونو باندې سمدستي عمل وکړ. سلطان ایوبي د خپله اړخه هم دشیعه سني تفرقه د میني او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه یوړه.

*****(۸۵)

هلته په (کرک) کې صلیبیان د سلطان ایوبي پر خلاف د ځوابي حملې په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل ځپور وور فوځ ته احکام لیږلي و چې دمسلمانانو سره د جنګیدو ځخه مه کوئ ، بلکه دهغو ځایو ځخه د راوتلو لارې و لټوئ ، تر ځو د ځوابي حملې له پاره زیات فوځ را ټول کړاي شو . ددې احکامو تر ځنګ هغوی د ځلوبښتو کسو سرتیرو یوه ډله تیاره کړه چې باید د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ورننوځي ، او جاسوسي نجوني دهغه ځایه را وکاږي ، صلیبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ایوبي د مصر ځخه غیر حاضر دې هلته د خپلو تخریبکارانو د ډیرښت له پاره پریکړه کړې وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانیان اود فاطمي خلافت پاته شوني سره را یوځای کړي او پر قاهره باندې ولکه و مومی.

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه وینې بهیدې ، هغه ټوله سیمه هموار ه شګلوړه نه وه ، په ځو ځایو کې هلته د خاورې او شګو سترې سترې غونډۍ پرتې وې او یا دشګو داسې سیمې وې چې که ځوک به یو ځل ورننوت نو بیا به ئې د وتلو شونتیا لږه وه. په داسې سیمو کې صلیبیان هم له منځه تلل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي مجاهدين هم. اوهلته د (شوبک) هغه عيسايان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ويرې د ښاره څخه د(کرک) په لور را تښتيدل، هلته د جنګ منظر داسې و لکه د يوه افق نه تر بله پورې چې انسانان يو د بل وينې تويوي، په دې پراخه شګلوړه کې يوځاې نخلستان يا د خرماو د بوټو ځنګل هم و چې هلته اوبه تر لاسه کيداې شوى اوسترې ستومانه انسانان، زخمي انسانان او دتندې مړه کيدونکې انسانان هلته ورتلل او لويدل به.

عماد هاشم د سلطان ايوبي دفوځ دبوې کوچنۍ سر تيرې ډلې قومندا ن و، هغه شامي نژاده و په دې خاطر ئې دخپل نوم سره عماد شامي ليکه، هغه جذبه چې دصليبيانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عمادشامي کې هم موجوده وه، خو دهغه په جذبه کې د انتقام اوبدل اخستلو قهر او غضب زيات مالوميده، د هغه په اړه ټولو ته ډاګيزه وه چې هغه يتيم و او نژدې خپلوان ئې هيڅوک هم نه درلودل خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و، چې هغه يتيم دې او که نه، ځکه د هغه پلار دهغه د سترګو تر مخه نه وفات شوى، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تښتيدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په (شوبک) کې و، هغه ته په ياد و چې دهغه په کوچنيوالي کې صليبيانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه، او بيا يې دمسلمانانو په وينو تويولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنيوالې د صليبيانو په دهشت او وحشت کې تير شوى و، هغه مسلمان جنګي بنديان هم کتلي و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل، او دهغه تر مخه ئې ددوه کسانو سرونه هم پرې کړې و، او دا ځکه چې هغوى د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تښتولو پيښې هم په خپلو سترګو کتلې وې او مسلمانان ئې بيګار کيمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و. د (شوبک) مسلمانانو به ويلې، کله چې په ښار کې عيسايانو بې له کومه دليله مسلمانانو نيول او پنډغالي ته ئې بوتلل او دهغوى په کورونو يرغلونه کول پيل کړل نو په دې پوه شه چې چېرې هغوى د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوى دي.

د عماد شامي کور هم د عيسايانو د يرغل څخه خوندي نه و پاته، هغه ته خپله خور ياده وه، چې عمر ئې اوه اته کاله و ډيره ښايسته او دنانځکي په څير نجلۍ وه، په کور کې ئې پلار، مور او يو ورور هم و. يوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بيرون ووتله، او درغل شوه، پلارئې وريسې لټون وکړ خو پيدا ئې نشوه کړاې، يو مسلمان ګاونډي ورته وويل چې هغه عيسايانو پورته کړه او يوړه ئې، پلار ئې دښار د حاکم دربار ته فرياد وروست، خو څنګه ئې چې وويل چې مسلمان دې نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې و لګاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لګوى، کور ته په را ستنيدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عيسايانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. ددې پايلې دا شوى چې د شپې د هغوى په کور باندې يرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وينو کې ډوب وکتل، هغه پخپله بيرون را ووت او وتښتيد، او دبوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بيا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان ګاونډي عماد ددې ويرې هلته بيرون نه پريښوده چې عيسايان به ئې ووژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې ورځې وروسته هغه مسلمان ګاونډي دا یو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وویست ، د سهار په وخت هغه د یوي قافلې سره روان و ، دډیرو ورځو د سفراو ستومانتیا وروسته ، هغوی شام ته ورسیدل ، او هلته ورته د یوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه اوژوندې اوسه ، هغه په ذهني توګه بالغ اوځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او دهمدې جذبي په درلودلو سره پرې فوځیان ښه لګیدل ، هغه ددې تاجر نوکري پریښوده او د یوه فوځي حاکم کورته ولاړ اوهلته نوکر شو. عماد هغه ته دخپل تیرشوي ژوند پیښې بیان کړې اودائې هم ورته وویل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي.

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې و نیوه ، هغه دانتقام اوبدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې څلورو ځایو کې په جنګ کې ګډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن اومیړانه و ښووله ، لس یولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته ولیږه ، چې نورالدین زنګي د سلطان ایوبي د مرستې له پاره و ر استولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تیر کړل ، بیا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د برید کونکي فوځ سره یو ځای هغه لورې ته ولاړ. خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شګلوړه ځمکه کې یې د صلیبیانو پرخلاف غلچکي یرغلونه کول.

هلته عماد د صلیبیانو له پاره قهر ګرځیدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډیره مشهوره شوی وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره یوځای په صلیبیانو باندې اور را ښکته کړې و خو د هغې د سیني اور مړکیدونکی نه و ،.... یوه میاشت وروسته دهغه په ډله کې یواځې څلور کسان پاته شوي و پاته نور ټول شهیدان شوي و ... یوه شپه هغه د همدې څلورو سپرو سره یوځای د صلیبیایو په یوي پنځوس کسیزه ډله باندې برید وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ،د ورځې له اړخه یې نه شو کولاې دخپلو څلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو برید وکړي ، د هغوی په تعقیب پسې دا تر ډیره لرې ځایه پورې ولاړ ، د شپې صلیبیان تم شول او یوځای کې ئې پړاو وکړ ، خو زیات شمیر ساتونکي ئې بیداره پریښول ، عماد د نیمي شپې په وخت کې په اسونو وروځغاستل او د ویدو صلیبیانو تر منځ داسې تیر شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښي او کیڼ لورې وار کاوه ،او دهغه هغه څلور واړو ملګرو هم همداسې کول.

هغوی ته به چې کوم خوزنده شې تر سترګو کیده ، په هغوی به ئې د تورو او یا برچو وار کاوه ، اوبیرته به ئې ځانونه غایبول ، څو کسه په خوب ویده صلیبیان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تیاره کې غشي ویشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتیرو ډله و دروله ، او دهغې ځایه ئې خوندي ځاې ته بوتله، هغه دا فکر هم نه وکړې چې دښمن بیداره شوی دې هغه یو ځل بیا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور ورړل ، او په هغوی ئې دبرید کولو حکم وکړ. په تیاره کې ورته څه سیوري تر سترګو شول ، پنځه واړه اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تیر شول ، خوکله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځاې درې را وتلي دي. دهغو دوه کسان صلیبي غشي ویشتونکو را پرځولي و. د عماد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینه نوره هم ګرمه شوه ، او خپلو مجاهدینو ته ئې وویل : « اوس به بدله اخلو .»دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدین را و ګرځول او د صلیبیانو په لور را غلل او د رانژدې کیدو په وخت کې ئې د برید حکم وکړ. اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و، او دښمن هم په پوره توګه بیداره و. ددې یرغل پایلې دا شوی چې عماد یواځې پاته شو. دا ځل چې هغه ددښمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملګرو په ځاې ورسره دوه صلیبیان و چې دهغه تعقیب ئې کاوه. صلیبیانو پرې و رغبرګړ. هغه هم په تیاره کې د غرڅخه و پیژندل ، او که نه هغه خو هغوی خپل ملګري ګڼلي و.

هغوی هغه ته ور رسیدلي و، او په تورو ئې پرې برید وکړ ، دهغه سره اوږده برچه وه، په ځغاستي آس باندې ئې ددواړو مقابله وکړه ، ددوی جنګ پوره اوږود شو ، او هغه دواړه بیرته و ګرځیدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه یوړل ، او ددواړو آسونه ئې (شوبک) ته د ور وستولو له پاره د واګو څخه و نیول. دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر کومه ځایه پورې رسیدلې دې، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د ارام د ورکولو له پاره په یو ځاې کې پړاو وکړ هغه د ویده کیدو څخه ویریده ، ځکه چې په هر وخت کې اود هرې لورې څخه ددښمن په برید کې را تلاې شو. هغه شپه په بیدارۍ کې تیره کړه ، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه ، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دې. او په دې صحرا کې چېرې ور ته تلل ور په غاړه دي تر څو د خپلو ملګرو سره یوځاې شی.

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو ، هغه د صحرا د پیریانو په څیر د لارې د ورکیدو خطره نه احساسوله، هغه تجربه لرونکې چریک و ، د لرې څخه ئې د خطرې د بوي کولو احساس کولاې شو. هغه ته ډیر لرې د صلیبیان څلور څلور او یا پنځه پنځه کسانو ډلې تر سترګو شوی نو که چېرې دهغه سره دغه دوه زیاتي اسونه نه واې نو په یوه ټولي خو ئې برید کاوه ، هغه خوندي په خپله لار روان و ، هغه روا ن و اولمر په اسمان کې را پورته کیده ، مخته ورته د غونډیو سیمه راغله ، دلته ورسره ویره پیدا شوه چې د صلیبیانو کومه ډله به د شپې له اړخه قیام وکړي ، نو غوښتل ئې د لمر د پریوتو تر مخه دهغه ځایه ځان و کاږي ، ددې نه هم ویریده چې په کومه غونډۍ د صلیبیانو کوم غشي ویشتونکی ناست نه وي ، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و.

(۸۲)*****

مخته لاره ددووشګلوړه غونډیو تر منځ ګرځیدلې وه ، دهغې ځایه چې راتاوشو نو ناڅاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو. داسې مالومیده چې څوک د هغه دڅنګ غونډۍ سره پټ شوی و. هغه دخپل آس واګو ته ټکان ورکړ او د خپل اس تګ ئې ګړندي کړ. کله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره یوي بلې غونډۍ بنده کړې وه ،دې سیمې دغونډیو ترمنځ د یوی پراخه کندې بڼه خپله کړې وه، د عماد څخه شل قدمه لرې په خاورو کې خړ پړ یو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنګنو په مرسته پورته و خیژي،دهغه شا د عماد په لور وه ، اوسرئې هم پټ و ، عماد پرې ور غبرګړ خو هغه دعماد غږ ته د ځواب ور کولو پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړ. غونډۍ شګلوړه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مختهورغې هغه انسان یو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټینګې نه شوی ، هغه نیم بې هوشه شانته و. بیرته را ورغړید او د عماد د آس په قدمونوکې تم شو. د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه، عماد دهغې په کتلو سره حیران پاته شو. هغه یوه ځوانه نجلۍ وه او دومره ښایسته چې پخوائې کله هم نه وه تر سترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلۍ په ویره کې وه ، دهغې پاته توان هم ویرې ختم کړې و. هغې غوښتل و دریږي خو کیناسته ، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده ، هغه ځواب ورکړ ،«اوبه راکړه» عماد د یوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړي، هغې په ډیره بې صبرۍ سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په پټیدو شوی.

عمادهغې ته دخوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسیره شوی ، عماد ورته وویل «له ما څخه مه ویریږه ، ووایه چې څوک ئې؟»

« د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په ستړې او ستومانه اواز وویل « ټول مړه شول ، زه یواځې پاته شوم ، په لار کې مسلمانانو برید را باندې کړې و.»

«ماته ولې ریښتیا نه وائې ؟» عماد ورته وویلې « هغه څه چې تاوویل ټول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ ګڼې و ئې ګڼه » هغې په ویریدلې لهجې سره وویل ،« خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

« تر (شوبکه) پورې» عماد ورته وویلې « زه تا (شوبک) ته وړلای شم ،(کرک) ته نه» ته وینې چې زه مسلمان یم ، زه نه غواړم چې په لاره کې د عیسائې فوځ په لاسو ومرم.»

بیا نو ماته یو آس را کړه »نجلۍ ورته وویلې ، « زه نجلۍ یم که چېرې په لاره کې د چا لاسو ته ورغلم نو ته پوهیږې چې زما انجام به څه وي ؟»

« زه درته آس هم نه شم درکولاې ، اوتا له دې ځایه ځانته هم نه شم لیږلاې ، عماد ورته وویل « دا زما دنده ده چې تا له ځانه سره (شوبک) ته یوسم.»

« هلته به ما چا ته سپارې ؟»

« خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وویلې او تسلي ئې ورکړه چې «ستا سره به هغسې سلوک نه کیږي چې ته ترې ویریږی»

نجلي (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وویل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هیڅ عیسائې اوسیدونکې ددې ځایه تیښتې ته مه پریږدئ. ددې نه علاوه هغه نجلۍ خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسیدلاې ځکه چې هغه تور رنګه ښایسته نجلۍ ده. مګر نجلۍ ددې نه ویریدله چې دا مسلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي به ئې بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې باید ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووائې چې آس راکړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه . نجلۍ خپله رويه بدله کړه او عماد ته ئې وويل « زه ډيره ستومانه شوی يم ، نن شپه همدلته پړاو وکړه ، سهار به(شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و . هغه د نجلۍ حالت هم همداسې وکوت ، نو په دې خاطر ئې هملته د تم کيدو پريکړه وکړه . ددې تر مخه نجلۍ دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې ږيرې مسلمان دې چې په خاورو او دوړو ککړ ي ځهرې ترې وحشي جوړ کړې ، نو هغې دهغه څخه د رحم هيله نه دلورده ، اوس چې هغې يو پلان په فکر کې نيولې و نوپه دې خاطر ئې عماد په ژوره توګه تر سترګو تير کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ،او فکر ئې کاوه چې دومره ښکلې او ښايسته نجلۍ په دې صحرا کې ځانته پاته کيدل ، په داسې حال کې چې صليبيې او اسلامي عسکر دزياته وخته راهيسې د وړو ليوانو په څير منډې ترړې وهي ، ددې له پاره څومره خطرناکه دي ، او دا هم شوني ده چې ددې نجلۍ په سربه سپاهيانو او قومندانانو يو بل سره وژلي وي . هغه پخپله هم فرښته نه وه ، دهغې نجلۍ سترګو ته ئې وکتل ، په همدې وخت کې نجلۍ هم ده ته کتلې ، عماد هڅه کوله چې د نجلۍ څخه خپلې سترګې واړوي ، خو دنجلۍ سترګو ددې سترګې را ستنولې ، نجلۍ په خپل جسم کې کومه داسې جذبه احساسوله چې دهغې له پاره پردۍ وه ، هغې يو ځل سترګې ښکته کړې خوسترګې ئې په خپله را پورته شوی او ډيرې نارامه شانته ښکاريدې ، د نجلۍ په شونډو نرۍ غوندې خندا را غله ، عماد ورته وويل «چې شايد ناواده شوی پيغله ئې ؟ !»

«هو !» نجلۍ ورته وويلې ، اوبيا ئې دڅه فکراو ځنډ کولو پرته وويل « زه په دنياکې هيڅوک نه لرم ،که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بيداره شوی غوندې و ،هغه ورته وويل « بيا به ته ماته وائې چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانه شه او واده راسره وکړه »

« زه بايد په هرصورت تر (کرک) پورې ولاړه شم .» نجلۍ ورته وويلې « که چيرې ته له ماسره تر هغه ځايه پورې ځې نو ستا دنيابه بدله شي.»

نجلۍ د سودا لوبه پيل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهيده ، هغه به بيا د نجلۍ مخ او ځهرې ته کتل اوبيا به ئې سر ټيټ کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالوميده چې هغه د نجلۍ خبره اوريدله هم نه ده . لږ څه وروسته د نجلۍ مخ اوځهره دماښام په تيارو کې ورکه شوه ، هغه د آس دزين سره تړلې دخوراک څښاک شيان را واخستل ، نجلۍ ته ئې هم ورکړل اوپخپله ئې هم وخوړل ، د هغه جسم دومره ستومانه وه چې د ځملاستو سره سم ئې سترګې ورغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیمائي شپې څخه ډېره برخه تېره وه چې نجلۍ خپل اړخ بدل کړ ،او سترګې ئې پرانستې ، عماد ته يې وکتل، چې په خواږه خوب ويده و ، هلته څو قدمه لرې آسونه ولاړ و ، د شپې د اولې برخې سپومۍ د غونډيو سر ته را غلې وه، نجلۍ آسونو ته وکتل ،زينونه پرې ايښې و ، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو څخه ئې زينونه هم نه و راښکته کړي ، نجلۍ اسونه تيار وکتل او دائې هم وکتل چې عماد په خواږه خوب ويده دې او د خوراک څښاک وروسته ئې خپل توان هم بيرته تر لاسه کړې ، په خپله چوغه کې ئې لاس ننويست او کله ئې چې لاس را وويست نو دهغې په هغو ښايسته ګوتو کې خنجر و ، په سپوږمۍ کې ورته د عماد مخ تر سترګو کيده ، اوکتل ئې چې هغه د بې هوشۍ په خوب ويده پروت دې. نجلۍ د سپوږمۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل ، اويو ځل ئې بيا د عماد په مخ سترګې ور واچولې ، عماد په خوب کې برېده ، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلۍ داسې وپوهيده چې هغه ته خپل خپلوان راپه ياد شويدي.

نجلۍ د عماد سينې ته په غور سره وکتل ، اواندازه ئې وکړه چې دهغه زړه چېرې دې ، هغې د يوه څخه زيات وار کول نه غوښتل ، خو دا وار بايد په زړه وشي ، تر څو عماد سمدلاسه و مري ، او که نه په مړينه مړينه کې به هغه هم له منځه يوسي ، نجلۍ خپل خنجر نور هم په قوت سره و نيو او د آسونو په لور ئې وکتل ، هغه په زړه کې ټول هغه څه چې بايد کړې ئې واې را وګرځول ،او هغه داچې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سوری کوي ، په آس به سپريږي او آس به ځغلوي. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئې خنجر دعماد په سينه کې ور ننويستې واې اوله منځه به ئې وړې واې ، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دې ،اودهغې دښمن. خو هغې به بيا بيا د عماد په مخ باندې سترګې ور غورولې او کله ئې چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه ، نو زړه به ئې په ټوپونو پيل کاوه. عماد يوځل بيا و برېد ، اوس نو دهغه دخبرو الفاظ څرګند و ، هغه په خوب کې خپل کورته رسيدلې و ، دخپلې مور نوم ئې واخست ، خور ئې هم رایاده کړه ، او څه داسې الفاظ ئې دخولې څخه راووتل چې هغوی وژل شوي وي او عماد دهغوی قاتلينو پسې ګرځي.

دا چې کوم احساس يا جذبې د نجلۍ لاس تم کړ مالومه نه دې ،شوني وه چې ويره به وي. او د نه وژلو جذبه به هم وي ،نجلۍ ناارامه شوه ، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي ، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي اوسوکه سوکه به ددې کندو څخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئې په لاس کې را واخست د اسونو په لورې ولاړه ، خو شګو دهغې پښه را ايساره کړه ، هغه ودريده اوعماد ته ئې يو ځل بيا وکتل ، ناڅاپه ئې په ذهن کې دا خيال راغې چې دې سړې دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره يوه ځوانه نجلۍ په يواځې ځاې کې يوځاې شوی ده ، او دا فکر ئې هم و نه کړ چې دا نجلۍ عيسائې ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئې ووژني ،هغه د آسونو څخه زينونه هم نه دې راښکته کړي او خپله برچه او توره ئې هم په احتياط سره نه دې سمبال کړي -- ولې ؟ايا هغه پر ما باور دلود ؟ يا ايا دومره بې احساسه دې چې زما ځوانۍ په هغه کې هيڅ جذبه راپيدا نه کړه ؟...؟ هغې ته داسې احساسيدله ، چې هغه سړې دې ته داس څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات ارزښت هم نه دي ورکړي ، هغه سوکه سوکه تر يوه آسه پورې راغله ، آس و شنړيده ، نجلۍ وويريدله او د عماد لورې ته ئې وکتل ، د آس په اواز هم د هغه سترګې خلاصې نه شوی.

هغه د دري آسونو تر منځ ولاړه وه ، کله ئې چې په يوه آس د سپريدو اراده وکړه نو د شا له خوا ئې اواز واورید.« څوک ئې ؟» نجلۍ يو دم شاته وکتل ، يو سړي په خوله باندې شپيلې وواهه « زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئې وخندل ، نجلۍ ئې د ژبې څخه و پوهيده چې صليبيان دي ،يوه نجلۍ د لاسه و نيوله ،او خپل ځان ته ئې را ښکوده ، نجلۍ ورته وويلې «زه صليبي يم» هغو دواړو خندل اويوه ئې وويل « بيا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړی او زما خبره واورۍ .» هغې ورته وويلې ، زه د (شوبک) څخه راتښتيدلې يم ، زما نوم "ايونا" دي زه د ځارکښۍ د شبکې غړی يم ،(کرک) ته ځم ، هلته ووينۍ يو مسلمان سپاهی ويده دي ،هغه زه نيولې وم ، ما هغه ويده پريښود او تري تښتم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلۍ اوما (کرک) ته ورسوئ .»

هغې دوی دواړو ته ډيري خبري وکړې چې هغه د صليبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانګه ده.

يوه صليبي هغه د وحشيانو په څير په خپلو لاسو کې را ومروړله ، او وئې ويل « هر څيزې چې غواړې رسوو دي» خو هغه بل ډيره بيهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلۍ يوې لورې ته ور ټيل وهله ، هغوی د صليبي فوځ پياده عسکر و ، چې دمسلمانو چريکانو څخه را تښتيدلي و ، هغوی د شپې څيزې پټ شوي و او ارام ئې کاوه،دداسې ښکلې نجلۍ په کتلو د هغوی څخه حيوانات جوړ شول . کله چې نجلۍ وکتل چې هغوی ته د صليب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هيله په لوړ اواز خبرې پيل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهيانو له ځانه سره راښکودله .

ناڅاپه يوه په ويريدلې اواز د خپل ملګري نوم واخست او ويې ويلې « ځان څنګ کړه » خو دهغې دخبرې دمخه دعماد برچه دهغه په ملا کې ور ننوتې وه. هغه بل توره را وويسته ، نجلۍ چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوګوری چې خنجر ورسره دي هغې دا خنجر د صليبي سپاهي په اړخ کې ور ننويست او يو په بل پسې ئې دوه واره پرې وکړل ، او په چغو چغو ئې وويل «« تاسو ته د ژوندې پاته کيدو هيڅ حق نه شته ، تاسې د صليب په نوم ناولې تور داغ ياست.»

کله چې دواړه صليبيان يخ شول ، نو نجلۍ بې قابو شوه او په ژړائې پيل وکړ. عماد هغې ته تسلي ورکړه او ورته ئې وويل « اوس دلته پاته کيدل سم نه دي ، شونې ده چې ډير سپاهيان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانيږو .»

هغه دنجلۍ څخه و پوښتل « ايا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

« نه !» نجلۍ ځواب ورکړ ،«زه وينښه وم او دآسونو سره ولاړه وم .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هلته دې څه کول ؟»

«غونبتل مې په اس سپره شم او وتښتم .» نجلۍ اقرار وکړ او وئې ویل «ما نه غونبتل له تاسره ولاړه شم.»

«دا خنجر دې له کومه کړې؟»

«د پخوا څخه له ما سره و »نجلۍ ځواب ورکړ ، «ما د مخکې نه په لاس کې نیولې و.»

«ولې دې پخوا را خیستې و؟» عماد ترې و پوښتل « په دې خاطر که زه راوبښی شم نو ما به ووژنې .»

نجلۍ ځواب ورنکړ. عماد ته ئې همداسې کتل. د لږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وویل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غونبتل تا ووژنم او بیا درڅخه و تښتم.» زه تاته دا په ډاګه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کیده . زه دا نه شم ویلاې چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننویستلاې. ستا ژوند زما په لاسو کې و ، زه بې زړه نه یم ، خوبیا هم زه و نه توانیدم تا ووژنم ، زه ددې کوم علت نه شم ویلاې ، کیداې شي ته څه ووائې ؟»

« دژوند او مرګ پریکړې د الله ج په لاسو کې دي .» عماد ورته وویلې ،« ستا لاس زما الله ج له ما څخه منه کړې و ، اوستا عزت هم الله ج خوندي کړ. زما وجود خو هسې یوه وسیله شوه ،... په هر آسپ چې سپریږې سپره شه او ځغله.»

نجلۍ خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وویلې« زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، اوکه نه زه دې وژنم»

«ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله» عماد ورته وویل « بیا هم ما نه شې وژلې»

دا تږکې نه وې ، دواړو په پوره هوش او فکر سره داخبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول اویو اس ورپسې روان و.

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سیمې ته رسیدلي و چېرې چې صلیبي عسکر نور نه تر سترګو کیدل ، دعماد دفوځ خپل څو کسه سپاهیان تر سترګو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مخته ولاړل ، داپریل د میاشتې لمر ډیر ګرم وې هغوی خوله اومخ پټ کړي و اوروان و ، لرې شګې د اوبو دسمندر په څیر را وځیلیدې ، او په ښې اړخ کې ئې د شګلوړه غونډیو غرونه تر سترګو شول ، دسفر په دوران کې هغوی له یوه بله سره یوه خبره هم ونه کړه ، د ګرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځاې کې چپه چپتیا اود ویرې فضا را پیدا کړې وه ، عماد نجلۍ ته وویلې « دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلي چې داسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسې ، جرمني ، ایتالې او ....دکوموکومو ځایو څخه دلته راغلي و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ چپه خوله ناسته وه، هغې به بیا بیا عماد ته کتل ، او د یوه سوړ اسویلي وروسته به ئې بیرته سترګې واړولې ، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسیوري پیدا شي ، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسیدل ، د لټون وروسته ئې شنه ګیاه او بوټي تر سترګو شول ، په یوه ځاي کې د غره لمن شکیدلې وه، او هلته اوبه وې ، دآسه را ښکته شو ، اول ئې پخپله و څښلې اوبیا ئې آسونه د اوبو څښلو ته ور پریښول ، او تر سیوري لاندي کیناستل.

« ته څوک ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،« ستا نوم څه دي؟ او د کوم ځاي اوسیدونکې ئې؟»

« زه مسلمان یم» عماد ځواب ورکړ ،« زما نوم عماد دي او زه شامي یم»

«تا د شپې په خوب کې څوک یادول ؟»

« ماته په یاد نه دي» عماد ورته وویل « زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملګرو به هم ماته همداسې ویلې ، چې زه په خوب کې ګړیږم.»

«ستا مور یاخور شته ؟نجلۍ ترې و پو ښتل. او ورته ئې وویل «شاید چې ته هغوی یاد وی ،»

« وو ، یووخت !» عماد د افسوسه په ډک اوسیلي سره وویل.«اوس هغوی په خوب کې وینم.» نجلۍ ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه و نه ویلې، هغه نجلۍ ته وویلې « تا دخپل ځان په هکله ماته درواغ ویلي و. ماته ستا څخه د پوښتني کولو اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې ؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم اوبیرته به را ستونیږم ، که چیرې ریښتیا ویلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووایه خو دا مه وایه چې ته دهغو صلیبي نجونو څخه نه ئې چې زمونږ هیواد ته د ځارکښۍ له پاره راغلې و ې.»

«ته سمه خبره کوي»نجلۍ ورته وویل.« زه جاسوسه نجلۍ یم ، زما نوم "ایونا» دي»

ستامور اوپلار په دې خبر دي چې ته څه ډول دنده تر سره کوی ؟» عماد ترې و پوښتل.

« زما مور اوپلار نه شته ،» "ایونا» ورته وویل « ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي ، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دې ،» هغې دا خبره همدلته پریښوده ، او وئې ویلې « زما یوی ملګری د یوه مسلمان سپاهي د په خنګ کولو په خاطر زهر و خوړل ، زه هغه وخت ډیره حیرانه وم چې کومه صلیبي نجلۍ د یوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي ؟ خو زه نن دا احساسوم چې هو دا کار کیداي شي.»

«داسې ځرګنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستا په څیر هغه نجلۍ د غلو څخه دخپل ځان په قیمت خوندي کړې وه. اوبیا هغې نجلۍ هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څیر هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلۍ څومره ښایسته ده ،، لوزینا ډیره ښایسته نجلۍ وه ، زه داویلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان ځارولې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وويلې ، «مونږ دحکم تابع يو.»

«کيداې شي دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلې « ته به مصر ته تللې وی ، هلته به دې کتلې يم.»

« زه مصر ته تللې يم» نجلۍ ورته وويلې،« خو ته مې هلته نه ئې کتلې .» هغې ورنه په خندا کې وپوښتل.

« زما په اړوند ته څه فکر کوې ؟ ايا زه ښايسته نه يم ؟»

« ما ستا د ښايست څخه انکار نه دې کړې .» عماد ورته وويل« زه پوهيږم چې ته دا پوښتنه ولې کوی.؟»

ته به حتماً حيرانه شې چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملګرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې داويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تاته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د ورلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوښې خلاف له تاسره واده کوم. او يا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلۍ که زما له مذهبه وې اوکه له بله مذهبه ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دپارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوی وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيريږي ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زمونږ دکوره پورته کړې وه، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وي اويا مړه ، که چيرې ژوندۍ هم وي نو دکوم امير په حرم سراې کې به وي ، اويا به ستا په څير جاسوسي کوي. هره نجلۍ چې وينم هغه خپله همغه خور ګڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زماورکه شوی خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شي ، زه پوهيدم چې په صحرا کې ستا ځانته تګ او بيا پياده تګ تا څه ډول انجام ته ورسوي، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واې نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي ورونو چې له تاسره کول غوښتل ،ماته دخپل ښايست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مړ يم، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې د اس دځغلولو او هغوی په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلۍ هغه ته په حيرانونکو سترګو سره کتل ، دهغې په سترګو کې دتندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چا نه وی کړې ، هغې ته دبې حيائې اوعياشۍ درس ورکړل شوی و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه اوفريب ګرځولې وه، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملګرو په څير خپل ځان د نارينه و په غيږو کې د ور اچولو حکم کړې و. تر څو د هغوی زړونه په خپله ولکه کې واخلې. هغوی دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانو نه ئې شهزادګۍ ګڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کور ئې چيرې وه، او مور وپلار ئې څوک و . د عماد جذباتې خبرو دهغې په ذات کې د يوې ښځې جذبات را پارولې و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، دهمدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل« ماته د يو ويرونکې خوب په څيردا په ياد راځي چې زه ئې ديوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دي چې په هغه وخت کې به زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په وينبتانو کې تير کړل او خپل وينبتان ئې په دواړو موټو کې را ونيول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني يادوونه را وينيوي ، هغې وويل « په ياد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عيش او عشرت او په ښکلي فريبونو کې ورکه ده ، ما هيڅکله هم فکر نه و کړې چې زما مور اوپلار څوک و او څنګه و ، ماته کله دمور اوپلار اړتيانه ده پيښه شوې ، زما احساس له منځه تللې و ، ماته دا مالومه نه ده چې نارينه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارنيه خوما دخپلې تفريح داستعمال يو نانځکه ګڼي، په هغوی چې زما ښايست او زما ځواني نشه را نه وړي نو زه هغه دحشيشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ماکې هغه احساسات را بيداره کړل چې د مور ، پلار ، ورور او خور مينه غواړي.»

د هغې نا ارامي زياتيدله ، هغه به تم تم کيده او خبری به ئې کولې ، او بيا بلکل چپ پاته شوه، کله به ئې عماد ته سترګې و نيولې او کله به ئې د خپل سر وينبتان په دواړو لاسو کې و نيو ل، هغه په حقيقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال تر منځ په جګړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وويلې چې پاڅه چې ځو ، نو هغه د يوه کوچنې ماشومې نجلۍ په څير د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سيمې څخه ډير لرې يوړل خو بياهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، يواځې يو ځل هغې په خندا کی وويل.« ما کله هم د نارينه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دی کړی ، زه نه پوهيږم چې زه ولې احساسوم چې زه بايد له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

(۸۸) *****

کله چې هغوی د (شوبک) دروازې ته ورسيدل نو دبلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې يو ه شپه تيره کړې وه ، هغه ځای ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ يوسي نو د هغې ځای په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تيريدل ، او خلکو "ايونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د يوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندې دروازې ته ئې وکتل ، "ايونا» ترې وپوښتل ،« دلته ولې و دريدې ،؟» هغه داسې و لکه هيڅ يې چې نه وي اوريدلي ، دوازې ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازې دړه و ټکوله. يو زوړ سړی دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسيږي؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

« هيڅوک نه » هغه زوړ سړي ځواب ورکړ ،«د عيسايانو يوه ښځه په کې اوسيدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو د هغې ټوله کورنۍ و تښتيدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده ؟»

زوړ ووېريد . هغه وکتل چې سپور يو فوځې دې اود هغه څخه پوښتنې ګرويزنې کوي ، چې د عيسايي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ايوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په واسطه دي هيڅ عيسائي ته زيان و نه رسيږي.اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زوړ وويل .«ما پرې ولکه نه ده کړې ،ددې دساتنې له پاره دلته را غلی يم ، زه به دا بلکل بند کړم.ددې مالک ژوندې دي هغه مسلمان دي او د پنځلس شپاړس کالو راهيسې په هغه بيګار پنډ غالي کې پروت دې.

«ولی د مصر امير هغوی دپنډغالي څخه نه دي ازاد کړي ؟» عماد ترې و پوښتل.

« دهغه ځاې مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پنډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. « خو دهغوی ټولو روغتيائي حالت دومره خراب شوی دي چې دروند صلاح الدين ايوبي ورته اوس شيدې ، غوښه ، دوائياني او د ښه اوسيدو انتظام کړې دي زيات شمير ډاکټران د هغوی رو غتيائي حال څاري ، دهغوی څخه چې دهر يوه صحت ښه کيږي نو هغه خپل کور ته ور ليږي ، هلته چې څوک اوسيږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره همله ورځي. ددې کور خاوند هم هملته دي ، يوخو هغه ډير زوړ شوی دي او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئې د پنډغالي اذيتونه ګاللي دي ، هغه يواځې ژوندې دي زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هيله ده چې روغ به شي ، ما هغه ته ويلي چې دهغه کور خالي شويدې.»

« دهغه خپلوان چيرې دي ؟» عماد ترې وپوښتل.

« هيڅ يو ئې هم ژوندې نه دي ،» زاړه ځواب ورکړ اودرې څلور کوره لرې ئې د يوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ويل ،« هغه زما خپل کور دې ، زه ددې خلکو ګاونډي يم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ويلې شئ ،»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته ، دآس څخه راښکته شو او دننه ولاړ ، په دېوالونو ئې لاس وواهه ، هغه خپلې اوښکې وچولې ، "ايونا» ئې د اوښکو د راتلو علت و پوښته ،هغه ځواب ورکړ.« خپل کوچنيوالي لټوم ، زه ددې کوره تښتيدلې وم ،، دا زما کور دې ،»دهغه اوښکې را رواني شوی اودهغه زوړ څخه ئې وپو ښتل ،«ددې خپلوان مړه شويدې، دهغې اولاد هم و ؟»

« يواځې يو ځوي ئې په څنګ شوی و ، چې د عيسائي غلو څخه زمونږ کورته را تښتيدلې و ،» زاړه ځواب ورکړ ،« ما هغه شام ته وليږه ځکه که دلته اوسيدلې نو وژل کيده به.»

عماد ته هغه شپه په ياد شوه چې دخپله کوره تښتيدلې وه او دګاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه ، هغه همدا ګاونډې و ، خو هغه دې زوړ سړي ته و نه ويل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) څخه شام ته استولې و هغه همدا ستا تر مخ ولاړ ځوان دې چې ته ورته قصه اوروې ، دعماد له پاره په خپلو جذباتو کنترولول ډير ګران شول ، خو بيا هم هغه يو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زوړ ته ئې وويل « زه ددې کور دخاوند سره کتل غواړم ،ماته دهغه نوم را وښايه ،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود اوعماد ته هم دخپل پلار نوم په ډيره ښه توګه په ياد و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغه هلک یوه خور وه .» زاړه ورته وویل «ډیره کوچنۍ وه هغه عیسایانو تښتولې وه ،او دهغې د تیښتې وروسته بیا ددې کور ټول وګړي د عیسایانو په لاسو ووژل شول.

« "ایونا"» عماد نجلۍ ته وویل « دخپل مقدس صلیب د پالونکو کرتوتونه دي واوره »

"ایونا» هیڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې یوه پله بنده کړه اودهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې درې ځلور وړې وړې خو ژورې ژورې لیکې کندل شوې وې هغه کیناسته او دا کندل شوی لیکې ئې به ډیر غورسره کتلې ، عماد هغه د سترګو لاندې څارله ، "ایونا» په هغو کندنو باندې لاس راښکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د لیدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو لیکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه ، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل ،« څه ګورې ؟»

نجلۍ ورته وخندل او وئې ویل « ستاپه خیر زه هم خپل کوچېنوالي لټوم .» هغه دعماد څخه وپوښتل « داستاسوکورو ؟ نو ته بیا ددې ځایه تښتیدې ولې ؟»

«د همدې ځایه» عماد ځواب ورکړ اوهغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عیسایانو حمله کړې وه او دهغې مور او ستر وورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتیدم او ما تر اوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائې چې پلار مې په پټه غالې کې ژوندې دې.

« تا هغه زوړ ته ویلې دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

« مانه غوښتل اوس ورته ووایم» هغه د تذبذب په حال کې وویل.

"ایونا» هغه ته په ډیر غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل اوحیران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه ګوري. عماد د کوچنیوالي په یادوونوکې ورک شوی و ، زاړه ترې و پوښتل « ماته څه حکم شته ؟»

عماد ټکان وخوړ او په حکمي لهجې ئې ورته وویل چې « دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې.» او "ایونا» ته ئې وویل « را ځه چې ځو »

« ایا ته دخپل پلار سره نه وینې ؟» "ایونا» ترې و پوښتل.

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم .» عماد ځواب ورکړ ،«ما به هلته په شګلوړه صحرا کې خپل قومندان لټوي ، هغوی به زه په مړو کې شمیرلې یم ، هلته ماته اړتیا ده، را ځه -زما سره -راځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

***** (۸۹)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجوني ،نجوني ، نجوني» سلطان ایوبي په غوړېدلي اواز سره علي بن سفیان ته وویل : « ایا دا کمبخته صلیبیان زمونږ په لارو کې ولې دنجونو دېوالونه جوړوي ؟ ایا هغوی غواړي دا نجوني زمونږ ترمخ و نځوي او د(شوبک) کلا زمونږه څخه بیرته واخلي ؟

«درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ،« ته پخپله د خپلو خبرو تردېد کوی ، د ا نجوني دېوال نه شي جوړیداې ، ددوی څخه د ېمک چینجي جوړ شوي ،او دد ېمک کار تر سره کوي. ستا او د محترم نورالدېن زنګی تر منځ دغلطیو د راپیداکولو کار د همدې نجونو په واسطه تر سره کیږي ، او همدې نجونو دشرابو او حشیشو په واسطه مسلمان حکام او امراء استعمال کړیدي.»

«دا هماغه موضوع ده چې مونږ پرې د سلو ځلو څخه زیاتې خبرې کړې دي ، سلطان ایوبي ورته وویل « ماته دهغو نجونو په هکله څه ووایه ،دا خو څرګنده شوی چې هغوی اته واړه جاسوساني وی ، ایا هغوی تر اوسه پورې کوم نوي انکشاف کړې او که نه ؟»

« هغوی ویلې چې په (شوبک) کې صلیبي تخریبکاران او جاسوسان شتون لري ،علي بن سفیان ځواب ورکړ ،« خو دهغوی څخه هیڅ یو په نښه شوی نه دي. ځکه چې دهغوی دکورنو او د اوسیدو د ځایو مالومات نشته ، ددوی څخه ئې دري څه موده په مصر کې پاته شوی هم وی او تازه را ګرځیدلي دي ، هغه کار چې هغوی هلته کړې هغه مو تاته پخوا ویلي دي.»

« ایادوی اوس په بندیخانې کې دي؟» سلطان ایوبي ترې وپوښتل.

« نه » علي بن سفیان ورته وویل ،« هغوی په همغه خپل پخواني ځاې کې پاته دي. ساتونکي پرې ولاړ دي.»

په دې وخت کې دروازه چې دننوت اووئې ویل چې « عماد شامي قومندان یوه صلیبي نجلۍ له ځانه سره راوړې او وائي چې هغه ئې د (کرک) د لارې څخه را نیولې ده ، او دانجلۍ جاسوسه ده.»

«دواړه دننه راو لیږه » سلطان ایوبي ورته وویل.

ددروازه چې د وتلو سره سم عماد او "ایونا» دننه راغلل ،سلطان ایوبي عماد ته وویل چې «مالومیږي چې د ډیر لرې ځایه څخه راغلی ئې ، ته له چاسره ئې ؟»

«زه په شامي فوځ کې یم ،» عماد ځواب ورکړ ، «زما د قومندان نوم اهتشام بن محمد دې اوزه د البرق د ډلې قومندان یم ،»

« البرق اوس په څه حال کې دي» سلطان ایوبي ترې وپوښتل ، او علي بن سفیان ته یې وویل « البر ق په حقیقت کې برق دې ، کله چې مونږ په سوډانیانو باندې غلچکي شپیني بریدونه کول نو قیادت د البرق په لاسو کې و. په صحرایي عملیاتو کې ددوی مثال نه تر سترګو کیږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستره سالاره !» عماد ورته وويل.« ډله مې د اللهؑ په لاره کې قربان شوی ده ، زما په ډله کې يواځې زه پاته شوی يم.»

«تاسو خو به ډير کسان له لاسه نه وي ورکړي ؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل « د مړو شوو اوقربان شوو ترمنځ ډير توپير شته»

«نه درونده سالاره !»عماد ځواب ورکړ. «اللهؑ ګواه دي چې مونږ د يوه يوه کس په بدله کې شل شل صليبيان له تيغه تير کړي دي. که چېرې د صليبيانو فوځ خپلو ځايو ته بيرته ستانه شوې وي نو هغه به يواځې زخميان وي ، مونږ د فلسطين څمکه د صليبيانو د وينو په رنګ سره کړې ده ، زمونږ نور دلګي هم په دښمن باندي دقهر په څير را وريدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته ، چې په لږ وخت کې بل جنګ ته ځانونه چمتو کړي.

« او ته !»سلطان ايوبي د نجلۍ څخه و پوښتل« ايا ته غواړې چې په خپل اړوند مونږ ته هر څه ووائې ؟»

« هر څه وايم»"ايونا» ورته په آدب سره وويل او د سترګوئې اوښکې د اوبو په څير رواني شوی.

«عماد شامي !» سلطان ايوبي عماد ته وويل « فوځي ارام ځاې ته ولاړ شه ، ځان پريمنځه ، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه ، سبا بيرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

« ما له ځانه سره ددښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وويلې « او دهغوی توري هم.»

«اسونه تبيلو ته او توري وسله تون ته تسليم کړه» سلطان ايوبي ورته وويل.اوبيا ئې د لږ څه ځنډ وروسته وويل « که چېرې په هغو اسونوکې کوم يو ستا د اس څخه غوره وي هغه بدل کړه ، هلته په محاذ کې داسونو حال څنګه و؟»

«کومه اندېښنه نه شته» عماد ورته وويلې « چې يو اس مو له منځه ځي نود صليبيانو دوه اسونه تر لاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بيرون راووت ، هغه خپل امانت سم ځاې ته رسولې و . عماد که له يوه اړخه فارغ شوی و خو د بله اړخه ئې زړه درونډ و ، دا د جذباتو دروندوالې و ، دا د کوچنيوالې د يادوونو دروندوالې و اودا دهغه پلار د محبت اومينې دروندوالې و چې تر اوسه په پنډغالي کې شته و. دجنګ تر ختميدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره ووينې ، ويريده چې د پلار مينه او د زړه پخوانې زخمونه به ئې د دندې ترمخه خنډ وګرځي...... هغه خپل آس پسې دوه نور اسونه تړلې و او د تبيلې په لور روان و هغه ته د چاپيريا ل په هکله هيڅ احساس نه کيده، هغه اسونه يوه لوري ته يوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه ټوله تر سترګو کيږي ، ودريد او د کلا ليدنه ئې پيل کړه ، چېرې پيدا شوی و دکوم ځاېه وطن پريښوولو ته اړ شوی و ، جذباتو پرې نور هم ډير دروندوالې کاوه.

« د لارې لرې و دريږه !» چا پرې اواز وکړ ، هغه شاته وکتل چې يو اس سپوره ډله را روانه ده ، هغه خپل آسونه يوه اړخ ته کړل ، کله چې د اس سورو اخري کس ددې څخه تيريده نو دعماد څخه ئې وپوښتل « د بيرون څخه را غلې ئې ؟» دهغه ځاېه څخه څه خبر دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د الله؏ کرم دي دوستانو !هغه ځواب ورکړ ،«دښمن له منځه تلونکې دي ، (شوبک) ته هيڅ خطره نه شته ،»

ډله مخته ولاړه او عماد ښي لورې ته را وګرځيد....

*****(۹۰)

« ماله تاسې څخه هيڅ هم نه دي پټ کړي» "ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمخ ناسته وه او ويل ئې . هغې ويلې وچې جاسوسه ده، دائې هم ويلې و چې په قاهر کې يوه مياشت اوسيدلې ده ، او هلته ئې د يو څو مسلمانو چاروا کو نومونه هم وښول ، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې کار کاوه ، او هغې دا هم ويلې و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي ، او د صليبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپيني غلچکي عملياتو له پاره روزنه ورکول کيږي.... "ايونا» د چا د پو ښتنې پرته دومره زياتې خبرې و کړې چې يو جاسوس ئې د اذيتونو د ورکولوو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسې خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړ وي. د"ايونا» په دې ځرګندونو علي ته شک پيدا شو..

«"ايونا !» علي بن سفيان ورته وويل« زه هم ستا د فن لو بغاړې يم ، زه ستا ستاينه کو م چې د ډيرې سترې مرتبې لوبغاړې ئې ، زمونږ د بنديخانې او اذيتونو څخه دخوندي پاته کيدو په خاطر او زمونږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طريقه د ستاينې وړ ده. خو زه به ستا په دې دوکه او فريب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» "ايونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب ورکړ. « تا به د(هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

"ايونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفيان څنګ ته راغله په دواړو زنګونونو کيناسته ، دعلي بن سفيان ښې لاس ئې را واخست او ښکل ئې کړ.« ستا په ژوندې کتلو باندې زه ډيره خوشحاله شوم.، ستا په هکله ماته ډير خه ويل شوي و . (هرمن) به ويلې چې که علي بن سفيان له منځه يوسئ نومونږ بيا د مسلمانانو په جرړو کې ځان ورننه باسو او د جنګ جګړې پرته به ئې له منځه يوسو »» نجلۍ بيرته پورته شوه او په خپل ځاې کيناسته.

« ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا ووينم خو بريالۍ نه شوم ، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و ، خو بيا ئې را ته و نه ويل چې هغه پلان بريالې شو او که نه. زه ئې بيرته (شوبک) ته را وبللم.»

«مونږ خه ډول داډ من شو چې هغه څه چې ته وائې بلکل سم او صحيح دي ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«تاسې ولې پر ما باور نه کوئ؟» نجلۍ ترې په قهرېدلې لهجې وپوښتل.

«په دې خاطر چې ته صليبي ئې ؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صليبي نه بلکه مسلمانه يم نو تاسې به ووائې چې دا هم دروا غ دي ، نجلۍ ورته وويل « زما سره هيڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کيږي چې زه دهمدې کلي څخه تښتول شوې وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پنډغالي کې دې ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وويل چې هغې ته د خپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وويل چې عماد هغه څنګه او په څه ډول په صحرا کې خوندي و ساتله ، او بيا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې د خنجر لاس نه پورته کيده ، او زياته ئې کړه چې « ما د ورځې له اړخه د هغې مخ ته او سترګو ته بيا بيا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بيداريده او زه په شک کې لويدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پيژنم ئې.
خو ما ته نه په ياد يږي ، ما دهغه څخه و پوښتل نو هغه وويل چې داسې نه شي کيداې..... د شپې دوه صليبي سپاهيانو پر ما باندې بريد وکړ نو عماد راپورته شواو يو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صليبي ګڼه او زما ملاتړ هم د صليبيان سره و ، خو ما هغه دويم صليبي په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی څخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پر دې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و .....

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلمړي ځل له پاره زما په سينه کې هم احساسات را بيداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلي دي ، ماته همدومره ياد و چې زه په کوچنيوالي کې تښتول شوې وم ، خو دا ياد به هم په ذهن کې د ګرد په څير ورکيده، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څير نجونې څنګه روزل کيدلې ، د کوچنيوالي يادوونه او اصليت د انسان د ذهن څخه بيرون وځي ، او زما همدا حال و . خو ماته ډاډ را پيدا شو چې زه عماد د پخوا څخه پيژنم. دا د وينې راښکودنه ده ، سترګو سترګو او زړه زړه و پيژانده ، شونې ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او د همغې احساس اغيزوي چې هغه زما په څير زړه وړونکې نجلۍ داسې له سترګو غورځوله لکه دهغه سره چې هيڅوک ملګرې هم نه وي ، هغه ډير ځل زه په ژور و سترګو سره کتلم.»

"ايونا» په تفصيل سره خپله خبره اوروله اووئې ويل چې: (شوبک) ته را ننوتلو ، بيا عماد د يوه کور تر مخه و دريد او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو..... هغه وويل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنيوالي يادوونه را بيداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتيا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځاې ځاې کې ګروځولو ته اړ کړم ، ما د يوي دروازې چپ اړخ وکوت هلته ما ته د خنجر په ثوکه کندل شوی ليکې تر سترګو شوی چې هغه ما د مشر ورور د توري په ثوکه کندلې وی. زما ذهن زه د بوي بلې دروازې شاته يوړم ، هلته هم همداسې ليکې وی ، بيا ما عماد نورهم په ډير غور سره وکوت ، دهغه د ږيرې سره سره بياهم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخوانې صورت مې په ذهن کې راغې ، ما خپل ځان په ډيره ستونزمنه توګه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ويلې چې زه د هغې خور يم . هغه دومره پاک فطرته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيڅلي انسان او زه دومره ناولې او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غيرتمنده اوزه دومره بې غيرته ، که چيرې ما هغه ته ويلي واې نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړي واي»

په دې وخت کې علي بن سفيان څو ځله سلطان ايوبي ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترګو ليدل ، مګر د نجلۍ احساساتي څرنګوالي ، د هغې اوښکي او ځيني الفاظو سره د هغې سلګۍ وهلو په دواړو داسي اغيز کړې و چې ووائي چې دنجلۍ خبرې رېښتيا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې دهغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وويل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ،ما په بنديخانه کې واچوئ ، هر څه چې مو زړه غواړي را سره ئې وکړئ ، زما نور هيڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندی و اوسم. که چيرې تاسې اجازه راکوئ نو زه به د خپلو ګناهونو د بښلو له پاره څه وکړم»

« ته څه کولي شې؟» سلطان ايوبي ترې و پوښتل.

« که چيرې تاسې ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به دصليب درې څلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه يوسم»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژنې ، زه غواړم به تاريخ کې داسې تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدين ايوبي خپل دښمنان د يوې ښځې په لاسو ووژل ، په داسې حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و . که چيرې ما ته دا مالومات ترلاسه شي چې دصليبيانو کوم پادشاه په کوم لا علاجه ناروغتيا ککړ دې نو زه به دهغه دعلاج له پاره خپل طبيبان ور واستوم ، اوبيا مونږ پر تا داسې باور هم نشو کولای. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولاې شو ، چې تا ته ببښنه وکړو او(کرک) ته دې ورو استوو .»

«نه» "ايونا» ورته وويل «زما په زړه کې هيڅ داسې غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرګ اوژوند مې همدلته وي ، خو زما د يوې غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه واياست چې زه دهغې خور يم ، زه پنډغالي ته د خپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وايم چې زه دهغې لور يم .» هغې په چغو چغو و ژړل.

علي بن سفيان د خپلې اړتيا په مطابق دهغې څخه ډيرې زياتې خبرې پوښتلې وې اوبيا ئې دسلطان ايوبي څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چيرې و ليږي؟ سلطان ايوبي د لږ څه فکر وروسته ورته وويلې چې دا په ډير درنښت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پريکړه د لږ څه فکر کولو رووسته وکړو.

علي بن سفيان هغه له ځانه سره يوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې يوه ورته په ګوته کړه چې جاسوسې نجونې به په کې اوسيدلې ،خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډه ډه وکړه ، او ويې ويل « زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ايا دا به شوني نه وي چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځايه چې زه تښتول شوی وم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه »علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «د يو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندې کولاې نه شو.»

هغه هتله ساتونکو او ملازمينو ته لارښوني وکړې ، نجلۍ ئې هملته پريښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارا م ځاي ته ولاړ ، ځان ئې پريمنځه او ويده شو ، خو ددومره زياتي ستړتيا سره سره ئې بيا هم سترګې خلاصې شوی ، دډيرو هڅو کولو تر څنګ هم خوب پرې را نغې ، دهغه په ذهن کې همدا يو سوال راته، چې دخپل پلار سره ووينې اوکه نه ، ستړتيا ئې پريښوده او را پورته شو او دهغه ځاي په لور ئې قدم واخست چې په (شوبک) کې د مسلمانانو دپنډ غالي په نوم مشهور شوی و. هلته په رسيدو سره ئې د خپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئې خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه يو زوړ سړې پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئې په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره ګرځيدلي وه، هغه ته ښه خوراک او دوائياني ورکول کيدې ، عماد دخپل ځان د ورپيژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته وويل چې دکلونو اذيت ناکه مشقت ، قيد ، د بچيانو د جدائې غم او ... دې حال ته راوړې دې ، چې اوس پرې ښه غذا او ښه دوائياني هم اغيز نه شي کولې.»

پلار په ډير مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په ياد و ، اوس چې دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکې بيرون را وتلي و ، خو بيا ئې هم د هغه په پيژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ ،هغه څو ځلې فکر وکړ چې هغه ته ووائې چې دې دهغه ځوی دې ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چې ورته ئې دا خبره ونه کړه. هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړې دا چې پلار به ئې دا ښه لمحه ونه شي زغملاې ، او بله دا چې که وئې هم زغمي نو دهغه تر مخه به ځنډ وګرځي ، او دا هم کيداې شي چې هغه ترې بيرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم و نه شي زغملاې ،هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ.

کله چې هغه بيرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چې مرکز غواړي دې همدلته وساتې. په دې خاطر دې هغه هر وخت په ارام ځاي کې شتون ولري ، هغه حيران و چې مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟دا حکم علي بن سفيان د "ايونا» په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړې و. هغه غوښتل ووينې چې د "ايونا» قصه تر کومه ځايه پوري ريښتوني ده ، هغه هلته پنډغالي ته ولاړ ، "ايونا» ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفيان ئې د پلاره څخه خبره تصديق کړه چې دهغه لور په کوچنيوالي کې تښتول شوی وه، مشر ځوی اوښځه ئې وژل شوي و او کشر ځوی ئې د ګاونډي کور ته تللي و چې بيا ورته دلته په پنډغالي کې وويل شو چې هغه د (شوبک) څخه ويستل شوی دې.

نيمائې شپه وه ، "ايونا» د بسترې څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفيان له سلوک څخه دا احساس کړې وه ، چې پر هغې ئې باور نه دې کړې ، او اوس نه پوهيږې چې انجام به ئې څه وي ، هغې فکر کاوه چې په څه توګه دوی ډاډمن کړي چې هغه قصه چې هغې دوی ته کړې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ نه ده ، ددې سره دهغې وينه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره يوځاې هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچينوالي يادونه ، په خپله را بيداره شوی و . او دخوب په څير ورته ډيرې خبرې را يادېدې هغې ته داهم ور په ياد شول چې هغې ته د تښتولو وروسته ډيره زياته مينه ، د لوبو نانځکی او ډير ښه خوراک څښاک ورکول کيده اوبيا هغې ته هغه ګناهونه راپه ياد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بيا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې ګناه و ګرځيدله،هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقراره وه ...... اوهمدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پريښوده ، په همدې ذهني کيفيت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کيدله ، هغه بيرون نشوه را وتلاې ، ځکه بيرون دوه کسه ساتونکې هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس دفکر کولو وړتيا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تر اغيز لاندې را غلې وه.

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښي لورې ته نژدې شل ګزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکې په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلۍ ددروازې څخه سر را ويستلې و اوهغوی ته ئې کتل اوغوږ ئې ورته نيولې و. ساتونکې دهغه ځاېه لږ څه نور هم لرې ولاړل ، نجلۍ په ډيره سوکه توګه را ووته او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوی وه ،د خپلو پښو په خويدو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالي چېرې دي ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په ميلمستون بدل شويدې ، په دې خاطر هغې ته دا خطره نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکې و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ور تلله هغې ته ئې يواځې نوم مالوم و . هغه تيزه تيزه روانه وه چې تر شا ئې د قدمونو اواز را پيدا شو ، شاته ئې و کتل خو څوک ئې تر سترګو نه شو ،اوهغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وګاڼه او روانه شوه ، خو دا دبل چا دپښو اواز و ، يو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځاېه روان شوی و په کوم ځاې کې چې هغه لاندې راکيوتې وه ،

دا اواز يو ځل بيا د "ايونا» ترغوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سر او خوله ئې ټوټه را و غورځيده ، د سترګو په رپ کې ئې ټوټه و تړل شوه ، اودوو ځواکمنو لاسوو هغه و نيوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بيکاره و. شپه تياره وه او داسېمه هم اباده نه وه. لږ څه مخکی ئې هغه په يوی کمبلې کې را ونغاړله، او د يوه لرګي په څير په اوږه کړه ، هلته يو نه دوه کسان و ... نيم ساعت وروسته ئې هغه بيرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په يوی کوټه کې وو چې دوه ډيوي په کې بليدې ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حيرانتيا سره بيا بيا وکتل او ورته ئې وويل «تاسې تر اوسه پورې همدلته ياست ؟.... او ګيرالډه ته؟ ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو اوبيرته راغلو »ګيرالډ ځواب ورکړ ،«ددې ځاېه ستاسې دټولو د ويستلو په خاطر. ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی.»

دا د هغه څلويښتو صليبيانو د ډلې وګړي و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولي و تر څو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځاېه را وکاږي ، او د (شوبک) خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان هملته په شوبک کې منظم کړي ، اوکه شوني وي نو همدلته دې په تخريبکارۍ پيل وکړي ، په تخريکارۍ کې ئې دا کار هم شامل و چې په تبيلو کې به ور ننو ځي او د ځناورو په وښو کې به زهر ور ګډوي. لوژيستکې موادو ته دې اور ور اچوي ، دعسکرو په لنګر ځاې کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو ولړي.

ددې ډلې قومندان ګيرالډ نومي يو انګليس و چې د تباه کونکي ځارکښنې ماهرو ، "ايونا» هغه ډير ښه پيژانده بلکه د هغه شاګرده پاته شوې وه ، او ډير نژدې دوستانه اړيکې ئې ورسره درلودل، دهغه په کټلو سره د "ايونا» وينه دانتقام د اخستلو له پاره يوځل بيا ګرمه شوه خو ډير ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، ګيرالډ داسې ګمان هم نه شو کولاې چې "ايونا» به بدله شوي وي، هغه د "ايونا» څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ايونا» ورته وويل چې د تيښتې فرصت ئې پيدا کړې و .او غوښتل ئې و تښتيږي.

ګيرالډ هغې ته وويل چې هغه دچريکي جاسوسانو يوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په ښه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د يوې ډلې په څير را ننوتې شوه. د جنګ جګړې په اساس خلک تلل را تلل، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې ترتيب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود.هغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. ګيرالډ "ايونا» ته وويل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاې په نښه کړې چې نجونې په کې بنديانې دي ، دهغه ځاې په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دې خو دا ډير ښه اتفاق و چې د "ايونا» سره يوځاې شو . "ايونا» ورته وويل چې د نجونو را ويستل دومره اسانه خبره نه ده ،خو بيا هم شونې کار دې.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ايونا» ګيرالډ ته وويل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خاني شکل نه لري ، يواځې دوه کسه پهره داران دي ...او په همدې ترتيب ئې نور تفصيلات هم ورکړل ، دا پريکړه وشوه چې د نجونو د راويستلو له پاره چې څومره وګړو ته اړتيا وي هومره به هلته وليږي ، اونور پاته خلک چې په کوم ځاې کې سره راټول شوي دي هملته به پاته وي. ددې پلان وروسته "ايونا» ورته دا وړاندېز وکړ چې هغه بايد بيرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکيدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي. او بيا به دا پلان ټول ناکامه شي. ګيرالډ د "ايونا» وړانديز ډير غوره و ګڼه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسيدو تر ځايه پورې يوړه ، ساتونکو چې "ايونا» د بيرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې يواځې يوه خبره وکړه چې هغه لرې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته د هغوی د بې پروائې او غفلت سزا ورکول کيدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ علي بن سفيان په يوه بل کار کې مصروف و ، "ايونا" ساتونکو ته وويل چې هغه سمدستي علي بن سفيان ته يوسي ،ساتونکې ددې کار څخه ډېره وکړه او فکر ئې وکړ چې دلته به دهغې په راتللو څوک را نشي . "ايونا" په ډېر سخته توګه ساتونکی قايل کړ چې هغه بل چاته وواېي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډېر زيات مهم او نازکه پيغام دې. هغې ساتونکی ته وويل که چېرې هغه ددې پيغام و نه رسوو نو دومره زيات زيان به ورسيږي چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي...... ساتونکو د پيغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفيان د پيغام د ورسيدو سره سم هغه نجلۍ ور وغوښتله ، اودهغې وروسته نجلۍ بېرته خپلې کوټې ته راستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعاليتونه اوخوزښتونه په ځاې و دريدل او ښار په خواږه خوب ويده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سيوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کيدې. عجيبه خبره دا وه چې دواړه ساتونکي غائبه شوي و. د هغوی څخه اته کسو د کيډو په خويدو سره ځانونه پورته را وړل ، هغوی ته"ايونا" ويلې و چې نجونې په کومو کومو خونوکې ناستې دي ، هغوی ته د کوټو دروازې او کړکۍ هم مالومه وې ، دوه کسان يوی کوټې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکي شته او که نه د نورو کوټو په لورې په ډېره ډاډمنه توګه ورغلل،ځکه هغوی ته ويل شوي و چې هلته يواځې دوه کسان ساتونکي دي ، اولسوکسانو ته ددوو کسانو قابو کول اسانه و. هغوی د ټولو نجونو په کوټو کې ورننوتل ، خو دهغوی څخه يوئې هم بيرون را ونه ووت.

ګيرالډ په هماغه ځاې کې چې تيره شپه ئې "ايونا" له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې کور کې د پلان په مطابق شل کسان وسيدل. پاته نور ئې د بل کوم عيسائې په کور کې پټ شوی و. ګيرالډ په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تر اوسه پورې هغوی بايد دلته را رسول شوی واې......اخر دروازه و ټکول شوه ،دا د دروازې د ټکولو ځانګړې شان و . ګيرالډ پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور د پخوانۍ زمانې يوه ستره ښکلې شانته کلا وه، چې يو اميرکبير عيسائې تاجر په کې اوسيده. څنګه چې ګيرالډ دروازه پرانستله نو هغه چا دبيرون څخه راښکود ، د فوځيانو يو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وي فوځيان د تيز او تند سيلاب په څير دننه ولاړل ، په يوي پراخه کمرې کې ناست صليبي چريکي جاسوسانو ته دځان د خورولو فرصت هم تر لاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی اوهغوی ئې د کور د خاوند او دکورنۍ د غړو سره يو ځاې بيرون راوستل.

همداسې يوه حمله په هغه ځاې باندې هم شوه ، چې پاته صليبي چريکان په کې خوندي و ، دا دواړه حملې په يوه وخت کې تر سره شوی ، دا فعاليت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو اوسهار علي بن سفيان دصلاح الدين ايوبي ترمخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې ګيرالډ او دهغه څلويښت کسه چريکان هم و. او نژدې همدومره شميره دهغو جاسوسانو او تخريبکارانو و چې د نورو ځايو څخه نيول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شيان تر لاسه شوي و په هغو کې ډېره اندازه وسلې ، د زهرو ډيره اندازه ، برچې ، غشي ، اوراچونکي ماده ، اوډېره نقدي هم وه. دا د"ايونا" فعاليت و ، هغې د ګيرالډ سره پلان جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ او هغه ئې خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئې پرې را برسیره کړه چې په (شوبک) کې ئې پټ کړي و. ګیرالډ په "ایونا" باندې پوره باور درلود، "ایونا" د راتګ سره سم علي بن سفیان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئې دا پلان جوړ کړ اود جاسوسانو د ځایونو مالومات ئې را ټول او د هغوی ځایونه ئې په نښه کړل، د شپیني عملیاتو له پاره ئې د صلاح الدین ایوبي چریکان را وبلل، نجونې ئې د کمرو څخه راوویستلې او په بل کوم ځای کې ئې پټې کړې. او د هغوی په ځای ئې په کمرو کې درې درې چریکان کینولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د ورلو په خاطر هغو کوټو ته ورننوتل نو مسلمانو چریکانو هغوی همله و نیول، په دې ترتیب په (شوبک) کې د صلیبیانو نژدې ټول جاسوسان نیول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هیرالډ و. ټول د تفتیش او د هغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې واچول شول.

"ایونا" د ټولو هغو مسلمانو شخصیتونو نومونه هم را بر بنډ کړل چې په قاهره کې د سلطان ایوبي پر خلاف مشغول و.، هغه منصوبه چې د حشیشینو په لاسو د صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان د وژلو له پاره جوړه شوې وه، هم "ایونا" بې پردې کړه او سلطان ایوبي ته ئې وویل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډېر جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وویل شو چې "ایونا" ئې خور ده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دا زوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ویل چې د هغه د لور نوم عائشه دې، نو سلطان ایوبي د دې کورنۍ له پاره ځانګړې معاش و ټاکه او د علي بن سفیان شبکې ته ئې حکم وکړ چې د ټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړئ. صلیبیانو نورې نجونې هم د مسلمانانو له کورونو څخه را تښتولې وی، سلطان پر خپل حکم کې وویل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانه وي د هغوی کورنۍ ولټوئ او لونې ئې په پوره درنښت ور وسپارئ.

د سلطان ایوبي فوځ د ډېرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو ... د (شوبک) څخه د لرې جنګی محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکي و. خو سمدستي دې ته اړتیا لیدل کیده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي، سلطان ایوبي د همدې موخې د تر لاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نائبینو ته وسپاره او په خپله ئې خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته یوړ. هغه د ګړندیو قاصدانو یوه ډله له خپله ځانه سره واخسته، او د همغوې په واسطه ئې په یوې میاشت کې د ننه د ننه خپل ټول فوځ سره را ټول کړ، د هغې وروسته ئې فوځ په درې برخووویشه او د (شوبک) دفاع ئې د اسې ټینګه کړه لکه د قاهرې ئې چې کړې وه، د ټولو لرې سرحدي دلګي و چې سپرو به ئې ګشت کاوه، د هغوی څخه پنځه میله لرې د فوځ دویمه برخه په خیمو کې میشته و او دریېمه برخه ئې خوزنده ډله وه.

په (کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالې داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالي نه درلود، له دې اړخه سلطان ایوبي د نوو فوځیانو بهرتي کول ګړندي کړل اودنوو وګړو د روزنې له پاره ئې همله په صحرا کې پرواګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې د هغه ځایه د خبرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې دهغه ځاې ځوان مسلمانانو ته دکرک ښخه د وتلو او دلته په فوځ کې دخدمت کولو په لور ترغيب ورکړي.

(۹۱)*****

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م زکال د جون دمياشتې په شپږمه پيل شوې وه د همدې کال داګست په پنځمه پاې ته ورسيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نورې ژباړې

- اسلامي سياست: د مولانا گوهر الرحمن (رحمة الله عليه) ليکنه.
- اسلامي رياست: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سيد اسعد گيلاني (رحمة الله عليه) ليکنه.
- حجاب : دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- خلافت او ملوکيت: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- دنبوت پاې: د شيخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- دقران د انکار نه تر دحديثو تر انکاره پورې: د شيخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- د ايمان پلورونکو داستان: د التمش ليکنه او د حکايت د مجلې د مدير عنايت الله را ټولونه.

او يو شمير نورى کوچنۍ رسالى ، چى نومونه به يې وروسته ، انشأالله، و ليکل شى.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library